

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

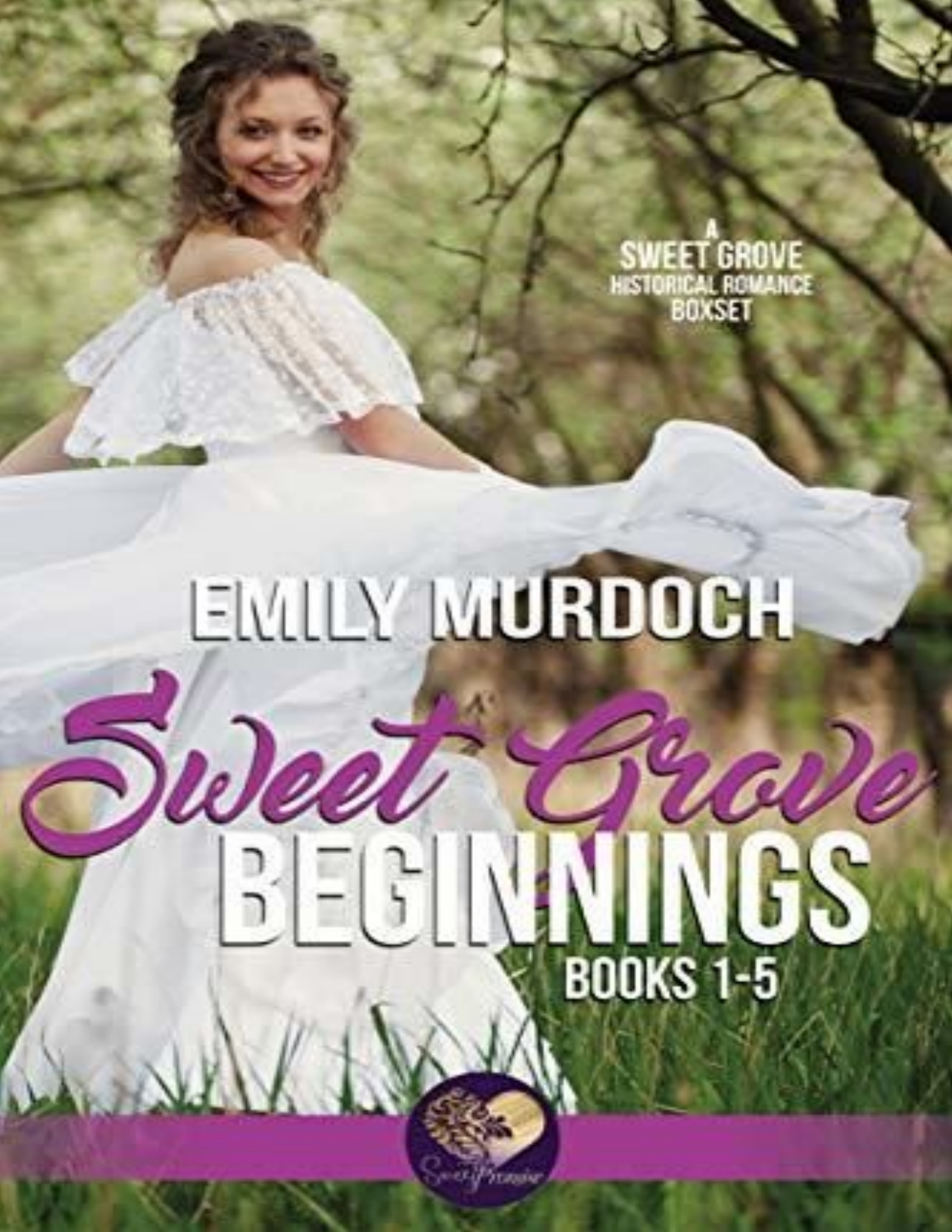
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A woman with curly brown hair, smiling, is wearing a white, off-the-shoulder, long-sleeved historical dress with a full skirt. She is standing in a grassy field with trees in the background. The text is overlaid on the right side of the image.

A
SWEET GROVE
HISTORICAL ROMANCE
BOXSET

EMILY MURDOCH

Sweet Grove
BEGINNINGS

BOOKS 1-5

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SMEET GROVE HİKAYELERİ

EMILY MURDOCH

İÇİNDEKİLER

Aşka Doğru Bir Yolculuk

Teşekkür Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bir Aşk Şansı

Teşekkür Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Aşk İçin Bir Kumar

Teşekkür Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Aşk İçin Bir Tedavi

Teşekkür Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bir Sevgi Çiçeği

Teşekkür Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Tarihsel Not

Emily Murdoch'un diğ er kitapları

Yazar Hakkında

EVILY MURDOCH

A JOURNEY
TO *Love*

TATLI BİR WESTERN
TARİHİ AŞK ROMANLARI

*Vaftiz kızım Edith Grace Bolt'a.
Hayat yolculuğunun ikinci gününde sana sarıldım. Yolculuğunun geri
kalanı da son dokuz ay gibi sevgi, sürpriz ve macera dolu olsun.
Ve her zaman, Joshua.*

AKKNOMLEDGMENTS

Melissa Storm inanılmaz bir kadın: yarı yazar, yarı dahi, yarı tek boynuzlu at, yarı anne ve yarı arkadaş. Kitap boyunca - ve serinin geri kalanında - verdiği destek için ona olan borcum kelimelerle ölçülemez. Nereye gittiği hakkında hiçbir fikri olmadan bu Teksas trenine atlayan aileme de teşekkür etmeliyim! Bana olan inançları beni hayrete düşürüyor. Annem Mary, bir kez daha, ne kadar güçlü bir temel olduğunu kanıtladı. Yaratıcıma: Yazarken bana böylesine keyif veren yaratıcılığının tohumlarını içime ektiğin için teşekkür ederim.

"6

Top! Tam burada dur!"

Elizabeth Morrison emri bağırarak vermek istememişti ama sesi arabanın gürültüsünden zaten zor duyuluyordu, ve dikkatini çekmek için şoförün gömleğinin arkasına dokunmak zorunda kaldı. "Durmak zorundayız!"

Üç saatten fazla bir süredir Teksas kırsalında onları çeken dört atı göremiyordu ama arabanın yavaşladığını hissetti ve bir iç çekti. Pencerenin köşesinden gördüğü şey gerçekten oradaysa - eğer haklıysa ...

"Kapıyı bırakın, madam - kendinize zarar vereceksiniz! Size yardım edeyim ve dikkatli olun. Komançi Kızılderilileri her yerde olabilir," dedi şoför, kapıyı açmak için aşağı inmeden önce silindir şapkasını ve pardösüsünü giymeye çalışırken.

Elizabeth çoktan gitmişti, kapıyı ardına kadar açmış, uzun eteklerini kollarının arasına almış, bu vahşi yerde yol yerine geçen toprak patikadan aşağı doğru koşuyordu. Komançilerden ona ne? Elbette o olamazdı - tam onu bulma umudunu yitirmişken, El Seco'ya giderken yanından geçip gitmesi çok saçma görünüyordu.

"Kitty!" Kendisinden uzaklaşmakta olan, alışık olduğundan çok daha büyük, nakışlarla ağırlaşmış etekleriyle boğuşan figüre seslendi. "Katherine!"

Yaklaştıkça kalbi sıkışmaya başladı; Katherine bundan daha uzundu elbette ve saçları bu renkte değildi. Ama yolculuk uzun sürmüştü ve

Kalbinde onun kız kardeşi kendini ikna etmeye yetecek kadar çaresizlik vardı.

"Katherine?" Elizabeth artık kadına uzanabilecek kadar yakındı ve eli yabancınn omzuna dokunmadan bir an önce onun kendisi olmadığını anladı. Utanç içinde elini geri çekti.

"Katherine?" Kadın ona gözlerini kırptırdı. "Korkarım Katherine diye birini tanımıyorum."

Ürkmüş ve biraz da korkmuş görünüyordu. Elizabeth onun neye benzediğini fark etti: tam bir deli kadın. Tanrı aşkına, yıl 1840'tı; hiçbir saygın kadın kendini arabadan atıp bir yabancınn peşinden koşarak avazı çıktığı kadar başkasının adını bağırmaıdı. Teksas'ta bile.

"Özür dilerim," dedi Elizabeth nazikçe ve eli tekrar yanına düştü. "Sen. . . bana tanıdığım birini hatırlattınız. Eskiden tanıdığım birini. Düşündüm ki ..."

Kadının yüzündeki utanç ifadesi hâlâ güçlüydü ve Elizabeth umutsuzca omuzlarını silkti. "Önemli değıl. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, Bayan ...?"

Kadın -ve şimdi Elizabeth ona daha yakından bakınca kız demek daha doğru bir tanımlama olacaktı. O zamanın uzun eteğı ve dar korsesi içinde resmi bir şekilde giyinmiş olmasına rağmen, biraz modası geçmişti; Elizabeth'e göre, bir abladan bir küçüğe devredilmişti.

"Abigail. Abigail Bryant." Kelimeler neredeyse bir fısıltı gibiydi ve parmakları elinden düşen bonesinin kurdelesini düğümlledi.

Zavallı ocuğun sadece yalnız kalmak istediğı Elizabeth için oldukça açıktı. "Size iyi günler Bayan Bryant - ve yürüyüşünüzü böldüğüm için tekrar özür dilerim."

Dönerek arabaya baktı ve iç geçirdi. Kız kardeşi ortadan kaybolalı beş yıl olmuştu; artık onu tanıyabileceğini düşünmesine ne sebep olmuştu? Beş yıl kendi yüz hatlarını kesinlikle değıştirmiş, çocukluktan yetişkinliğe taşımıştı ve Katherine'in her zaman farklı ışıklarda farklı görünme gibi bir peri numarası vardı.

Arabaya geri dönüp devam etmekten başka çaresi yoktu. Yeni bir ev ve kız kardeşi için arayış henüz bitmemişti. Elizabeth sessiz bir acıyla gözlerini kapadı ve Tanrı'ya hızlı bir dua gönderdi - aynı

Beş yıl boyunca kalbine ağırlık veren dua. *Lütfen Peder, onu güvende tut. Nerede olursa olsun.*

Elizabeth yolculuk için kendini güçlendirmek amacıyla derin bir nefes aldı ve koltukların nemli deri kokusu ya da yolun kuru kum kokusu yerine ... *elma* kokusu aldığını fark etti.

"Ben keşfe çıkıyorum," diye seslendi şoföre, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bu Teksas sıcağında yapmak isteyeceği son şey o havasız arabaya dönmektir. Yeni edep kurallarının gerektirdiği gibi, her zamanki gibi bir yerine üç kombinezon giyiyordu. "Bir elmaya asla karşı koyamam ve sanırım buralarda bir yerde bir ağaç var."

"Bir ağaçtan fazlası," diye homurdanarak cevap verdi, silindir şapkasını tekrar yanına koydu ve mendilini alnına sildi. "Sanırım orası meyve bahçesi."

Meyve bahçesi mi? El Seco'ya ayrıldıkları zamankinden daha yakın görünmüyorlardı ama Elizabeth boynunu büktüğünde tepenin hemen ardını görebiliyordu.

Aslında sadece bir meyve bahçesi değil. Tarlalar dolusu meyve bahçesi, hepsi yabancı ve aşırı büyümüş, unutulmuş bir saray gibi. Elma ağaçları meyvelerle doluydu, bir kısmı yere dökülmüş, çoğu da çürümüşü. Her ağaç sanki toprağı kucaklamaya çalışıyormuş gibi kavisli görünüyordu. Biraz ötede birbirine yapışık birkaç bina vardı ve bu mesafeden bile bakımsız olduklarını görebiliyordu.

Ama burası geldiği yerin tam tersiydi; San Antonio'nun dumanı ve gürültüsü, evin yalnızlığı, büyükanne ve büyükbabasının sertliği, Katherine'siz kalbinin boşluğu. Ve hatta onun da ötesinde Meksika ile savaş, Amerika Birleşik Devletleri ile anlaşmazlıklar ve dönüp duran kölelik tartışmaları vardı. Elizabeth yüksek sesle iç çekti. Hayat denen ve her an onu aşağı çekip dalgalarıyla sarmakla tehdit eden girdaptan kurtulmak istiyordu. Burası dünyadan ve onun tüm sıkıntılarından uzak bir sığınaktı. Bu, tamamen canlı olabileceği ve büyüyen elmaların tatlı kokusunun esintide dans ettiği nazik bir hayattı. Buraya gelene kadar yolculuğunun onu buraya getirdiğini fark etmemişti bile.

"İşte bu," diye mırıldandı Elizabeth kendi kendine. "Mirasımı bunun için harcamayacağım - artık paylaşacak başka kimse yok, öyleyse neden küçük bir cennet parçası için harcamayayım?"

Birkaç adım atınca ağaçların ilk sırasına geldi ve omzunun hemen yanında, koparılmak için can atan sulu, kırmızı bir elma vardı. O gün kuru jambon ve domuz turtasından başka bir şey yememişti, çünkü son yolcu hanı öğle yemeği hazırlama konusunda pek de yardımcı olmuyordu.

Elizabeth'in midesi guruldadı. Ne de olsa hırsızlık yapmıyordu; burası belli ki terk edilmişti ve zaten yakında onun olacaktı. Büyükannesi ve büyükbabasından miras kalan büyük servet, tüm meyve bahçesini satın almaya kesinlikle yeterdi.

Ağız açık kaldığında yere düşen seyahat pelerinini yerden kaldırarak küçük bir çakı çıkardı ve ağaçtaki elmayı kesti.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

T Kadın, her kimse, izinsiz girmeyi hiç umursamıyor gibiydi - doğruca en yakın ağaca yürüdü ve bir elma kesti.

"Okuyamıyor musun?" Jonathan Bryant davetsiz misafire doğru hışımla yürüdü, sesi ondan önce mesafeyi aşacak kadar yüksekti. Keten gömleğinin üzerine giydiği yeleğinin düğmelerini iliklemeye ve saygınlığını korumaya çalışırken nedense elleri titriyordu. "Burası Sweet Grove ve meraklılar hoş karşılanmaz."

"Meraklılar mı?" Kadın ona bakarken burnunu kırıstırdı ve adam aniden iş kıyafetleri içinde olduğunun ve şu anda giydiği gömleğin yağ ve terle oldukça lekeli olduğunun farkına vardı. "Hayatımda tek bir gün bile hafiyelik yaptığımı sanmıyorum."

Jonathan uzun siyah saçlarını yüzünden iterek ters ters baktı. Jett usulca havladı ve ayaklarının etrafında dans etti ama genç köpek yavrusuna bakmadı. "O zaman her şeyin bir ilki vardır, çünkü burada hoş karşılanmıyorsun, meraklı."

Kadın bir an için ona baktı ve birbirine tutturulmuş uzun koyu bukleleri her an boynundan aşağıya ve sırtına düşecekmiş gibi görünüyordu. Zayıftı, yüzünde Jonathan'ın tam olarak çıkaramadığı güzel bir ifade vardı. Sevinç mi? O mavi gözlerde güneş parıldıyordu. Güneş miydi? Ve sonra güldü.

"Hadi ama, sekiz yaşında değiliz." İçinde elma olmayan elini uzattı. "Ben Elizabeth Morrison ve burayı satın alacağım - Tatlı Koru mu dediniz? Ne güzel bir isim; hiçbir şeyi değiştirmeyeceğim."

Jonathan gözlerini kırptırdı. "Sen . . . onu satın mı alacaksın?"

Kadını Top Sahası olarak gördüğü yerde dolaşırken gördüğü anda başının belaya gireceğini anlamıştı - ama bunu hiç hesaplamamıştı. Sweet Grove'u satın almak mı?

Ensesindeki karıncalanma ona bakışlarının istenmeyen bir şey olduğunu söyledi. Gözleri onu terk etmemişti ve yüzündeki gülümseme azalmıştı. Belli ki görünmeye çalıştığı kadar kendinden emin değildi.

"Evet." Başını salladı ve belki de ondan uzaklaşmak için bir bahane olarak elmadan bir ısırık aldı ve genç köpeği okşamak için diz çöktü. "Aman Tanrım, bu elma çok lezzetli! Ne tür olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Çeşitlilik." Jonathan ayaklarının üzerinde kaydı ve yutkundu. Bu konuşma tamamen kontrolden çıkmaya başlamıştı ve günün sıcaklığı onu hafifçe başlamıştı. Daha da kötüsü, Jett ona tamamen ihanet ediyor, karnını gıdıklamasına izin vermek için hemen dönüyordu.

Bayan Morrison ona bakarken boşa kalan eliyle birbirine dolanan eteğini düzeltiyordu. "Çeşitlilik mi?"

Başını salladı ve bir elini sakalının arasından geçirdi, nasırlı elleri tel tel saçlarından daha sertti, sonra uzun saçlarını çekiştirdi. Saçlarının omuzlarına kadar uzandığını daha önce hiç fark etmemişti. "Her elma türüne bir çeşit denir ve... Özür dilerim hanımefendi, Sweet Grove'u satın aldığınızı mı söylediniz?"

Onu baştan aşağı süzerken, kendisi de buna inanmakta güçlük çekiyordu. Elbette söz konusu bayanlar olduğunda bunu hemen anlayamazdınız -kendisi kesinlikle kız kardeşi gibi modayı takip etmiyordu- ama bu Bayan Elizabeth Morrison son moda giyinmiş gibi görünmüyordu. Doğru, elbisesi göğsünün altından kıvrılıyor ve dışarı doğru akıyordu, ama her elbise öyle değil miydi?

Güneş gökyüzündeki bir buluttan fırladı ve güneş ışığıyla yıkandılar. Bir an için, gevşekçe arkaya tutturulmuş koyu renk buklelerinin etrafında bir hale varmış gibiydi.

Jonathan kendini salladı. Kendini kaptırmanın sırası değildi - neler olup bittiğini öğrenmesi gerekiyordu. Ve ayrıca, Jett'in bebek ciyaklamaları üzerine konuşuyordu. Ve onu buraya eğitmek için getirdiğini düşünüyordu.

". . . eğer buranın adı buysa."

"Bunu satın alamazsınız." Sözler ağzından çıkmaz Jonathan pişman oldu. Neden bir tarlada bir yabancıyla tartışındı ki? Zaten muhtemelen Sweet Grove'u satın alacak parası da yoktu.

Düşünceli bir ifadeyle ona baktı. "Biliyor musun, sanırım yapabilirim. Yani, mirasın tam olarak ne kadar olduğunu bilmiyorum ama avukatım - evet, biliyorum, bir avukatım var, hepsi çok etkileyici ve tuhaf - bunun oldukça önemli bir para olduğunu ve hemen bir mülk seçmem gerektiğini söyledi. Aklında özellikle bir meyve bahçesi olup olmadığından emin değilim ama yani, şuna bir bakın."

Bayan Morrison'ın kolları dramatik bir etki yaratmak istercesine dışa doğru açılmıştı ama Jonathan Sweet Grove'un buna ihtiyacı olmadığını biliyordu. Burası Teksas'ın o güne kadar gördüğü en tatlı yeriye ve buradan ayrılmayı hiç düşünmemişti.

"Çitin üzerinde yazılı bir satış niyeti olmadığını biliyorum," diye devam etti kolunu arkasına atarak, "ama eminim ki kimse onunla gerçekten ilgilenmiyordur. Yani, bakın, neredeyse vahşi."

"Elimden gelenin en iyisini yapıyorum," diye tersledi Jonathan. "İki yüz dönümden fazla araziye tek başına bakmak kolay değil. Komançiler ortalıkta dolaşırken, yağmurlar hiç yağmazken ve sen tek başınayken olmaz."

Bir anlık bir durgunluk oldu. Jett bile durdu, şaşkınlıkla birinden diğerine baktı. Sıcaklık havadan damarlarına doğru akıyordu ve göğsü hafifçe kabarıyordu. Bayan Morrison'ın gözlerine daha yumuşak bir şey sızmış gibiydi ve kolunu indirdi.

"canına," dedi sessizce. "Senin olduğunu bilmiyordum."

Acı Jonathan'ın içini parçaladı ve sesini medeni tutmaya çalışsa da, o bile boğazında kabaran öfkeyi hissedebiliyordu. "Benim olduğunu söyledim mi?"

"Pekâlâ," dedi Bayan Morrison yere bakarak. Tüm kibar konuşma çabaları açıkça sona ermişti. Güneş başka bir bulutun arkasına geçti. "Hayır, sanırım değil, ama - "

"Ben ," diye tükürdü Jonathan. "Hepsi bu kadar. Artık Scott ailesine ait, Abigail ve benim yaşadığımız binalar hariç. Eminim sana satacaklardır; değer verdikleri tek şey para ve Sweet Grove'u değeriyle göremiyorlar, hiçbir zaman da görmediler. Size iyi günler." Ona doğrudan bakmadı, utandığını ya da kınadığını görmek istemedi. Tek istediği Aşağı Tarla'ya geri dönmek ve Jett peşinden koşarken Hewes yengeç elmalarını toplamayı bitirmektir

Şakacı bir şekilde. Tarlaların arasından geçip atalarınızın evini satın aldıklarını ilan güzel kadınları görmezden gelmek en iyisiydi.

"A ve bu sonuncusu olmalı, bayan. Biraz daha kalmamızı istemediğinizde emin misiniz?"

Elizabeth neredeyse inanamayarak bakındı. Acaba Sweet Grove'u ilk gördüğünden bu yana sadece bir hafta - sadece yedi kısa gün mü geçmişti? Ve işte buradaydı, kendi meyve bahçesinin sahibi ve sahibesi.

"Bayan?"

El Seco'dan gelen iki beyefendi ona bakıyor ve son ödemelerini bekliyorlardı. Ne de olsa uzun ve zorlu bir iş günü geçirmişlerdi ve Teksas güneşinin sıcağında epey terlemişlerdi.

"Bayan Morrison, Bryant'lar her hafta kasabadan doğrudan bir teslimat alırlar, bu yüzden siparişinizi - un, tereyağı, et, neye ihtiyacınız varsa - Bayan Abigail'e ekleyin. Sizinle hemen ilgilenecektir."

Elizabeth başıyla onayladı. "Bryant'ların medeniyetten bu kadar uzakta, burada nasıl yaşadıklarını merak etmiştim."

İki kardeş karşılıklı bakiştılar.

"Kalmaktan mutluluk duyarız," dedi ağabey, yüzünde endişeli bir ifade belirerek. "O Komançiler El Seco'dan çok uzak olmayan bir yerde görüldüler ve sen tek başına bir kadınsın - "

Elizabeth gülümsedi. "Komançilerden korkmuyorum. Onları San Antonio'da gördüm ve sadece insana benziyorlardı, daha fazlası değil. Sanırım bu toprakların çoğu zaten onların. Hayır, sizi tuttuğum için çok üzgünüm beyler," dedi hızla. "Sadece bir soru daha var; burada kilise yok."

Sweet Grove. Yani, sadece birkaç ek bina ve iki ev var. Bryant'ların El Seco'ya gittiğini mi varsaymalıyım?"

Kardeşlerden biri homurdandı. "Bryant'lar kiliseye gelmezler, bayan."

"Artık değil, her neyse," diye ekledi diğeri. "Hoş geldiniz hanımefendi, ama bu uzun bir yürüyüş. Belki burada bir tane inşa edebilirsiniz?"

Elizabeth bakakaldı. Gitmek değil - sanırım burada her şey farklı, diye düşündü. Ne de olsa Tanrı doğanın içindeydi ve Sweet Grove doğaya en yakın olduğu yeri.

"Son ödemen burada," dedi gülümseyerek, "ve yaptığın onca zahmetli işi göz önünde bulundurarak biraz daha fazla - tabii kapımı tamir ettiğin için sana düzgün bir ödeme yapmama izin vermezsen?"

Dört saat kadar önce bütün dünyevi eşyalarını bir arabanın arkasına yükleyip geldiklerinde Elizabeth ön kapının doğru dürüst kilitlenmediğini görünce dehşete kapılmıştı. Lloyd'ların ikisi de, bırakın kilitlenmeyi, neredeyse hiçbir kapının doğru dürüst kapanmadığı bir yerde büyümüş taşralı delikanlılar olarak fazla endişeli görünmüyorlardı, ama Elizabeth bir taşralı kız değildi ve günün sonunda bağlayabileceği bir kapı istiyordu.

Tabii ki Lloyd kardeşler için kapıyı tamir etmek hiç sorun olmamıştı ve şimdi akşamın erken saatleri mekâna yerleşmeye başladığına göre Elizabeth onların gitmesini, kendi şatosunun kraliçesi olmayı çok istiyordu. İlk kez.

Kadına fazladan ödeme yapmalarına gerek olmadığını söyleyen sözler mırıldanan iki adam, arabanın gıcırdayan sol tekerleğinin sesi bir dakika sonra kaybolurken oradan ayrıldılar.

Elizabeth derin bir nefes aldı ve içini çekti. Sessizlik.

Evin kendisini Jonathan Bryant'tan satın almıştı ve görünüşe göre ikisi için de rahatsız edici bir satın alma olmuştu. Biraz harap rağmen, yemek odasının tavanında hâlâ mumdan bir avize ve her yöne bakan güzel yüksek pencereler vardı. Burası kesinlikle güzel bir evdi.

Bryant'ların evi şu anda kendi evinin karşısındaydı ama onları pek fazla göremeyeceğini hissediyordu. Burada Bryant ailesi ile Sweet Grove arasında bir tarih karmaşası vardı, Elizabeth bundan emindi ama ne utangaç ve mahcup Abigail ne de kardeşi Jonathan ağzındaki baklayı çıkaracak gibi görünüyordu. Buranın sahibi olmadıklarını söylemişti ve şimdilik bu kadarı Elizabeth'in merakını gidermek için yeterliydi.

Ne olursa olsun, elli yıldan uzun bir süredir Sweet Grove'un merkezinde yer alan bu eski ev artık bir yuvaydı.

Lloyd kardeşler büyük mobilyaları evin içinde dolaştırırken o da bavulları boşaltma işinin çoğunu yapabilişti ve en son sevgiyle arabaya yerleştirdiği ve bu yüzden de ilk olarak paketini açtığı eşyayı Jonathan'ın Aşağı Tarla dediğini duyduğu yere bakan pencerenin yanına yerleştirmişti. Yazı masası.

Uzun muslin eteklerini bir tarafa savurdu ve Elizabeth eskiden büyükanne ve büyükbabasının kapının yanında oturduğu, şimdi ise masanın yanında duran sandalyeye yerleşti. Kâğıt ve tüy kalem çoktan oraya yerleştirilmiş, onları alıp iyi bir şekilde kullanmasını bekliyordu. O da öyle yaptı.

Sevgili Kitty'm,

Umarım bu mektup seni iyi bulur - umarım bu mektup seni bulur. Elbette Postane'yi kullanıyorum, ancak henüz verimliliğinden tam olarak emin değilim ve umutsuzca senden yanıt alamama nedenimin, benimkilerden bir tanesini bile almadığın korkunç düşüncesinden ziyade, bana geri dönme yolunu bulamadıkları için olduğunu umuyorum sevgili kardeşim.

Bu seni aradığım beşinci yıl ve altıncı ay, küçük kardeşim ve her şehirde yolumu bulmaya çalışıyorum. Şu anda Teksas'ta, El Seco yakınlarındaki Sweet Grove adlı bir yerde yaşıyorum ve gelip beni bulman için sana yalvarıyorum. Gelemeseniz bile, bana bir mektup, bir not, herhangi bir şey gönderin. Lütfen ekteki parayı kâğıt ve posta ücretine ve en çok neye ihtiyacınız varsa ona harcayın.

*Ben senin sadık kız kardeşinim ve sonsuza dek
öyle kalacağım, Elizabeth*

6

Sanki daha uzun süre bakarsa ona gerçekten ulaşan mektubun bu olma ihtimali artacakmış gibi bir süre kelimelere baktı. Elbette bu olacaktı. O da

Teksas'ın neredeyse her şehrine, kasabasına ve köyüne Bayan Katherine Morrison'a hitaben mektuplar yazdı ve bulana kadar yazmaya devam edecekti.

Onu. Kayıp bir kişiyi başka nasıl bulabilirdiniz ki? Teksas'ın çiçeği burnunda hükümetinin düşünmesi gereken çok daha büyük sorunlar vardı: hangi alanın hangi ulusa ait olduğu konusunda kimsenin hemfikir olmadığı sınır toprakları ve diğer taraflarında Amerika Birleşik Devletleri'nin giderek artan varlığı.

Kalem yere bırakıldı. Mutfakta gördüğü küçük ocağı ısıtmasının vakti gelmişti. Ne de olsa ani bir miras, uzun zamandır kendisine ve büyükanne ve büyükbabasına nasıl baktığını unuttuğu anlamına gelmiyordu. Belki de önce yeni evini dolaşması için yeterince akşam vardı.

Rüzgâr açık pencerelerden elmaların nefis kokusunu taşısın ya da taşimasın, Elizabeth evinin etrafında kilometrelerce uzanan ağaçların alışılmadık bir şekilde farkında gibiydi. İçeride olmanın zamanı değildi. Ayağa kalktı, ayakkabılarını ve çoraplarını ön kapının yanında bıraktı ve eteklerini kaldırıp en yakın tarladaki kazığa tırmanırken ayak parmakları kuru, gevrek çimenleri karşıladı.

Her ağaç farklıydı; kendi kişiliği, asla bilemeyeceği kendi geçmişi vardı. Ne mucizeler görmüşlerdi? Ne kahkahalar? Onu sulamak için dibinde kaç gözyaşı dökülmüştü? Parmak uçları ağaç kabuğunun üzerinde gezindi ve sürekli değişen hatlarına hayret etti.

Sonra bakışları pencerenin dışındaki ince bir harekete takıldı. Neydi o; bir kuş mu kanat çırpıp yere inmişti? Hayır, bu bir köpekti - aslında bir itti, ama dili yüzünün etrafında dolanırken komik bir şekilde gülen bir yüzü vardı. Bir adamın peşinden koşuyordu ve o adam Jonathan Bryant'tı.

Onu gözetleme fikri nefesini kesmişti ama yine de bu cazibeye boyun eğmekten kendini alamadı. Bu adam çok tuhaftı. Uzun boyluydu, kesinlikle kendisinden daha uzun ve belki de yirmi iki yaşından birkaç yaş daha büyüktü - ama içinde bir karanlık vardı. Güneşin ışığı kalbine hiç ulaşmıyor gibiydi ve dağınık saçları neredeyse onunki kadar uzundu. Çene çizgisi keskindi, ama sakallarından oluşan bir yumakla örtülüydü ve o nasırlı elleri hatırladı, güçleri dünyanın tüm acılarını taşıyormuş gibi görünen o geniş omuzlarla mükemmel bir uyum içindeydi.

Yüzü ona dönüktü, bu da bir merhametti. Mesafesini koruyarak ona baktığı için ne yaptığını tam olarak göremiyordu.

ama kesinlikle yorucu görünüyordu. Sonunda ağaçtan kocaman bir dal ve onu yakaladı. Şimdiye kadar gördüğü bütün erkeklerden daha güçlü olmalı, diye düşündü Elizabeth. Tanıdığı başka hiçbir erkek bu kadar büyük bir ağırlığı kollarının arasında kaldıramazdı.

Neden o dalı kestiğini anlamak için boynunu eğmek üzere bir adım geri attı ve yerde çürümeye yüz tutmuş bir elma çıplak ayağının altından kayarak onu yere düşürdü.

Talından aşağı dökülen ter, omuzlarındaki gerginlik ve sağ kolundaki donuk ağrı gibi iyi hissettirdi. Doğaya karşı verdiği savaşta kendini kaybetmek iyi hissettiriyordu.

elma ağacını karşısına aldı. Jonathan bir kez daha testereye dönmeden önce kolunu uzattı ve Jett onun etrafında dolanarak yolundan çekilmek dışında her şeyi yaptı.

"Kimilda evlat," diye mırıldandı, dalın ucuna olan çürümeyi bırakmadan. Çıkması gerekiyordu; biraz daha zaman geçerse çürük gövdeye de yayılacak ve tüm ağaç yakacak odun için kesilecekti.

Testerinin yavaşça ileri geri hareketi onu sakinleştirdi; kazara kendi başparmağını çıkarmamaya konsantre olmak zorunda kaldığında başka bir şey düşünmek zordu. Ama yine de o hain düşünceler, onları daha fazla görmezden gelemeyinceye kadar zorla içeri girmeye devam etti.

Artık burada yalnızdı. Abigail dışında ailesi yoktu ve zavallı kadın iki kelimeyi bir araya zor getiriyordu. O zamandan beri eskisi gibi değildi... şey, bu yıllar önceydi ve zaten bir arkadaşına da ihtiyacı yoktu. Jonathan Bryant yalnızken daha mutluydu ve bu Elizabeth Morrison onun hayatının merhemindeki bir sinekti. Gerçi Elizabeth Morrison onu satın almadan önce hayatında pek bir şey yoktu. Sadece bir meyve bahçesi. Sadece bir yaşam biçimi. Sadece aile mirası.

Birkaç yılın hayatınızda ne kadar büyük bir fark yaratabileceği gerçekten de garipti. Sadece üç yıl önce sekiz kişi -anne, baba, dadı ve dört kardeş- Sweet Grove'da yaşamış ve nefes almışlardı. Bu onların projesiydi, ıssızlığın ortasında yeni bir meyve bahçesi. Burada halihazırda bir çift ev inşa edilmişti.

sadece bir ikramiyeydi. Ailesi bu araziyi toprağı için seçmişti ve başka hiçbir şeye ihtiyaç yoktu.

Bu çok çabuk değişti.

Testereyle son bir kez daha itti ve Jonathan, uzuv gövdeden ayrılıp uzanmış koluna düşerken memnuniyetle homurdandı. Kol büküldü ama taşıdığı ağırlığa dayanamadı. Abigail sobayı yakmak için fazladan odun bulduğuna sevinecekti.

Yumuşayan akşam ışığında bir gıcırta ve bir çığlık duyuldu ve Jett havlarken Jonathan arkasını döndü. Kendi eteklerine dolanmış ve hafif çürümüş elmalarla kaplı olan Elizabeth'ti.

"Bayan Morrison!" Jonathan şaşkınlıkla onun adını söyledi ve ona doğru yürüdü. Hızlı adımları ve uzun bacaklarıyla ona ulaşması uzun sürmedi ve başka bir şey söylemeden ona elini uzattı.

Elini minnetle tuttu ve adam onu yukarı kaldırdı - testereyle kesmekten kaslarında oluşan sıcaklıktan ya da daldan kopan bir kıymıktan olsa gerek, elinde kesin bir karıncalanma vardı. Kız ayağa kalkarken elini bıraktı ve yüzündeki parıltı saklanamayacak kadar belirgindi ve çok geçmeden sözleri de onu takip etti.

"Beni , değil mi?"

Kendi elleri eteklerini düzeltmekle ve buruşmuş çürük elmayı arkasından silmeye çalışmakla meşguldü. Jonathan yüzünün yandığını hissetti - o krem pamuğun üzerinde bir leke olacaktı - ama öfkesini ve kızgınlığını tuttu. Bu kadının onun yalnız kalmak istediğini anlamasının zamanı gelmişti.

"Meyve bahçenizde çalışmamam gerektiğinden eminim ama çürükler yerleşmişti ve fark ettiğinizden tam olarak emin değildim. Ya da fark edeceğinizden."

Bu onun dikkatini çekti. Başını kaldırdı ve şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Fark ettiniz mi? Bay Bryant, evime taşınalı daha bir saat oldu; ağacın ... ne diyordunuz, çürüdüğünü fark etmem mümkün değildi."

Jonathan acı acı güldü. "Burada durmaya karar verdiğinizde nasıl bir yolculuktaydınız bilmiyorum Bayan Morrison, ama belki de yolunuza devam etmeliydiniz. Görünüşe göre burası sizin için en iyi yer değil."

Yüzündeki kızarıklıktan onu incittiğini anlayabiliyordu ve kendisinden tiksindiğini hissetti. Annesi onu bu şekilde yetiştirmemişti ve El Seco'da konuştuğu herhangi bir genç bayan

ya da babaları onu düelloya çağırırdı. Ama Bayan Elizabeth Morrison yalnızdı.

"Eğer burada olmak istemiyorsan," dedi sessizce, "seni kalmaya zorlamıyorum. Nereye ve ne zaman istersen gidebilirsin."

"Burası benim evim," diye karşılık verdi Jonathan, "ve istediğim kadar burada kalacağım."

"Ne kadar istersem o kadar."

Gitmek için dönmüştü ama kadının sözleri durmasına ve geri dönmesine neden oldu. Daha önce hiçbir kadında görmediği bir şekilde meydan okurcasına ona bakıyordu. Bukleleri topuz yapılmıştı ve muslin elbisesinin üzerinde bir önlük vardı ama neredeyse krallara layık görünüyordu.

"Ne kadar istersem," diye tekrarladı. "Üzgünüm Bay Bryant ama Sweet Grove'un hâlâ size ait olduğu yanılışına kapılmış görünüyorsunuz. O artık benim ve bakımını bana bıraktığınız için size teşekkür ederim. Onunla nasıl bir yolculuğa emin değilim ama sizin maceranızın zamanı doldu. Benimki ise daha yeni başlıyor."

T Elizabeth'in alnındaki teri silmek için kullandığı ıslak bez, üzerine koyduğu daldan düştü ve on adımlık mesafeden yere düştü.

"Ah, etme," diye mırıldandı.

Bir hafta önce dışarıdaki evlerden birinde bulduğu cılız merdiveni uzun elma ağaçlarından birine dayamıştı ve aşağı inerken botları her basamağı gergin bir şekilde hissediyordu. Bir eliyle elma dolu bir önlüğü dengede tutarken diğer eliyle merdivenden inmek hiç de kolay bir iş değildi.

Bir gün önce bir tanesinin yol verdiği ve son avluyu hiç de onurlu olmayan bir şekilde yere düşürdüğü o anı unutmak zordu. Bunu düşündükçe yanakları kararıyordu ama neyse ki Jonathan Bryant buna tanık olmamıştı.

Sol ayağı yere bastı ve eğilerek paçavrayı aldı. Ayak bilekleri serbest kalsın diye eteklerini kemerle bağlamıştı ve giymek için en hafif ve en dayanıklı elbisesini seçmişti ama yine de iğnelerle tutulmamış saç tutamları sıcaktan alnına yapışmıştı.

Bir meyve bahçesi işletmenin bu kadar zorlu bir iş olduğunu kim bilebilirdi? San Antonio'da büyükannesi ve büyükbabası için yemek pişirip temizlik yaparak geçirdiği zamanın kötü olduğunu düşünmüştü ama bu tamamen farklıydı. Bu meyve bahçesi nefes alıyordu; öksürdüğünde koşarak gelmesi gerekiyordu ve hapşırduğunda onu dikkatle sarıyordu. Gün içinde hiçbir zaman her şeyi yapmasına yetecek kadar saat yokmuş gibi görünüyordu ve o da burada

Güneş doğar doğmaz bir kez daha uykusuna dönene kadar. Yaptıklarının yarısı tahminlerden, diğer yarısı da artık kendisine ait olan evdeki bir dolapta bulunduğu eski bir kitaptan geliyordu. Yarardan çok zarar verip vermediğini kim bilebilirdi?

Etrafına baktığında, doldurmakta olduğu sepetin sadece yarısının dolu olduğunu gördü.

Büyük bir kile sepetiyle dışarı çıktığı ilk gün Jonathan, "Bu sadece toplama mevsimi," diye gülmüştü. "Eminim bu seni yormuyordur."

Elizabeth bakışlarını elma ağaçlarının arasında bir aşağı bir yukarı gezdirdi. Her biri yere doğru eğilmiş meyvelerle doluydu. Görebildiği kadarıyla her yönde aynı şey vardı - ve bütün gününü bu tarlada meyve toplayarak geçirmişti ve daha yarısını bile bitirmemişti.

Sweet Grove'a istediği gibi bakması mümkün müydü? Eğer Jonathan Bryant bunu yapamadıysa ve geldiğinde burası kesinlikle terk edilmiş görünüyorsa, ona bunu yapabileceğini düşündüren neydi?

Ama Elizabeth Morrison pes etmez, diye düşündü gülümseyerek ve merdivenden yukarı çıkmaya hazırlanırken bezi kemerine soktu. Bu onun şansıydı, kendi başına başarmak için tek şansıydı. Bu çağda kaç kadın bunu yapabiliyordu ki? İyi bir evlilikti - hiç evlenmedi. Kadınlar için kariyer seçimi yetiştiricilikten ibaretti ve kalbinde kendi çocuğu için küçük bir yer tutsa da, bir erkeği beklemek onun tarzı değildi.

Merdivenin kaba ahşabı onu toprakladı ve sıcağa rağmen gülümsedi. İsteddiği şey buydu; burayı gördüğünden beri bunu istiyordu. Sweet Grove'u başarılı kılacak biri varsa, o da oydu.

Merdivenin en üst basamağı geldi ve Elizabeth merdivenden inerek elma ağacının içine girdi. Ne de olsa en yüksekteki elmalar en tatlı olanlarıydı ve merdivenin üzerinde kalırsa ulaşamayacağı kadar uzaktaydılar.

Bir şahinin kanadının güneşi yakalaması gibi bir ışık parlaması. Elizabeth başını çevirerek soluna baktı ve çok güzel bir manzara gördü: Güneş tepenin arkasından usulca batıyor, meyve bahçeleri sanki yanıyormuş gibi altın kırmızısı bir ışıkla yıkanıyordu.

Sonra sağduyu devreye girdi. Yakında hava kararacaktı ve kahvaltıdan beri bir şey yememişti. Bu saatler önceydi. Sadece son elmayı toplayacaktı -

Sağ kolunu ileri uzatırken, sol bacağı doğal bir şekilde yükselerek onu dengeledi ve merdivenin tepesine dokundu.

Sanki her şey ağır çekimde ilerliyordu. Elizabeth merdivenin devrilmeye başladığını görmek yerine hissetti ve görmek için vücudunu döndürmeye çalıştı, ama iki elini de merdiveni yakalamak için bıraktığında, elmalar cennetten gelen bir kudret helvası gibi aşağı dökülürken, merdiven ulaşamayacağı bir yere devrildi ve aşağıya, on iki metre aşağısına, sert bir gümbürtüyle yere düştü.

Elizabeth yutkundu. "Bu bir felaket değil."

Bunu neden yüksek sesle söylediğinden emin değildi - her halükarda yanılıyordu. Buradan aşağı inmesinin hiçbir yolu yoktu! Etrafta ona yardım edecek kimse yoktu ve Sweet Grove'a karanlık çökmeye başlamıştı.

Ne yapacaktı ki?

Itembellik Jonathan Bryant'a göre değildi. Hayatını elleriyle çalışarak ve yük taşıyarak geçirdikten sonra, bütün gün evde oturmak ona yavaş bir işkence gibi geliyordu - ve bu ona uymuyordu

Abigail daha iyi.

"Dışarı," dedi sessizce, uzun zamandır gördüğü ilk kararlılığı sergileyerek. "Burada yeterince oyalandın. Bahçemle ilgilenmem, akşam yemeği hazırlamam gerekiyor ve senin de yürüyüşe ihtiyacın var. Lütfen ... lütfen bir saat daha gelme."

Kaşlarını çatmıştı ama kız kardeşi ya bunu görmemişti ya da görmezden gelmeyi tercih etmişti, çünkü hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, geniş kenarlı iş şapkasını onun ellerine tutuşturdu ve endişeyle gülümsedi.

"Jett'i al," dedi önlüğünü giyip budama makasını eline alarak. "Onun da en az senin kadar yürüyüşe ihtiyacı var."

Jonathan evden dışarı çıktı ve etrafına bakındı. Alacakaranlık çöküyordu ve Aşağı Tarla'nın hiçbirisi henüz toplanmamıştı. O kadın -onu öyle düşünmeyi tercih ediyordu- bir haftadan fazladır topluyordu ve hızla hiçbir yere varamıyordu.

Ama burası artık senin evin değil, diye hatırlattı kendine karanlık bir şekilde. O zaman geçti ve Tanrı seni yeni bir mevsime getiriyor. Vahşi bir mevsime.

Yine de Tatlı Koru'yu evinden başka bir şey olarak düşünmek zordu. Her ağacı bir bebek gibi tanıyor ve zihninin gözünde görebiliyordu

Bir yıl daha büyümenin onlara getireceği sorunlara karşı. Birçoğu onun doğduğu yıl ekilmişti. Kardeşleri gibiydiler.

Jett mutlu bir şekilde havladı, dili dışarı sarktı ve Jonathan'ın ayaklarının etrafında zıplarken pençelerini tırmaladı. Köpeğine bakarken yüzünde yasak bir gülümseme belirdi; hala bir yavru ve çok fazla potansiyele sahipti.

"Hadi o zaman evlat," diye mırıldandı, sadık yoldaşının başını okşamak için uzandı. "Uzak Tarla'yı kontrol edelim, olur mu?"

Çabucak rahat bir tempoya ulaştılar ve Jonathan etrafını görmezden gelip sadece ayaklarına konsantre olmaya çalışırken, tarlanın sol üst köşesindeki bir ağaçtan sarkan çok sıra dışı bir meyve gördü.

Derin kahkahası meyvenin doğrulmasına ve kaşlarını çatmasına neden oldu.

Elizabeth Morrison sinirli bir şekilde, "Bu kadar komik olan ne anlamıyorum," dedi. Jonathan daha da çok güldü. "Anlamıyor musun?"

Kaşlarını çatarak ona cevap verdi ve hâlâ gülerek ağacın dibine ulaştı. Düşen merdiveni ve toplamayı neredeyse bitirdiği bir kile elmayı açıkça görebiliyordu - ama dürüst olmak gerekirse, merdiveni kaybetmeyi nasıl başarmıştı?

"Ne zamandır oradasın?" Jonathan sırtışını gizlemek için hiçbir şey yapmadı ve Elizabeth ona ters ters baktı.

"Yaklaşık bir saat diyebilirim," diye yanıtladı isteksizce. "Ve itiraf etmeliyim ki, seni gördüğüme sevindim. Geceyi burada geçirmek zorunda düşünmeye başlamıştım."

Merdivenin üzerine çıkıp ağacın etrafında dönerek etrafı inceledi. Hayır, aşağı inmesinin kolay bir yolu yoktu - kendisi bile zorlanırdı ve elma ağaçlarından aşağı inme konusunda yılların deneyimine sahipti. "Geceyi orada geçirmeyeceğinizi size düşündüren nedir?"

Jonathan tekrar onunla yüz yüze geldi ve onun gülümsemesinin durakladığını görünce midesinden bir şeyler fırladı. "Şey... tabii ki sizin varlığınız, Bay Bryant. Aşağı inmeme yardım etmeyecek misiniz?"

Jonathan bir yanağında bir çizik olduğunu ve hafifçe kanadığını fark etti. İki dalı sıkıca kavrayan elleri su toplamıştı ve giydiği önlük üç yerden yırtılmıştı. Gerçekten çok çalışmış, diye düşündü.

Bir yanı tam olarak ne yapması gerektiğini biliyordu - her beyefendinin yapacağı cesurca şeyi. Ama diğer yanı şehirden gelen bu kızla dalga geçmek istiyordu. Bir elma ağacına tırmanıp kendine meyve bahçesi sahibi diyemezdin.

"Hayır," dedi yavaşça, sanki uzun uzun düşündükten sonra bir karara varmış gibi. "Hayır, Bayan Morrison, sanırım sizi orada bırakacağım."

Jonathan döndü ve yürümeye başladı. Jett'in havlaması neredeyse onun şaşkın cevabını bastırıyordu.

"Bırakın beni - bırakın beni burada!" Her ses tonundaki öfke hissediliyordu ve sahada yankılanıyordu. "Sen aklını kaçırmışsın!"

Dönüp ona bakarken gülümsemekten kendini alamadı. "Bayan Morrison, bir hafta kadar önce bana buranın artık benim iş yerim olmadığını ve artık hizmetlerime ihtiyaç duymayacağınızı hatırlattınız. O zamandan beri burada çalışmayı bıraktım ve sizi kurtarmak için parmağımı bile kıpırdatmam ilk isteklerinize karşı gelmek olur."

Gözleri öfkeyle parlıyordu ve uzun boyuna rağmen ona doğru eğildi. "Senden yardım istemeyeceğim Jonathan Bryant. Bir centilmen olarak bunu teklif etmek senin görevin."

"Ve ben bunu yapmayacağım."

Ceketini çıkarıp bir elma ağacının dibine, onunkine bakacak şekilde yerleştirdi ve oturdu. Sırtını güven veren gövdeye yasladı ve küçük bir çakı çıkardı. Otların arasına bakarak küçük bir tahta parçası aldı ve çakısıyla yontmaya başladı.

Jonathan onun bakışlarını üzerinde hissetmek için başını kaldırmaya gerek duymadı ve bu ona merak duygusu verdi. Onunla tartışmak kalbini gümbür gümbür attırıyordu - muhtemelen bu aylardır yaptığı en fazla konuşma olduğu için. Abigail pek konuşkan biri sayılmazdı.

Yine de, daha fazlası var mıydı? Başka hiçbir kadın onu bu kadar gergin hissettirmemişti, tıpkı bir çitin üzerindeki sicim gibi. Kendini gerilmiş ama bir o kadar da güçlü hissediyordu. Tuhaftı.

"Ne yapıyorsun?"

Sözleri şimdi daha yumuşaktı. Jonathan'ın hissedebildiği korkunun bir ipucu muydu bu?

"Yontuyorum," diye kısa bir cevap verdi. Becerikli parmaklarının altında dikkatle şekil alan tahtadan gözlerini ayırmadan, "Peki aileniz neden size yardım etmek için burada değil, Bayan Morrison? Genç bir hanımın bunca yolu tek başına gelmesi bana çok alışılmadık geliyor. Gerçi mirastan bahsetmişsiniz, bu da muhtemelen sorunun cevabını veriyordur."

Küçük bir gümbürtü. Jonathan sertçe yukarı baktı ama kadın düşmemişti. Ağaçta durmak yerine, şimdi oturuyordu, bakışları üzerine sabitlenmişti

Onu.

"Annemle babam yıllar önce, ben çocukken öldüler," dedi, "büyükannemle büyükbabam da bir ay önce bir kazada öldüler."

"Yani sen bir yetimsin, dünyada tek başınasın. Bu her şeyi açıklıyor." Jonathan tahtadaki bir düğümle uğraşmak için hızla yere baktı, sonra tekrar yukarı bakınca kızın yüzünde incinmiş bir ifadenin belirdiğini gördü. "Beni yanlış anlama," dedi aceleyle. "Bunu bir iltifat olarak söyledim."

Yanakları pembeydi ve gözleri hafifçe parlıyordu. Parmak eklemleri tutundukları dalların üzerinde sıkılaşıp ona baktı. "Nasıl olduğunu anlamam mümkün değil."

"Sadece ... demek istemiştım." Tanrım, ne yapmıştı? Gerçekten de sırf laf olsun diye bir kadını ağaçta mahsur bırakacak türden bir adam mıydı? "Bak, sana yardım edeyim - "

"Ve ben tamamen yetim değilim," diye araya girdi Elizabeth. "Benim bir kız kardeşim var."

Jonathan ayağa kalkmış ve ceketini geri çekerken, "Sana ne zaman katılacak?" diye sordu.

Başını kaldırdığında kadının yüzünde karanlık bir ifadenin belirdiğini gördü. "Olmayacak. Yani, umarım kayıp olduğunu öğrendiğimde öyle olur. Son beş yıldır kayıp."

Ona bakarken Jonathan'ın göğsünde pişmanlık ve kendinden nefret duyguları dolaştı. Neredeyse onun kalbinin tam önünde kırıldığını görebiliyordu. Kardeşlerinden ayrı kalmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu ve çoğunlukla onunkilerin nerede olduğunu da biliyordu. Nereye bakacağını bile bilmemek...

"Çok özür dilerim," dedi sessizce. İki adımda merdivene kadar olan mesafeyi kat etti ve hızlı bir çekişle merdiveni ağaca yaslamak için yukarı çekti. "Dur, inmene yardım edeyim."

Elizabeth sessizce burnunu çekti ve Elizabeth, "Teşekkür ederim," diye mırıldanırken duymamış gibi yaptı.

Her basamak ilk beş adımda dayandı, ama bir sonraki basamak çöktü. Yüksek sesle soluyarak merdivenden aşağı, Jonathan'ın bekleyen kollarına doğru kaydı. "Endişelenmeyin Bayan Morrison, sizi tuttum."

Ve öyle de oldu. Kolları onu mükemmel bir şekilde sardı ve Elizabeth dengesini yeniden sağlayamayarak ona doğru eğildi. Elizabeth'in nefessiz kalması ona tuhaf geliyordu ve bir an için kollarını sıkıca kavradı. Elini Elizabeth'in kanayan yanağına götürdü.

durdu ve yarasındaki kiri biraz temizledi. Çok narin ama bir o kadar da güçlüydü.

"Eğer yapabileceğim bir şey varsa." Sözleri fısıltı gibi çıkmıştı ama daha güçlü konuşabilecek gibi görünmüyordu. "Kız kardeşin hakkında, yani ..."

"Meyve bahçesi ile mi?" Yüz ifadesi aydınlandı ve ayakları nihayet elmalarla kaplı zemine basmaya başladı. "Bay Bryant, toplama konusunda yardım ederseniz çok minnettar olurum - düşündüğümden çok daha fazlasını üstlendim ve siz bu ağaçları herkesten daha iyi tanıyorsunuz!"

Evet demek istedi. Tıpkı (sonunda) ağaçtan inmesine yardım ettiği gibi onu kendi aptallığından kurtarmak istiyordu. Ama burada, Sweet Grove'da bu büyüleyici kadınla birlikte çalışmak ...

"Özür dilerim." Ondan uzaklaşan Jonathan, bir sonraki tarlaya doğru ilerleyen Jett'e ıslık çaldı. "Size yardımcı olamam Bayan Morrison. Buradaki zamanımın sonuna geldim ve kız kardeşimle birlikte taşınmayı düşünüyoruz. Bu işi kendi başınıza halletmeniz gerekecek."

"Ama -"

"Gel, Jett." Başka bir şey söylemeden, o farkına bile varmadan çöken akşam karanlığına doğru yürüdü. İçindeki her şey arkasını dönüp terk ettiği kadına bakmak için haykırıyordu ama yapamıyordu. Bu cazibeye boyun eğerse ne yapacağını sadece Tanrı biliyordu.

T

Kapı yüksek sesle çalındı ve Elizabeth yerinden sıçradı. Kim olabilir ki bu? Abigail'i bir ya da iki kez evine davet etmiş, ama kızarak başını sallamıştı.

onun cevabı. 'in haftalık ziyaretinde El Seco'dan bir şey isteyip istemediğini sormak için bir iki kez uğradığında bile, Elizabeth su almak için dışarı çıkana kadar kapının dışında sabırla beklemişti. Jonathan Bryant'ın kapıyı çaldığını hayal bile edemiyordu.

Jonathan'ı ve üç gün önce paylaştıkları o anı, onun kollarında durduğunu, sesinin ona yardım etmek için her şeyi yapacağını söylediğini her düşündüğünde yüzünü kaplayan kızarıklığı gidermeye çalışıyordu.

Kurutmakta olduğu kâse yere düştü ve kırıldı. "Vay canına, birileri iyi bir gün geçirmiyor."

Elizabeth dönüp evine girmesine izin verdiği belli olan adama baktı. Adam seyahat kıyafetleri giymişti, yüzünde derin bir bronzluk vardı ve geniş geniş gülümsüyordu.

"Kendini üzme," dedi mutfak kapısının çerçevesine yaslanarak. "Ben Laken Weston'ım ve yılda dört ya da beş kez buralardan geçerim. Yardıma ihtiyacın var mı?"

Cevap beklemeden beyaz seramik kâsedен büyük bir parça kaptı. Elizabeth ayağa kalkıp daha küçük bir parça aldı ve bir dakika içinde hasarlı tabak çanak ortadan kayboldu.

"Teşekkür ederim Bay Weston," dedi sessizce, kendinden biraz emin bir şekilde. "Bay Bryant'ı mı arıyorsunuz?"

Adam burnunu kıvırdı. "Bay Bryant mı? Kim - oh, Jonathan'ı kastediyorsun! Tabii ki öyleyim; bir tür tamirciyim diyebilirim ve Sweet Grove'dan her geçtiğimde genellikle ondan bir kile elma alırım." Bay Weston aniden ona göz kırptı. "Siz onun yeni kadını mısınız?"

İçine bir sıcaklık doldu. "Hayır!" Keşke bu kelime bir ciyaklama gibi çıkmasaydı. Ona öyle bakmasına şaşmamalıydı. "Sweet Grove'un sahibi artık benim ve adım Bayan Morrison." Sesi güçlendi ve gülümsedi.

Laken Weston gülümsemedi. "Söylemiyor musun? Vay canına, bu bir değişiklik. Yaşlı Jonathan bunu nasıl karşılıyor?"

Bu sinir bozucu adama bakarken Elizabeth'in vücudundan yine bir sıcaklık sızdı. "Yeterince iyi olduğunu söyleyebilirim, bu beni ilgilendirmez. Tamirci olduğunuzu mu söylemiştiniz?"

Adamın kaşlarının şaşkınlıkla oynadığını gördüğünü sandı ama sonra o an geçti ve adam konuşmaya başladı.

". Elimi atabileceğim her türlü metal ve biraz da ahşap işi var. Burada onarılmasını istediğiniz bir şey var mı Bayan Morrison?"

Elizabeth başını salladı. "Korkarım hayır, Bay Laken."

"Hiçbir şey mi?" Sesi hâlâ kendinden emin ve ağırbaşlıydı ama kızın sesinde biraz çaresizlik var gibiydi. Bunu hatırlıyordu - Kitty'yle birlikte büyükanne ve büyükbabaları tarafından evlerine alınmadan önce birden fazla kez dikiş dikmek için dilenmek zorunda kalmıştı.

İçten bir üzüntüyle, "Hiçbir şey yok. Ama kırılan ya da onarılması gereken bir şey olursa, onu değiştirmeyip sizin için bir kenara koyacağımdan emin olabilirsiniz, Bay Weston. Buralara bir daha ne zaman döneceksiniz?"

"Burada mı?" Omuz silkti. "Kış, belki? Başka ne iş bulacağıma bağlı, nasıl olduğunu bilirsiniz. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim Bayan Morrison. Yolun karşısına geçip Jonathan'ın bana sonbahar elmalarından satıp satamayacağına bakacağım."

Elizabeth bir şey söyleyemeden adam çoktan arkasını dönmüştü ve bir yanı onun gitmesine izin vermek istese de konuşması gerektiğini biliyordu. Bu, meyve bahçesinin kontrolünü geri aldığı andı.

"Eğer biraz elma almak isterseniz, size satabilirim." "Sen mi?" Koridorda durmuştu ve şimdi ona bakıyordu mutfak kapısından.

Elbette adamın yüzü inanmamıştı; Elizabeth'in kendisi bile buna zor inanırdı, üstelik buraya geleli sadece birkaç ay olmuştu. "Evet, ben."

Sesi şimdi daha güçlüydü ve dengesini yeniden kazanmış bir halde gülümsedi. "Evin önünde birkaç kile var, bir göz atmak ister misin?"

Bu tamircinin etkilendiğini mi yoksa şüphelendiğini mi anlayamadı ama adam başını salladı ve onun ilerlemesini bekledikten sonra koridordan geçip ön kapıdan çıkarak onu takip etti. Güneş vuruyordu ama sıcaklık gitmişti; sonbahar geliyordu.

"Şimdi, topladığım çalıları ayrı tutmaya çalıştım," diye konuşurken Elizabeth hâlâ dışarıda duran yarım düzine kadar çalıyı işaret etti. "Bunları henüz kurutma raflarına koyacak vaktim olmadı, bu yüzden istediğinizi alabilirsiniz."

Bay Weston bir tanesinin yanına diz çöküp kokladı ve sonra başka bir tanesine geçti. Elizabeth ona bakıp ne yaptığını anlamaya çalışırken Abigail'in kapıyı iterek açtığını gördü. Tamirciyi görür görmez dondu kaldı ve kapının gıcırdamadığından emin olarak yavaşça evin içine doğru geri çekildi.

Elizabeth gülümsedi. Belki de Abigail Bryant'ta görüldüğünden fazlası vardı ama Bay Weston bunu fark etmemiş gibiydi.

"O halde siz Bayan Elizabeth Morrison'sınız?" diye sordu, bakışları hâlâ çalıların üzerindeydi.

Gülümsedi. "Öyleyim."

Ellerine bir kâğıt tutuşturdu ve konuşmadan önce üçüncü bir elma çuvalına bakmak için tekrar diz çöktü. "Bastrop Posta Müdürü bunu size getirmemi istedi. Yanlış anladıklarını düşündüm, çünkü burada Jonathan'dan başkasının olmadığını biliyordum, ama sanırım yanılmışım."

Elizabeth dalgın dalgın mektuba bakarak, "Abigail'i unutuyorsun," dedi.

Bay Weston omuz silkti. "Sanırım yaptım. Sanırım herkes yapar."

Abigail'e duyduğu merak bir an için mektuba duyduğu ilginin önüne geçti. "Ona ne olduğunu . . ona ne olduğunu biliyor musun?"

Laken Weston'ın yüzüne karanlık bir gölge düştü. "Duyduğuma göre büyük bir şok geçirmiş ve bir daha da tam olarak iyileşememiş. O zamanlar daha çocuktü, şimdi ise on altı yaşında olmalı."

Hafifçe renk değiştirdi ve sonra düşüncelerini şu anda elinde duran mektuba çevirdi, kalbi battı ve omuzları çöktü. Bu, gönderdiği mektuptu - ne , neredeyse iki hafta önce mi? Üç hafta mı?

Arkasına adını, Sweet Grove, Teksas'tan Bayan Elizabeth Morrison'ı karalamıştı ama kendisine iade edilmesini beklemiyordu.

Mektubu çevirdi ve Bayan Katherine Morrison isminin karşısına karalanmış 'burada tanınmıyor' yazısını gördü.

Burada bilinmiyor. Orada bilinmiyor. Görünüşe göre hiçbir yerde bilinmiyordu. Sanki Kitty yeryüzünden tamamen kaybolmuş gibiydi. Elbette kalbinde biliyordu - eğer onunla birlikte olmaya gittiyse, Tanrı kız kardeşine duyduğu bu özlemi ortadan kaldıracak mıydı?

Lütfen Tanrım, onu koru, diye sessizce dua etti Elizabeth, parmakları kız kardeşinin mürekkeple yazılmış adının üzerinde geziniyordu, baş harfin girdabının yanında bir leke vardı. Bir kilisenin ve kilise ailesinin eksikliğini daha önce hiç bu kadar şiddetli hissetmemişti. *Onu bana geri getir.*

". . . ki bu da bana adil bir fiyat gibi görünüyor."

Tekrar şimdiki zamana dönen Elizabeth, Bay Weston'ın sanki bir cevap bekliyormuş gibi ona baktığını gördü. "Özür dilerim, ne dediniz?"

Tamirci ayağa kalktı ve dizlerindeki kiri temizledi. "Şuradaki kovani alacağımı ve karşılığında sana bir on sent vereceğimi söyledim. Ne dersin?"

Bakışları adamdan elmalara kaydı. Elmaları satmak - eninde sonunda bu konuya geleceğini biliyordu ama farklı çeşitler, yetiştirilmelerinin ne kadar zor olduğu ve her birinden ne kadar bol miktarda bulunabileceği hakkında daha fazla şey öğrenmeyi umuyordu. Elmaları ne kadar paraya satacağını bu şekilde hesaplamamış mıydı?

"Peki." Yutkundu, kendine zaman kazandırmaya çalışıyordu ama nasıl daha iyi bir fikir bulacağına dair hiçbir fikri yoktu. "Çok düşük bir teklif olduğunu söyleyebilirim."

Bay Weston burnunu kıvırdı. "Öyle mi? Bunun adil bir anlaşma olduğunu ve El Seco'dakilerin burun kıvırmayacağı bir anlaşma olduğunu söyleyebilirim. Ama eğer nihai kararınız buysa, yola çıkabilirim Bayan Morrison."

Elizabeth bir şey söyleyemedi, üzerine sayısız şey bağlanmış ve asılmış olan büyük bir çanta sırtına geçirildi.

"Birkaç ay sonra görüşeceğiz," diye sırtı Laken Weston. "Umarım o zamana kadar kendine gelirsin, yoksa bir sürü elman olur ama üzerinde fazla para olmaz."

Yüzünü yola döndü ve yürürken mırıldanmaya başladı. "Bekle!"

Adam durup döndükten hemen sonra sesi duyuldu, yüzündeki sırıtış daha da genişlemişti. "Bir kelepirci gördüğünde anladığını biliyordum. Şimdi bunları toplayıp gideceğim."

Sonra derin ve hafif tiksintili bir sesle söylenen sözler çınladı. "Ciddi olamazsınız!"

Elizabeth bu sesi tanıyordu ve sessiz bir duayla kirpiklerini kısa bir süre indirdi. *Tanrım, şimdi onu gücendirecek ne yaptım?* Kirpiklerini tekrar kaldırdığında, Jonathan Bryant göğsü kabarmış bir halde Top Sahası'ndan koşarak inmiş, ayakta duruyordu.

"Bir kile Hewes yengeç elması için sadece on sent mi? Dört yıl önce seni ilk gördüğüm anda bir dolandırıcı olduğunu anlamıştım Laken Weston ve sonunda beni haklı çıkardın!"

İki adam, aralarında Elizabeth olduğu halde birbirlerine meydan okudular. Elbette Bay Bryant, Bay Weston'la sadece elmalar yüzünden kavga etmezdi.

"Bunun makul bir fiyat olduğunu biliyorsun Jonathan," diyordu tenekeçi, "ve daha fazlasını teklif etmezdim, eğer - "

Jonathan, "Hayır, bundan kurtulabileceğini düşünseydin daha azını teklif ederdin!" diye karşı çıktı. Jonathan Elizabeth'e doğru bir adım attı ve Elizabeth utancın ve başka bir garip, yabancı duygunun seli gibi içinden aktığını hissetti.

"Lütfen kendinizi üzmezin Bay Weston," diyebildi sadece. "I - "

"Bunlar Hewes yengeç elmaları, Laken." Jonathan'ın sesi kısık ama dinleyicileri daha da dikkat kesilmişti. "Hewes yengeç elmaları. Hewes yengeç elmalarını yetiştirmek ne kadar zaman alır biliyor musunuz? Yıllar ve bu Tanrı'nın lütfu, sağlıklı toprak ve sık su ile olur. Bir Hewes yengeç elmasından alınan her ısırık, güneş ışığını ısırmaktır, sıkı bir emektir ve üç kuruşa, beş kuruşa indirgeyemeyeceğiniz, sürekli değişen bir adanmışlık döngüsü içinde devam eden, fideden ağaca, ağaçtan fidana uzanan bir yolculuktur."

Dinginlik havayı doldurmuştu ve neredeyse başka hiçbir şey yoktu. Elizabeth'in kalbi artık hızlı atmıyordu, yavaşlamıştı. En son kendini gerçekten huzurlu hissettiği zamanki kadar sakin atıyordu. Yuvasında. Bu tutku ve ilham nereden gelmişti? En son konuştuklarında bu duygusal ve kararlı adam neredeydi?

Onathan hakakaldı. Kendini nasıl bu kadar kaptırmıştı - Laken'e, onca insanın içinde ve onun önünde kendisiyle ilgili bu kadar çok şeyi nasıl açıklamıştı? Buraya olan sevgisi derisinin her zerresinden sızıyordu ve şimdi konuşacak insanlar varken - Tanrı Abigail'i ve onun sessiz sabrını sevsin - bunu yapabilecek gibi görünmüyordu.

Dur.

"O zaman iki katı olsun," dedi Laken sessizce. Jonathan'a sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu. "Kış ortasında uğrayacağım Jonathan, seninle o zaman konuşuruz. Bayan Morrison."

Şapkasını ona doğru eğdi ve avucuna küçük bir gümüş yığını bıraktı, Laken, Jonathan'ın tanımadığı bir melodiyi ıslık çalarak, küçük arabasını önünde iterek uzaklaştı. Ve sonra yalnız kaldılar.

Elleri rahatsız hissettiriyordu ama onlarla ne yapması gerektiğinden tam olarak emin değildi. Onu kendine doğru çekerek mi? Tüm içgüdüleri ona daha yakın olmak için haykırıyordu ama yine de aklı kalbinden daha güçlüydü.

"Görüşürüz o zaman." Ayaklarını yere vurmamaya çalışarak evine doğru döndü ama kadının sözleri adımlarını durdurdu.

"Jonathan Bryant. Bana yardım eder misin?"

Olduğu yerde dönerek ona baktı. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikri olmayan ama bunu tutkuyla yapan bu kadına. Dürtüsü neredeydi? Acı onu tamamen ele geçirmiş miydi, öyle ki ona yardım etmek, Sweet Grove'a yardım etmek, kendine yardım etmek için tek bir adım bile atmayı reddedecek kadar?

İç çekti. Bu kadın ona her ne yapıyorsa, itiraf etmek istemediği kadar hoşuna gidiyordu. "Bu bahçenin iyiliği için size yardım edeceğim Bayan Morrison. Ve bunu isteksizce yapıyorum, dikkatinizi çekerim. Sadece bu meyve bahçesini anlayana kadar - sonra Abigail ve ben gideceğiz."

Jonathan cevap beklemeden eve geri döndü. Biraz daha bekleseydi Elizabeth'in, "Ama gitmeni istemiyorum," diye mırıldandığını duyabilirdi.

E Bacaklarının her santimi ağrıyordu ama bu, iyi bir çalışma gününün tatmin edici ve hoşnut gerginliğiydi. Verandada otururken, güvertede düz bir şekilde oturmak daha kolay olduğu için sandalyeyi görmezden geldi,

Elizabeth sol topuğunun arkasında sertleşmiş olan kabarcığı hafifçe dürttü ve gülümsedi.

Son üç hafta gerçekten de inanmakta güçlük çekiyordu. Jonathan Bryant yanında olduğu için iş gözünün önünden kaybolmuş gibiydi. Aralıklarla havlayarak verdiği sert talimatlar San Antonio'da tanıdığı beyefendinin tatlı tonuna sahip olmayabilirdi ama onda bir şeyler vardı. İçindeki bir şey, henüz olgunlaşmamış bir elmayı neredeyse koparıırken söylediği keskin sözlere ya da yavaşlamalarını tekrar istediğinde iç çekmesine aldırıyordu.

Sabahki konuşmalarını hatırlayınca gülümsemesi derinleşti.

"Geç kaldınız Bay Bryant," diye alay etmişti Jett saat ondan biraz sonra Aşağı Saha'ya girerken. Artık neredeyse bir köpek yavrusu olmayan Jett, bacaklarının etrafında kumar oynamış ve neredeyse ona çelme takıyordu.

"Meyve bahçesinde geç diye bir şey yoktur," diye mırıldandı. "Sadece erken."

Adam, hafifçe çürümeye bırakılan elmaların her zaman elma şarabı için kullanılabileceğini, ancak çok erken toplanan bir elmanın hiçbir işe yaramayacağını açıklayana kadar gülmüştü. Kadın kızardı, sonra adam kızardı ve midesi çözülmesi imkânsız görünen bir şekilde düğümlendi.

Ah - sağ botu şimdi çıkmıştı ve bu su toplaması diğerinden çok daha büyüktü. Artık ayakkabı giymesine gerek yoktu.

Akşam olmak üzereydi ve tek yapması gereken bir gün önce yaptığı turtadan kalan son parçayı bulmak ve bu mektubu bitirmektir.

Son birkaç dakikadır yüzünde dans eden gülümseme, yanında duran mürekkeple süslenmiş kâğıda bakınca soldu.

Sözcükleri tükenmişti. Kalbi her mektup yazmaya çalıştığında olduğu gibi yeniden kırılmaya başlamıştı. Yutkunarak tüy kalem ve bir kez daha mürekkebe batırdı. Mektubu bitirmek zorundaydı. Arayış devam etmeliydi.

Sevgili Kitty,

Sizi kış gelmeden bulmayı umuyordum ama kış ne benim ne de Bay Bryant'ın beklediğinden daha hızlı yaklaşıyor. Şu anda hasadın son ürünlerini toplamak için acele ediyoruz, elimizden geldiğince çok elmayı depolara sokmaya çalışıyoruz, ama Bay Bryant bana sadece ikimiz varken her şeyi toplamanın imkansız olduğunu ve toprağı besleyen birkaç elmanın bize zarar vermeyeceğini söylüyor.

Zarar görmediğine ve her neredeyse güvende olduğuna dair Tanrı'ya güveniyorum. Eğer beni görmek istemiyorsan Kitty, görmek zorunda değilsin. Sadece iyi olduğunu ve ne yaptığını söylemek için bana bir satır gönder. Sadece güvende ve mutlu olduğunu bilmek istiyorum.

Yolculuğa ilk çıktığınızdan beri kalbimin tam olarak iyileştiğini sanmıyorum ve keşke gideceğiniz yeri bilebilseydim. Bana yaz Katherine ve haberlerini ver. Eğer eksiğin varsa, ektaki gümüş masraflarını karşılar.

*Her zaman sadık kardeşin
Elizabeth'e yaz.*

T Burada. Bitmişti. Adaşını umutsuzca arayarak dünyaya açılacak bir mektup daha. Bunu düşünürken Elizabeth'in midesi bulandı. Kitty bunları mektupları geri mi gönderecekti? Kız kardeşine kızgın mıydı?

Ona zarar verecek bir şey mi? Komançiler tarafından yakalanmış, İngiltere'ye gitmiş, maceradan maceraya mı atılmıştı? Yoksa bu uzun beş yıldan sonra, Teksas'ın dışında, ülkenin dışında tamamen farklı biri miydi?

Bunu söylemek imkânsızdı. Güneş artık alçalmaya başlamıştı ve bir dakika boyunca gökyüzündeki yavaş ilerleyişini izledi. Kız kardeşi nerede olursa olsun, şu anda kim olursa olsun, yine de yukarı bakacak ve aynı güneşi görecekti. Şu anda ona bakıyor olabilirdi - düşünceleri göklerin ortasında buluşuyor olabilirdi.

Yüksek bir hırlama sesi düşüncelerini böldü ve Elizabeth kıkırdamaktan kendini alamadı. Dolambaçlı umutları sadece midesi tarafından bozulabilirdi! Görünüşe göre yemek vakti gelmişti.

Ayağa kalkarken ağırlığını her iki ayağına da verdi ve hiçbir kabarcık acı içinde bağırmadığında başını salladı. Yarın için iyi olacaktı ve söz verdiği gibi Bay Bryant'a Top Field'da katılamayacağını düşününce midesi hafifçe burkuldu.

Bay Bryant'ı düşünüyordu... henüz dönmemiş miydi? Yazmaya dalmıştı kuşkusuz, ama onun geldiğini görmüş olmalıydı; evleri tam karşı karşıyaydı. Abigail'in karşılama sırasında onu gözden kaçırabilecek kadar sessiz olduğu kesindi.

Sundurmanın ucuna tutunarak eğildi ve uzaktaki ağaçların arasından bir el arabası taşıyan küçük bir sopa figürü gördü. Adam hâlâ dışarıdaydı ve Elizabeth bu konuda ne yapacağını çok iyi biliyordu.

"D

"Biri tavuklu börek sipariş etti mi?"

Jonathan bükülmüş etrafta, neredeyse
devrilme ve yan yatmış boş el
arabası. Bu Elizabeth Morrison'dı ve

Temiz, yüksek belli, kenarları narin fırırlarla süslü soluk mavi elbisesi içinde, yalınayak, elinde beyaz keten bir bezle örtülü büyük bir tabak tutan ve esintiyle yayılan nefis kokuya bakılırsa ancak lezzetli bir tavuklu turta içerebilecek bir mükemmellik timsaliydi.

"Ne?" Sesi konuşmak yerine çatallaşmıştı ve korumaya çalışarak yutkundu. Yine o kadın! Az önce

Son yirmi dakikasını onu aklından çıkarmaya çalışarak mı geçirmişti? Bütün gün onun varlığıyla başı dönmüştü ve sadece doğumun keskin gerginliği onu kendinden uzaklaştırmaya yetmişti.

"Tavuklu börek," diye tekrarladı. Bir kolunun altında katlanmış bir battaniye ve diğer koluna asılmış küçük bir hasır sepet vardı ve yüzündeki geniş gülümseme hafifçe azalmıştı. "Elbette, eğer zaten yediyseniz... sadece, geri gelmediğinizi gördüm, o yüzden düşündüm ki..."

Durdukları küçük açıklık birdenbire çok küçük gelmişti ama Jonathan'ın artık dengesini sağlamak için yeterince zamanı vardı.

"Teşekkür ederim," dedi yavaşça, eliyle sakalını kaşdı ve sonra uzun saçlarını çekiştirerek saygın bir görünüm vermeye çalıştı. Bunun bir önemi yoktu. "Gerçekten de çok nazıksınız."

Gülümseme geri döndü ve o da gülümsemeye karşılık vermekten kendini alamadı.

"Mükemmel. Jett için bir şey getirmemiştin, o yüzden burada olmamasına sevindim." Sepeti yere koyan Bayan Morrison tabağı ellerine tutuşturdu ve battaniyeyi yaymaya başladı, yere düz oturması için ayak parmaklarıyla birkaç elmayı hareket ettirdi. "İşte böyle - şimdi izin verin de ... alayım."

Kadın sepetten bulanık elma suyuna benzeyen büyük bir şişe, iki elma ve tanımadığı bir şeyden oluşan küçük bir kâse çıkarırken Jonathan şaşkınlığını güçlükle gizleyebildi.

Başını kaldırıp ona baktı. "Oturun ve yemeğinize başlayın - ah, çatal bıçak bekliyorsunuz. Buralarda bir yerde. Evet, buyurun."

Dizlerinin üzerine çöken Jonathan, kendisine uzatılan gümüş çatalı sözsüzce aldı ve battaniyenin üzerine daha rahat bir şekilde yerleşti. Gerçekten de düşündüğü kadar lezzetli olan tavuklu turtayı ve iki elmayı bitirmesi beş dakikadan az sürdü. Sonra gözlerini şüpheyile kâsenin içindekilere çevirdi.

Bayan Morrison sepetten iki kaşık çıkararak, "Haşlanmış elma," dedi. "I . . . Umarım sakıncası yoktur ama sepette yer kalmadı, o yüzden sadece bir kase var."

"Dürüst olmak gerekirse, Bayan Morrison," dedi sessizce, "tavuklu börek için o kadar minnettarım ki, kaşık tutabilseydi, haşlanmış elmaları Jett'le seve seve paylaşırdım."

Güldü, başını geriye attı, böylece ölmekte olan güneş ışığı siyah saçlarının kıvrımlarını yakaladı, ama cevap vermedi. Kadın bir kaşık uzattı ve adam kaşığa uzandı, parmak uçları hafifçe birbirine değdi. Adamın midesi hopladı ve kız

Gözleri onunkilere takıldı ama hemen tekrar aşağı baktı. Onu götürecek olan yolu takip etmesine gerek yoktu.

O tekrar konuşmadan önce iki kaşık kâsenin dibini sıyırıp kurumuştı.

"Size teşekkür ederim, Bayan Morrison." Sözlerinin bu kadar sert çıkmasını istememişti ama konuşabilmesinin tek yolu bu gibi görünüyordu. Yıllardır öyleydi. "Hepsi çok lezzetliydi ve size minnettarım."

Ama dinliyor gibi görünmüyordu. Bakışları, meyve bahçesinin sonbahar güneşiyle yıkanan son kısmı olan Aşağı Tarla'da geziniyordu.

"Nedenini anlayabiliyorum, biliyorsun," diye mırıldandı. Jonathan ona sorgulayan gözlerle baktı ve o devam etti. "Senin ve Abigail'in neden hiç anlayabiliyorum. Neden Sweet Grove'dan ayrılmak istemediğinizi. Burası gerçekten de Tanrı'nın son bahçesi. Dünyanın hiçbir kaygısı oraya ulaşmamış gibi görünüyor. Bir sığınak gibi, bir cennet."

Midesindeki burkulmanın ne Bayan Elizabeth Morrison'la ne de tavuklu turtayı kokladığında kıpırdanan açlıkla bir ilgisi vardı.

Ama belki de biraz daha dürüst olmanın zamanı gelmişti. Ruhunun bir parçasını ona açmıştı.

"Hepsi aileme aitti."

Ağzı açık bir şekilde ona bakmak için döndü ve adam ilk kez onun gözlerinin ne kadar mavi olduğunu fark etti.

"Sweet Grove . . . Sweet Grove sizin miydi? Ama Scott ailesine ait olduğunu söylemişsiniz."

"Üç yıl öncesine kadar da öyleydi." Jonathan battaniyenin kenarından yere düşmüş bir elmayı aldı ve konuşurken ellerinin arasında gezdirdi ama Bayan Morrison'a bakmayı hiç bırakmadı. "Büyükannem ve büyükbabam elli yıl önce gelip burayı ekmişler. Sığır yetiştirmek istiyorlardı ama bu topraklar tarım için daha elverişliydi ve aileleri büyüdükçe onların da buraya olan sevgisi büyüdü."

"Ve buna aldırmadılar - yani, bu kadar uzakta olmak hoşlarına mı gitti? Yolun dışında? Hiçbir yere yakın olmak?" Bu soru karşısında kızardı ve gözleri daldı, ama sonra gözlerini tekrar ona dikti.

Omuz silkti. "Sanırım burayı sevdiler, ıssızlığın ortasında olmayı. Ve gittikleri her yerde birbirlerine sahiptiler. Belki de Sweet Grove'un kendi başına bir kasaba olacağını düşündüler; belki de düşünmediler. Babam bir gün geldi, biraz kayıp bir ruh gibiydi ve kızlarıyla evlendi."

Bayan Morrison gülümsedi. "Burada çok mutluymuşsunuz gibi görünüyor," dedi hüzünle.

Başını salladı. "Amcalarım ve halalarım evlendiklerinde taşındılar ama annem ve babam kaldılar. Damarlarından elma sevgisi akıyordu ve bunu dışarıya yaydılar," eli ona göstermek için kalktı, "ve diğer evleri inşa ettiler. Beş kişiydik, görüyorsunuz - "

"Beşiniz mi?" Sesi şaşkınlık doluydu.

Jonathan güldü. "Sadece Abigail ve benim olduğumuzu mu düşündün? Oh, hayır. Mariana adında bir kız kardeşim ve iki erkek kardeşim daha var. Tanrı'nın yeşil dünyasında yirmi yedi yaşındayım ve beş kardeşin en büyüğüyüm. Bryant'lar 1838'de her şey değişene kadar tam bir klanmış." Acısını sesinden uzak tutmaya çalışmıştı ama bu imkânsızdı, acısı çok büyüktü. "İskoçların hepimizi araziden çıkarmak için dışarıda bekledikleri o Pazar gününü hatırladıkça utancımı görmezden gelmek çok zor."

"Ama neden?" diye fısıldadı. "Nasıl?"

Ona söyleyeceğine ikna olmadığı bir an oldu. Hâlâ burada durabilirdi; her şeyi anlatmasına gerek yoktu. Ama onda bu acıyı ortaya çıkaran bir tatlılık vardı ve onun güvenini kaybetmek aptallık olurdu. Onun arkadaşlığını kaybetmek. Onu kaybetmek.

Jonathan yutkundu ve ayaklarına baktı. Konuşurken ona bakamıyordu bile. "Babam ... babam bir kumarbazdı. Her zaman olduğu gibi küçük başladı ve kısa süre sonra gümüş düğmeler kayboldu, bir broş kayboldu, kış için para yok, depoda elma yok ..."

Tepkisini görmek için yukarı doğru bakarken sesi kesildi. Burnu ona doğru kıvrılıyor muydu? İfadesinde güvensizlik ve tiksinti var mıydı? Hayır, hareketsiz ve kıpırtısızdı.

"Ve sonunda Sweet Grove'a geldik." Sözleri onu bile sarsan bir kesinlik taşıyordu. "Annem o zamana kadar ölmüştü. Her şeyin onun açgözlülüğünün, bağımlılığının ağırlığı altında çöktüğünü hiç görmedi. Ve şimdi Mariana El Seco'da büyükannemle yaşıyor."

"Peki ya kardeşlerin?"

Jonathan yüzünü buruşturdu. Bu acıyı saklaması imkânsızdı ve bunu hiç istemiyordu - ama vahşi atlar bu hikâyeleri ondan alamazdı, bu büyüleyici kadın bile.

"İskoçlar kalabileceğimizi söylemiş olsalar da burada olmak onlar için çok acı verici. Artık sadece Abigail ve ben varız."

Sessizlik çöktü. Güneş gerçekten battığından beri meyve bahçesinin üzerine karanlık çökmüştü ve Bayan Morrison hafifçe titredi - şoktan mı yoksa soğuktan mı, bilemiyordu.

"Çok üzgünüm," dedi sonunda ve Jonathan'ın kalbi onun ses tonundaki gerçek üzüntüyü duyunca yerinden fırladı. "Bu kadar çok şeye sahip olmak ve sonra bunların kaybolduğunu görmek ...

. buraya ilk geldiğimde bu kadar korumacı olmana şaşmamalı."

Jonathan alaycı bir şekilde gülümsedi. "Atalarınızın evinin bir başkası tarafından sahiplenildiğini görmenin zor olduğunu kabul ediyorum - ama o İskoçlar yerine Sweet Grove'un sizin bakımınız altında olmasını tercih ederdim. Onlar sadece sahip olmak için istediler; o bir mülktü, yaşayan bir şey değil."

"Ve siz hâlâ buradasınız Bay Bryant," diye hatırlattı Bayan Morrison ona. "Henüz onu kaybetmediniz."

Ona doğru baktı. Bir İbrahim Baba elması kadar tatlı gülümsemesi onu yüreklendirmiş gibiydi. Ona güç veriyor gibiydi. Ona ne söylemek istediğini biliyordu - onun gelişini Sweet Grove'un gördüğü en büyük nimet olarak görmeye başlamıştı. Ama bu düşünce nereden gelmişti? Böyle sözlerle onu korkutabilir miydi - bu sözlerin onu nereye götüreceğini biliyor muydu?

"Sanırım bana Jonathan demen için yeterince yol kat ettik," dedi sessizce. "Tabii bu senin için kabul edilebilirse."

Kızardı. Elleri büküldü ama başını salladı. "Teşekkür ederim Jonathan." Dudakları kelimenin etrafında tökezliyor gibiydi ve yanakları sakalının altında karardı. "Ve bana Elizabeth demelisin - tüm bu Bayan Morrison meselesi. Beni bundan daha iyi tanıyorsun."

"Ve yine de istediğim kadar iyi değil." Jonathan neredeyse kelimeleri ısıracaktı, ama çıktılar ve bundan memnundu. Yoksa sevinmiş miydi? Elizabeth'in yüzünde anladığına dair bir işaret aradı ama o anlaşılmaz gülümsemeden başka bir şey yoktu.

"Şimdi, Jonathan." Ve gülümsemesi genişledi. "Önümüzde bunun için yeterince yolculuk var."

Elizabeth içini çekti. Bu hızla giderse bir lamba daha yakması gerekecekti ve sadece iki tane kalmıştı. İhtiyacı olan son şey tükenmekti ama kar pencerelerden bu kadar yoğun yağarken ve El Seco'dan bu hafta gelen teslimat onlara ulaşamadığı için masanın üzerindeki haritayı görmek neredeyse imkansızdı.

Kibrit parlak şekilde yandı, ancak fitile yaklaştırdıkça duruldu, alevlendikçe ışık odanın kenarlarında dans etti.

"İşte böyle," diye mırıldandı kendi kendine. "Çok daha iyi. Şimdi, neredeydi I?"

"Görünüşe göre Nacogdoches'da."

Elizabeth arkasını bile dönmedi, ama Jonathan'a gizlice gülümsedi. Bryant'ın derin sesi yemek odasında yankılandı. "Kapıyı çalmayı dert etme," dedi hafifçe, parmakları haritanın üzerinde uzanmış, yerini arıyordu.

"Ben yapmadım." Yüzü göründü, sakalları hızla eriyen kar taneleriyle benek benekti ve omuzları gökyüzünden gelen buzlu hediye'nin bir santimiyle kaplıydı. "Burada yeterince sıcak olduğundan ve yeterince ışık aldığından emin olmak istedim - ama görüyorum ki dolabı bulmuşsun."

Yerini korumak için parmağını indirerek başını kaldırdı ve yıkanmış, omuzlarına kadar kesilmiş saçlarını, çözölmüş ve düzeltilmiş sakalını görünce neredeyse yüksek sesle soludu. Sanki berbere gitmiş gibiydi - ama Jonathan Bryant kesinlikle böyle bir şey yapmamıştı? "Elbette," dedi, şaşkınlığı içinde neredeyse hiç düşünmeden konuşuyordu. "Benim yapmadığımı mı düşünüyorsun?"

Buraya geldiğim andan itibaren burayı didik didik ettim. Bu evin çok güzel olduğunu söylemeliyim ve tüm sırlarını keşfederken çok eğlendim."

Güldü ve paltosunu çıkarıp yemek sandalyesinin üzerine asarak ona yaklaştı. "Ne yapıyorsun sen? Bu eski şeyi nereden buldun?"

Üzerine eğilerek kendi parmaklarıyla mürekkep ve kurşun kalemle çizilmiş çizgilerde gezinmeye başladı. Elizabeth ona bu kadar yakinken çok fazla bakmamaya çalıştı. Ailesinin ortaya çıkması, babasının kumar oynaması, annesinin ölümü, kardeşlerinden ayrılması... Geçen ay çok şey yaşamıştı ve onu bu kadar neşeli görmeyi beklemiyordu. Ama onunla paylaştığından beri, ruh hali ..daha hafif görünüyordu; dünyanın tüm daha az yüklüydü.

"Elizabeth?"

Gözlerini kırıştırtarak odaya geri döndü ve adamın ona ne sorduğunu hatırlamaya çalıştı. "Ne?"

"Harita." Jonathan haritayı dürttü, küçük bir gülümseme belirdi. "Nereden buldun onu?"

"Buldun mu? O benim." Elizabeth bir kalem çıkardı ve bazı işaretleri gösterdi, haritanın üzerine o kadar eğildi ki bir tutam saç iğnesinden kurtuldu. Uzun saçlarının kendisinden neredeyse sürekli talepte bulunmasına sinirlenerek son tokasını da çıkardı ve saçlarının omuzlarından aşağı dökülmesine izin verdi. "İşte buradayız. Şimdi, bu harita. San Antonio'dan yanımda getirdim, çünkü kız kardeşimi bulmaya çalışırken kullandım. Gördün mü?"

Haritanın üzerinden baktı ve kalemle çizilmiş küçük bir üçgeni işaret etti. "Yani bu sizsiniz, haritayı yapanlar değil?"

Başını salladı ve oturmak için bir sandalye çekti. "Hayır. Kitty'yi -yani Katherine'i- bulma konusunda gerçekten ciddiysen düzenli olmam gerektiğini uzun zaman önce fark ettim. Bu yüzden bu haritayı satın aldım ve o zamandan beri kullanıyorum."

Gözleri şimdi kadının haritaya eklemeler yaptığı alanlarda hızla geziniyordu. "Tüm bunlar ne anlama geliyor?"

"Çarpılar fiziksel olarak bulunduğum ama onu bulamadığım yerler." Elizabeth kalemle parmaklarındaki farklı işaretleri işaretledi. "Kareler mektup gönderdiğim ama cevap alamadığım yerler. Üçgenler mektup gönderdiğim ama bana geri dönen yerler. Daireler bir sonraki denemek istediğim yerler."

"Yani içinde haç olan bu daire ... "

Elizabeth onun parmağının işaret ettiği yere baktı ve denge sağlamak için elini bilinçsizce parmağının üzerine koydu. "Ah, Trinidad de Salcedo. Evet, geçen sonbaharda oraya gitmeyi planlamıştım ve sonunda da gittim, ama bir sonuç alamadım."

"Peki ya burası?"

"İki yıl önce orayı kontrol etmeyi planladım ve bir mektup gönderdim. Geri dönmedi, bu yüzden dairenin içinde bir kare var."

Jonathan başını salladı ve Elizabeth içinde bir sıcaklık dalgasının yükseldiğini hissetti. Bunu hiç kimseye göstermemiştir, büyükanne ve büyükbabasına bile. Ne kadar arayış içinde olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu ve şimdi dünyadaki onca insan arasında, çaresizliğinin tüm boyutlarını bilen tek kişinin Jonathan Bryant olması garip geliyordu.

"Sen harika bir kız kardeşsin, bunu biliyor musun?" Sözleri bal gibi yumuşak ve tatlıydı ve kız hüznüyle gülümsedi.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Sandalyesinde arkasına yaslanarak haritaya baktı. "Sanırım bu doğru olsaydı, onu şimdiye kadar bulmuş olurdum."

"Nasıl - " Konuşmaya başladı ve sonra kendini durdurdu. "Önemli değil."

Ama onun ne sormak istediğini biliyordu ve kelimelerinde keder olmadan konuşmaya çalıştı. "Nasıl kayboldu?"

"Düşüncesizce davrandım," dedi hızla, yüzü onunkini arıyordu, pişmanlık yüzüne yansımıştı. "Lütfen Elizabeth, bunu yapmak zorunda değilsin - "

"İsterdim." Ne diyordu? Kitty hakkında hiç kimseyle konuşmamıştı. Büyükannesi ve büyükbabası bunu yasaklamıştı ve gizlilik ve sessizlik alışkanlığını kırmak her zaman çok zor olmuştu. Ta ki şimdiye kadar. Jonathan'ın ona yaptığı şey neydi, nezaketiyle onu bu hale getiren neydi? Diğer erkekler istediklerini elde etmek için bağırır ya da yumruklarını kullanırdı. Bu adam gülümsedi.

Hiçbir şey söylemedi ve sadece ona baktı. Elizabeth sinirden olsa gerek hafifçe öksürdü ve basitçe, "Bir adam vardı... bir adam vardı. Adı Ernest Gilman'dı ve Katherine'e göre dünya üzerinde yürüyen en mükemmel adamdı."

Sözcükleri tükenmiş gibiydi. Bakışları ona doğru kaydı ve adam gülümsedi. Elizabeth'in kalbinde bir şey yerinden fırladı.

"Kitty kaybolduğunda on beş yaşındaydı, benden sadece iki yaş küçüktü. Bir sabah uyandığımda yanımda değildi. Bir arkadaşıyla birlikte birkaç şey almak için kasabaya gittiğini sanmıştım -yeni bir şapka, bir kurdele, bir litre çay." Elizabeth o zaman sahip oldukları masumiyete farkında olmadan gülümsedi. "Ama o akşam

geri döndü. Ya da ertesi gün. Üçüncü gün Nöbetçi Polis ve Şerifle konuştuk ama gazetelere ilan vermek ve tanıdığımız herkesten onu aramalarını istemek dışında büyükbabam ve büyükbabamın ya da benim yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu."

Jonathan ona bakmaktan başka bir şey yapmadı, ama bu rahatlatıcı bir bakıştı ve Elizabeth içinden yükselen hıçkırığı gizlemek için güldü. "Bu çok garip. Bunu açıklamak için o kadar çok kelimeye gerek yoktu ama yine de onun yokluğunun acısı boynuma dolanmış bir değirmen taşı gibi içimde taşıyor."

Gözyaşlarının geldiğini hissediyordu ama parmak uçlarıyla onları öfkeyle uzaklaştırdı. Avucunda bir mendil belirdi; pürüzlüydü ve bir tarafı hafifçe yıpranmıştı, ama Jonathan onu özenle oraya yerleştirdi ve minnetle yüzüne kaldırdı.

"Peki ya şimdi?" Jonathan mırıldandı. "Ne yapmayı planlıyorsun? Nerede olduğunu düşünüyorsun?"

Elizabeth zayıfça gülümsedi. "Bazen onun Bayan Gilman olduğunu, üç çocuğunun her sözünün etrafında dolaştığını ve her an onunla oynamaya hazır olduklarını umuyorum. Tanrı'nın onu alıp almadığını elbette bilirdim."

Jonathan'ın eli aniden uzandı ve onunkini tuttu. Nasırlıydı, sıcaktı ve beş yıldır hissettiği en rahatlatıcı şeydi.

"Sen güçlüsün Elizabeth - ve onun için de güçlü oluyorsun." Sözlerindeki sertlik Elizabeth'i ürküttü ve gözlerini dikip onun kestane rengi kahverengi gözlerine baktı. "Tanrı isterse onu bulacağını biliyorum. Ve ben de sana yardım edeceğim."

Elizabeth'in içinde yeni sulanmış bir bitki gibi güç ve kesinlik yükseldi ve adamın elinin sıcaklığı onu ateşliyor gibiydi. Onun ilgisinin kendisini heyecanlandırmasına neredeyse şaşırıyordu, nabızı hızla atıyor, kalbi çarpıyordu. Kitty'ye duyduğu sevgi ve onun iyiliği için duyduğu korkuyla karışık olan bu duygu neydi?

T

Bu kadın daha önce karşılaştığı hiçbir kadına benzemiyordu. Jonathan ona baktı; kadın gözlerini kararlılıkla kuru tutuyordu ve elini bırakmadan önce sıkıca kavradı, dönerek bir koklama ile haritaya geri döndü.

"Elbette bölgede araştırılacak pek çok yer var - kolayca kaybolabilecek mektuplar göndermek yerine bölgede bir tur atmanın daha hızlı olup olmayacağını sık sık merak etmişimdir. Aslında, düşünüyorum da ..."

Jonathan onun endişeyle gevezelik edişini izledi ve kalbinde bir şey acı içinde burkuldu. Elizabeth Morrison belki de tamamen eşsizdi ve o kadar ki tamamen yalnızdı.

". . ama bu tabii ki kendisinin hareket etmediği varsayımına dayanıyor," diyordu, "sanırım bu da haritanın çoğunu anlamsız kılacaktır. Ama eğer evli olsaydı, belki de olduğu yerde kalmak isterdi - "

"Elizabeth."

Başladı ve kendi dünyasına dalmış bir halde ona baktı. "Evet?"

Jonathan hiçbir şey söylemeden dikkat çekmeye çalışarak sakalını kaşıdı ve kızardı. On iki yaşında bir okul çocuğu muydu? Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Kız kardeşini arıyorsun ve bu senin için bir övünç kaynağı - ama kendi hayatını unutamazsın. Burada, Sweet Grove'da bir hayat kuruyorsun ve ... şey, kendi hayatına da kız kardeşininki kadar özen ve dikkat göstermelisin. Bence daha mutlu olursun."

Ona baktı ve bir gözünden akan yaşı fark etmemeye çalıştı. Öksürdü. "Şimdi. Kış geldi."

Pencereden yoğun bir kar kümesi düştü ve kadın kıkırdadı, gözyaşı adamın fark etmemiş gibi davrandığı yumuşak bir hareketle silindi.

"Şimdi, kar muhtemelen durulmayacak - hiçbir zaman durulmaz - ama kış geldiğine göre yapacak pek bir şey kalmayacak. Düşünüyordum da ..." Neden tereddüt ediyordu? Kız ona öylesine konsantre, öylesine dinlemeye istekli bakıyordu ki, bu onu neredeyse düşüncelerinden uzaklaştıracaktı. Sakalından, saçından, genel görünüşünden bahsedebileceğinden emindi ve şimdi kalbine sızan hayal kırıklığı onun bunu yapmamış olması mıydı? Fark etmiş miydi ki? "Belki bu zamanı öğrenmek için değerlendirirsin diye düşünmüştüm. Elma ilmi hakkında. Bir meyve bahçesinin nasıl işletileceği hakkında. Ben de sana öğretebilirim."

İşte. Söylemişti. O kadar uzun süredir - yoksa sadece son birkaç gündür müydü? - Serbest bırakılmak garip hissettirmişti.

Ona döndüğünde elbisesi hışırdadı. "Öğrenmek. Senden mi?"

Başını salladı. Neden ağzını açmıştı ki; kızın bunu istemesi mümkün değildi -

"Çok isterim," diye nefes aldı Elizabeth, yüzünde öyle sıcak bir gülümseme belirdi ki Jonathan saçlarında kalan karın eridiğini hissedebildi. "Ne zaman başlıyoruz? Bu gece mi?"

Gerçekten de o gece ve onu izleyen her gece başladılar. Jonathan üç yıldan beri ilk kez kışın her gününü heyecanla beklediğini fark etti, çünkü her akşam karanlık hızla çökse de günler Elizabeth Morrison'la doluydu.

"Her tarlada elma ailesinin farklı bir dalı var." Jonathan'ın kolları ardına kadar açılmıştı ve o da kıkırdamaktan kendini alamadı.

"Farklı bir dal mı?"

Omuz silkti, iyi huylu bir şekilde. "Şey, bilirsiniz. Şimdi, Alt Tarla evler boyunca uzanır ve Üst Tarla da şurada, yamacın tepesi boyunca. Aşağı Tarla ise bunların arasından geçer."

"Elma şarabı olan mı?"

Etkilenmiş görünmekten kendini alamadı. "Şimdi, Aşağı Tarla vadi kıvrılırken sağ taraf boyunca uzanıyor. Uzak Tarla ise sol tarafta, yola en yakın yerde. Beni anlıyor musun?"

Öyle de yaptı. Günler geçtikçe Elizabeth elmalar hakkında sahip olabileceğini düşündüğünden daha fazla bilgi edindi; sevdikleri hava, yok edilmesi gereken sinekler, elma toplama ve elma şarabı yapımı, yeni elma ağaçlarının dikimi, meyve bahçesinin geleceği.

"Ve aşılama gerçekten yapılacak en iyi şey mi?" Burnu konsantrasyonla kıvrılmıştı ve elma ağacının gövdesinde açılmış olan küçük kesiğe bakarken ikna olmamış görünüyordu.

"Birçok kişi bunun etkileyici olmayan meyveler yetiştirdiğine inanıyor," diye itiraf etti Jonathan, "ama ben en güçlü stoklarımızdan bazılarının böyle bir şekilde büyüdüğüne inanıyorum. Her neyse, muhtemelen Teksas'taki tek meyve bahçesi biziz. Başka kimse bunu deneyecek kadar cesur değil, bu yüzden kendimiz öğrenmek zorundayız!"

Çabuk öğrenmişti. O kadar çabuk öğrenmişti ki, Noel arifesinde Jonathan ona öğretecek bir şey bulamayacağından biraz endişelenmişti - ama Kurtarıcı'nın doğumunu kutlamak için kendisini ve Abigail'i yemeğe davet etmişti.

Abigail dizlerinin üzerine çökerek, "Gerçekten gitmeliyim," diye mırıldandı.

Elizabeth mutfağa götürmekte olduğu boş haşlanmış elma tabaklarından başını kaldırıp sertçe baktı. "Gitmek mi? Ama Bayan Bryant, saat yedi bile değil ve ben - "

"Özür dilerim." Sözleri daha sessizdi ve Jonathan parmaklarının kucağında düğüm düğüm olduğunu görebiliyordu.

Elizabeth'in bakışları onunkilerle soru sorarcasına buluştu ve başını salladı, parmakları dalgınca ayaklarının dibinde yatan Jett'in kulaklarını okşuyordu - artık bir köpek yavrusu değildi. Kız kardeşini küçük patikadan geçirip kendi kapılarına götürmek için ayağa kalktığında içini sıcak bir memnuniyet kapladı. Tek kelime bile etmeden onu anlıyordu; sanki onun bir parçasıydı, onun düşüncesinin bir parçasıydı -

Yüce Tanrım, gerçekten bu noktaya mı gelmişti? Elizabeth Morrison'ı gerçekten kendisinin bir uzantısı olarak mı görüyordu?

"Kız kardeşinin daha fazla kalamaması ne kadar yazık." Elizabeth, o tekrar odaya girer girmez konuştu ve dudağını ısırıldı. "Umarım bir rahatsızlığı yoktur."

Jonathan omuz silkti ve salondaki şömineyi çevreleyen rahat koltuklardan birine geçti. "Bu sadece Abigail. O her zaman böyleydi."

Yalan söylerken kalbi bir an için daha hızlı çarptı ama bu sadece beyaz bir yalandı ve kadının bilmesine gerek yoktu. Abigail Bryant'ın onca yıl önce neler gördüğünü kimsenin bilmesine gerek yoktu.

"Çok yorgunum." Kendini onun karşısındaki koltuğa attı ve ona gülümsedi. "Sakin beni toprak türlerim konusunda sınamayı aklından bile geçirme Jonathan, çünkü hepsini karıştırırım ve sen de beni kötü bir öğrenci olarak görürsün!"

Jonathan gülerek ona başını salladı. "Hayır, seni kötü bir öğrenci olarak görmemin mümkün olduğunu sanmıyorum - şimdiye kadar sahip olduğum en istekli ve en yetenekli öğrencisin."

Sırtışı genişledi. "Jonathan Bryant, ben senin şimdiye kadar sahip olduğun tek öğrenciyim!"

Kahkahaları odayı doldurdu ve Jonathan'ın kalbi yükseldi. Kendinden daha büyük bir şeyin parçası olmak böyle bir şey miydi? Bu beklenmedik yolculuk onu nereye götürüyordu?

Elizabeth'in gülümsemesi biraz soldu ve ateşe doğru bir bakış attı. Bir an içinde düşüncelere daldı.

Ama artık işaretleri biliyordu. "Güvende olduğundan eminim, özellikle de bu Noel arifesinde. Sıcak bir yerde, tıpkı bunun gibi bir ateşin yanında olacak."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Tüm neşesi kaçmış bir halde, solgunca gülümsedi. "Umarım öyledir. Bir yerlerde üşüdüğünü düşünsem geceleri uyuyabilir miyim emin değilim."

"Hiç sadece kendini düşündüğün oluyor mu?" Jonathan ciddi bir şekilde sordu. Kız ona tuhaf tuhaf baktı ve Jonathan devam etti. "Sadece Elizabeth, sen kendi başına bir insansın. Kendi umutların, hayallerin ve gelecek için duaların olmalı."

Kalbi neden bu kadar sert çarpıyordu? Duyabiliyor muydu?

Ağzının kenarları hafifçe yukarı doğru dönüyordu ve topuklarını altına sıkıştırarak bir kedi gibi kanepeye kıvrıldı. "Sanırım öyle," dedi sessizce, gülümseyerek. "Sadece onların üzerinde fazla durmuyorum. Çok uzak görünüyorlar."

Jonathan kendini tutamadı; öne doğru eğilerek cesaretle başını salladı. "Nedir onlar?"

Ateşin sıcaklığından olabilirdi, bilemiyordu ama yanaklarını bir kızarıklık kaplamaya başlamış gibiydi.

"I . . . Sanırım mutlu olmak istiyorum." Elizabeth'in sesi artık neredeyse bir fısıltıya dönüşmüştü ve bakışlarına takılıp kalmıştı. "Kendi evime sahip olmak ve onu ailemle doldurmak istiyorum. Çocuklarla."

Başını salladı ve gülümsemekten kendini alamadı. Elizabeth'in gülümsemesine ve saçlarının kıvrılma şekline sahip üç ya da dört küçük çocuğun düşüncesi ve belki de çenesi ve -

Şimdi kızarma sırası ondaydı. *Tanrım, bu kalbime koyduğun bir arzu mu, yoksa bu sadece bir saçmalık mı?*

"Ne oldu?"

Kızın fark ettiğini anlayınca içindeki sıcaklık yükseldi. "I . . ." Jonathan sandalyesinde beceriksizce kıpırdandı ve tekrar arkasına yaslandı. "Ben sadece kendi umutlarımı düşünüyordum."

Elizabeth sorgularcasına bir kaşını kaldırdı.

İçini çekti. "Korkarım bu sizin için sürpriz olmayacak. Her zaman Sweet Grove'u İskoçlardan geri alabilmeyi ve ailemi buraya geri getirebilmeyi ummuştum. Bunu uzun zamandır o kadar çok istiyordum ki, sanırım bu saplantım yüzünden gözüm karardı."

"Ve istediğiniz başka bir şey yok mu?"

Kadının sözleri tatlı ve masumdu ve adam hiç düşünmeden konuştu. "Seni istiyorum."

Tam bir dakika boyunca kıpırtısız oturdular, Elizabeth'in gözleri geniş ve şaşkın bir şekilde onunkilerin üzerindeydi. Sonunda sessizliği bozdu. "Ben mi?"

"Sana karşı dürüst olmak istiyorum, Elizabeth," dedi Jonathan sessizce, sesi her zaman ciddileştiğinde olduğu gibi derinleşiyordu. "Sana karşı dürüst olmak istiyorum."

Sana karşı hissettiklerim. Sana aşık olduğumu bilmenin doğru olduğunu düşünüyorum."

Elizabeth irkilerek uyandı.

Onu uyandıran kayan bir dal mıydı? Bir kuş mu? Jett havladı mı? Dışarısı hâlâ karanlıktı ve her yer sessizdi. Bir süre dinledikten ve kayda değer bir şey duymadıktan sonra, yorganın içine geri yerleşti ve yavaşça nefes aldı.

Jonathan Bryant ona aşık oluyordu.

Bu bir rüya mıydı? Gerçek miydi? Şu anda yatağında yatarken bunun mümkün olmadığını düşünüyordu ama dün gece ona bu sözleri söylediği kesindi ve cevap beklemediğine dair güvence vermek için acele etmesini aynı hızla bir çıkış izlemişti. Cevap verecek, düşünecek vakti olmamıştı ve vücuduna dolan sevinç dalgasını görmezden gelmek için neredeyse hemen yatağa gitmişti.

Ama şimdi tekrar uyanıktı. Ve artık uyanık olduğuna göre, Jonathan Bryant'a sırlıklam aşık olduğu gerçeğini görmezden gelmesinin hiçbir yolu yoktu.

Ne zaman başlamıştı? Tesadüfen karşılaştığında onu neredeyse Sweet Grove'dan kovacak olan huysuz, kavgacı adamdan, kız kardeşi konusunda onu teselli eden ve görmezden gelinmesi imkânsız sevgi duyguları uyandıran nazik, hassas ama güçlü adama ne zaman dönüştüğünü hatırlamak neredeyse imkânsız görünüyordu.

Yüzünde bir gülümseme dolaştı. Onu seviyordu. Onu seviyordu ve o da onu seviyordu. Bunu düşündüğünde neredeyse yüksek sesle gülecekti - adam onu tıpkı Sweet Grove'u sevdiği gibi seviyordu.

Ve işte o zaman karanlık gölge düşüncelerinin arasından geçti.

Evet, Sweet Grove'u seviyordu. Onu saplantıya varan bir tutkuyla istiyordu ve bu saplantı onun kalbinde ondan çok daha önce yer etmişti. Ona duyduğu arzunun, Sweet Grove'a sahip olma kararlılığına karışmış olması mümkün müydü?

Ne de olsa evlenirlerse - ve burada kıvranıp yataktan kalktı; artık yatarken düzgün düşünemiyordu - o zaman bütün meyve bahçesinin sahibi olacaktı. Ne de olsa yasalar böyle işliyordu: Bir adam ve karısı bir bütün oluyor ve kadının sahip olduğu her şey adamın cebine giriyordu. Bunu daha önce hiç düşünmemişti. Hiç kimsenin cebine girecek bir şeyi olmamıştı.

Kendini bir şala sararak aşağıya indi ve ateşin sönmekte olan korlarının hâlâ yanmakta olduğunu gördü. Onun oturduğu sandalyeye kıvrıldı ve derin bir nefes aldı. Şu anda bile hâlâ onun kokusunu alıyordu.

Onu seviyordu. Bu yeterli değil miydi? Ya da yeterli olabilir miydi; onu kendisi için değil, cebindeki mülk tapuları için seçtiklerini bildiği biriyle evlenmek ister miydi?

Peki bunun bir önemi var mıydı? Ayaklarını soğuk zeminden yukarı kaldırdı ve tekrar altına soktu. Ülkede ve diğerlerinde pek çok mantık evliliği vardı. Sadece meyve bahçesini istemesi gerçekten o kadar kötü müydü? Ona olan sevgisi onu ayakta tutmaya yetecek miydi?

Tanrı ne istiyordu?

"Tanrım, isteğin nedir?" diye mırıldandı karanlığın içinde. "Senin isteğini yerine getirmek istiyorum, ama bilmem gerek. Önüme koyduğun yol bu mu? Bu yolda yürümemi istiyor musun?"

Cevap gelmedi.

"A ve burada da bir kırılma var." Jonathan yukarıya doğru bir ağaç dalındaki çatlağı işaret etti. Çok hafifti ama o sabah turunu tamamladığında bunu hemen fark etmişti. "Biz çürümenin yerleşmemesi için ya bağlamak ya da tamamen ama temiz bir şekilde kırmak gerekecektir."

Elizabeth başını salladı ve meyve bahçesine her çıktıklarında yanında taşımayı alışkanlık haline getirdiği cep defterine bir şeyler karaladı. Deftere hiç bakmamıştı ama onun derslerinden notlar aldığından neredeyse emindi ve kalbi acıyla çarptı.

Ona duygularından ilk kez bahsettiğinden bu yana üç gün geçmişti ve bu onu gördüğü ilk gündü; Abigail aracılığıyla soğuk algınlığı olduğuna dair bir mesaj göndermişti ve ancak bugün dışarı çıkmaya cesaret edebilmişti.

"Peki ya buradaki?" Yavaşça dört ağaç aşağıdaki bir elma ağacına doğru yürüdü. "Bu kısım bana doğru görünmüyor."

Jonathan onu takip etti ve işaret ettiği gövdeyi yakından inceleyerek ondaki soğuk algınlığı belirtilerinin tamamen yokluğunu görmezden gelmeye çalıştı. "Tam isabet; ateş yanıklığı bu. Meyve bahçesini sağlıklı tutmak için bunu kesmemiz gerekecek."

İçinden garip bir duygu karışımı geçti: ağaçla ilgili endişe, onunla gurur duyma, konuşma korkusu ve geleceğe dair umut. Neredeyse bunaltıcıydı ve üstesinden gelmemeye çalışırken geriye doğru bir adım attı.

"Peki ya burası?"

Elizabeth'in sesi soğuk havada yankılanırken, kulaklarındaki suyu atmak istercesine başını hafifçe salladı. Konsantre olması gerekiyordu.

"Ne sıklıkla böyle dolaşıp hasar olup olmadığını kontrol ediyorsun?" Adam bir sonraki ağaçta ona katılmak için yürürken kadın beklentiyle ona baktı.

Jonathan omuz silkti ama kocaman paltosu hareketini neredeyse tamamen gizledi. "Üç günde bir mi, beş günde bir mi? Havanın durumuna ve içeriye küf ya da çürük girip girmediğine bağlı tabii ki."

Görebiliyor muydu - kız karşısındayken adamın önündeki elma ağaçlarına zar zor konsantre olabildiğini tahmin edebiliyor muydu? Sweet Grove'dan daha fazlasını isteyebileceğini hayal bile edemezdi ve şimdi ona sahip olma fikri her şeyi feda etmeye değerdi. Her şeyi.

Yutkundu. Üç gece önce, o Noel arifesinde verdiği tepki umduğu gibi değildi. Neredeyse hiç tepki vermemişti.

"Elizabeth cep defterine küçük bir not düşüp bir sonraki ağaca doğru yürürken, "Bu ağaca benziyor," diye açıkladı.

.."

Jonathan düşüncelerinde kaybolmuş bir halde onu takip etti. Onun tepkisini başka nasıl ölçebilirdi; kendisi hakkındaki düşüncelerini görmenin bir yolu yok muydu? Jonathan'ın

Son üç gün - Abigail'le baş başa, düşünceleriyle - onun için yeterliydi. Elizabeth Morrison'la evlenmek istiyordu. Ama o ne istiyordu?

"Noel'den hemen önce Top Field'ı kontrol etmiştik, değil mi?" Kadının sözleri adamın düşüncelerini böldü ve adam irkilerek dikkat kesildi. Kadın bir an için ona şüpheyile baktı. "Jonathan, sen iyi misin? Hiç bizimle birlikte görünmüyorsun."

Ve işte o zaman kararını verdi. Bir şaka. Bu gerginliği azaltacaktı - ve belki de onun hakkındaki gizli düşüncelerini açığa vuracaktı? Kimse bir şakadan alınamazdı.

Jonathan yutkundu ve kayıtsızca gülümsemeye çalıştı. "Sadece düşünüyordum, hepsi bu. Evlendiğimizde Abigail ve benimle birlikte bizim evde mi yaşamak istersin, yoksa ben seninkine mi taşınırım? Ve Katherine nerede yaşayacak - onun da kendi evi olmalı!"

Elizabeth olduğu yerde durdu, yüzü ona dönüktü. Hiçbir şey söylemedi ama omuzları seğirdi ve titremeye başladı.

Kalbi yerinden fırladı. Şu bastırılmış duyguya bakın - onu seviyordu! Bundan nasıl şüphe edebilirdi ki?

Kadın arkasını döndü ve adam neredeyse geriye doğru bir adım atacaktı, kadının öfkesi o kadar şiddetliydi ki.

"Evlendiğimizde mi?" dedi hayretle. "Seninle evlenmek mi? Bu fikir nereden aklına geldi Jonathan Bryant?"

Beklediği şey bu değildi. "I . . . Sadece düşündüm ki, eğer yaparsak, o zaman - "

"Evime taşınma planları yapmakla mı meşgulsün?" Elizabeth ona inanamayarak baktı. "Şimdiden mobilyalarımı yeniden düzenliyor, hangi renge boyayacağıma ve nereye gidebileceğime karar veriyorsun, öyle mi?"

Her şey korkunç bir şekilde yanlış gidiyordu ve Jonathan o anda korkunç bir hata yaptığını biliyordu. "Hayır! Ben istedim ki - "

"Ve kız kardeşim!" Elizabeth sanki kendini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi ağır ağır nefes alıyordu. "Kız kardeşim hakkında benimle gerçekten böyle şaka yapar gibi mi konuşuyorsun? O senin için sadece bir şaka mı, çünkü şu anda sana söyleyebilirim ki kayıp bir kardeş, kalbinden bir parçanın kopup gitmesi gibidir ve - "

"Hayır, sadece düşündüm ki - "

"Hiç düşündüğünü sanmıyorum." Bakışları onu terk etmemiştii ve aralarındaki bir metrelik uçurum hiç bu kadar aşılmaz gelmemiştii.

Jonathan. O ne yapmıştı?

Yatıştırıcı bir tavırla elini uzattı. "Lütfen Elizabeth, seni kırmak istememiştim. Ben sadece - "

Ama başını sallıyordu. "Tüm bunların benimle değil de Sweet Grove'la ilgili olup olmadığını merak ediyordum ve işte cevabım! Şimdiden kontrolü geri almaya çalışıyorsun! Beni istemiyorsun, onu istiyorsun!"

"Hiç de öyle değil, beni bundan daha iyi tanıyor olmalısın." Jonathan içinde bir kez sıcaklığın yükseldiğini hissedebiliyordu, ama bu artık utançtan ziyade incinmeydi. "Beni gerçekten o kadar duygusuz, o kadar açgözlü mü buluyorsun ki, para kazanıp karşılığında sana vermektense sana sevgi gösteriyormuş gibi yapıyorum?"

Elizabeth cep defterini bir kolundan sarkan retikülün içine soktu ve ona baktı - ve Jonathan onun gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu görünce yüreği ağzına geldi.

"Beni satın alamazsın Jonathan Bryant." Sesi kalındı ve ileriye doğru yürüdü.

"Elizabeth -" Kız yanından geçerken onu yakalamaya çalıştı ama kız onu başından savdı ve tarladan çıkıp eve doğru koşmaya başladı. "Elizabeth!"

Çağrısı meyve bahçesinde yankılandı ama kadın geri dönmedi.

Jonathan tek başına durdu ve kendine lanet etti. Ne düşünüyordu ki? Daha iyisini biliyordu - Elizabeth'in evlilik hakkında, kız kardeşi hakkında şaka yapmayacağını daha iyi biliyordu. *Tanrım, ne düşünüyordum? Neden beni kendimden kurtarmadın?*

6 leep o gece Jonathan'a bir kaçış yolu sunmadı. Kış rüzgârı uğuldadı, Jett de uğuldadı ve elma ağaçlarının gıcırtısı binlerce dilin fısıltısı gibi

düşüncesizce davrandığını söyledi.

Düşüncesiz. Bu doğru terim, diye düşündü pişmanlıkla, ne kadar aptal olduğunu anlatmak için. Böyle bir kadını incitmek - Elizabeth Morrison'a, her zerresinde tatlılık ve güç olan bir kadına zarar vermek. Onu savunacak bir babası, teselli edecek bir annesi ve öğüt verecek bir kız kardeşi olmayan bir kadını avlayan bir canavar mıydı?

Jonathan doğrulup oturdu. Gecenin karanlığında, perdelerin arasından görünen ayı seçebiliyordu. Sabahın erken saatleri olmalıydı; burada öylece yatmanın bir anlamı yoktu.

Aşağıya indi ve üzerinde bir kavanoz yumurta turşusu bulunan, yoğun kullanımdan dolayı iyice yıpranmış mutfak masasına yerleşti.

Elizabeth'in ona ne kadar derinden bağlı olduğunu ancak şimdi fark etmişti. Bir şey düşürdüğünde güldüğü ya da yeni bir şey gösterdiğinde merakla ona baktığı elma bilgisi dersleri. Kız kardeşini sevmek için sahip olduğu kalp ve saldırıya uğradığını hissettiği zamanki o parlak şiddet kıvılcımı - tüm bu anlar onu yaratmak için bir araya gelmişti ve yine de bu onu tanımlamak için yeterli bir yol değildi.

Jonathan dirseklerini masaya dayadı ve başını ellerinin arasına aldı. Onun bir gün bir başkasıyla evleneceğini düşündükçe kalbine fiziksel bir sızı yerleşiyordu. Tabii ki isterdi! Çocuklar, bir aile, mutlu bir hayat istiyordu.

Aile - ona asla sunamayacağı bir şey. Bryant ailesi o kadar parçalanmış ve dağılmıştı ki, sadece Tanrı onu tekrar bir araya getirebilirdi.

Dua etmek ona kolay gelmiyordu, özellikle de bu duruma düşmesi kendi hatasıyken, ama cennetteki Babasının bu dünyada sahip olduğu babadan çok daha iyi olduğunu biliyordu.

Tanrım, kızın Elizabeth'e verdiğim üzüntü için tövbe ediyorum. Onu güvende tutman, rahatlatman ve huzur vermen için dua ediyorum. Eğer senin isteğin buysa - ve burada yutkunmak zorunda kaldı - ve senin isteğin olması için dua ediyorum, Peder, o zaman bu acıyı sevgimle iyileştirmeme izin ver. Amin.

Böyle zamanlarda, diye düşündü karanlık bir şekilde, kardeşleriyle aralarının daha iyi olmasını dilerdi. Başka kimden tavsiye isteyebilirdi ki? Ama Aaron aileye ihanet etmişti ve bundan kurtulma şansı yoktu; nerede olduğunu kimse bilmiyordu. Babalarının kumarbaz doğasının en kötü yanlarını miras almıştı ve Jonathan, annelerinin evlilik yüzüğünü rehin bıraktıktan sonra onu aileden atmak zorunda kalmıştı.

Geriye sadece Thomas kalmıştı. Dışarı çıkmak istemişti ve onu kim suçlayabilirdi ki? - Mariana dışında kimse onun nerede olduğunu öğrenmekle ilgilenmiyordu. Ailenizden bir şey çalıp sonra da affedilmeyi bekleyemezsiniz. Ama gezintileri yakında sona ermeliydi - kesinlikle.

Jonathan iç çekti. Biraz kırılmış ve henüz onarılmamış olan kardeşiyle ilişkisi en hafif tabirle gergindi - ama onlar et ve kandı ve bazen bu Dünya'da başvuracak başka kimse yoktu.

Thomas,

Mektubunuza yanıt vermekte geciktiğim için özür dilerim. Son zamanlarda aklımda çok şey vardı ve kardeşime yazmak gibi şeyler için bana zaman ayıramadım. Beni affedin.

Umarım Nacogdoches size iyi geliyordur. Sonbahardan beri sizden hiçbir haber almadım, bu yüzden hiçbir şeyin ters gitmediğini varsayıyorum.

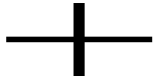
Siz ayrıldığınızdan beri, Bayan Elizabeth Morrison adında genç bir kadın Sweet Grove'u Scott ailesinden satın aldı - ve ne düşündüğünüzü ve hissettiğinizi biliyorum. Bunu ben de hissettim ama Abigail ve benim burada kira ödemededen kalmamıza izin verdi ve bunun için Tanrı'ya şükretmeliyiz.

Mektubunuzda yalnızlıktan bahsetmişsiniz. Seni anlıyorum; Abigail'i ve ne kadar sessiz olduğunu biliyorsun ve bir zamanlar son gelişimizden geleceğini umduğum neşe kaynağı gerçekleşmedi. Senden isteyeceğim çok şey olduğunu fark ettim kardeşim, çünkü tavsiyelerin benim için her zaman değerliydi ve şimdi bunun eksikliğini çekiyorum.

Aramızda çok şey geçti Tommy, hayatlarımızın ayrı olması için. Eve dönme zamanın geldi. Korkma, tüm hatalar affedildi.

Birkaç satır gönder Thomas ve geciken cevabım için bir kez daha özür dilerim. Bizler kardeşiz. Bu kadar ayrı hayatlar yaşamamalıyız - özellikle de diğer kardeşimiz, Tanrı onu korusun, aileyi terk etmişken.

*Her zaman kardeşin
Jonathan Bryant olarak
kalacağım.*

e mektuba baktı. Mektubu yazmak için kâğıdı ve tüy kalemi almak üzere ayağa kalktığını hatırlamıyordu ama kalkması istenmiş olmalıydı çünkü omuzlarındaki gerginlik azalıyor ve şakaklarının etrafındaki gerginlik yavaş yavaş gevşiyordu.

Şimdi tek yapması gereken evlenme teklif etmektir, diye düşündü Jonathan alaycı bir gülümsemeyle, hâlâ karanlıkta otururken. Ama Elizabeth gibi bir kadını kendisini kabul etmesi için nasıl cesaretlendirebilirdi - özellikle de kendisini böylesine karanlık bir ışığa boyamışken.

Belki de gerçek, hem de dürüst gerçek, tek yoldu. Ne de olsa birlikte böyle bir yolculuğa çıkmışlardı ve bu kadından hiçbir şey saklamak istemediğini hissetmeye başlamıştı, hem de hiçbir şey. Onun en kötü yanını biliyordu. Şimdi belki de onun en iyi yanını kucaklayacaktı.

T

Elizabeth'in uyanık olmasının nedeni yatak odasındaki lambanın titremesi değildi.

Onun düşünceleri de zihninde gidip geliyordu.

Kalbinin derinliklerinde, birlikte beş saniyeden fazla durmadan. Onu incitme düşüncesinden duyduğu acı ve onun tarafından incitmekten duyduğu acı. Onun niyetleri hakkında kafa karışıklığı ve kendisinin ne istediği hakkında kafa karışıklığı. Ve hepsinin merkezinde aşk.

Evet, aşktı. Yüzünü pencereye döndü, lambanın ışığında perdeler turuncu renkteydi. Altı ay önce varlığından bile haberdar olmadığı gururlu ve hassas adamı her düşündüğünde damarlarında aşk dolaşıyordu - ve yine de işte buradaydı, geceleri onun aşkı için uyanık yatıyordu. Ve ona öfke duyuyordu! Bir meyve bahçesi sevgisinden kaynaklanan böyle bir teklifin onun kalbinde gerçekten kök salabileceğini mi düşünüyordu?

Sonra da ona bir elma ağacını aşılamanın farklı yollarını gösterirken o köke takılıp düşmesini hatırlayarak gülümsedi. Bottom Field'daki en uzun ağacın tepesine çıkarken ona verdiği cesareti

- ve tekrar aşığı. Elmalı turtasının tadına baktığında yüzünde beliren o mutluluk ifadesi. Paylaştıkları anıları hatırlayınca içi sıcacık bir kızarıklıkla doldu ve sonra onun kendisine söylediği son sözleri hatırlayınca yüzü buruştu.

"Hiç de öyle değil ve beni bundan daha iyi tanımalısın. Beni gerçekten o kadar duygusuz, o kadar açgözlü mü görüyorsun ki, para kazanıp karşılığında sana vermektense sana sevgi gösteriyormuş gibi yapıyorum?"

Ve yine de, Elizabeth kendine karşı dürüst olsaydı - ve burada göz kapakları kapandı, sanki kendini daha derinlemesine görmek için - Sweet Grove'a olan sevgisi

Jonathan Bryant için ise elma ağacındaki sarmaşıklar gibi birbirlerine dolanmışlardı. Birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını bilmek zordu, birbirlerine o kadar içten bağlıydılar ki. Top Field'ın yumuşak yamaçları onun çenesinin yumuşak eğimine yansımıştı; en yaşlı ağaçların gücü onun yüzündeki kararlılıkta tekrar görülüyordu; ve Sweet Grove'u ilk gördüğünde kıvılcımlanan aşk, Jonathan'ı olduğu gibi gördüğünde tamamen kök salmıştı: tek kelimeyle, tanıdığı en iyi adam.

İnatçılığı onu gerçekten sevdiği adamdan uzak tutacak mıydı?

Elizabeth'in gözleri birden açıldı. Düşünceleri onu o kadar içine çekmişti ki bir şeyi fark edememişti - zihninin bir süredir ona bağırıp durduğu bir şeyi. Perdeler. Lambayı henüz söndürmediği düşünülüyordu bile, perdeler son derece turuncuydu. Çok turuncu. Fazla turuncu.

Yatağından pencereye kadar sadece beş adım atmıştı ve Elizabeth perdeleri açtı.

Sweet Grove alevler içindeydi.

Elizabeth en yakınındaki şala uzandı, onu omuzlarına attı ve ön kapıyı açmadan önce merdivenlerden aşağı fırladı. Sıcaklık buradan bile bunaltıcıydı. Üst Tarla'nın tamamı alevler içindeydi, alevler karanlığa yayılıyor ve gökyüzünü kavıyordu. Kıvılcımlar uçuşuyor ve Uzun Alan'ın bir kısmı kenarlarından tutuşuyordu.

Dehşet içinde dışarı bakarken şalını ağzının ve burnunun üzerine çekti. Yangın. Burada nasıl yangın çıkmıştı? Açık alev yoktu, gecenin bu saatinde buraya ne lamba ne de mum getirilmişti. Yanan dalların çıtırtısı, yanmış ve artık kendi ağırlığını taşıyamayan dalların kopmasıyla noktalanıyordu.

Su. Su bulması gerekiyordu - ama yangını söndürecek kadar suyu nereden bulacaktı? O kararsız Teksas kış rüzgârı alevleri çılgınca kamçılıyor, onları tarla boyunca daha da ileriye sürüklüyordu.

Yeterince su bulana kadar Sweet Grove'un tamamı yanmış olacaktı ve o zaman yapabileceği hiçbir şey kalmayacaktı.

Arkasından bir el kolunu kavradı ve o da sıçradı.

"Elizabeth?"

Ses ürkekti; döndüğünde Abigail'in arkasında durduğunu gördü, yüzü dehşet doluydu.

"Abigail, ödümü kopardın!" Elizabeth alevlerin çıtırtısı arasında bağırdı. "İçeri gir, burası güvenli değil!"

Ama sessiz kadın başını salladı ve parmağıyla işaret etti. Parmağının izini takip eden Elizabeth alevlerin içine baktı. İlk başta hiçbir şey göremedi, bakışları göz kamaştırıcı yangına takılmıştı. Ama parlaklığa karşı gözlerini kısınca bir hareket gördü.

Jonathan. Orada, cehennemnin ortasındaydı - ve topallıyor muydu?

Hiç düşünmedi. Abigail'e sormak için bile beklemedi. Eteklerini tutup dizlerine kadar çeken Elizabeth, kafesteki bir hayvan gibi hareket eden figüre doğru koşmaya başladı.

Ona ulaşmalı, yangını bırakması için onu ikna etmeliydi. Yangının nasıl başladığına dair düşünceleri, onu alevlerle mücadele ederken gördüğünde aklından uçup gitmişti. Sweet Grove, Jonathan Bryant olmadan bir hiçti ve eğer ... eğer ona bir şey olursa kendini asla affetmeyecekti.

"Jonathan!" diye bağırdı ama adam ondan daha hızlı hareket ediyordu ve rüzgâr ona karşıydı, onu rüzgâra doğru eğilmeye zorluyor ve kelimelerini elinden alıyordu. "Jonathan!"

Ne yaptığını zar zor görebilen Elizabeth, solundaki dal yere düşüp kıvılcımlar ve küller saçarak bir bulut gibi üzerine savrulunca eğildi ve geceliğiyle şalını karanlığa gömdü. Hafifçe öğren ve siyah tükürükler kusan Elizabeth boşdaki eliyle yüzünü sildi ve etrafına bakındı. Adam nereye gitmişti?

Parlayan turuncuya karşı karanlık hareket - işte, tam önünde, sağındaydı. Duman esintiyile kendisine doğru yükseldiği için hâlâ öksüren Elizabeth eteklerini indirdi ve ellerini ağzına götürdü.

"Jonathan!"

Onu duymamıştı. Onu duymuş olsaydı en azından arkasına bakardı. Tepesinden gelen derin bir gıcırtı Elizabeth'in irkilerek başını kaldırmasına neden oldu ve büyük elma ağaçlarından bazılarının neredeyse tamamen yandığını gördü. Fokurdayan ateşin arasından daha önce hiç duymadığı bir ses yankılandı ve Elizabeth dehşet içinde ağzını açtı.

Jonathan Bryant, Top Field'daki en büyük ağacın altında duruyordu, alevler yüzünden yıkılmıştı ve sallanıyordu. Fark etmemişti. Yukarı bakmıyordu ve şimdi en büyük dal doğruca ona doğru düşüyordu.

"Hayır - Jonathan!" Elizabeth'in çığlığı duyulmadı, çünkü dal Jonathan'ın yan tarafına çarptı ve onu hareket etmediği yere çarptı.

W bu cennet gibi mi?

Jonathan'ın başı ağrıyordu ve sol tarafında açıklayamadığı bir ağırlık vardı. Sıcaktı, dayanılmaz derecede sıcaktı, ve yatağı dikenliydi, ot ve taşlarla doluydu -

Yatakta değildi. Meyve bahçesinde yatıyordu ve görüş alanında garip turuncu bir ışık titreşiyordu. Yoksa bu onun üstünde miydi? Hâlâ yatıyor muydu?

Ateş. Bunlar alevdi. Belki de burası cehennemdi?

Sonra acı içinde kıvranmaya başladı ve acı içinde haykırdı. Sol kolu yanıyordu ya da ona bir şey olmuştu, çünkü her santimi iğneyle dürtölüyormuş gibi hissediyordu ve nefes aldığında göğsü ağrıyordu.

Yanıyordu. Sweet Grove . Etrafını saran çatırtıların farkına vardığı anıları bir anda canlandı. Alevlerin arasında hareket eden figür, ağlıyor ve sonra kaçıyor. Alevler rüzgarla birlikte hızlanıyordu. Alevler şimdi hâlâ onu çevreliyordu. Tatlı Kuru hâlâ yanıyordu ve o burada yatmış, aynı alevler tarafından yutulmayı bekliyordu.

Zorlanarak hareket etmeye çalıştı ama sol tarafındaki ağırlık dikkatini çekti. Üzerine büyük bir dal düşmüş, onu yakmıştı ve sadece ayakları zayıflamakla kalmamış, aynı zamanda tüm gücü de gitmişti.

Etrafını duman kaplamıştı ve koluna saplanan acıya ve nefesinin sığılığına rağmen aklında tek bir şey vardı: tek bir kişi. Elizabeth. Abigail'in kendini güvende tutacağını biliyordu.

sabaha kadar bekleyebilirdi ama Elizabeth inatçıydı. Eğer alevleri görürse - eğer ona bir şey olursa, kendini asla affetmeyecekti.

Jonathan'ın kalbi hızla atmaya başladı ve bir kez daha dala doğru gerildi. Ayağa kalkması gerekiyordu. Ama yapamadı.

Duman ve kül şimdi farklı hareket ediyordu, sanki bir şeyin yanından geçiyormuş gibi. Bir şeyin değil. Bir şeyin.

Bir melek. Beyazlar giymiş ve koyu renk buklelerinin etrafında bir parıltı olan biri yavaşça ona doğru yürüyor ve adını söylüyordu. Etrafından dumanlar yükseliyor, gecenin karanlığında ve alevlerin ışığında onu ortaya çıkarıyordu.

"Jonathan."

Gözlerini kapattı ve neredeyse rahatlayarak ağlayacaktı. O haklıydı. Cennete gidiyordu ve bu acı, artık bir meleklerle birlikte olduğu için kesinlikle sona erecekti.

"Jonathan."

Meleğin sesi bile güvenli ve tanıdık geliyordu, gördüğü ama hatırlayamadığı bir rüya gibi.

"Kalkman gerek Jonathan."

Gözlerini tekrar açtı. Meleğin sesi sakın ve nazikti ama şimdi farklı bir şey vardı. Belli belirsiz bir aciliyet vardı.

Ve şimdi ses tam yanındaydı ve küçük nasırları olan yumuşak eller onu tırmalıyor, onu yere sabitleyen dalı itiyordu.

"Jonathan, kalkmalısın!"

Gözlerini kırıştırdı. Ses artık nazik değildi. Belki de hiç olmamıştı - bağırıyordu ve endişeliydi ve uzvu iten, onu üzerinden yuvarlayan parmak uçları ruhani değil, sıcak ve çırpıntılıydı.

". . . Elizabeth?" Acının hatırası tekrar içinden geçerken sesi titredi ve panik tekrar sahra gibi yükseldi. "Elizabeth, burada olmamalısın - "

"Ve sen de yapmamalısın!" Sesi onu geçti ve bakışları bir kez daha görevine dönmeden önce hızla onun yüzüne kaydı. Dal sallandı ve adam acıyla irkildi.

"Onu senden çıkarmam gerek!"

Bir an için kadının neden bağırdığını merak etti ve sonra büyüyen alevlerin uğultusu tüm duyularını sardı. Ateş. Büyüyordu ve o da tam ortasında yatıyordu.

Büyük bir çığlıkla uzuv ondan uzaklaştı ve Jonathan'ın ciğerleri kendisinden esirgenen tüm havayla doldu.

"Hadi, kalk." Elizabeth onun sağlam kolunu çekiştiriyordu ve yüzünde panik ve korku olmasına rağmen, aynı zamanda - bu bir sevgi kıvılcımı mıydı? Yoksa kafasına biraz fazla mı sert vurulmuştu?

Dizlerini hareket ettirmek için zorlamak ona pahalıya mal oldu ve sağ koluyla göğsünü tutarak yukarı doğru kıvrıldı ama başardı. Küçük bir figür hızla sol yanına yerleşti ve ağırlığının bir kısmını omuzladı.

"Bu taraftan."

Jonathan, onu kurtarmak için göklerden gönderilmiş bir kurtarıcı gibi görünen kadının yönlendirdiği yerde tökezlerken gözlerindeki külü kırıştırdı. Onun burada ne işi vardı?

Verandasına ve Alt Tarla'nın göreceli güvenliğine ulaşmalarının tam olarak ne kadar sürdüğünü söylemesi imkânsızdı. Saatler de olabilirdi, sadece beş dakika da. Tek bildiği, bu kadının hayatından asla çıkmayacağıydı.

Ağırlığının altında hafifçe sendeleyerek onu tahta çıtaların üzerine indirdi ve ona baktı.

"Neresi acıyor? Ne kadar kötü? Ve orada ne yaptığını sanıyorsun, birkaç ağaç için kendini tehlikeye attığını mı? Tanrı beni korusun Jonathan Bryant, ama sen benim ölümüm olacaksın!"

Adam yatarken kadın onun üzerinde yükseliyordu ve sesinde öfke ve korku, korkunç bir korku vardı. Onu kaybetme korkusu mu? Meyve bahçesi müdürünü kaybetme korkusu mu? Sabah bir cesetle uğraşmaktan mı korkuyordu?

Ateş uzaktan çıtırdıyordu ama burada hafif bir melodiydi ve Jonathan'ı söyleyeceği şeyden -söylemesi gerektiğini bildiği şeyden- alıkoyamıyordu.

"Elizabeth," diye başladı ama boğazı kurumuştı. Çok fazla kül ve is solumuştu ve öksürdü.

"Sana biraz su getireyim."

Adamın ona ihtiyacı olmadığını söylemesine fırsat kalmadan gitmişti ama aynı hızla geri döndü.

"İşte, al bunu."

Bir bardak titreyen eller tarafından nazıkçe dudaklarına götürüldü ve suyun büyük bir kısmı boynuna, kravatına ve göğsüne döküldü.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Elizabeth. Şimdi onun yanında diz ve Jonathan bardağı itti. Ve sonra elleri serbest kaldı ve

sağ elini onunkinin üzerine koyarak göğsüne yasladı.

"Elizabeth Morrison," dedi ve Elizabeth yüzünü ondan çevirdi. "Elizabeth, bana bak."

Öyle yaptı ve yüzü gözyaşlarıyla kaplandı. "Seni kaybettiğimi sandım." Sesi titriyordu ve adamın sağ elini iki elinin arasına aldı.

"Biliyorum." Sesi nazikti ve ona gülümsedi. "Ve seni kaybettiğimi düşündüm - gururum, büyük kafalılığım ve seni memnun etme ve şimdi önemli olmadığını bildiğim uzun süredir kayıp olan bir rüyayı bir şekilde geri alma arzum yüzünden seni kaybettim."

Ona bir kaşını kaldırdı ve alaycı bir ifadeyle başını salladı. "Öyle yaptın."

Jonathan yutkundu. Boğazı hâlâ acıyordu ve kolu hâlâ kavruluyordu ama bu sözleri şimdi söylemezse içten içe yanacaktı. "Elizabeth, sana olan aşkım söndüremediğim bir ateş. Seni ilk gördüğüm anda kıvılcımlandı ve o zamandan beri alevleri körükledin. Ve ben de onlarla bu gece bu alevlerle savaştığım kadar iyi savaştım!"

Güldü ve sonra kaburgaları acı içinde haykırırken yüzünü buruşturdu.

Elizabeth nazikçe, "Jonathan, sus," dedi. "Çok zayıfsın ve - " "Hayır, konuşmalıyım." Ne olduğuna tanık oldukça sesi daha da güçlendi. kesinlikle endişeliydi. "Elizabeth, Sweet Grove'u asla terk edemedim. Kalbimi hiçbir şeyin tutamadığı kadar tuttu ve hayat yolculuğumun burada kök salacağını, buradan ayrılmaya korktuğum için hiç değişmeyeceğini düşündüm." Yutkundu ve o mavi gözlere baktı. "Ama geçtiğimiz son aylarda seninle birlikte çoğu insanın bir ömür boyu yaşayabileceğinden çok daha büyük bir yolculuğa çıktım - ve bunların hepsi benim arka bahçemde oldu."

"Ne aradığımı bilmiyordum," dedi usulca, "buraya gelip seni görene kadar."

Yüreği kabardı. "O zaman ... o zaman beni önemsiyorsun, Elizabeth?"

"Seni önemsiyor muyum?" Kadın adama gözlerini kırptırdı ve sonra kül bulaşmış yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Jonathan Bryant, sana tamamen aşık çok iyi biliyorsun! Ve eğer on iki saat daha bekleseydin, ilk teklifine verdiğim tepki yüzünden özür dilemek için kapını çalıyor olacaktım."

"İlk mi?" Jonathan gülümsedi. Birden kolundaki acı azaldı - ya da sadece damarlarında akan sevgi ve neşe mi

Uyuşturmak mı? Gülümsemesi genişlerken yüzüne sıçrayan bir yağmur tanesini görmezden geldi. "Bir saniye daha mı bekliyorsun?"

Gülerek başını salladı ve ayağa kalktı, yağmur şimdi daha da şiddetlenmiş, etraflarına yağıyordu. "Görünüşe göre yanılmışım!"

Bir kol onu yakalamadan önce sadece üç adım atacak zamanı vardı. Sağanak, bir adamın asla durduramayacağı yangını söndürürken ateşin kokusu da azalıyordu. Jonathan Bryant'ın şefkatli yüzüne bakmak için yukarı doğru döndü.

"Hayatınız boyunca hiç yanılmadınız."

Buhar ve duman etraflarında dalgalanırken, kol gevşedi ve onun yerine beline uzandı, ilk - ve kesinlikle son değil - sevgi dolu pcklerini paylaşırken onu kendine doğru çekti.

Tesinti dalların etrafında dans ederken elma çiçekleri dökülüyordu. Bu bahar geçen yıla göre daha az elma çiçeği vardı, ama Elizabeth buna pek aldırmadı.

çok. Bugün onu saf mutluluktan uzaklaştırabilecek hiçbir şey yoktu. "Çok güzel görünüyorsun. Hayatımda gördüğüm en güzel gelin."

Abigail'in sözleri yumuşaktı ve bir fikir sunarken her zaman yaptığı gibi kızardı.

Gelin, kolları fırfırlı ve gövdesi incili gök mavisi elbisesine baktı ve gülümsedi. Yeni görünmesinin elini sıkan Elizabeth, "Teşekkür ederim. Büyükannenin bunu onaylamayacağı konusunda biraz endişeliydim."

İki kadın Dip Tarla'daki açıklıkta, mısır ekmeği ve tütsülenmiş domuz etinin serili olduğu masanın etrafında toplanmış insan kalabalığına baktı. Yaşlı bir kadın, gözleri kapalı ve hiçbir şey söylemeyen daha uzun boylu, daha genç bir kadının başının etini yiyor gibiydi.

"El Seco'daki ayın çok dokunaklıydı," diye yumuşak bir sesle konuştu Abigail, her kelimesi dikkatle söylenmişti. "Sweet Grove'da kilise olmaması çok yazık, ama kasaba uzak değil - ve ailem tekrar burada yaşayacağı için artık çok daha uzakta hissedeceğim."

Dırdırın sesi yükseldi ve Elizabeth göz ucuyla, hâlâ büyükannesinin dırdırını sessizce dinleyen uzun boylu ve gururlu bir kadın gördü.

Abigail sessizce, "Sanırım gidip kız kardeşimi kurtaracağım," dedi.

Elizabeth üç kadının bir araya gelip hafifçe atışmalarını izlerken kıkırdamaktan kendini alamadı. Uzun zamandır özlediği şey buydu; her aileyi kendine özgü bir şekilde tatlandıran sevgi dolu çılgınlık.

Ve bu artık onun ailesiydi. Şimdi sol elinin dördüncü parmağını çevreleyen altın yüzüğe uzandı ve kendisini boğmakla tehdit eden hüznün dalgasına rağmen gülümsedi. Ve işte, olan olmuştu. Tüm çabalarına ve elbette Jonathan'ın yardımına rağmen Kitty düğününü kaçırmıştı.

Bu, güneş ışığından bir şey eksiltmiyordu ve kocasını -şimdi elinde evden topladığı iki sürahi sıkılmış elma suyuyla kadınlarına doğru yürüyordu- her gördüğünde hissettiği sevinç yok etmiyordu. Ama bu sevinç hüznle karışık ve Elizabeth onu bulana kadar rahat edemeyeceğini biliyordu.

Jonathan'la çıkacağı yolculuk her ne olursa olsun, Katherine Morrison'ı aramayacağından emin olacaktı. Nerede olursa olsun ve ne yapmış olursa olsun.

"**M**ariana!" Jonathan'ın sesi koruda çınladı ve kız kardeşini kucağına almak için taşıdığı iki testiyi aşağıya doğru itti. Jett'in kuyruğu artık tamamen büyümüş bir melezd. Sol kolu hafifçe sızlıyordu ama artık eski bir yaraydı. Yanık güzelce iyileşmişti ve ona kalan tek şey bir yara izi ve bir hikâyeydi. "Çok uzun zaman oldu."

"Gerçekten çok uzun."

Mariana'nın kaba geri dönüşü onu çok iyi tanıdığı için dehşete düşürmedi. Bu Mariana için son derece kibardı. Üzerinde Mariana'nın tanımadığı, kabarık ve kat kat bir elbise vardı ve her zamanki gibi gözleri kapalıydı.

Bir el bardağa uzandı ama Mariana görmeden neredeyse sürahiyi deviriyordu.

"Bırak beni, Mari-"

"Yardımaınıza ihtiyacım yok." Kelimeler onu tersledi ve onlara eşlik eden kaş çatma da bir o kadar ısıracıydı.

Jonathan sessizce başını salladı. Artık kız kardeşiyle birlikte yaşamadığı için onun ne kadar kararlı olabileceğini unutmuştu. Onu görmezden gelerek bardağı kızın eline koydu ve parmaklarını göremediği içeceğin etrafında kıvrmasına yardım .

"Peki ben hoş karşılanmıyor muyum, genç adam?"

Jonathan, Elliot'ların reisinin huysuz ses tonuna gülümsedi. "Elbette, Dadı - en iyisini sona sakladığımı biliyorsun!"

Eğildi ve kendisine annesini o kadar güçlü bir şekilde hatırlatan kadına kollarını doladı ki nefesi bir kalp atışı boyunca boğazında düğümlendi. Sonra onu bıraktı ve kadın ona gülümsedi.

"Thomas ve Aaron başaramadı o zaman?"

Jonathan'ın yüzünden çarpık bir gülümseme geçti ve Mariana'nın kulağı onlara doğru eğildi, ama o yemi yutmadı.

"Gelmek isteselerdi burada olurlardı," dedi yumuşak bir sesle ve kendisi için bir bardak elma suyu daha doldurdu. "Eminim kardeşlerimin de kendi hayatları vardır."

"O zaman onlardan haber aldın?" diye karşılık verdi Dadı hızla. Abigail başını salladı ama hiçbir şey söylemedi, yüzü asıktı.

Jonathan yutkundu. Düğün gününde isteyeceği son şey eski aile tartışmalarını yeniden gündeme getirmektir ve kardeşleri bunu orada bulunmadan bile yapabilecek gibi görünüyordu. "Bugün benim düğün günüm ve ailem -önemli olan ailem- burada. Ve bu konuda söyleyeceklerim bu kadar!" Büyükannesi bir şey söyleyemeden onun sözünü kesti.

Mariana homurdandı, gözleri hâlâ kapalıydı. "Thomas geri dönecek. Dönecek; sadece zamana ihtiyacı var."

Dadı'nın bakışları hiç değişmemişti ve Jonathan yutkundu.

"Peki yangını kimin çıkardığı hakkında hâlâ bir fikriniz yok mu?" Sesi alçaktı, sanki sırları dinleyen kulaklar varmış gibi.

Jonathan hafifçe kaşlarını çattı. "Dadı, 'kim' diye bir şey yok, bu sadece bir kazaydı." Zihninin gözü tekrar figüre kaydı. Küçük, belki bir çocuk, belki de bir kadın. Ağlıyordu ve yine de kesinlikle yangının başladığı yerde diz çökmüştü.

"Kazaydı, mi? Bir yangının kendi kendine başlayabilmesi, kendi kıvılcımını tutuşturabilmesi?" Gözleri güneşte parlıyordu ve başını yavaşça salladı. Jonathan'ın aklına çocukken, kazayla bir ağaç dalını kırdığında büyükannesinin onu azarlar gibi yaptığı bir zaman geldi. O zamanlar daha gençti; daha yumuşak. Daha mutlu. "Özür dilerim oğlum, ama sen

kendine dikkat etmelisin. Dışarıda sana zarar vermek isteyenler var."

"Ve Rab yağmur gönderdi ve ateş söndü." Konuşan Abigail'in küçük sesiydi, ama neredeyse anında pişman olmuş olmalıydı.

"İyi de oldu, çünkü bizim için bunu yapacak başka kimse yoktu!" Dadı en küçük torununa ters ters baktı. "Burası bir zamanlar böyle bir fırının üstesinden gelmek için bir araya gelecek adamlarla doluydu ve şimdi bakın - neredeyse boş ..."

Jonathan yutkundu. "Pek sayılmaz."

Bir kakhaha rüzgârın üzerinde dalgalandı ve Jonathan'ın kalbi yükselirken kadınlar başlarını ona doğru eğdiler. Karısı Elizabeth. Yüzü aydınlık ve pırıl pırıl, kalbinde neşe ve dudaklarında bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

Adam bir bakışıyla onu yanına çağırdı ve kadın bir kelebek gibi hareket ederek adamın koluna konana kadar nazikçe süzüldü.

"Kadeh kaldıralım!" Jonathan, hayat damarları olan parlayan altın rengi sıvıyla dolu kadehi kaldırdı ve etrafına bakarken gözleri ışıldadı. "Beni yetiştiren Elliot kadınına, benim yetiştirmeme yardım eden Bryant kadınına ve birlikte küçük Bryantlar yetiştirmeyi umduğum yeni Bryant kadınına!"

Elizabeth hafifçe kızarıken kakhahalar yükseldi, ama yine de içti, bardağının üzerinde dans eden ısıltılı gözleri doğrudan yeni kocasına odaklandı.

"Doğrusunu söylemek gerekirse," Jonathan'ın sesi burada daha ciddi bir hal aldı, "böyle insanların arasında olduğum için gerçekten çok şanslıyım ve buraya gelmek uzun bir yolculuk olsa da, Sweet Grove'a döneceğimizden bir kez bile şüphe etmedim. Sadece bunu başarmak için bu kadar güzel bir kadının gerekeceğini hiç düşünmemiştim."

Elizabeth reverans yaptı ve kendi kadehini kaldırdı. "Hangi yolculukta olursak olalım, Tanrı'nın ve bizim sevgimiz bizi oraya taşıdığı sürece, Sweet Grove'un mükemmel bir varış noktası olduğunu biliyorum."

EMILY MURDOCH

A
CHANCE
OF
Love

A SWEET WESTERN
HISTORICAL ROMANCE

*Becky Rogers, Roo, Kanga, Rebecca Kramer'e.
Şansımız nedir? Ve
Joshua. Her zaman.*

AKKNOMLEDGMENTS

Melissa Storm gibi bir deha olmasaydı bu Sweet Grove serisi var olamazdı.
Yarı yazar, yarı dahi, yarı tek boynuzlu at, yarı anne ve yarı arkadaş. Ona
borçlu olan tek yazar ben değilim.
Aileme, özellikle de ebeveynlerim Mary ve Gordon ile kardeşim Haydon'a
çok teşekkür etmeliyim. Bana inanmaktan asla vazgeçmediler ve onların
desteği sayesinde bu şansı yakalayabildim.
Bana böyle bir kelime sevgisi veren kişiye: teşekkür .

T

Gece sıcak ve yapış yapıştı ama Katherine Morrison'ın işi henüz tamamlanmamıştı.

"Sadece beş dakika," diye yalvardı yarı açık kapıdan. bunaltıcı sıcakta korsesini yeniden bağlamak için mücadele ederken kapıyı açtı. Yorgunluktan ağırlaşmış gözlerini açmaya çalışırken parmakları beceriksizce hareket ediyordu. "Tek ihtiyacım olan beş dakika, Madam, sonra başka bir misafir için oldukça uygun olacağım."

Korsesi nihayet bağlanmıştı, odanın büyük bir bölümünü kaplayan geniş çift kişilik yatağın üzerinde dimdik oturdu ve bakışları bir duvar boyunca düzensiz bir şekilde yığılmış ayakkabıları, uzak köşedeki bir sandalyenin üzerine asılmış sayısız şalı ve önceki misafirinin tuvalet masasının üzerine bıraktığı beş doları taradı. İstedığı fiyattan tam bir dolar fazlaydı ve Madam

Nancy bunu henüz görmemişti. Şansı neydi ki? Katherine, gecenin son beyefendisinin her an gelmesini bekleyerek sessizce odanın öbür ucuna geçti ve fazladan bir doları arkasındaki gizli bölmeye koydu. Ne zaman olacağını asla bilemezsin.

fazladan bir dolara ihtiyacın olacak.

Bu hareket dikkatini yansıtmaya çekti ve yüzünü buruşturdu. Son beş yıl ona kesinlikle iyi davranmamıştı; eskiden kahkahaların olduğu yerde çizgiler vardı ve boynunu süsleyen ödünç süsler birden fazla çürüğü örtüyordu. Bir zamanlar kolayca neşeye dönüşen dudakları aşağıya doğru kıvrılmıştı ve alnını çatlatan bir karanlık, bir hüznü vardı.

"Hemen sizinle birlikte olacak!"

Ses hiçbir yerden gelmiyor gibiydi ama Katherine, Madam Nancy'nin merdivenin dibinde bağırdığını biliyordu. İş yeri olarak kullandığı eski püskü ev üç katlıydı ve Katherine'e ayrılan oda en üst kattaydı.

Katherine yutkundu. Geceki faaliyetler yüzünden canı yanıyordu ve isteyeceği son şey başka bir müşteriydi. Huzur ve sessizliği hak ettiğine emin miydi?

"Ama beş dakika dinlendikten sonra hazır olacağım."

Madam Nancy'den bir yanıt beklemesi gerekirdi, ama Katherine ummuştu - ama hiç şansı yoktu. Gürültülü ayak sesleri her yerde yankılandı ve içgüdüsel olarak yatağa döndü, kapı açılmadan önce toplayabildiği kadar edepli bir şekilde kendini yatağa yerleştirdi.

"Ben hazırsın dediğimde hazırsın," diye tükürdü kilolu Madam. "Seni boşuna almadım kızım; buraya çalışmak için geldin, boş vakit geçiren bir hanımefendi gibi yan gelip yatmak için değil."

Katherine yutkundu ve sonra sanki göstermeye çalıştığı önem kendisindeymiş gibi ayağa kalktı. "Anlıyorum, Madam Nancy. Sadece bir sonraki beyefendime mükemmel görünmek için kısa bir tuvalet yapmak istedim."

İki kadın birbirine baktı; biri ellisini geçmiş, gecenin sıcağında rahatsız edici bir şekilde bunalmış, 1820'lerin modasına uygun giyinmiş ve bir kolunda hafif bir yırtık vardı; diğeri ise gençlik yıllarını geride bırakmış, 1840'ların modern modasının en gösterişli kıyafetlerini giymiş, ipekler, fırfırlar ve incilerle süslenmişti.

Bu görüşmeyi izleyen herhangi biri, tartışmanın hangi yönde ilerleyeceğini anında tahmin edebilirdi ve haklı da çıkardı.

"Pekâlâ." Madam Nancy sert bir sesle konuştu ama başını eğerek yarım bir reverans yaptı. "Size on beş dakika veriyorum, daha fazla . Çoktan aşağıya indi ve en iyilerimi istedi. Üç yıldır burada olmanıza rağmen, defterlerimde en iyi olarak kaldığınız için kendinizi şanslı sayın. Artık 1838'de değiliz, kızım. Belki de 1841'de kendini bu durumdan kurtulmuş bulacaksınız."

Dramatik bir şekilde odadan çıkmaya çalışırken etekleri hışırdadı, ama tuvalet masasının üzerindeki parayı gördü ve dört doları aldı.

"Ve ona karşı nazik ol," diye ekledi kapıyı arkasından çarparken.

Katherine bakakaldı. Ona iyi davranmak mı? Vücudunu, ruhunu ona açmak üzereydi ve Madam'ı ona 'iyi davranmasını' mı öğütlüyordu?

Katherine Morrison için ortak bir duygu olan utanç içini kapladı ve gecenin sıcaklığı tüm gücüyle geri döndü. Bir Madam'ın evinde fahişelik yaptığını, pansiyonu ona bu kadar pahalıya mal olurken günde beş altı dolar biriktirmek için çırpındığını düşünmek - ve ne için? Nereye gidebileceğini düşünüyordu?

Yine de şimdi ona zaman tanınmıştı ve o da bunu değerlendirdi. Zamanınız, bedeniniz bir erkeğe, dört doları olan herhangi bir erkeğe ait olduğunda, yalnız geçirdiğiniz zamanın kıymetini bilmeye başlarsınız.

Tuvalet masasının yanında bir ibrikle küçük bir leğen vardı ve Katherine önündeki sandalyeye çöküp bekleyen süngerini suya daldırdı. Sünger gecenin serinliğini tutuyordu ve Çakaklarına bastırmak öyle sakinleştirici bir rahatlama getirdi ki, neredeyse yüzünde bir gülümseme belirecekti.

Hayal ettiği hayat bu değildi. Bay Gilman'ın anısı zihninden geçerken yüzüne hüznü bir gülümseme yayıldı. Tanrım, ama hayat daha farklı olabilirdi eğer ...

İstemedi de olsa ırkıldı. Önemli değildi. Bir kaçış kötü sonuçlandığında, düşmüş bir kadın için tek bir meslek vardır. Artık ailesinin yanına dönemeyecek kadar utanıyordu ve kendisini utandıran bu işten kaçamayacak kadar yoksuldu.

Ah, ama kendinden nefret ediyordu - dönüştüğü şeyden nefret ediyordu. Bu onun hayat değildi ve ablası da şüphesiz çoktan hayatına devam etmiş, mükemmel bir evlilik yapmıştı. Bazen, en karanlık gecelerde, bir adam onu dilinde hakaretler ve kalkmış bir yumrukla terk ettiğinde, Elizabeth'i düşünüyordu; muhtemelen San Antonio'da, büyükanne ve büyükbabalarıyla yaşıyordu. Kitty Morrison kendisini kurtarması için Tanrı'ya dua etmediği zamanlarda, binlerce kilometre uzaktaymış gibi görünen kız kardeşi için dua ediyordu. Ama Tanrı'ya inandığı halde, neden onu kendi hatalarından kurtarsındı ki?

Ayak sesleri. Ağırdı, Madam Nancy'ninkilerden daha ağırdı. Adam onun için hazırды ve onu odasına, kollarına ve yatağına kabul etmekten başka çaresi yoktu.

Tanrım, kurtar beni.

Thomas Bryant yutkundu ve önündeki dünya, bir elini duvara koyana kadar hafifçe döndü. Sonra kendini düzeltti.

T

Duvar tuğlaydı, kırmızı ve pürüzlüydü ve onu topraklıyordu. Nacogdoches'a doğru yaptığı uzun yürüyüşün bu kadar uzun geleceğini tahmin etmemişti. Ama sonra, yalnız bir yürüyüş her zaman iki kat daha uzun hissettirir ve o Tanrı'nın Dünyasındaki tüm yaratıklardan daha yalnızdı.

Yaşlı bir çift arabalarıyla yanından geçerken başını onlara doğru eğmeye çalıştıysa da alnını eğdiği anda dünya yeniden dans etmeye başladı ve o da vazgeçti. Zaten onlar da fark etmiş gibi görünmüyorlardı. Giysileri saygın sayılabilirdi ama kabul edilebilir olandan biraz fazla kir içindeydi; saçları bir beyefendininkinden biraz fazla uzundu; ve yüzü güneş ışığına rağmen solgundu. Şafak sökmüştü, yeni bir gündü ve o bundan nefret ediyordu.

Hayır. Nefret belki de çok güçlü bir kelimeydi. En azından bunun için. Thomas iğrenç hedefine ulaşmak için her bir ayağının diğerinden önce hareket etmesini isterken sessizce kendini düzeltti. Günden nefret etmiyordu; kendinden nefret ediyordu.

Nacogdoches'a ilk taşındığında giydiği kıyafetler, takındığı havalara - şimdi aptalca görünüyorlardı ve cebinde delik açan mektup bile geri dönmesi için yeterli değildi. Yaptığı onca şeyden sonra onlara ne söyleyebilirdi? Nasıl telafi edebilirdi ki?

Kaldırımında bir kadın ona doğru geliyordu ve kazara ona çarpmaktansa durdu. Kadın ona baktı ve sonra hızlandı.

Thomas acı acı içini çekti ve alaycı bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. Bir zamanlar onun gibi bir kadın -herhangi bir kadın- onu daha iyi görebilmek için yavaşlar, göz ucuyla nazlı nazlı gülümser ve belki de bir mendilini önüne düşürürdü ki alıp ona sunabilsin.

Daha fazla değil. Artık dünyada yalnızdı ve bunu öyle güçlü hissediyordu ki göğsünde bir sızı vardı.

İşte bu yüzden, 1841 yılının Haziran ayının ilk gününde bir karar vermişti. Gurur duyduğu bir karar değildi ama Thomas Bryant'ın gurur duyacağı o kadar az şey vardı ki bu duygunun ne olduğunu bile bilmiyordu. Dünyada yalnızdı, kurtarılamazdı ve kendi seçimleri yüzünden lekelenmişti. Daha fazla alçalamazdı ve bu yüzden daha önce üzerinde durmasına asla izin vermediği son ayartmaya da boyun eğebilirdi.

Kendine bir kadın bulacaktı.

Şimdi, kasabanın diğer beyefendileri gibi, Madam Nancy'nin gidilecek en iyi yer olduğunu biliyordu ve ruhunu yok edeceğine göre, bunu düzgün bir şekilde yapabiliirdi.

Nacogdoches'un bu tarafı ona sadece şöhretiyle tanındık geliyordu ve bakışları tefeciler, barlar ve kumarhaneler arasında gezinirken bunun nedenini anlayabiliyordu. Eski Thomas Bryant buraya asla gelmezdi - ama o adam ölmüştü ve onun yerine yürüyen kişi buradan kaçınmak için hiçbir neden görmüyordu.

Solunda bir kapı açıldı ve zar zor giyinmiş, elinde rom olduğu anlaşılan bir şişe taşıyan bir kadın gülünce tökezledi.

"Tamam mı tatlım? Eğlence mi arıyorsun?"

Thomas'ın yüzü kızardı. Sanki sadece istemesiyle önüne bir kadın konmuş gibiydi.

"Hayır," dedi aceleyle, derin sesi kızın şaşkınlıkla bakmasına neden oldu. "Teşekkür ederim."

Bakışları adamın üzerinde bir aşağı bir yukarı gezindi ve dudaklarında kirli bir gülümseme belirdi. "Sen bilirsin. Seni rahatsız eden her şeyi iyileştirdiğini görebilirsin."

Geldiği kapıya doğru sendeleyerek geri döndü. Thomas renk değiştirdi ve yoluna devam etti. Bu kesinlikle bir tesadüftü. Ne de olsa böyle bir kadın için doğru bölgedeydi.

Madam Nancy'nin yeri bir sokak ötedeydi ve kapının önünde koyu renk takım elbiseli, şık giyimli bir beyefendi duruyordu. Ona başıyla selam verdi.

"Efendim."

Thomas başıyla onayladı ve soğukkanlı davranmaya çalıştı. Ve başarısız oldu. "Sakıncası yoksa ben içeri giriyorum. Bir süreliğine. Uzun sürmeyecek."

Beyefendi sırtıttı ve Thomas kendisine doğru parlayan bir dizi altın dişi görünce bir adım geri çekildi. "Yargılamak bana düşmez genç beyefendi, ama bir andan fazla süreceğini umduğunuzu garanti ederim!"

Beş dakika içinde ikinci kez Thomas'ın yüzüne bir sıcaklık hücum etti. Adamı tamamen görmezden gelerek kapıyı itti ve kendini tütsülerle dolu, pencereleri kırmızı ve mor ipek şallarla kaplı bir koridorda buldu.

Baş döndürücü sarhoşluk düşüncelerinin yüzmesine neden oldu.

"Günaydın, genç efendim." Karanlığın içinden bir ses geldi ve ona bir kişi eşlik etti: Madam Nancy'nin ta kendisi. Ağır makyajlı yüzü ve tüylü saçları salondan tanıdı.

Thomas eğildi. "Günaydın."

"Bu güzel günde size nasıl yardımcı olabiliriz?" Kadın adama gülümsedi, ama bu gülümseme tahta bir gülümsemeydi, ustalıklı uygulanmış ve ne zaman bir ziyaretçi gelse eski bir şalın üzerine atıldığı gibi atılmıştı.

"Hizmet. Hizmet mi?" Thomas, bir saat önce yaptıklarından emin olmasına rağmen nedense tereddüt etti. Bu iyi bir fikir miydi? Şu anda hâlâ bir geri dönüş yolu vardı ama daha fazla ilerlerse kendini soylu bir adamın yapabileceğinin çok ötesine adanmış olacaktı.

Madam Nancy ona acıdı. "En iyi genç bayanımız dört dolar efendim, her ne kadar yüksek görünse de hayal kırıklığına uğramayacaksınız. Thomas tereddüt etti, kalbi güm güm atıyor, avuçları terliyordu ama yalnızlığı şehirdeki yürüyüşü boyunca dağılmamıştı. Birine ihtiyacı vardı. Ona sarılacak birine. Onunla birlikte olacak biri. Yalnız olmadığından emin olacak birine. dünyada yaşayan tek insan.

Ve karar verildi.

Parmakları ceplerini karıştırdı ve dört gümüş dolar buldu. Sözsüzce kadına uzattı ama kadın gülümseyerek başını salladı.

"Oh, efendim, böyle şeyler dostların arasına girmemeli. İşiniz bitince yan tarafa bırakın; Bayan Katherine size gösterecek. Merdivenlerden yukarı çıkın ve sağa dönün."

Madam Nancy telaşla uzaklaştı ve Thomas parayı tekrar cebine koydu. İşte buydu. Bu kadar basit olacağını tahmin etmemişti.

Adımlar sonsuza kadar devam edecekmiş gibi görünüyordu ve yutkundığında boğazında yeterli tükürük yokmuş gibi görünüyordu. Sonunda kapı kendini gösterdi. Bir an, sadece bir an nefesini toparlamak için yeterli oldu ve sonra kapıyı açtı.

Kesinlikle çok güzeldi. Thomas bir an için kapı aralığında durup önündeki mucizenin bir serap olmadığından emin olmak için birkaç kez göz kırpmak zorunda kaldı. İncilerle tutturulmuş koyu renk bukleleri ve kalbinin daha da hızlı çarpmasına neden olan yumuşak ve gergin gülümsemesiyle, onu ateşlendiren yuvarlak kıvrımlara sahip minyon, tamamen mükemmeldi. Görkemli. Görkemli.

"Günaydın, efendim," dedi kadının sesi, müzikal ve nazikti, yıldızlar gözlerine doluyordu ve dünya bir kez daha dans ediyordu ve tek yapması gereken üç, belki de dört adım atmaktı ve ilk kez bir kadının kollarında kendini avutabilirdi.

Thomas'ın yere yığılırken çıkardığı gürültülü ses odayı sarstı.

Katherine göz kırptı.

Odanın genel düzenini değiştirmiş gibi görünmüyordu. Neden olsun ki, diye kendi kendini azarladı. Gözlerin sizi daha önce hiç kandırmadım - şüphesiz, yerinize yığılmış bir adam var.

Adamın düğme sesi öylesine yankılanmıştı ki, Madam Nancy'nin gürültü hakkında bilgi almak için merdivenleri hızla çıkacağından emin olmuştu ama böyle bir telaş yoktu. Katherine adama bakarken sessizlik ve yalnızlık içinde duruyordu.

Yakışıklıydı. Cildi muhtemelen normalden biraz daha griydi ve alnında şüphesiz baygınlığıyla bağlantılı bir ter çizgisi vardı, ama gösterişli bir beyefendi olduğu inkâr edilemezdi. Uzun saçları, kesilmiş sakalı, güçlü çene hattı ve -darmadağınık erkeklik yığınınan anlayabildiğı kadarıyla- uzun boyu vardı.

Katherine ona doğru temkinli bir adım attı. Bir döşeme tahtası gıcırdadı ve tereddüt etti, ama adam hiçbir hareket yapmadı. Daha önce hiç önüne yığılan bir müşterisi olmamıştı; Molly-Ann özellikle yaşlı erkeklerin her zaman devam edecek kadar güçlü olmadıklarından söz etmişti, ama genellikle pes edip ona ödeme yaparlardı.

Bu farklıydı.

Bu adam yorgun değil, hasta görünüyordu. Yüzünde Katherine'in hoşuna gitmeyen bir solgunluk vardı ve omzunun açısı çok rahatsız görünüyordu.

Bir an tereddüt etti ve sonra doğal içgüdüleri devreye girdi. Hızlı bir hareketle kapıyı kapattı ve ardından uzanıp tuvalet masasından ibrik ve leğeni aldı. Yere, onun yanına uzanarak, bacaklarını nazikçe çekip onu sırtüstü yatırdı. Sonra süngerli dolu leğene daldırdı, sıkarak su damlacıklarının tekrar ibriğe düşmesini sağladı ve alnındaki teri temizlemek için usulca alnını kuruladı.

Katherine, birkaç dakika önce bedenini hiç düşünmeden satın almaya kalkışan adama fazla dikkat etmemeye çalıştı. Erkekler böyledir, diye hatırlattı kendine. Son üç yıldır tanıdığı tüm erkekler böyleydi ve bu da farklı değildi.

Yine de, ellerini silerken, teninde hissedebildiği doğal olmayan bunaltıcı havadan onu serinletmeye çalışırken, kapıyı açtığı bir an olmuştu. Sadece bir an. Adam ona öyle bir şiddetle bakmıştı ki, eğer bilinci yerinde olsaydı, kadın ona nedenini sormak zorunda kalacaktı.

Sığ ve hızlı olan nefes alıp veriş dakikalar geçtikçe derinleşiyor ve daha düzenli hale geliyor gibiydi, Katherine'in nazik elleri sokağın kirini ve vücudundaki teri temizliyordu.

Ve şimdi hayatının bu olduğunu düşünüyordu. Beklediği evlilik yatağı yerine, isteyen her erkeği kabul etmeye hazır bir fahişe yatağından başka bir şey yoktu - ya da ona ulaşacak kadar midesi yoksa hiç erkek yoktu. Utanç bir kez daha düşüncelerine hücum etti.

Sonra ağır adımlarla irkilerek kapısının üzerinde asılı duran saate baktı. Neredeyse otuz dakika olmuştu - otuz dakika! Zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişti ama Madam Nancy'nin en gözde kadını yakından izlediği belliydi. Bu adamın gitmesini ve belki de başka bir adamın gelmesini istiyordu.

Katherine'in kalbi hızla çarpmaya başladı. Bunu nasıl açıklayacaktı: Yerde yatan baygın bir adamı? Tabii ki, acı bir gülümseme yavaşça belirdi, üzü olan bir hanımefendi için bu çok daha zor bir görev olurdu. Ama onun hiç üzü yoktu.

Kapı çarparak açıldı, duvardan sekti ve kapının üstündeki sıvanın bir kısmının çatlamasına neden oldu.

"Hâlâ burada mı?" Madam Nancy tükürdü.

Yere diz çökmüş olan Katherine sakın sakın başını salladı. "Benim nazik efendim *beni* yerde *ziyaret* etmeyi tercih etti ve böyle bir boğuşmadan sonra, itiraf etmeliyim ki, ben

Kendimi yorgun hissettim. Kısa bir uykunun ardından tekrar yola koyulacaktır." Madam Nancy burnunu kıvırdı. "Kısa bir uyku mu?"

Katherine narin, zarif bir parmağını dudaklarına götürdü ve sessizce Madam'ı 'susturdu'.

Bir kaşını kaldırdı, ama buna izin vermiş görünüyordu. Ne de olsa Katherine, Madam Nancy'nin hanımlarına katılan ve çok daha tuhaf istekleri olan pek çok beyefendi olduğunu biliyordu.

Madam Nancy odadan çıkarken, kapıyı çarpmadan kapatmayı başarak, "Bir iki saat içinde gitmiş olur," mırıldandı.

Katherine tuttuğunu fark etmediği nefesini bıraktı. Bu gittikçe saçma bir hal alıyordu - ona tek kelime bile etmeyen bu adam nasıl olmuştu da onu bu hayata başlamadan önceki haline döndürmüştü? Ne yapması gerektiğini, kendisi için en iyisinin ne olduğunu biliyordu ve bunu bir saniye daha görmezden gelemeydi.

Katherine yutkundu ama son üç yıl onun yumuşak yanlarını tahmin edemeyeceği kadar çabuk sertleştirmişti. Parmakları hızla adamın ceplerini karıştırdı. Onun için ödemeyi planladığı dört dolar bir anda avucunun içine düştü, tıpkı başka bir yerde bulduğu diğer yedi dolar gibi.

Ama onun gibi bir beyefendi için alışılmadık bir şekilde -eğer kıyafetleri doğru bir gösterge ise- üzerinde çok az eşya vardı. Aslında, para dışında, sadece son bir şey daha vardı. Bir mektup.

Bir beyefendinin özel yazışmalarını okuduğu için kendini neredeyse suçlu hissederek, içindeki iki sayfalık ince kâğıdı çıkardı ve okudu.

Thomas,

Mektubunuza yanıt vermekte geciktiğim için özür dilerim. Son zamanlarda aklımda çok şey vardı ve kardeşime yazmak gibi şeyler için bana zaman ayıramadım. Beni affedin.

Umarım Nacogdoches size iyi geliyordur. Sonbahardan beri sizden hiçbir haber almadım, bu yüzden hiçbir şeyin ters gitmediğini varsayıyorum.

Siz ayrıldıktan beri, Bayan Elizabeth Morrison adında genç bir kadın Sweet Grove'u Scott ailesinden satın aldı - ve ne düşündüğünüzü ve hissettiğinizi biliyorum. Ben de hissettim,

Ama Abigail ve benim burada kira ödemededen kalmamıza izin verdi ve bunun için Tanrı'ya şükretmeliyiz.

Mektubunuzda yalnızlıktan bahsetmişsiniz. Seni anlıyorum; Abigail'i ve ne kadar sessiz olduğunu biliyorsun ve bir zamanlar son gelişimizden geleceğini umduğum neşe kaynağı gerçekleşmedi. Senden isteyeceğim çok şey olduğunu fark ettim kardeşim, çünkü tavsiyen benim için her zaman değerliydi ve şimdi bunun eksikliğini çekiyorum.

Aramızda çok şey geçti, Tommy, hayatlarımızın ayrı olması için. Eve dönme vaktin geldi. Korkma, tüm hatalar affedildi.

Birkaç satır gönder Thomas ve geciken cevabım için bir kez daha özür dilerim. Bizler kardeşiz. Bu kadar ayrı hayatlar yaşamamalıyız - özellikle de diğer kardeşimiz, Tanrı onu korusun, aileyi terk etmişken.

*Her zaman kardeşin
Jonathan Bryant olarak
kalacağım.*

T penceresinin önünde yüksek sesle bir davul çalıyordu ve Katherine bir an için bunun Kızılderililerin yeniden gelmekte olduğuna dair bir uyarı olduğunu düşündü; ama böyle bir davul sesi duyulmadı. Çalan şey

kendi kalbinin sesi kulaklarında yankılanıyordu.

. ... Bayan Elizabeth Morrison adında genç bir kadın Sweet Grove'u Scott ailesinden satın almıştır.

Ama bu - bu onun kız kardeşiydi! Bayan Elizabeth Morrison. Bu kelimeleri okumak tatlı bir işkenceydi; ailesini dünyada umursamadan terk ettiğinden beri bu kelimeleri neredeyse hiç söylememişti.

Elizabeth. Beyaz kâğıt üzerine siyah mürekkeple yazılmış adı vardı ve Sweet Grove'u satın aldığı yazıyordu! Katherine çılgınca düşündü, ama aklına böyle bir yer gelmemişti, çünkü bildiği kadarıyla burası bir arazi, bir köy, bir ev ya da bir kale olabilirdi! Ama Elizabeth orayı satın almıştı, mektup bu konuda açıktı.

Artık parası olduğunu düşünmek. Katherine yutkundu. Büyükannesi ve büyükbabasıyla birlikte olan Bayan Elizabeth Morrison'dan hiç söz edilmiyordu. Belki de özgürdü. Belki ikisi de özgürdü.

Bir inilti çılgınca düşüncelerini bozdu ve gözlerini kıpırdanmaya başlayan beyefendiye dikti.

Adam. Thomas'tı, değil mi? Mektuba bir bakış bunu doğruluyordu. Bu Thomas Bryant Sweet Grove'u biliyordu, kardeşı şimdi orada yaşıyorsa belki de daha önce orada yaşamıştı. Ve kardeşini kendisine geri çağırıyordu. Eğer burada olduğunu bilseydi, kız kardeşı de aynısını yapmaz mıydı? Mektupta ne yazıyordu? *Eve dönme vaktin geldi. Korkma, tüm hataların affedildi.*

Kendisine yöneltilmemiş olabilirdi ama Katherine bu çağırüyı sanki doğrudan kendisine iletilmiş gibi ruhunun derinliklerinde hissetti. Bir şans vardı; istediği hayata geri dönme şansı. Kız kardeşini tekrar görme şansı!

Ve tek ihtiyacı olan, ayaklarının dibinde yerde yatan adamın yavaşça kendine gelmesiydi.

E her şey acıtiyordu. Neden her şey acıyordu - ve ışık neden acı verici ve baskıcıydı?

Thomas titreyen elini başına götürdü ve inlemeye başladı. yüzünün yere çarpan tarafını işaret eden bir şakaktaki çürüğü hissetti.

"Günaydın, efendim."

Sözler kulağına kadar gelmişti ama bir anlam ifade etmiyorlardı. Kim konuşuyordu? Hem de kristal berraklığında, yumuşak, nazik bir sesle konuşuyordu.

Üzerinde iki göz belirdi ve onları çevreleyen bir yüz vardı ve çok güzeldi.

"Kendini dinlenmiş hissediyor musun?"

Sonra Thomas'ın düşünceleri ve anıları tekrar aklına geldi ve kendini ilk kez kaybedeceği güzel kadına bakarken gördü ve sonra düştüğünü hatırladı ve sonra

... hiçbir şey.

Yüz çok uzaklarda bir şeyler söyledi ve sonra bir ipek hışırtısı içinde kayboldu. Bir dakikadan kısa bir süre içinde bir bardak suyla geri döndü ve Thomas minnetle içti, omuzlarının arkasındaki şaşırtıcı derecede güçlü bir kolun yardımıyla öne doğru eğildi.

Ayağa kalktı ve odanın artık dönmediğini görünce memnun oldu. Kadın diz çökmüştü, pahalı elbisesi su sıçramalarıyla kaplıydı ve meraklı bir bakışla ona bakıyordu.

Şimdi, ancak şimdi, kendini konuşacak kadar güçlü hissediyordu. "Teşekkür ederim, Bayan ..."

"Morrison."

Thomas yutkundu. "Bayan Morrison." Tanrım, ama çok güzeldi. Thomas ona yaklaştıkça yüz hatları daha belirgin ve zarif bir hal alıyordu ve ona bakarken dilinin kelimelere dolanma yeteneğini kaybettiğini hissedebiliyordu.

"Daha iyi hissediyor musun?" Kadın endişeli bir onun yanında diz çökmüştü ama Thomas onun kendisiyle gerçekten ilgilenemeyeceğini biliyordu.

Kendini dirseklerinden tutarak yavaşça ayağa kaldırdı ve başından hafif şikayetler gelse de başka hiçbir şey yaralanmış gibi görünmüyordu - belki de gururu dışında. Onun gibi genç bir kadının önünde yere yığılmak mı? Onun nesi vardı ki?

Kadın yerinden kıpırdamamıştı ve onun yanında diz çökmüştü; bir eli uzanıp saçlarını alnından geriye doğru itti. Avucu bir an için adamın yüzünde durdu. "Kendinizi oldukça ateşli hissediyorsunuz," dedi kadının sesi dikkatle. "Biraz dinlenmek ister misin? Sanırım yatakta dinlensen daha iyi olacak. Sadece bir an için. Sonra - şey, gitmeniz gerekecek."

Kadının yanakları kızarmıştı ve bu kızarıklığa kendi yanakları da eşlik ediyordu. Elbette gitmesi gerekecekti; Madam Nancy'ye göre birkaç dakika içinde başka bir müşterisi olacaktı.

"Bu kadar vaktinizi aldığım için özür dilerim," dedi aceleyle ayağa kalkarak, "ve ben - "

Dünya dans etti ve ışıklar geri döndü ve ayakları su gibi göründü ve -

Bir el kolunu kavradı ve onu geriye, rahatlatıcı ve güven verici bir yatağa doğru çekti. Işıklar söndü ve kadının yüzü adamın gözlerinin önünde belirdi.

"Belki dinlenirsin," dedi sessizce ve kısa bir gülümseme belirdi. "Sana biraz daha su getireyim."

Hareket ederken eteklerinin hışırtısı odaklanılacak bir şeydi ve Thomas odanın diğer ucundan onu izledi. Çok güzeldi ve nazikti de. Onun hakkında bildiği kadarıyla... *mesleğinde* kibarlık şart değildi.

"Adın ne senin?" diye sorarken buldu kendini.

Elinde bir bardak suyla dönmüştü ve bardağı adamın eline koyarak usulca, "Katherine Morrison," dedi.

Thomas suyun çoğunu minnetle yuttu. "Teşekkür ederim, Bayan Morrison."

ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı ve yavaşça hareket ederek onun karşısındaki duvarın dibinde, ulaşabileceği mesafede bir sandalyeye oturdu. "Benim için bir zevk, Bay Bryant."

Thomas'ın cümlesinde neyin yanlış olduğunu anlaması bir an aldı. Sonra kaşları çatıldı ve ona baktı. "Nasıl ... nasıl . . ."

Gülümsedi ve bu gülümseme gergin bir gülümseme gibiydi. "Özür dilerim efendim ama siz bayıldığınızda kim olduğunuzu öğrenmeye çalıştım ve bunu buldum."

Bayan Morrison elbisesinin kıvrımlarından bir şey çıkardı ve önünde kardeşinin mektubunu gördü.

Anlayışla dolup taşı ve başını salladı. "Anlıyorum - teşekkür ederim, Bayan Morrison." Mektubu almak için uzandı.

Mektup ona geri verilmemişti. "Size şunu söylemeliyim ki," dedi Bayan Morrison ve yutkundu, "mektubu okudum."

Thomas diğer elini şakağına götürdü. Vuruyordu ama ısrarı azalıyordu. "Anlıyorum. Kim olduğumu öğrenmeye çalışıyordunuz. Alınmadım."

Sağ eli hâlâ mektubu almak için uzanmıştı ama yine de mektubu geri vermek istediğine dair hiçbir belirti göstermedi.

O iri gözler onunkilerle buluştu ve adam başladı. Bir şeyden korkuyordu. Ondan mı?

Tekrar yutkundu ve "Beni Sweet Grove'a götürmeni istiyorum" derken bakışlarını onunkilerden ayırmadı.

Sözler aralarında havada çınlarken bir an sessizlik oldu.

Sonra Thomas güldü. "Sweet Grove mu? Şaka yapıyor olmalısın - neden oraya gitmek isteyesin ki?"

Parmakları mektubu düzeltiyordu ve bakışları belirli bir bölümü tararken dudaklarına bilinçsiz bir gülümseme yayıldı.

"Kendimce nedenlerim var," dedi alçak sesle. "Bilmeniz gerekiyorsa, orada bir ailem var ve mümkün olan en kısa sürede onlarla yeniden bir araya gelmek istiyorum."

"Aile mi?" Thomas gözlerini kırıştırdı. "Sweet Grove'da artık sadece Bryantlar var. Sadece Bryantlar vardı."

"Siz ayrıldığınızdan beri, Bayan Elizabeth Morrison adında genç bir kadın Sweet Grove'u Scott ailesinden satın aldı." Sakin bir şekilde ve sesini fazla yükseltmeden konuşuyordu, çünkü sesinin tatlılığı yeterince açıktı.

Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Yani bana Bayan Elizabeth Morrison'ın akrabanız olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?"

Başını salladı ve içine daha önce hiç olmadığı kadar gerçek bir neşe doldu. Thomas sesli bir şekilde nefesini tuttu; kız tamamen farklı bir insan olmuştu.

"Şansı nedir ki?" diye mırıldandı. "Sweet Grove'daki kız kardeşin ..."

"Onu mümkün olan en kısa sürede görmek istiyorum," dedi sessizce. "Ve istiyorum ki beni oraya götürmen için."

"Seni oraya götüreyim mi?" Bunu istemek çok fazlaydı. Özellikle de bu kadar güzel bir kadın için çok fazlaydı; evden ayrıldığı o gece -evden kaçmak daha doğru bir ifadeydi- bulutların altında kalmıştı ve üç ay önceki mektuba kadar ailesinin tek bir ferdinden bile haber alamamıştı ama yine de gidişinin utancı ona cevap vermesini engellemişti. Oraya geri dönmesi için nelerin gerektiğini biliyor muydu, hatta muydu?

Thomas şaşkınlığını gizlemeye çalışarak, "Bu tehlikeli bir yol," dedi. "Uzun ve tehlikeli bir yol; Komançiler'in bu yolda yolcuları öldürdüğüne dair hikâyeler duydum ve yolun bir kısmında ne han ne de fayton var."

Katherine yutkundu. "İşte bu yüzden senin korumana ihtiyacım var."

Ayağa kalktı ve umutsuzca düşünmeye çalışarak odanın içinde dolaştı. Sonra patladı, "Benden çok şey istiyorsun, biliyorsun!"

Hiçbir şey söylemedi ama ona baktı. Nasıl bilebilirdi, nasıl bilebilirdi ? Geri dönmenin, Jonathan'ı tekrar görmenin bedeli neydi? Gerçekten affedilmiş olma ihtimali neydi?

"Peki karşılığında bana ne vereceksin?" dedi kaba bir sesle, panik ve çaresizlikten boğazı kurumuş bir halde ona bakarak. "Sweet Grove'a ve kız kardeşine güvenli geçişin karşılığında mı?"

"Karşılığında mı?" Katherine gözlerini kırıştıtararak ona baktı ve parmaklarını birbirine geçirdi. Aynalı camın arkasında saklı duran on üç dolar

Tuvalet masası dünyada sahip olduğu her şeydi ve kesinlikle böyle bir adamı baştan çıkarmazdı.

Ve sonra cevap, donuk ve karanlık ama doğru ona geldi ve yutkundu. "Sana ne sunabilirim?"

Bay Bryant başıyla onayladı.

Basitçe gülümsedi. "Kendim."

T

Çantası küçüktü ve doluydu.

Katherine gözlerini dikip baktı. Elbette hayır - , o küçücük kutunun içine sığabilecek olandan daha fazla eşyası vardı.

Bagaj
mı?

Gözleri odanın içinde gezindi. Görünüşe göre öyle değildi. Ne de olsa mobilyalar Madam Nancy'ye ; tuvalet masasını süsleyen güzel şal bile ona ödünç verilmişti. Duvarlardaki tablolar üç yıl önce geldiğinde oradaydı ve gardırobun yarısı onun için satın alınmıştı. Tek bir çift eldiveni bile yoktu.

Belki de böylesi daha iyiydi. Hafif bir yükü hızlı hareket edebilirdi ve Tanrı biliyor ya, o sabah Bay Gilman'ın yanına giderken yanında çok az şey vardı.

İrkildi. Anılar çok acı vericiydi. Bırak onları, dedi kendi kendine, parmağını aynanın arkasına sokup sakladığı her bir para parçasını geri aldığından emin olurken. O anıların sana hiçbir faydası olmayacak. Her şey bundan daha iyiydi.

Koridorda adımlar. Arkasını dönüp beklenti içinde kapıya baktı ama adımlar yanından geçip aşağıya inmeye devam etti. Jemima öğle yemeği için dışarı çıkıyor olmalıydı. Kızların çoğu öyle yapardı; burada yemek hazırlanmazdı ve kasabadaki salonlardan birkaçına gitmek iş için iyiydi. Gündüzleri mallarınızı sergileyin, geceleri de satın.

Thomas Bryant olmadığını görünce kalbi hayal kırıklığıyla çarptı. Biriyle bu şekilde konuştuğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

Ama onun isteğini ne kabul etmiş ne de reddetmişti. Karar vermek için bir gün süre istemişti ve bunu ona bildirecekti.

Katherine buna bir an bile inanmadı. Kendini sunar sunmaz yüzünde beliren şehvet ve açlık ifadesini görmüştü. Adam onun teklifini kabul edecekti, bunu biliyordu.

Artık erkekleri yüzlerini açık bir kitap gibi okuyacak kadar uzun süredir tanıyordu. Geceki aktivitelerden sonra günün sessizliği iyi gelmişti. Diğer kızlar muhtemelen uyuyor, bitkin düşmüş, yoğun bir akşamın ardından toparlanıyor ve bir diğerine hazırlanıyor olacaktı. Bu onun en sevdiği zamandı; dünyadaki tek insan kendisiymiş gibi davranabildiği . Tek zorluk, sessizliğin anıları tazelemek için mükemmel bir zemin oluşturmasıydı ve bu da ona sadece acı getirdi.

Kapı çalındı. Kapı çalındı.

Katherine sıçradı ve elinde tarttığı koku şişesine sarıldı, onu yanına alıp almamaya karar vermeye çalışıyordu.

Üçüncü kez kapı çalındı. "Bayan Morrison?" Ses erkekti ve Bay Bryant'a aitti.

Nefes alışını sakinleştirmeye çalıştı ve tuvalet masasının önündeki sandalyeye çökerek, "İçeri gel," dedi.

Bay Bryant odaya girdi ve Katherine sesli soluğunu gizlemeye çalıştı. Altı saat bir adamda ne büyük bir fark yaratmıştı! Solgunluğu gitmişti ve hareketlerinde bir tereddüt varmış gibi görünse de, Şimdi güçlüydü ve bir amacı vardı.

"Günaydın, Bayan Morrison." Odanın ortasında dik durarak, gülümsemeden, sert bir şekilde konuştu. "Umarım iyisinizdir."

Katherine bu masum görünen soruya nasıl cevap vereceğini tam olarak bilemiyordu. Evet, son altı saat içinde bedenimi bir erkeğe teslim etmek zorunda kalmadığım için oldukça iyi? Evet, ailemden uzak kaldığım ve şimdi onlardan birine kavuşmak için tüm umutlarımın bir yabancıya, size bağlı olduğu düşünülürse yeterince iyi mi? Evet, itibarı, onuru ve umudu olmayan bir kadın için beklenebilecek kadar iyi mi?

"İyiyim, teşekkür ederim," diye yüksek sesle cevap verdi. "Çok iyileşmiş görünüyorsun."

Ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "İki gün boyunca yemek yemezseniz, vücudunuz onu özlemeye başlamış."

Katherine gözlerini kırptırdı. "Yemek yememek mi?"

Bay Bryant omuz silkti. "Yemeğim vardı, sadece ... değer görünmüyordu. Beslenmeye değer görünmüyordum. Ben - ben bu konuda konuşmak istemiyorum, artık bir önemi yok. Hatamdan ders aldım."

Ona baktı. Yemek yememek - ve yemek yemek? Kendisi gibi gerçek yoksulluğu anlamadığı belli olan bir adam vardı karşısında. Yüksek sesle, "Nasıl isterseniz, efendim. Bu konuyu bir daha konuşmayacağız."

Bu cevap karşısında duran genç adam için yeterli görünüyordu. "Güzel. Şimdi, Bayan Morrison, bugün erken saatlerde bana sunduğunuz teklifi değerlendiriyordum ve uzun uzun düşündükten sonra ..."

İşte buradaydı, diye düşündü Katherine. Kaderimin belirlendiği an.

". . . Teklifinizi kabul etmeye karar verdim. Seni Sweet Grove'a götürmeyi kabul ediyorum."

"Sen . . . katılıyor musun?"

Bay Bryant sertçe başını salladı. "Tasadüfen gelen bir mektup kız kardeşinizin benim aile bahçemdeki yerini gösterdiğinde, oraya tekrar dönme fırsatını yakalamaktan kendimi alamıyorum - oraya saygın bir şekilde ve bir eşle dönmek için."

Bir eş. Sözcükler Katherine'in kulaklarında çınlıyor ve içi boş geliyordu. Ellerini kucağına koydu ve elbisesinin ipek ve keten kumaşlarının yumuşak temizliği onu rahatlattı.

"Bir eş." Kadın onun sözlerini tekrarladı ve şimdi bunları söylerken kulağa daha samimi gelmiyorlardı.

Başını salladı. "Ben de en az sizin kadar saygınlık istiyorum Bayan Morrison ve bunu elde etmenin en iyi yolu da evlilik. Hatırladığım kadarıyla bana kendiniz teklif etmişsiniz?"

Konuşma şekli - iş gibi, gerçekçiydi. Yine de ne bekliyordu ki? Aşk selleri, şiir akıntıları mı? Bu bir alışverişti - ve farklı bir tonu olsa da, her gece erkeklerle girdiği alışverişten önemli bir farkı yoktu.

"Sana kendimi teklif ettim," dedi yavaşça, "ama bunun ... geçici, geçici bir anlaşma olmasını bekliyordum. Evlilik ..."

Bay Bryant öksürdü ve ayaklarını kaydırdı. "Evlilik dediğimde, Bayan Morrison, belki de daha doğru bir ifadeyle mantık evliliği demek istiyorum. Beni eve, seni de ailene götürecekti. Hiçbir şey olmayacak.

". . . beklentiler . . bu seviyede."

Adam kızardı, yere baktı ve kız da onunla birlikte kızardı.

"Oh," diyebildi sadece.

"Beni anlamalısınız," dedi Bay Bryant ve ona doğru koşarak ayaklarının dibinde dizlerinin üzerine çöktü. "Sizi korkutmak ya da sizden yararlanmak istemediğimi anlamalısınız Bayan Morrison. Kendi kadını olacaksınız, ama isim ve durum olarak. Karım olarak benim korumam altında olacaksınız ama senden daha fazlasını talep etmeyeceğim."

Katherine ona baktı. Adam açıklamaya çalışırken kağıtları çatılmıştı ve Katherine onun sözleri karşısında içinde bir sevinç kıpırtısı hissetmekten kendini alamadı. Bir daha asla kendini başka bir adama açmak zorunda kalmayacaktı - böyle bir adam tarafından evlilik yoluyla korunmak, ailesinin açıkça mülk sahibi olduğu bir adam - kız kardeşini tekrar görmek, her şeyi açıklamak, her şey için özür dilemek, her şey için affedilmek

Thomas Bryant'ın yakışıklı bir genç adam olması da bu konuda bir engel teşkil etmiyordu. Yeni bir hayat onu çağırıyordu ve bu hayata girmek için geçmesi gereken kapılar sunaktaydı.

". . kısacası," diye sözlerini bitirdi Bay Bryant, hala onun ayaklarının dibinde diz çökmüş bir halde, "teklifim ."

Dudaklarını ıslattı ve endişeyle gülümsedi. "Ve teklifinizi kabul ediyorum."

Sanki direniş bekliyormuş gibi gözlerini kırıştırdı ve sonra sırtıtmaya başladı. "Sen - kabul ediyor musun?"

Onu karşılayan kahkaha beklenmedik bir kahkahaydı ve Katherine bunu kendisinin de duymasına Çağdı. En son ne zaman gülmüştü?

"Kabul ediyorum - ve gördüğünüz gibi Bay Bryant, her an gitmeye hazırım. Madam Nancy bana sahip değil ve ona hiçbir borcum yok. Günü söyleyin, evlenelim," dedi ve burada yutkundu, "evlenelim."

Adam ayağa fırladı, neredeyse dengesini kaybediyordu ve sonra kendini tekrar düzeltti. "Gün mü?" Dalgın dalgın konuştu ve sanki odayı ilk kez fark ediyormuş gibi etrafına bakındı. "Gün mü? Saat, Bayan Morrison! Sizinle öğleden sonra saat üçte Ana Cadde'deki kilisede buluşacağım ve orada evleneceğiz."

"Bu - bu öğleden sonra mı?" Katherine ağzından kaçırıldı. "Bu kadar çabuk mu?"

Bay Bryant kapıya doğru yürüdü ve cevap vermeden önce kapıyı açtı. "Bu kadar çabuk mu? Neden bekliyorsunuz?"

kravatı sıkıydı. Thomas öksürdü ve parmağıyla çekti. Teksas güneşi üzerine yağıyordu ve edebinden boynundaki ipeği gevşetemiyordu. Her zaman düğün gününde güneşli düşünmüştü ama bu şekilde değil.

T Ayaklarını yere vurdu ve kilisenin döşeme tahtaları gıcırdarken vaiz ona ters ters baktı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. Thomas'ın duyduğuna göre kilise geçen sonbaharda alelacele inşa edilmişti ve zemini tutturmak için marangoz bulunamamıştı.

Gerçekten mi? Döşeme tahtalarının tam olarak çalışması: düşündüğü şey bu muydu? Ne zaman farkına bile varmadan *gelini* o kapıdan girecek, o kısa koridor boyunca yürüyecek ve hayatlarının geri kalanında onun olacağına söz verecekti?

Thomas kravatını tekrar çekti. Belki de bu şekilde evlenmeyi beklemiyordu. Elbette bunu hiç düşünmemişti ama zihninin gerisinde saklanan görüntü her neyse, karşısındakiyle uyuşmuyordu.

Çok geç değildi. Fikrini değiştirebilirdi.

"Efendim," dedi yüksek sesle, "acaba - "

Ama tereddüt etti. Thomas'ın hayalinde, Jonathan ve Aaron'un ağaçları işlediği Sweet Grove'un en üst alanı belirdi. Onu geliniyle birlikte gördüklerinde başlarını kaldırıp baktılar ve gülümsemeleri geniş, bağışlayıcılıkları tamdı.

Bir geline kim hayır diyebilir ki? Yeni evlileri görünce kim dehşete düşebilir?

"Evet, Bay Bryant?" Keskin ses tonu düşüncelerini böldü ve başını kaldırdığında vaizin burnundan aşağıya doğru süzülen ter damlacıklarını gördü. "Merak mı ediyordunuz?"

Thomas yutkundu.

Kilisenin kapısı açıldı ve orada bir kadın duruyordu.

Bir kadın değil; bir hayal. Thomas kalbinin çarpmaya başladığını hissetti ve ağzı açık kaldı. Sakalının kıllarını hissederek eliyle ağzını kapatmaya zorladı. Neden tıraş olmayı düşünmemişti ki? Kiliseye kadar yürüyüp beklemekten başka bir şey yapmamıştı, oysa o ...

Katherine Morrison muhteşem bir beyaz elbise giymişti. Elbisenin ön kısmını inciler süslüyordu ve kolları kısmen açıkta kalan omuzlarından aşağıya doğru iniyordu. Beli küçüktü ve narin elleri

önünde bir arada tutuluyordu. Safirler ve elmaslar boynunu ve kulaklarını süslüyordu ve Madam'ın evinde çılgınca sırtından aşağıya dökülen saçları artık dizginlenmiş, buklelerin omuzlarının üzerinden akmasına izin verecek şekilde geriye tutturulmuştu.

Ama Thomas bunu göremedi. Tek gördüğü onun gözleriydi; mavi, kristal berraklığında, doğrudan ona bakan ve ne düşündüğünü zar zor bildiği bir duygu karmaşası içeren gözleri.

Sanki bir şey bekliyormuş gibi görünüyordu, ama oturup tanıklık etmesi için salondan çıkarılan ama hâlâ içkiden sıırıslıklam olan orgcuya bir bakış atması, orada bunu çalabilecek kimsenin olmadığını söyledi. Katherine Morrison tam bir sessizlik içinde koridorda müstakbel kocasına doğru yürüdü. Kocasına ulaşması sadece yirmi saniye sürmüştü ve adam bakmaktan kendini alamadı. Bu onun karısı mıydı? Hayatında gördüğü en güzel kadındı ve gözleri onun üzerinde gezinirken Thomas kendini tutamadı ama utanç hissetti. Onun için bir ortak sayılmazdı.

Vaiz alnını silerken, "Bu işi çabuk halledeceğiz," diye mırıldandı. "Serinlemek için salona ne kadar çabuk gidersem o kadar iyi."

Bir kıkırdama. Katherine'den gelmişti ve Thomas içini çekip rahatlayarak gülümsedi. Katherine'in yüz hatlarında dans eden neşe aralarındaki gerilimi azalttı ve hiç düşünmeden ellerini Katherine'in ellerine uzattı.

Bir irkilme. Ellerini kalbine doğru çekti ve yüzünde gerçek bir dehşet ifadesi belirdi - ama sonra kendini toplar gibi oldu ve ellerini hafifçe onun ellerinin arasına koydu.

Thomas ona bakakaldı. Ona hiçbir kötülük yapmadığı halde neden böyle bir tepki verdiğini soracak zamanı olmasını dilerken, vaizin hızla ilerlediğini fark etti - ve birkaç dakika içinde evlenmiş olacaktı.

". . . Katherine Grace Morrison'ı karın olarak kabul ediyor musun?"

Thomas, "Yapacağım," derken gözlerini önündeki kadından ayırmadı.

"Ve siz, Katherine Grace Morrison, Thomas Douglas Bryant'ı kocanız olarak kabul ediyor musunuz?"

"Yapacağım" derken ağzının kenarları yukarı doğru bir gülümsemeye dönüştü.

Vaiz kitabının sayfalarını hışırdatırken mırıldandı, "Bu kısımları atlayabiliriz sanırım... ah evet. Yüzüğünüz var mı?"

Thomas cebinden küçük, zarif, altın bir yüzük çıkarırken hissettiği pişmanlık acısını görmezden gelmeye çalıştı.

"Bunu nereden buldun?" Katherine fısıldadı, tüm tavrı aydınlandı ve daha yakından bakmak için parmaklarını uzattı.

Yutkundu. Yaşadığı utanç, duyduğu sevinç tarafından yok edilemezdi. "Annemindi."

Ve onu ben çaldım, dedi sessizce, onu yakından izleyerek. Uyurken ikiz kardeşim Mariana'dan çaldım ve tüm aile hırsızın kardeşimiz Aaron olduğunu düşündü ve ben hiçbir şey söylemedim. Onun utanç ve onursuzluk içinde gitmesine izin verdim ve kimse gerçekleri bilmiyordu.

Söylediği birkaç kelimeye fısıltıyla verdiği cevap "Çok güzel," oldu.

Thomas sulu bir gülümseme verdi. Bunu bu kadına nasıl yapabilmişti? O bir ödül değildi; sıradan bir hırsız ve bir yalancıydı! Yine de saygınlığına geri dönmek için en az onun kadar çaresizdi. Sweet Grove'a gideceklerse ikisinin de birbirine ihtiyacı vardı.

"Benden sonra tekrar et," diye araya girdi vaiz, ikisinin ayrı ayrı hayallerine. "Katherine, sana bu yüzüğü veriyorum ..."

Birkaç dakika içinde bitti.

". . bu nedenle onların karı koca olduklarını ilan edin."

Bir an , sanki o an için dünyada yaşayan tek iki varlık onlarmış gibi hissetti. Ondan başka hiçbir şey yoktu ve güzelliği gözlerini kamaştırsa da, daha fazlası varmış gibi görünüyordu. Katherine'de daha önce tanıştığı hiçbir kadının sahip olmadığı bir derinlik vardı. Bu sarhoş ediciydi.

Vaiz öksürdü. "Tebrikler, söylemeliyim. Benden başka bir isteğiniz var mı? Evlilik cüzdanını salona bırakacağım elbette."

Katherine'in dikkati sol elinin dördüncü parmağını çevreleyen altın yüzükteydi ve Thomas ilk kez kendisi ve karısı adına cevap verdi. "Hayır, teşekkür ederim efendim."

Vaizin içinden bir rahatlama dalgası geçti. "Güzel. Şimdi salona gidiyorum; herhangi bir sorunuz olursa beni orada arayın!"

Kaybolurken ayak sesleri yankılandı ama yeni evli çift kıpırdamadı.

"Görünüyorsun -" Thomas'ın sesi sertti ve tekrar denemeden önce yutkundu. "Yani, çok güzelsin."

Rengi değişti ve bakışları sıkıca alyansında kaldı. "Teşekkür ederim."

Bir sessizlik anı daha. Thomas umutsuzca konuşacak bir şeyler düşünmeye çalıştı ama çoğu yabancıyla olduğu gibi bu da kolay değildi. O yabancı karınız olsa bile.

"Beyaz elbise beni şaşırttı," dedi sonunda. Aptal, kıyafet hakkında mı konuşacağız? "Daha önce beyazlar içinde bir gelin görmemiştim."

"Şimdi moda bu; İngiltere Kraliçesi Victoria geçen Şubat ayında böyle bir elbiseyle evlendi," dedi, sesi ancak fısıltının üzerine çıkıyordu.

"Gerçekten de öyle," dedi Thomas. Sunakta karşı karşıya duruyorlardı, kıpırdamadan. "Ve mücevherler. Çok güzel."

Katherine güldü ama bu içten bir gülüş değildi ve Katherine'in canını sıktı. "Bunlar basit camlar ve Molly-Ann tarafından bana ödünç verildikleri için, ödünç aldığım ve mavi olan Geylerimi tamamlıyorlar."

"Mavi bir şey mi?"

Sonunda ona baktı ve gülümsemesi şimdi daha samimiydi. "Bilirsiniz; eski bir şey, yeni bir şey, ödünç alınmış bir şey, mavi bir şey ve ayakkabınızda gümüş bir altı peni."

Omuz silkti. "Bu benim bir gelenek değil."

Katherine güldü. "Çünkü sen bir kadın değilsin! Biz kızlar düğün günümüzü düşünerek büyürüz - seçeceğimiz nedimeleri, duvağın uzunluğunu, çalacak çanları, bizi kiliseye buketi ..."

Sesi kesildi ve Thomas'ın bunun nedenini anlaması uzun sürmedi. "Ama sen bunların hiçbirine sahip değilsin," dedi, ses tonunda pişmanlık vardı.

"Hayır," dedi basitçe, onun gözlerinin içine bakarak. "Ama o zaman da evlenmekten ümidimi kesmiştim."

Thomas yutkundu. Ve yutabilirdi de. Ne tür bir adam bir fahişeye evlenir?

"**I** Hemen gideceğimizi mi sanıyordun?" Katherine vaizin gittiği salona baktı ve kaşlarını çatı. "Burada mı kalacağız?"

"Gerçekten de öyleyiz - bir geceliğine ve sonra sabah ilk iş olarak yola çıkacağız."

Yeni kocası, ki Katherine bu gerçeği ona hatırlatmak için başını sallamak zorunda kalmıştı, dışarıda oyalanırken içeri girmek istemeyen kocasını işaret etti.

"Neden şimdi gitmiyoruz?" diye tekrarladı. Daha önceki cesur sözlerine rağmen, Madam Nancy'nin en popüler kızının kasabadan ayrılmasına ne kadar sevineceğinden tam olarak emin değildi.

Bunu hemen anlayamadı - adamın tavırları onun için çok yeniydi - ama adam cevap verirken biraz sinirli görünüyordu.

"Çünkü bu uzun bir yolculuk ve esas olarak gün ışığında yapılması gereken bir yolculuk. Şimdi geç saatte yola çıkarsak hiçbir şey kazanamayız, yarın kahvaltıdan önce yola çıkarsak her şeyden kârlı çıkarız." Bay Bryant'ın kolu salonun açılır kapanır kapısını itti ve içeri girdi.

Katherine dudağını ısır. Kendi hayatını düzenlemeye alışık olduğu için - Madam Nancy'yi saymazsak- yine bir erkek tarafından emir almak oldukça garip bir duyguydu. O zamandan beri böyle bir şey olmamıştı.

Bir kez daha irkildi. Bunu toplum içinde yapmamayı kesinlikle öğrenmesi gerekecekti.

Derin bir nefes alarak öne çıktı ve kapıları iterek salona girdi.

Tam olarak hatırladığı gibiydi. The Prancing Pony'ye son gidişinin üzerinden aylar geçmişti elbette, ama köşede puolarının dumanıyla kısmen gizlenmiş aynı kâğıt oynayan grup, aceleyle tamir edilmiş ve biri oturur oturmaz dağılacakmış gibi duran aynı bar tabureleri, meslekleri ya da eşleri onları gerektirene kadar etrafta dolaşan aynı erkek grupları ve yavaşça bardak silen aynı barmen vardı.

"Kitty," diye mırıldandı başını sallayarak. Barda duran Bay Bryant'ı görmezden geliyordu, mekândaki diğer bütün erkekler de öyle. Her çift göz onun üzerindeydi.

Yutkundu. Bu tam da korktuğu şeydi.

"Bayan Katherine Morrison, burada ne işiniz var?" diye bağırdı bir adam alaycı bir tavırla. "Madam Nancy'nin ortalıkta dolaştığınız için derinizi yüzeceğini bilmiyor musunuz?"

"Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım," diye sıırıttı bir diğeri, birasının köpüğü sakalına bulaşmıştı. "Görünüşe göre bir müşterisi var - belki de sahne değişikliği için buradadır."

"Tatlı için yeriniz olduğundan emin olun, Bayan Katherine!" Son konuşmacı masanın üzerine atladı ve kaba bir hareket yaptı.

Odada kahkahalar yükseldi ve Katherine öfke ve utançtan pembe bir renge büründü - ama ağzını açıp o gece çalışmayacağını açıklayamadan büyük bir gümbürtü koptu ve korkunç hareketler yapan adam yerde yatıyordu.

Thomas Bryant şu anda baygın olan adama bakarken elini hınçla sallıyordu. "Ve *karıma* hakaret etmeyi seçen başka herkes için aynı muameleden çok daha fazlası var."

Şaşkın bir sessizlik odayı doldurdu. Sadece bir bardak kırılması bu sessizliği bozdu. Barmen parçaları topladı.

"Karım mı dedin?" Sakin bir şekilde konuşuyordu, barındaki kavgalara alışkın olduğu belliydi. "Tebrikler Bayan Kather - yani, Bayan ..."

Katherine kendisine ne olduğunu bilmiyordu ama konuşmaktan aciz görünüyordu. Farkında olmadan, geniş ve yalvaran bir ifadeyle Bay Bryant'a döndü.

Yorgunluktan derin derin nefes alıyordu ve yavaşça, "Bayan Thomas Bryant, sessiz ve temiz bir odaya ve iki öğün yemek gönderilmesine ihtiyacımız var," dedi.

Ğğlem bir dakika içinde bitti ve Katherine kendini üst katta, iğletmenin en iyi odasına götürölürken buldu.

Ve kocasının.

Katherine merdivenlerin tepesine ulaşır odayı gözden geçirirken, kendine rağmen neredeyse gülecekti. Bir kocası olduğunu unutmasının bu kadar kolay olması garipti.

Oda fazla büyük değildi. Bunu daha içeri adımını atmadan anlayabiliyordu; küçük bir yatak, tuvalet masasının üzerinde bir aynalı cam ve cadde yerine salonun arka tarafına bakan bir pencere, odanın büyüklük iddialarının başlıcalarıydı ama serin ve sakindi ve bu gece onun olacaktı.

Birdenbire birinin kollarına atıldı, bu Thomas Bryant'tı ve ona çok yakındı, kalbinin atışını hissedecek kadar yakındı. Hızlı atıyordu.

"Benim hiçbir karım eşikten geçemez." Sesi alçak ve derindi, Katherine kendini dengelemek için kollarını boynuna doladı ve sanki bir tüymüş gibi odaya girdi.

Katherine daha konuğamadan, Bay Bryant onu nazıkçe yatağa yatırdı ve iki adım geri çekildi. "Bunun düğün gecelerinin en lüksü olmadığını biliyorum," dedi Bay Bryant, Katherine'in zayıf kalbi hızla çarparken, "ama idare eder. Bu konudaki düğüncelerinizi bilmiyorum ama cebimde biraz para yok, o yüzden ne kadar az harcarsak o kadar iyi. Ulaşım için para bulamazsak Sweet Grove'a kadar uzun bir yürüyüş olabilir."

Katherine'in parmakları yatağın üzerindeki çarşafın arasında kıvrılmıştı. "Birkaç dolar biriktirdim, Bay Bryant."

Odanın içinde dolaşmayı bıraktı ve ona gülümsedi. Bu ifade adamın yüz hatlarını tamamen değıştirdi ve kızın nefesi kesildi - adamın yüzünden yakışıklı bir adam fırlamıştı, sıcaklık dolu, samimi bir yüz ifadesi onu daha genç ve güçlü gösteriyordu. Ve sonra kayboldu.

"Bence bu şartlar altında bana Thomas demelisin. Uygun mu?"

Hayatının geri kalanını birlikte geçireceğı adama baktı. "Thomas," dedi sessizce.

"Mükemmel." Thomas ceketini çıkarıp tuvalet masasının üzerine attı ve hemen botlarını çıkardı. "Yemeğimizi bitirir bitirmez uyuyacağız ve sonra erkenden kalkıp güneş ısınmadan yola çıkacağız. Bir at arabası var," dedi ve şimdi parmaklarıyla kravatını çekiyordu.

bizi yolun çoğuna götürebilir, ancak fiyatlarını unuttum, bu yüzden biz - Katherine, sorun nedir?"

Gözlerini kırptırdı. Düşüncelerinin yüz hatlarında tamamen şeffaf bir şekilde sergilendiğinin farkında değildi ama belli ki öyleydi. Kocası ondan önce soyunmaya başladığında, düğün gecesinin - *düğün gecesinin* - gerçekliği üzerine çökmüştü. Ne bekliyordu ki? Öyle mi düşünüyordu... kesinlikle öyle düşünüyormalıydı, ne de olsa o bir kadındı!

"Ben sadece düşündüm. Hazırlanmak için biraz zamana ihtiyacım var," diye gevelemeye başladı, hızla ayağa kalktı ve eteklerini, saçlarını okşadı, kızarıklığının arttığını hissetti, "önce önce ..."

Bir erkekle bir kadının paylaştığı yakın bağdan -yıllar boyunca pek çok kişiyle paylaştığı bağdan- söz edememesine herhalde gülerdi, diye düşündü çılgınca ve burada dehşet içinde gözlerini kapadı. Ve şimdi kendini tekrar çıplak bırakmalıydı.

Ama Thomas Bryant başını sallıyor, sakallarının arasından nazik bir gülümseme yayılıyordu. "Katherine, hayır. Lütfen kendini telaşlandırma. Burada yerde uyumaktan memnunum - burada, görüyorsun, şu anda halının bulunduğu yerde. Daha kötü düzenlemelerim oldu ve bunun bana yeterince uyacağına inanıyorum."

Ona gözlerini kırptırdı. "Yani sen - sen istemiyorsun -"

"Hayır." Sertliğine şaşırması gibi gözlerini kırptırdı ve sonra yanıtını yumuşattı. "Bu bir mantık evliliği, Katherine. Başka bir şey değil."

Ona baktı; çelişkilerden başka bir şeye benzemeyen bu adama. Daha yirmi dört saat önce, şefkatli bir kadının sıcak kolları için çaresizce onun odasına girmişti. Şimdi aynı kadınla evliydi ve onu reddediyordu. Onu reddediyordu. İliklerinde biriken endişe, rahatlamaya ve biraz da ... pişmanlığa dönüştü.

Gözlerini ondan ayıramadı ve yutkundu. Ne de olsa orada bir arzu vardı. Adamın adem elmasının hareketini izledi ve birden onun ne kadar *erkek* olduğunun farkına vardı. Kendisinden daha uzun boylu, uzun, bakımlı saçları ve sakalı olan, güçlü elleri ve kolları olan, onu kaldırış şeklini düşününce. Böyle bir adam onu istemiyor muydu?

Kapının yüksek sesle çalınması yanıt beklemedi ve yiyecek dolu bir tepsi taşıyan hizmetçi kız kapıyı kırarak içeri daldı. Dikkati dağılan Katherine onu selamladı ve o an geçti.

Tsırtındaki ağrı bir rüya değildi. Thomas gözlerini bulanık bir şekilde açtı ve sol kürek kemiğinde sıcak bir acı hissetti.

Doğrulup yatağın ucuna üzerine çektiği battaniye kayd. Karısının uyuduğu yatağın ucuna.

Karısı.

Gerçek gibi görünmüyordu. Mümkün görünmüyordu - ama yine de net bir şekilde hatırlayabiliyordu. Annesi kiliseye girdiğinde duyduğu ve kendi nefesi olduğunu fark etmediği nefes alışını. Annesinin evlilik yüzüğünü parmağına takarken yüzüğün üzerindeki ışığın parıltısını. Ona verdiği o nihai gülümseme, gözlerini aydınlatmış ve bir anlığına da olsa hüznü yok etmişti.

Thomas yutkundu. Pekâlâ, başarmıştı. Saygınlık yarı yoldaydı ve şimdi tek yapması gereken buradan Sweet Grove'a kadar olan tehlikeli kilometreleri kat etmek ve varış noktasının da yolculuk kadar sevimsiz olup olmayacağını görmektir.

Kıpırdanarak ayağa fırladı ve Katherine Morri - Katherine Bryant'a baktı.

Uyuyordu. Saçları tokalarından kurtulmuştu ve şimdi yastığının üzerinde ipeksi bir hale gibi yayılıyordu ama ifadesi o kadar da melek gibi değildi. Kaşları birbirine yaklaşmış ve büzülmüştü. Ağzı açıktı ve hareket ediyordu.

Thomas'ın onun çığlık attığını fark etmesi tam bir dakika sürdü. Hayali bir kâbus yüzünden uykusunda sessizce çığlık atıyordu.

Sessizce ona doğru ilerledi ve yatağın kenarına diz çökerek bir elini uzatıp omzuna koydu.

"Katherine," diye fısıldadı. "Katherine, güvendesin."

"Aaaarrghhh!" Gözleri fal taşı gibi açıldı ve çığlığı gerçeğe dönüştü, elleri yumruk oldu ve kendini ona doğru zorladı. Dengesi bozulan Thomas geriye doğru devrildi ve omzu bir kez daha sarsıldı.

"Güvendesin, Katherine!" Ayağa fırlarken seslendi ve onun yatakta dimdik oturduğunu gördü.

Nefes almaya çalışırken omuzları ve göğsü ağır ağır hareket etti ve böyle bir yerde olduğuna inanamıyormuş gibi çılgınca etrafına baktı. Thomas ona baktı. Bu nasıl korkunç bir rüyaydı ki insanın içini titretebiliyordu?

Yutkundu, utanmış bir gülümsemeyle nefes alış veriş normalde döndü. "Özür dilerim Bay Bryant - korkarım biraz kabus gördüm."

Thomas bir kaşını kaldırdı. "Biraz mı?"

"Şey... belki birazdan da fazla," diye itiraf etti, alçakgönüllülükle battaniyeyi omuzlarına kadar çekti. "Gitmeye hazır mısınız?"

Gözlerini kırıştırdı. "Gitmek mi?"

Başını salladı ve şimdi ona bakarken gerçek bir gülümseme belirdi. "İlk iş yola çıkmamız gerektiğini söylemiştin, değil mi? Mümkün olan en kısa sürede yola çıkacağımdan emin olmak için Sweet Grove'a ulaşabileceğimizi umuyorum - sence ne kadar sürer?"

Ona bakmayı bırakması gerektiğini biliyordu ama elinde değildi. Otuz saniye önce hayali bir saldırganla savaşıyor, hayatı için çılglık atıyordu. Şimdi ise Sweet Grove'a olan mesafeyi ve yolculuk süresini soruyordu. Bildiği kadarıyla daha birkaç dakika önce güvenliği tehlikedeysen, ne tür vahşi bir kadın bu derece konsantre olabilirdi?

Yine de sakin görünüyordu. "Eee?"

Thomas öksürerek cüzdanının bulunduğu paltosuna doğru yürüdü ve cüzdanını çıkardı. "Çok az param var ama kaynaklarımızı bir araya getirirsek arabayı bu salonun dışından alabiliriz."

"Onu gördüm." Kendini yataktan kaldırmış, battaniyeye sarınmış ve valizinden bir elbise çıkarmıştı. Utanç verici derecede küçüktü ve açıldığında Thomas -tasarımdan ziyade şans eseri- küçüklüğüne rağmen neredeyse boş olduğunu gördü.

Şimdi de ona bir aptalmış gibi bakıyordu. "Ne?"

"Arkanı dön, lütfen."

Thomas'ın rengi attı ve hemen yüzünü duvara döndü. "Otobüsle gidebileceğimiz mesafe paranın toplamına bağlı olacak ve sonrasında yürümemiz gerekecek."

"Yürümek mi?" dedi Katherine'in sesi.

Başını salladı ve sonra kızın kendisine bakmıyor olabileceğini fark ederek, "Evet, yürü. Güvenli bir yolculuk olmayacak, şimdiden söylüyorum ve sizi korumak için elimden geleni yapacak olsam da, yapabileceklerimin bir sınırı var. Ben sadece tek bir adamım."

Bir duraklama ve hışırtı oldu. Thomas merakına yenik düşüp arkasını dönme isteğiyle savaştı. Sonra: "Peki ya güvenli bir yolculuk değilse?"

Kalbi biraz daha hızlı atıyordu. Onun güvende olmayacağı düşüncesi - onu koruyamayacağı düşüncesi ... "Şansımızı denemek zorundayız. Ve dua etmeliyiz."

Dua et. Annesi hastalandığında dua etmişti ve Tanrı onu dinlemiş miydi? Bir anneyi çocuklarıyla birlikte tutmayacaksa neden yollarını soygunculardan korusun ki?

Bir parmak omzuna dokundu ve arkasını döndü.

"Ben şansa inanmam," dedi Bayan Bryant kararlılıkla. "Şimdi, hazır mıyız?"

Güzelliğin bir başka resmiydi ve Thomas böyle bir güzelliğe bir daha alışıp alışamayacağını merak ediyordu. Elbisesinin sadeliği işin özüydü; burada ödünç alınmış bir süs yoktu, sadece pratik ve basit bir iş elbisesi, açık mavi ve kenarlarında birkaç süsleme vardı. Böyle bir elbiseyi güzelliğe dönüştüren, onu dolduran kadındı.

"I . . . Sen hazır olduğunda ben de hazırım," diyebildi.

Eşyaları az olduğu için odayı boşaltmaları hiç zaman almadı ve barmenle anlaştıktan sonra dışarıda durup arabaya baktılar.

Thomas yutkundu. Sıra günün en önemli sorusuna gelmişti. "Ne kadar paran var?"

Kadın çantasından on üç dolar çıkardı - bir kadın için az bir miktar değildi, ama belki de adamın beklediğinden daha fazlaydı.

"Hepsi bu mu?" diye sordu yavaşça, onun sürekli değişen yüz ifadesindeki her titreşimi almaya çalışarak.

Yüzü kızardı. "Böyle bir serveti nereden bulabilirim efendim?"

"Dört dolar diye düşünmüştüm," dedi Thomas utanarak.

Katherine homurdandı. "Dört doların hepsinin bana geldiğini mi sanıyorsun? Hayır; üçü Madam Nancy'ye, biri de bana. Ben bu hayata para kazanmak için girmedim."

İşte o zaman karşısındaki kadının yaşamak için bedenini sattığı aklına geldi. Thomas birden mide bulantısıyla savaştı; eğer her bir adam bir dolarsa, bu on üç doların her biri kadının her santimlik giysisini alan on üç farklı adamı temsil ediyordu ve yıllar boyunca kaç tane ağır, terli adam yüzlerinde bir gülümsemeyle, kendilerine borçlu olduklarını düşündükleri şeyi almaya hazır bir şekilde odasına girmişti?

"İyi misin?" Bir ses sanki bir okyanusun içinden ona doğru uzanıyordu ve sonra bunun kendi karısı olduğunu fark etti.

Thomas öksürdü. "Gayet iyi, teşekkür ederim. Yirmi dolarım var, toplam otuz üç dolar ediyor. Arabacıyla konuşmama izin verin."

Garip bir nedenden ötürü, onu salonun dışında tek başına bırakırken kendini rahatsız hissetti. Korumasız. Korumasız. Neyse ki baş başa görüşmeleri uzun sürmedi. Hissettiği şaşkınlığın bir kısmını göstermiş olmalıydı, çünkü kadın hemen sağlığını sordu.

"İyi misin Thomas?" Gözleri artık doğmakta olan güneşin altında parlıyordu - yoksa gözleri yüzünden parlayan güneş miydi?

"Gayet iyi, teşekkür ederim." Thomas yutkundu ve sonra, "Arabacı bizi El Seco'nun on mil yakınına kadar götürebileceğini söyledi," dedi.

Katherine ona baktı, bu ifadenin öneminin farkında olmadığı belliydi.

Elindeki paraya bakarak tekrar denedi. "El Seco, Sweet Grove'dan sadece birkaç mil uzakta. Buna inanamıyorum, ama ... elimizdeki para bizi Sweet Grove'a götürecektir - ya da en azından oradan bir günlük yürüyüş mesafesinde." Ona gülümsedi. "Şansımız nedir?"

Arabaya baktı ve sonra burnunu çekti. "Muhtemelen nispeten yüksek, sanırım. Otuz üç dolar az bir meblağ değil ve - "

"O halde şansa inanmamakta kararlısın?" Elinde olmadan uzanıp kızın koluna dokundu. Bu onu yakmış gibiydi ve elini hemen bıraktı.

Katherine bembeyaz kesildi ve onun etrafından dolanarak arabanın kapısına doğru yürüdü. "Ben şansa inanmam," dedi kararlılıkla.

Bununla birlikte kapıyı açtı ve arabanın içine yerleşti. Thomas kendi arabasına binerken nefesinin altından, "Şans bu," dedi. Koçun etrafından dolaşarak. "Ya da daha büyük bir şey."

Udayanılmaz sıcak onlara eşlik ediyordu. O gün Nacogdoches'tan başka kimse ayrılmayacaktı ve bu nedenle Thomas onunla birlikte fırın arabasında oturacak tek kişiydi.

Adam oturduğu yerde kıpırdandığında Katherine eteklerini ondan uzaklaştırdı. "Ah, özür dilerim - eteklerinize mi bastım?" Sesi alçaktı, tıpkı Gerçi günün sıcaklığı normal bir konuşma için gereken enerjiyi ondan çekip almıştı.

Başını iki yana salladı ve yüzünü kararlılıkla pencereye çevirdi - ama bu onun bakışlarının kendisine dikildiğini görmediği anlamına gelmiyordu.

Sessizlik bir saat daha sürdü ve Katherine bunun tadını çıkardı. Arabanın her iki yanında küçük birer pencere vardı ve her ne kadar işaretlenmiş ve kirle kaplanmış olsa da, Teksas'ın boğucu kırsalında yaptıkları yolculuğu görebiliyordu.

Araba ağır ağır, kilometrelerce ilerlerken görececek kimse yoktu ve gördükleri birkaç yerleşim yeri bakımsızlıktan harap olmuş ya da hiç tamamlanmamış görünüyordu. Ancak Teksas'ın inişli çıkışlı kırları bozulmamıştı: göz alabildiğine uzanan, yer yer güneşin sıcaklığında kurumuş yemyeşil çimenler ve manzarayı bölen, dimdik ve mağrur duran büyük meşeler.

"Görünüşe göre Komançi yok."

Katherine onun sözleri karşısında konuşmak yerine başını salladı. Daha önce Kızılderililerden hiç korkmamıştı; Nacogdoches'a yaklaştıkça cesaret edemiyorlardı ve zaten bölgede fazladan birkaç adamın ne önemi vardı ki?

"Bu iyiye alamet," diyordu Thomas. "Umarım onları görmeden Sweet Grove'a varabiliriz - elbette iyi iz sürücülerdir, bu yüzden muhtemelen biz onları görmeden onlar bizi görecektir ..."

Zihnini başka şeylere odakladığında onun sesi arka planda kaldı. O evliydi. O Thomas Bryant'a aitti. En azından bu, odasına giren herhangi bir adama ait olmaktan farklıydı.

Araba sarsıldı ve Katherine telaşla pencereden başını kaldırdı. "Sence yanlış olan ne olabilir?" diye sordu Thomas'a fısıltıyla. "İyi şansın buraya kadarmış."

"La Grange'deyiz," diye cevap verirken ona tuhaf tuhaf baktı.

Katherine gözlerini kırptırdı ve o da nazikçe gülümsedi. "Bir başka küçük kasaba. Birkaç yolcu daha alacağımızı söyleyebilirim."

Dehşet Katherine'in damarlarından buz gibi akıyor, onu kuşluk güneşinin sıcaklığında serinletiyordu. Daha fazla yolcu mu? İhtiyacı olan son şey, bu korkunç otobüste etrafı ısıtacak daha fazla insan olmasıydı - ve 'iyi' talihini bildiği için, arkadaşlıklarından hoşlanabileceği ya da kaçınabileceği biri olmayacaktı.

"Küçük bir kasaba mı?" diye sordu. "Bu mümkün görünmüyor; yol tamamen çorak görünüyor."

Omuz silkti. "Sanırım artık her bölgede küçük yerleşim yerleri ve sınır kasabaları kuruluyor. Sweet Grove'un da bir süre sonra kendi başına bir kasaba olması gerekiyordu."

Sweet Grove'dan söz edilmesi dikkatini çekti ve Katherine farkında olmadan ona doğru eğildi. "Peki neden değil?"

Thomas omuz silkti ama kadının bakışlarına karşılık vermedi ve kadın onun sözlerinin doğru olmadığını bilecek kadar erkekleri tanıyordu. "Ben de tam olarak emin değilim ama bunun babamla ilgili bir şey olduğunu biliyorum."

Koç tam o anda durmasaydı daha fazlasını da söyleyebilirdi, ama Katherine'in pek umurunda değildi. Yalan söylüyordu. Neden şaşırmıştı ki? Erkekler böyle yapardı.

Arabacı kapıyı açtı ve üç beyefendi dışarıda durmuş, arabaya binmeye hazırlanıyordu.

"Günaydın." Thomas vagona giren yeni yolculara başıyla selam verdi ama Katherine böyle bir selam veremedi.

Dehşet içindeydi, üç adamdan ikisi ona tanıdık geliyordu ve bu tek bir anlama gelebilirdi.

Önceki müşteriler.

İçini bir sıcaklık kapladı. Ne kadar aptaldı - gerçekten kendinden kaçabileceğini, kim olduğundan kaçabileceğini mi düşünüyordu? Ne olduğundan? Hayatta kalmak için yapmak zorunda kaldığı korkunç şeylerle arasına mesafe koyabileceği bir mesafe yok gibiydi ve şimdi yolculuğun geri kalanı boyunca bu korkunç hatırlatma yüzüne vurulacaktı.

Şimdi ikisinin de kendisini tanınamaması için dua etmek zorundaydı.

Zaten olduğu gibi pencereye sıkıştırılmış olan Katherine adamlardan uzaklaştı. Thomas - kocası, onu kocası olarak görmeye başlamalıydı - tam karşısındaydı ve arabanın yeni yolcularından ikisi de onun yanında oturuyordu.

Üçüncüsü onun yanına yerleşti. Üçünün kokusu baskındı; bir tür kereste deposundan geliyor olmalıydılar, çünkü reçine ve katran sanki zürafalarmış gibi kıyafetlerine yayılmıştı. Rütbelinin terlemesi ortama başka bir ahenk getirdi ve üstüne üstlük, tanımadığı kişi bir pipo çıkardı ve araba yoluna devam etmek için tıkırdarken içmeye başladı.

Tek yapması gereken sessiz olmaktı. Yapması gereken tek şey dikkatleri hiçbir şekilde üzerine çekmemektir. Tek yapması gereken, şu anda yanında oturan adamlarla katlanmak zorunda olduğu rahatsız edici yakınlığı görmezden gelmekti - rahat etmek için biraz fazla yakın.

"Siz nereye gidiyorsunuz?" diye sordu pipo içen adam sert bir sesle.

Katherine bakışlarını yere odakladı ve gözlerini kaldırmadı.

Lütfen Thomas, diye sessizce yalvardı. Lütfen konuş.

"El Seco'ya." Adam berrak ve hoş bir havayla konuştu ve kadın rahatlayarak tuttuğu nefesini bıraktı. "Orada ziyaret edeceğimiz bir ailemiz var."

Onun sözleri üzerine başını kaldırıp şaşkınlıkla ona baktı. Tamamen yabancılara gerçek varış noktalarını söylememelerinin bir nedeni var mıydı?

"Biz de üçümüz," diye cevap verdi yanında oturan adam. "Ama Bayan Morrison'ın size eşlik ettiğini fark etmemiştim!"

Dehşet midesine yerleşti ve Katherine'i sessizce özür dilemek için yüzünü yeni kocasına doğru kaldırmaya zorladı.

Adam önce anlamamış gibi göründü; "Ah, karımla tanıştığınızı bilmiyordum" dediğinde kadın onun masumiyetine hayret etti.

"Karın mı?" Adam ona küçümseyici bir bakış atarken homurdandı. "Bugünlerde onlara mi diyorlar? Bayan Morrison'ı ziyaret etmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki neredeyse unuttuyordum."

Karşısındaki adam kıkırdadı. "Hayır, bir eşten çok bir metres olduğuna bahse girerim. Bunun için ne kadar istiyorsun, Katherine? Seni Madam Nancy'de görmeye geldiğimde bana böyle bir ev muamelesi teklif edilmedi - yoksa bu özel müşteriler için mi?"

Thomas öne doğru eğilip erkeklerin kahkahaları arasında ona fısıldadığında hissettiği utanç, onu sırlıslık eden utancın yanında hiçbir şeydi. "Teksas'taki her erkek tarafından utandırılmalı mıyım? Kendini hiç kimse yok muydu? Seninle birlikte olduğun konusunda beni uyaramaz mıydın?"

.. mesleğinizi bu kadar uzun süre mi sürdürdünüz?"

Tiksintiyle ondan uzaklaştı ve pencereden dışarı baktı.

Katherine ona bakarken yanaklarında iki pembe leke belirdi. Sonunda fısıldadı: "Neden böyle bir köleliğe zorlandığım, neden yalnız, korumasız ve desteksiz bırakıldığım sizi hiç ilgilendirmiyor mu? Hayır, sizi ilgilendiren tek şey iki aptal ve onların arabadaki yoldaşları tarafından utandırılmamak!"

Adamlar onun son sözlerini yakaladı ve ona baktılar.

"Beni doğru duydun." Katherine sözlerini geri almaya çalıştı, ama artık konuşmuştu ve ağzından dökülüyorlardı. "O keresteyi hazırlamak için cesetlerinizi en yakındaki oduncuya satarken gülmeye ne hakkınız var? Önyargılarınızın hiçbirisi haklı değil ve benim durumumu anlayamadığınızı düşünmek bana acı veriyor."

"Bize bağırmayın hanımefendi." Elinde pipo olan adam konuşurken piposunu ağzından çıkardı. "Orada olmayı siz seçtiniz ve duyduğuma göre orada çok iyi vakit geçirmişsiniz."

Sözlerinden sarkazm damlamasına engel olamadı. "Orada olmayı ben seçmedim, seni aptal, tamamen seçeneksizlikten dolayı zorlandım!"

"Katherine! Lütfen," diye yalvardı Thomas sessizce. "Bu kadar yüksek sesle konuşmana gerek yok."

Kadın sersemlemiş bir halde ona baktı. "İkiyüzlülüğünüz kendini bile tanıyamayacak kadar büyük mü? Bayım, tanışmamızın bedenime duyduğunuz şehvet ve arzu tarafından düzenlendiğini unuttunuz mu? Zayıflığınız, şimdi günah olarak kınadığınız bir ayartmaya yenik düşmeseydi birbirimizi tanıyamayacaktık bile?"

Yüzü kızardı ama hiçbir şey söylemedi. Katherine acı acı içini çekti. "Cebinde dört doları olan herhangi bir adama bedenimi ve ruhumu açmaktan zevk aldığımı mı sanıyorsun? Sence üzerimde iğrenç ellerin olması ve kulaklarıma aptallık akıtılması hoşuma mı gitti? Ve sakın şaşırmış gibi görünmeye çalışma Evan Grainstreet, çünkü karın geçen sonbahar bana senin zayıflıklarını bilerek geldi ve ben de bu yüzden seni bir daha görmeyi reddettim!"

"Katherine ..." Arayan Thomas'tı ve adı şefkatle söylenmişti ama o buna aldırmadı.

"Hiçbiriniz sizi utandıracak bir şey yapmadınız mı?" diye , öfkesi artık kelimeleri geri çekmeyi imkânsız kılacak bir seviyeye ulaşmıştı. "Hiçbiriniz kendi geçmişinizden kaçmıyor musunuz? Tanrı'ya dua ediyorum ki, benimki her zaman olduğu gibi sizinle de karşılaşsın!"

Katherine uzun konuğmasından sonra soluk soluğa kalmıŒtı; durmazsa bayılacağını hissediyordu. Pencereye döndü ve gözlerini kapadı. Belki sessiz olursa, onlar yokmuş gibi davranabilirdi. Bir erkekle oturmak ve sohbet etmek zorunda olmamak - sessiz kalabilmek!

6hame Thomas'ı bir dağlama demiri gibi yaktı, ama bu sadece onun için değildi, onun kendisiydi.

Etrafta iki adama bakmak utanç vericiydi.

Acımasız parmakları Katherine'in vücudunda gezinmişti - karısının vücudunda - ama bunun için onu cezalandırmaya çalıştığını düşünmek dayanılmaz derecede utanç vericiydi.

Kahkahalar ve gevezelikler azalmıştı ve şimdi beşi de sessizlik içinde yolculuk ediyordu - ama o huzurlu değildi. En azından sözlerinde ciddiydi; seyahat ettikleri her yerde böyle adamlarla mı karşılaşacaklardı? Bütün hayatları boyunca bu bilgiye katlanmak zorunda kalacak ; yirmi mil yarıçapındaki her erkek onu aşağı yukarı tanırken, kendisinin onu hiç tanımadığı bilgisine?

Kilometreler altlarında kaybolurken, onun sözlerini hafızasında tekrar tekrar dinlemekten kendini alamadı.

"Neden böyle bir köleliğe zorlandığım, neden yalnız, korumasız ve desteksiz bırakıldığım sizi ilgilendirmiyor elbette."

Thomas en küçük kız kardeşi Abigail'i düşündü ve ürperdi. Her zaman onu koruyacak bir erkek kardeşi olacaktı, değil mi? Ama o neredeydi? Aaron neredeydi? İkisi de aileyi terk etmişti ve Jonathan onunla kalan tek kardeşti. Ya ateşi çıksaydı? Abigail'i korumak için kim kalacaktı?

Katherine'e şöyle bir bakınca geçmişi hakkında hiçbir bilgi edinemedi ama bir anne babası, belki de bir erkek kardeşi olmalıydı. Onlara ne olmuştu? Neden yalnızdı? Onun gibi adamlar bir odaya girip bir kadının sunabileceği en değerli şeyi talep edebilsin diye mi korumasızdı?

"İkiyüzlülüğünüz kendini bile tanıyamayacak kadar büyük mü? Bayım, tanışmamızın bedenime duyduğunuz şehvet ve arzu tarafından düzenlendiğini unuttunuz mu? Zayıflığınız, şimdi günah olarak kınadığınız bir ayartmaya yenik birbirimizi tanımayacaktık bile?"

Bunu unutmuştu - ya da daha doğrusu unutmayı seçmişti. Bir an , eşit ve karşılıklı sevgi nedeniyle evlendikleri ve karşı konulmaz bir şekilde birbirlerine çekildikleri düşüncesiyle eğlenmek daha kolay gelmişti. Ama gerçek bundan çok daha karanlıktı.

"Cebinde dört dolar olan herhangi bir adama bedenimi ve ruhumu açmaktan hoşlandığımı mı sanıyorsunuz?"

Thomas yüzünü buruşturdu. O da böyle bir adamdı ve tamamen şans eseri bayılmasaydı, varlığını ona zorla kabul ettiren listeden biri olmayacak mıydı? Erkekler neden onun gibi bir kadının istenirse elde edilebileceği fikrine kapılmışlardı ki?

"Önyargılarınızın hiçbiri haklı değil ve benim durumumu anlayamadığınızı düşünmek bana acı veriyor."

Adam ona baktı. Gözlerinde yaş yoktu ama yola yakın bir başka ev grubunun yanından hızla geçerken pırıl pırıl güneş ışığında parlıyorlardı. Nasıl bir kadındı bu? Bir an ürkek, bir an vahşi. Gerçek Katherine hangisiydi? Ve başına ne gibi talihsiz olaylar gelmişti de Madam Nancy tarafından Nacogdoches kasabasında ticaret yapması için yanına alınmıştı?

"Hiçbiriniz sizi utandıracak bir şey yapmadınız mı? Hiçbiriniz kendi geçmişinizden kaçmıyor musunuz?"

Thomas sıcağa rağmen titredi. Kadının sözleri tahmin edebileceğinden çok daha doğrudu. Kendi davranışlarında onunkini açıklayan gerçek ve samimi bir çaresizlik yoktu. Onunki açgözlülükle ekilmiş ve utançla büyümüştü.

Bu ana kadar Sweet Grove'a dönmemesinin bir nedeni vardı.

Katherine gözlerini yavaşça açtığında, pencereden içeri sızmaya başlayan sıcaktan ürperdi. Araba tamamen hareketsizdi ve samana dokunulduğunda serindi.

Sabah güneşi samanları ısıtmadı mı?

Doğrulup oturdu. Artık arabada değildi, bu da sallanma hissinin neden kaybolduğunu açıklıyordu. Onun yerine, bir ahıra yığılmış gibi görünen güzel kokulu bir saman yığınının içinde yatıyordu.

Bir horultuyla arkasını döndü ve ahırın diğer ucunda samanların üzerinde yatan, gömleğinin kollarını sıvamış ve yakasını açmış Thomas Bryant'ı görünce gizlice gülümsedi. Burnu havaya kalkıktı ve mutlu bir şekilde burnunu çekiyordu.

Buraya nasıl gelmişti? Hatırlayabildiği son şey, Teksas'a doğru sallanarak ilerleyen yolcu otobüsünün yan tarafına başını dayadığı ve sonra ... hiçbir şey olmadığıydı. Buraya.

Yanında dürbünü ve pelisse ceketi duruyordu. Katherine onları eline aldı ve ahırdaki çatlaklardan sızan güneş ışığı bir şeyin parıldamasına neden oldu.

Evlilik yüzüğü. İnsanın bir mücevhere bu kadar çabuk alışması gerçekten şaşırtıcıydı. Thomas onu kilisede taktığında elinde sıkı ve ağır duruyordu ama şimdi sanki onun bir parçasıydı. O andan bu ana kadar bunu neredeyse hiç fark etmemişti.

Bir anı zihninde patladı ve kendini dikkatine sundu. Karanlık ve hiçbir şeyi tartamama hissi. Gece vaktiydi ve o taşınıyordu.

O uyuduktan sonra yolun sonuna ulaşmış olmalılar, diye düşündü. Ama onu kim taşımişti? Thomas.

Çok garipti. Bir erkek arkadaşına sahip olmaya alışık olmadığı için, bir yerden diğerine yaptığı tuhaf gece yolculuğunda onu düşünmeyi aklına bile getirmemişti.

Katherine gözlerini kapadı ve umutsuzca konsantre olmaya çalıştı. Başka ne olmuştu? Hatırlayabildiği kadarıyla doğru dürüst uyanmamıştı. Adamın gömleğinin yanağına değdiğini, kollarının onu sardığını ve bir fısıltı duyduğunu hatırlayabiliyordu - adam fısıldamıştı.

"Karım ve ben barınak için çok minnettar oluruz. Ahırınızda uyumamıza izin verir misiniz?"

Bunlar onun sözleriydi, bundan neredeyse emindi. Görünüşe göre bir süre havada hareket etmişti. Sonunda en yumuşak yere indirildi ve yanağına öpücüğe benzer bir şey kondu.

Ve sonra hiçbir şey.

Katherine gözlerini açtı ve sırt üstü yatmış uyuyan Thomas'a bakıp kızardı. Onu uyandırmak yerine taşımıştı, ki onu taşımak için tercih ettiği yöntem kesinlikle bu olurdu. Ağırbaşlı olduğunu düşünene kadar kıvrımlarından habersiz değildi.

Ve o öpücük - eğer hayal ürünü değil de bir öpücük olsaydı. Tamamen çaresizdi ve adam dudaklarını yanağına değdirmekten başka bir şey yapmamıştı.

Yutkundu. Böyle düşünmemeliydi - daha ne olduğunu anlamadan adam için üzölmeye başlayacaktı ve adamın ona söylediğı son sözler kulaklarında çınlıyordu.

"Teksas'taki her erkek tarafından utandırılmalı mıyım? Kendinizi teslim etmediğiniz kimse yok muydu? Bu kadar uzun süredir mesleğinizi yaptığınız konusunda beni uyaramaz mıydınız?"

"Günaydın, umarım sizin için de iyi bir akşam olmuştur."

Katherine gözlerini kırptırdı. Bunlar dün gece söylediğı sözler değildi ve kendi hatırladıklarından daha doğru ve daha yüksek sesle çınlıyorlardı - ve bir kadın tarafından söylenmişlerdi!

Döndüğünde açık ahır kapısında duran, yüzünde bir gülümseme ve kollarında bir tepsi olan çiftçinin karısı olması gereken kişiyi gördü.

"Umarım ikiniz de iyi uyumuşsunuzdur - ah, siz de Bayan Bryant olmalısınız! Dün konuşma şerefine nail olamadık.

Yorgun düşmüştün ama şimdi iyi dinlendiğini görüyorum ve bunun için Tanrı'ya şükrediyorum." Katherine ayağa kalktı ve şaşkınlıkla mırıldanmak için ağzını açtı,

"Teşekkür ederim, size de günaydın."

"Teşekküre gerek yok." Kadın ahırın ortasına doğru ilerliyordu ve Thomas'ın sırt üstü yattığını görünce güldü. "Bebekler gibi uyumaktan hiç vazgeçmiyorlar, değil mi bu erkekler? Ben sütü dökerken sen de onu kaldırmaya çalış."

Süt mü? Katherine sıcak, taze pişmiş ekmeği, pastırma olabilecek bir şeyi ve süt olması gereken kremi bir şeyi koklayıp içine çekti. Özellikle de bir gün önce bir Gey yememiş olduğu için, bu kadar yakın olan yiyeceğin etkisiyle dikkati neredeyse tamamen dağılmıştı, verdiği talimatı unutmuştu ama ahırdaki adamdan bir homurtu daha duyunca hatırladı.

Katherine birkaç kalp atışı içinde ona doğru adım atarak yanında diz çöktü. Adam tamamen huzur içindeydi ve Katherine bir an için onu güvenli ve mutlu olduğu belli olan bu yerden uyandırmak istemedi. Ne yazık ki gerçek dünya o kadar davetkâr değildi.

Bir elini onun koluna koydu. "Thomas?" Adını bir parça özlemle soludu ve başladı. Dünkü öfke neredeydi? "Thomas," dedi daha sert bir sesle. "Thomas, uyan."

İnledi ve ondan uzaklaştı. Ne yazık ki bu umduğu gibi olmadı, çünkü yüzünü samana çarpmak zorunda kaldı.

Bir homurtuyla uyanı. "Aarrghh, ne - Katherine?"

Kendisine rağmen, ilk kaygısının kendisi olması kalbini yumuşattı, yine de isminin daha resmi versiyonu olan Katherine olarak hitap edilmek garipti. "Ben buradayım," dedi sessizce ve sonra aceleyle, "evin kadını da öyle, o yüzden dünkü konuşmamızdan dolayı onu utandırma. Gördün mü? Bize kahvaltı için bir şeyler getirmiş."

Kadının imasını hemen anladı; bir yabancıнын önünde tartışmak olmazdı, özellikle de mutlu çifti oynayacaklarsa.

"Uyanmak için ne harika bir yol: Karım yanımda ve kahvaltım önümde." Thomas yavaşça ayağa kalktı ve karısıyla göz göze gelmeden çiftçinin karısına doğru yürüdü. "Bayan Ashley, nazik misafirperverliğiniz için teşekkür ederim."

Katherine, uyandıktan sonra hemen bir kadının yanına gidip ona küçük iltifatlarla bulunabilmek nadir bir yetenektir, diye düşündü. Ama Thomas Bryant'ta bu yetenek vardı. Böyle bir yeteneği nerede geliştirmişti?

"Gelin bakalım, Bayan Bryant." Kadın ona eliyle işaret etti ve o da önlerindeki gerçek ziyafeti görmek için ilerledi. "Size karşı açık olacağım ve bunun sizin için tasarlanmadığını açıklayacağım, ancak Dr. Gerald tadını çıkarmadan gittiğine göre kesinlikle hoş geldiniz."

"Dr. Gerald - iyi kalpli hanımefendi, ev halkından birinin hasta olduğunu söylemeyecek misiniz?"

Katherine ona bakakaldı. Onun ağzından nasıl böyle kibar sözler çıkmıştı? Dün onunla konuşurkenki terbiyesi neredeydi?

Bayan Ashley suratını astı. "Korkmayın, efendim; bu sadece bir önlem ve Dr. Gerald ailenin o kadar yakın bir dostu ki, bu kadar erken bir saatte bizi ziyaret etmeyi aklından bile geçirmiyor. Keşke bir şeyler yiyebilseydi - ama önemli değil, çünkü artık sizi kutsayabilir. İşiniz bittiğinde eve getirin."

Katherine'in teşekkür etmesini beklemeden hızla uzaklaştı.

"Hiç soru sormaması sence de garip değil mi?"

Thomas omuz silkti, parmakları yemeğe uzandı. "Dün gece biraz açıkladım. Daha fazla detaya gerek yok sanırım."

Katherine saçlarına dolandığından emin olduğu samanların farkında olarak ona baktı. "Tam olarak nasıl açıkladın... biraz mı?"

Thomas çoktan yemeye başlamıştı. Sol elinde tuttuğu iki büyük dilim ekmeği çiğniyordu. "Böyle güzel bir kahvaltının kendini gösterme şansı nedir?"

Katherine homurdandı. "Bunun gibi olayların şans eseri olduğunu düşünmeye devam edemezsin. Bu sadece bir olay, başka bir şey değil."

"Hiç paramız kalmaması ve dün hiçbir şey yememiş olmamız şans mı?" Thomas karşılık verdi. "En sevdiğim yemek olan ekmeğe, tereyağı ve domuz pastırmasının bana sunulmuş olması şans mı?"

Katherine onun yanına çöktü ve bir dilim ekmeğe ve tereyağı için zarif bir el uzattı. "Burası bir çiftlik Thomas. Sanırım bize yemek ikram edilmeseydi daha tuhaf olurdu."

Tekrar konuşabilmek için ağzındaki lokmayı içine çekti. "Evet ama bu başka birinin yemeğiymiş - Dr. Gerald, öyle dememiş miydi? İlk etapta bizim için tasarlanmamıştı."

Sıcak ekmeğe ve tereyağı ağzında eridi ve Katherine rahatlayarak inledi. Yeniden yemek yemek ilahiydi ve kocasını görmezden geldi, ağzını başka bir Geyle meççul tutarak ona cevap vermesini engelledi. Bu bir şans olabilir miydi? Bu Tanrı'nın bir muydu? Ama bu düğünceyi aklından bile geçirmede,

Olması gerektiği kadar güzeldi. Tanrı şimdiye kadar yardım etmemiştir. Şimdi harekete geçeceğini ona düşündüren neydi?

İşini bitirdiğinde, Thomas'ın boğazında kaybolmadan önce dördüncü ekmek ve pastırma parçasını gördü.

"Kendini iyi hissetmeyeceksin, biliyorsun," diye sertçe gözlemledi. "Aç karnına bu kadar hızlı yemek yemek."

"Mmmm?" Ağzı doluydu, konuşmasını engelliyordu ama şaşkın ifadesi yeterliydi.

Katherine başını yavaşça salladı. "Belli ki hiç bu kadar uzun süre aç kalmamışsın. Midenizi istekleriniz için değil, ihtiyaçlarınız için yeterince besleyin; beş saat içinde bunun için size teşekkür edecektir. Güven bana. Karnını tika basa doyurmak açlıktan ölmenin tersi değildir."

Aceleyle yutkunarak Thomas ona baktı. "Daha önce açlık çektin mi?"

Renklendi. Kişisel sırları ifşa etmenin sırası değildi -
Ve ayrıca, belli ki yine de ona kızgındı.

"Teksas'taki her erkek tarafından utandırılacak mıyım?"

Adamın sözleri yine kulaklarında çınladı ve kadın aniden ayağa kalktı. "Yıkanmam gerek," dedi kaba bir tavırla ve ahırdan dışarı çıktı.

T

Thomas onu nehrin kenarında gördü, ayakları serin sularda sallanıyordu ve arkaya doğru eğilmiş, gözleri kapalı, güneşin sıcaklığının tadını .

Kalbi burkuldu. Açlığı biliyordu. Bu Katherine Morrison'ı bir yere oturtmak imkansızdı. Katherine Bryant. Zihinsel düzeltme bir an sürdü. Ne zaman onun kendisiyle, geçmişiyle ilgili bir şeyleri açığa çıkarmanın eşiğinde olduğunu düşünse, yüzünü bir bulut kaplıyor ve ondan kaçıyor - bazen duygusal bazen de fiziksel olarak.

Midesindeki yemek onu önündeki yürüyüşün fiziksel yönü için güçlendirmişti ama duyguları paramparça olmuş, kızın ona bakışı yüzünden çarpılmıştı. Orada güven yoktu, hiç hoşlanma yoktu.

Ne bekliyordu ki? Tüm niyet ve amaçlarıyla onu bu evliliğe zorladığını biliyordu - şimdiye kadar bahsettiği ailesinin kalan tek üyesini onun önünde bir evlenme teklifi olarak sallandırarak onu zorlamıştı.

Onu kendisine yaklaştırmak için bir havuç. Bu dünyadaki herkesten daha yakındı.

Bunu yaptığı için kendini suçlu hissetmeyi beklemiyordu.

Ama şimdi bunun üzerinde durmanın bir anlamı yoktu. O gecenin ilerleyen saatlerinde vicdan muhasebesi yapmak için bolca zamanı olacaktı. Dün gece, kızın kendisinden birkaç metre ötede, samanların arasında masumca uyuduğunu bilerek uyumayı imkânsız bulmuştu - tabii kızda masumiyet kaldıysa.

Thomas kendi düşünceleri karşısında irkildi ve kendinden nefret etti. Gerçekten de herhangi birinin kurtarılamaz olduğunu düşünüyor muydu? Yaptığı her şeyi düşündüğünüzde, burada gerçek günahkâr kimdi: yoksulluk yüzünden para için erkeklerle yatmak zorunda kalan kadın mı, yoksa sevdiklerinden çaldığı için onlardan uzakta nispeten rahat yaşayan adam mı?

Özür dilemesi gerekiyordu. Dünkü sözlerini telafi etmek zorundaydı.

"Katherine," bu kadar kafa karıştıracı olmasına rağmen söylediğı kelimeydi.

Beyninde patlayan düşünceler karmaşası. "Gitmeliyiz."

Serin akıntıdan ayrıldığı için mutlu değildi; ayak bileklerini sudan yavaşça çıkarmasından anlaşılıyordu, ama iki dakikadan kısa bir süre içinde onun yanında duruyordu.

Parmakları adamın ayaklarının dibindeki valizlere uzandı ama adam onun için çok hızlıydı. "Benim karım ağır çanta taşımaz."

Katherine onu kaptı ama adam ondan daha güçlüydü. "Eğer kendi eşyasıysa öyle."

Thomas bir şakanın aralarındaki gerilimi azaltacağını umarak gülümsedi. "Ah, ama benim olan senindir!"

İşe yaramadı.

"Elbette, artık ben de senin sahibinim, tamamen unutmuşum," diye tersledi, onun yanına geçerek. "Nasıl aklımdan çıkmış olabilir? Hayatımdaki sayısız erkeğe ayak uydurmak inanılmaz derecede zor. Nasıl ifade ettiniz? Kendini vermediğın kimse kalmadı mı?"

Thomas birkaç mil boyunca çiftliğin son gölgesi olan yaşlı bir meşe ağacının yanında olduğu yerde durdu. "Bu şekilde konuşmamalıydım. Özür dilerim."

Birkaç adım daha yürümeye devam etmişti ve yüz ifadesini göremiyordu - ama sözlerini duyabiliyordu. "Aramızdaki gariplikten korktuğın için özür dileme baskısı altında hissetme kendini; söz veriyorum, eğer yapabilirsen bunu görmezden gelebilirim."

"Üzgün olmamın nedeni bu değil." Thomas elindeki iki çantayı bıraktı ve Katherine'i görmek için ona doğru ilerledi. Katherine kararlı bir şekilde ağlamıyordu. "Hatalıydım. Söylediklerim doğru değildi ve seninle bu şekilde konuşmaya hakkım yoktu."

"Hayır," dedi sertçe. "."

Thomas ona baktı ve neden olduğu acının yüz hatlarına kazındığını üzüntüyle gördü. Güzelliği daha az çarpıcı değildi ama ifadesindeki acı, yüzünün güzelliğinden daha çok dikkat çekiyordu.

"Seninle böyle konuşmaya, seni azarlamaya hakkım yok," dedi Thomas yavaşça, "çünkü hiçbir şekilde masum değilim." Ona söyleyecek miydi - ona nasıl bir adam olduğunu açıklayacak mıydı?

Gözlerini kırptırdı ve ona baktı. "Ne tür bir büyülü hayat yaşadığınızı hayal bile edemiyorum," dedi uysalca, bir tutam saçını kulağının arkasına iterek. "Belki de imreniyorum. Benim kadar düşmüş olamazsınız."

"Düşmüş mü?" Thomas onun sol elini sağ elinin içine aldı. "Katherine, kaybolmuşluğun ölçüsü yoktur. Hiçbir şeyin yoktu ve sığınacak kimsen de yoktu. Bazılarımız böyle mazeretler olmadan hata yapar."

Adam konuşurken gözleri büyüdü ve nefes aldı: "Sizin gibi birinin asla suç işlemeyeceğini söylemek istiyor olamazsınız."

Thomas yutkundu. Birdenbire, hatalarını itiraf ederken Katherine'e bakma fikri dayanabileceği bir şey değildi. Ondan uzaklaştı, çantaları aldı ve "Benimle yürü," diye mırıldandı.

Tekrar konuşmadan önce on dakika boyunca sıcakta ilerlediler. "Büyürken fazla bir şey istemedim. Sweet Grove vardı ve birbirimize sahiptik. Daha ne istenebilirdi ki?"

Adam konuşmayı kesti ve bir dakika daha konuşmaya devam ettiler, ta ki Katherine, "Devam et," diye hafifçe dürtünceye kadar.

Thomas yutkundu. Doğru yöne gittiklerini bilmesine rağmen Teksas manzarası onlar yürüdükçe değişiyor gibi görünmüyordu. Güneşin çok sevdiği yerlerde sarıya çalan yemyeşil tepeler sonsuza kadar devam edecekmiş gibi görünüyordu. "Size garip gelebilir ama ben ... doğruyu söylemek gerekirse, sıkılmıştım. Güvenlik ve emniyet içinde büyümüştüm ve tehlike ve macera istiyordum. Ne yaptığımı bilmeden önce, kendimi çalmaya başladım."

Katherine'den sesli bir yanıt gelmeyince, ona bakmak için sağına bakmaya cesaret edemedi ve devam etti. "Başlarda önemsiz şeylerdi. Bu

Her zaman öyledir. Kız kardeşimin dikiş için ihtiyaç duyduğu bir düğme. Küçük kız kardeşimin en sevdiği örgü iğnesi - bu arada bende iki tane var. Bahsettiğimden emin değilim."

Bir duraksama oldu ve ardından arkadaşı "Hayır," diye mırıldandı.

Thomas acı acı gülümsedi. "Küçük kız kardeşim Abigail -sanırım on altı yaşlarında- bunu asla tahmin edemezdi. Abigail'in kalbi çok temizdir; ağabeylerinden birinin böyle bir şey yapabileceği aklının ucundan bile geçmezdi."

Bir kazığa geldiler ve ancak üzerinden geçtikten sonra konuştu. "Ama sonunda, küçük şeyler yeterli olmadı."

Thomas yanaklarını şişirdi. "Endişe verici derecede anlayışlısın."

Konuya başladığından beri ilk kez ona baktı. Kız parlıyordu, günün sıcaklığı ve yaptıkları eforun sıcaklığı yanaklarına bir parıltı veriyordu. Onunla göz göze gelmedi.

"Evet, yakında son reçel kavanozu ve kardeşimin vaftiz töreninden kalan gümüş çan yetmeyecek." Thomas iç çekti. "Sanırım Jonathan bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenmeye başladı. Benimle ilgili değil, anlıyorsun ya. Kız kardeşlerim birkaç haftadır unutkanlaştıklarını düşünüyorlardı. Eşyalarını kaybediyorlardı. Tekrar bulabilecekleri eşyaları yanlış yere koyuyorlardı."

"Yani Jonathan ... kardeşin, mektubu yazan adam. Sen olduğunu biliyor ?"

Masum sorusu tam da kaçınmayı umduğu noktaya götürürken Thomas'ın yüreğini acı kapladı.

"Hayır," dedi sonunda. "O . Aaron olduğunu biliyordu."

Katherine sonunda dönüp ona baktı. "Aaron olduğunu biliyor muydun? Nasıl yapsın, çalan sendin. Peki Aaron kim?"

Yutkundu. "Beş kişiydik, biliyorsun. Beşimiz dünyaya karşıydık. En büyüğümüz Jonathan'dı, sonra Aaron. Sonra ben ve Mariana, ikizler. Ve son olarak Abigail."

Anlamaya başlamıştı ama yine de kafası karışık. "Anlamıyorum; ailenizden çalışıyordunuz ve kardeşiniz Jonathan bunun Aaron olduğunu biliyor muydu? Bu nasıl olabilir?"

Thomas sertçe güldü. "Şunu anlamalısın ki Katherine, ben mükemmel bir aileden gelmiyorum. Aaron'a babamızın kumar alışkanlığı miras kalmıştı ve aile hemen Aaron'un bağımlılığını beslemek için hırsızlık yaptığını düşündü."

Katherine bakakaldı. "Bu korkunç. Onlara gerçeği söylediğinde ne oldu?"
Bunu yüksek sesle söylemek acı veriyordu ve Thomas bir an için bunu yapabileceğini düşünmedi. "Ailen için zor olmuş olmalı," diyordu. "Ve senin

Özellikle de onlara hırsız olduğunu açıkladığında ikiz kardeşin de."

Sessizliği onu şüphelendirmeye yetmiş gibi görünüyordu ve olduğu yerde durdu. "Thomas, onlara söylediğinde ne dediler?"

O daha ağzını açmadan cevabı biliyordu. "Onlara söylemedim," diye içini , suçluluk duygusu midesine yerleşmiş rahatsız edici yanan bir kayayı andırıyordu. "Aaron'la yüzleşmelerine izin verdim ve hiçbir şey söylemedim."

Ona sadece bir kez göz kırptı. "Hiçbir şey mi?"

"Ben artık farklı bir adamım!" Thomas aceleyle söyledi. "O gece olanlardan çok pişmanım ve gidip kendimi affettirmek istiyorum - neredeyse bir yıldır bunu istiyordum ama hoş karşılanıp karşılanmayacağımı bilmiyordum. Jonathan'ın mektubunu aldığımda - "

"Bana sadece hırsız olduğun Sweet Grove'a geri dönmekle kalmayacağımızı mı söylüyorsun?" diye sözünü kesen Katherine, "aynı zamanda kimsenin senin aldatmacanla ilgili gerçeği bilmediği bir yere mi gidiyoruz?" dedi.

"Ben değiştim," dedi umutsuzca, anlayış görmeyi umuyordu ama kafa karışıklığı ve hayal kırıklığı olarak tanımlanabilecek bir şeyden başka bir şey görmüyordu. "Ben o adam değilim ve özellikle Mariana'ya ve Aaron'a, hepsine kendimi affettirmek istiyorum. Onlara sonunda saygınlık kazandığımı göstermek istiyorum - evli bir adam olarak, özür dileyerek ve yeniden ailenin bir parçası olma arzusuyla."

Bir an hiçbir Gey söylemedi, sonra Katherine güldü. Pek neşeli bir gülüş değildi bu. "Sanırım ben de saygınlığınızı artırmak için gelen bir eşim."

Thomas hiçbir şey söylemedi ve kahkahalar .

"Anlıyorum," dedi sessizce.

"Öyle olduğunu sanmıyorum," dedi alçak bir sesle. "I . . . Zamanı geri alabilmeyi ve yanlışları hemen düzeltebilmeyi - ya da en başta yanlışları yapmamayı - ne kadar umutsuzca istediğimi kelimelere dökemiyorum! Eğer bunu yapabilseydim, yapardım. Hem de gözümü kırpmadan."

Ve sonra Katherine onun asla tahmin edemeyeceği bir şey yaptı. Gülümsedi. Silik bir gülümsemeydi ve içinde çok az sıcaklık vardı, ama yine de vardı. Alaycı bir gülümseme değil, gerçek bir anlayış gülümsemesiydi bu.

"Görünüşe göre o kadar da farklı değiliz," diye nefes aldı. Başka bir söylemeden tekrar gittikleri yöne doğru yürümeye başladı.

Thomas bir an dondu kaldı ve sonra onu yakalamak için koştu.

"Sweet Grove'a giden yolun geri kalanını yürüyecek miyiz?" diye sordu, o daha bir şey söyleyemeden.

Thomas yutkundu. "Evet. Korkarım para olmadan eve yürümek zorunda kalacağız."

"Ev mi?" Kızın kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Sweet Grove'un evimiz olacağını bilmiyordum."

Thomas alaycı bir gülümsemeyle konuştu ve kalbi yerinden fırladı. "Başka nereye gitmek isteyeceğimi düşünemiyorum."

A Pürüzsüz ve kumlu çukur o gece onlara uyuyacak bir yer sağladı. Thomas mesafesini korudu ve her ne kadar yüksek sesle itiraf etmek istemese de, Katherine kendi kendine şunu itiraf edebildi rahatladı m.

Bir hırsız. Bunu ondan asla tahmin edemezdi.

Adam ona bir önceki sabahtan kalan ve mendiline sardığı ekmek ve tereyağını uzatırken gözlerini ondan alamadı. Bilseydi böyle bir evliliği kabul eder miydi? Emin olmak için kendi geçmişini biliyordu. Onunkini bilmeyi hak etmiş miydi? Ne fark ederdi ki?

"Düşüncelerin için Penny, Katherine."

Katherine irkilerek sıçradı ve gözlerini önündeki ufuk ayırarak ona baktı. Thomas gülümsüyordu; emin olmak için gergin bir şekilde. Gömleği buruş buruştu ve yakası önceki günün teriyle sararmıştı ama gülümsüyordu.

"Sanırım," dedi beceriksizce, "birbirimizi tanırken Hristiyan isimlerini aştık. Arkadaşlarım bana Kitty der."

"Onlar için bir kuruş, Kitty," diye tekrarladı. Dudakları hızlı bir gülümsemeyle kıpırdadı ve sonra hızla kayboldu.

Kitty yutkundu ve bir parça ekmeğe uzandı. "Bir şey yok."

Zaten zayıf olan gülümsemesi soldu. "İyi uyudun mu? Paramız bittiği için üzgünüm, yoksa uyuyacak bir yer bulmaya çalışırdım - ama bu oyuk oldukça korunaklı. Umarım çok kötü uyumamışsınızdır."

Hafif kuru ekmek boğazındaki tükürüğü çalarken ona baktı. İtirafından bu yana -çünkü bir gün önce ona anlattıklarını tanımlamak için daha doğru bir ifade bulamamıştı- Thomas Bryant ona karşı alışılmadık derecede nazik davranmıştı. Bavulundan çıkardığı tek battaniye ona aitti, hiç sorgulamadan ve geriye kalan domuz pastırması da sadece ona aitti. O akşam yemek yememişti.

"Mışıl mışıl uyudum, teşekkür ederim," diyebilirdi. "Peki ya sen?"

Yine o gülümseme vardı; sakalını geçti ve yüzünü ikiye böldü, o kadar genişti. "Mükemmel, sizi temin ederim."

Bu ne saçmalıktı - sanki az önce ortak bir arkadaşlarının salonunda tanışmışlar gibi birbirleriyle konuşuyorlardı! Bu nezaket, bu kibar konuşmaların etrafındaki dans, bu havadan sudan konuşmalar. Kitty bunun saçmalık olduğunu ve durdurulması gerektiğini düşündü.

"Ne kadar uzağa gitmemiz gerekiyor?" diye sordu aniden. "Eminim çok uzak değildir - Sweet Grove'un El Seco'dan birkaç milden fazla uzakta olmadığını söylemişsiniz ve neredeyse oraya varmış olmalıyız."

"Pek sayılmaz." Thomas arkasını döndü, görünüşte kalan son eşyalarını da bavuluna yerleştiriyordu ama kadın onu bundan çok daha iyi tanımaya başlamıştı. Bu ses tonu, bir şeyi daha fazla açıklamak istemediğinde kullandığı ses tonuydu.

Ve bu yanına kâr kalmayacaktı. "Tam olarak nasıl değil, Thomas?"

Onunla yüzleşmek için döndü ama gitmeye hazırmış gibi durdu. "Gel ; ne kadar erken gidersek, o kadar erken varırız."

Kitty ayağa kalktı ama kımıldamadı. "Peki bu tam olarak ne zaman olacak?"

Kovuktan çıkarken konuştu ve Kitty ona yetişmek için eteklerini kaldırıp arkasından atlamak zorunda kaldı. "Arabada küçük bir tartışma oldu, bahsetmeye degecek bir şey değil, ama düşündüğümde biraz daha erken ayrıldığımız anlamına geliyordu. Yine de bir günlük ek bir yolculuk. İnşallah yarın gün batımından önce varırız. Bu sabah erkenden buradan bir yolcu geçti - Bay Laken Weston - ve bana çok uzakta olmadığımızı söyledi."

Kitty onun yanında yürürken nereye gittiğine zar zor bakıyor, onun uzun yürüyüşüne kendi yürüyüşüyle zar zor ayak uydurabiliyordu. "Tartışma mı?"

Hiçbir şey söylemedi ama gözlerini Teksas topraklarına dikti.

"Tartışma." Kitty tekrarladı, sesinde neşe vardı. "Thomas Bryant, bana o adamlarla kavga ettiğini mi söylüyorsun?"

Adam ona döndü ve kadın şaşkınlıkla adamın sırtıttığını gördü. "Yaptıysam ne olmuş yani?"

"Thomas!" Sesi o kadar yüksekti ki, yolda başka kimse olmamasına rağmen ellerini ağzına kapattı. "Thomas, ciddi olamazsın. Ciddi ol!"

"İtiraf etmeliyim ki Bayan Bryant, onuru korunduğu için bu kadar perişan olan bir eş hiç duymadım," dedi gülerek. "Kendi sözlerinizi hatırlamıyor musunuz? Bana ve karGılaGma talihsizliğine uğradığımız o üç müptezele, herhangi birimizin kendi geçmiGinden kaçıp kaçmadığını sordunuz. Ve haklıydınız - şimdi ne kadar haklı olduğunuzu biliyorsunuz."

"Evet, ama - " Kitty kocasına o kadar odaklanmıştı ki, ayağı bir taşa takılınca durakladı. "Ama hiç beklemiyordum - bunu yapmak zorunda olduğunu kastetmemiştim -"

"Biliyorum," dedi, şimdi daha nazık bir şekilde ve ona tekrar baktı. "Ama engelleyebilseydim böyle bir kötülüğe izin vereceğimi mi sanıyordun? O arabadaki gerçek suçlunun kim olduğunu anlayacak kadar erkek olduğumda yani."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Ama benim böyle bir şey hatırladığım yok!"

Thomas güldü. "Öyle canım, çünkü sen ölülerin uykusunu uyuyorsun!"

Taşıdığı iki çantayı ileri geri sallamaya başlarken kıkırdamaya devam ediyor, Kitty'nin tanımadığı bir melodi mırıldanıyordu.

Buna pek dikkat ettiği söylenemezdi. Daha çok adamın dudaklarından dökülen, neredeyse hiç düşünmeden, neredeyse bilmeden söylediği dikkatsiz 'canım' sözüne takılmıştı.

Yanaklarına renk gelmişti ve sıcaklığın bununla hiçbir ilgisi yoktu. "Ah, zahmet."

Adamın sözleri kadını ona bakmayı bırakmaya zorladı ve kadın önlerine, yolun bir vadiye daldığı ve akan bir vadiyi geçtiği yere baktı. Gürül gürül akan, şişmiş, geçit vermeyen bir geçit.

"Akıntının yukarısında bir yerlerde çok yağmur yağmış olmalı," diye nefes aldı Kitty. "Karşıya nasıl geçeceğiz?"

Thomas ona deliymiş gibi baktı. "Çapraz mı? Kolayca. Gel, sana göstereyim."

Akan nehrin kenarına ulaşmaları yirmi dakikadan fazla sürmedi ve nehir gerçekten de görüldüğünden çok daha derindi.

tepenin zirvesinde. Kitty dudağını ısırđı. Uzun boylu değildi ve güçlü de değildi; tepeyi güvenli bir şekilde aşabilmesi için çok az şansı vardı.

Thomas bavulları kıyıya bırakırken, "Köprü ya da etrafından dolaşacak bir yol ne kadar uzakta?" diye sordu.

Adam ona baktı. "Etrafında mı? Yolculuğumuzu neden uzatmak isteyelim ki - sanırım öğlen oldu ve şu anda çok iyi gidiyoruz."

Kitty dudağını ısırđı. Bu adam -ki istese de istemese de onun adamıydı; parmağındaki yüzük bunu kanıtlıyordu- çoğu zaman aklını bulutlarda gezdiriyordu. "Thomas, bunu yapabilmemin hiçbir yolu yok - arghhh!"

Bu haykırış, karşıya güvenli bir şekilde geçmeden önce biraz daha yürümek fikrinden değil, Thomas Bryant'ın onu kollarına alıp suya doğru bir adım atmasından kaynaklanıyordu.

Hava buz gibiydi ve akıntı çok güçlüydü. Kitty ellerini onun boynuna doladı ve ayak bileklerini sudan çıkarmaya çalıştı ama ayakları zaten ıslaktı ve botlarının ağırlığı bunu yapmasına engel oldu.

"Yakında seni ağırlayacağız." Thomas ona gülümsedi ve daha önce hiç bu kadar yakın hissetmemişti. Onun kalp atışlarını göğsünde hissedebiliyordu. Kolları güçlüydü ve suyun akan soğuşuna rağmen onu sıcak tutuyordu. "Sadece dayan."

Tutunmak. Kitty bir an için ona her zaman tutunacağını söylemek istedi, eğer o da kendisini aynı şekilde taşıyabilirse. Kendini hiç bu kadar sıcak ve güvende hissetmemişti. Adamın gücü ona hayat veriyordu ve Kitty onun en dar ve en sığ yolu bulmaya çalışan ısıltılı gözlerine baktı.

Yakınlık bunaltıcıydı. Bir su hücumuyla adamın tişörtü sırlıslam oldu ve Kitty nefesinin ciğerlerinden dışarı çıktığını fark etti. Soğuk ve adamın sıcaklığı dayanamayacağı kadar fazlaydı ve parmakları adamın ensesindeki saçları tırmaladı.

Sonra her şey bitti ve kadın diğer kıyıda duruyordu, sırlıslamdı, adam da önünde sırlıslam duruyordu.

"Biraz burada kal kurulan. Bavullarımızla birlikte döneceğim."

Kadın başka bir şey söyleyemeden adam gitmişti.

Bavullarına doğru geri dönerken buz gibi su Thomas'ı rahatlatmıştı. Bir an için, hissetmesi gerekenden çok daha fazlasını hissetme tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştı. Onu göğsüne çekmek, titrediğini hissetmek, tamamen ona bağımlı olduğunu bilmek - bu ona daha önce hiç hissetmediği bir koruyuculuk ve güç vermişti

Daha önce.

Bu narin ama vahşi kadına tahmin ettiğinden daha hızlı aşık oluyordu. Çözemediği bir geçmişi ve kendisinininkine sıkıca örülmüş bir geleceği vardı ve onu çözemiyordu.

Kitty Bryant daha önce tanıdığı herkesten farklı bir kadındı ve bir an için onu kollarına almıştı.

Diğer kıyı çok uzakta değildi ve Thomas iki parça valizini kuru tutmak için omuzlarının üzerinde taşımakta zorlanıyordu ama bu mücadele onu rahatlatıyordu. Kaslarında yanan acı ona insan olduğunu hatırlatıyordu. Bu duygular doğaldı - bu bağıllık hissi belki de değildi.

Kadın onu izliyordu. Fark etmemeye çalıştı ama gözleri onu görür görmez, birkaç dakikada bir bakışlarının hâlâ onun üzerinde sabitlendiğini kontrol etmekten kendini alamadı. Etkilenmiş miydi? O kadar çocuk muydu, sadece bir erkek çocuğu muydu ki umursuyordu?

Elleri ona doğru uzanıyordu, zarif ve zarifti, annesinin alyansı uzanan eli süslüyordu -

Kendi valizini onun omzundan aldı. "Teşekkür ."

Thomas'ın heyecanı, üzerine su serpilmiş bir ateş gibi biraz söndü. Elbette eşyalarını istiyordu. Ama bu kadar ilgi ve özen göstermesinin tek nedeni kesinlikle bu değildi. Yüz hatlarında daha önce hiç görmediği bir gülümseme dans ediyordu; bu onun için olabilir miydi?

"Yarın Sweet Grove'da olabileceğimizi söylemiştin, değil mi?" dedi kadın, adam botlarını içindeki sudan arındırmak için ters çevirirken. "Yarın akşam, gün batımından önce mi?"

Başını salladı. "Yolumuza başka bir engel çıkmadığı sürece, neden çıkmasın ."

Kız gülümsedi ve bu onun kalbini hoplattı.

"Memnun oldum," diye itiraf etti, "çünkü kız kardeşimi beş yılı aşkın bir süredir görmedim."

Thomas'ın kalbi onun sözleri karşısında tamamen kırıldı. Unutmamalıydın, diye kendini azarladı. Ona gitmek istemesinin tek nedenini biliyordun.

Sweet Grove ilk etapta kız kardeşini görmek içindi. Seninle evlenmesinin sebebi bu. Ve hepsi bu.

"Onu özölüyor olmalısın," dedi sonunda, iki parça bavulu alıp vadinin diğler tarafına doğru uzun bir yürüyüşe başladı. "Kız kardeşini."

Kitty yürürken biraz ezildi ama hiçbir şey neşesini azaltamadı. "Elizabeth. Evet, öyle. Çok garip; çok acı verici olduğı için sonunda kalbinin umursamayacağını sanıyorsun ama tam tersine, acı zamanla artıyor."

Vadinin tepesine ulaştıklarında ve yeniden merhametli bir şekilde düz yola çıktıklarında ona baktı. "Sanırım ne demek istediğini anlıyorum. Mariana - ikizim, biliyorsun- ve benim aramda diğlerlerine benzemeyen bir bağ vardı. Bazen güçlü duygularımı hissedip hissetmediğini merak ediyorum, çünkü bazen ben de onunkileri yaşadığımı düşünüyorum."

Mariana'nın düşüncesi canını yaktı ve konuşmayı kesti.

Bir süre sonra Kitty devam etti. "Aramızda sadece iki yaş olmasına rağmen Elizabeth ve ben ikiz değildik. Anne babamız öldüğünde daha cocuktuk; o benim yarı kız kardeşim, yarı annem oldu."

Thomas yavaşça başını salladı. "Aileni kaybettiğini fark etmemiştim."

"Neden yapasın ki?" Kadın hafifçe konuşuyordu ama adam birinin ruhunu parçalayan acıyı görmezden geldiğini anlayacak kadar ebeveyn kaybını biliyordu. "Bu pek konuştuğum bir şey değil."

"Onları genç yaşta kaybetmek zor olmalı." Thomas konuştu ama cevap alamadı. Bir saat boyunca yürümeye devam ettiler, Teksas manzarası değişmeden ve taviz vermeden, kadın tekrar konuşmadan önce.

"Elizabeth vardı." Sesi yumuşak ve duygu doluydu. "Onunla birlikteyken başıma kötü bir şey gelmeyeceğine inanıyordum."

Thomas gülümsedi. "Ama sen yalnızdın."

İçini çekti ve gözlerini önlerindeki yola dikti. "Büyükannem ve büyükbabam - annemin ailesi - bizi yanlarına aldılar. Bizimle ne yapacaklarını tam olarak bilmiyorlardı."

Midesi bulandı. "Onlar - onlar incitmediler - " "Ah, hayır,"

dedi Kitty çabucak. "Öyle bir şey olmadı."

Ama Thomas irkildiğini görmüştü. Çok iyi gizlenmişti, özellikle de birlikte çok yakın yürüdükleri düşünüldüğünde, ama görmüştü. Birisi

onu incitmişti. Daha önce de vücudunda başka birinin gazabını hissetmişti.

Öfke içinde patladı ve sesini sakinleştirmek için mücadele etti. Birinin ona elini sürebileceği - ona, bu masum ve savunmasız kadına zarar verebileceği - fikri dile getirilemeyecek kadar fazlaydı. Bunu yapamazdı.

"Çocukluğumdan beri olgunlaştım ve Elizabeth ile ben genç kadınlar olarak dünyada kundaktaki bebekler kadar yalnızdık," diyordu alnını silerek sessizce. "Yine de aramızda pek fark yoktu. Hatırlarsınız, annemle babam öldüğünde ben sadece üç yaşındaydım."

"Ama orada uzun süre kalmadınız," diye üsteledi Thomas. "Tabii onlarla birlikte Nacogdoches'da yaşamadıysanız."

Kitty bir an konuşmadı, sonra yavaşça konuştu. "Hayır, San Antonio'da birlikte yaşadık.

Küçük bir ağaç korusuna ulaştılar ve korunun altında durdular. "Peki sana ne oldu?" Thomas kendine rağmen sordu. Onu nerede bulduğunu bildiğine göre bu hikâyenin mutlu bir sonu olamazdı.

"Hiçbir şey," dedi kısaca. "Hiçbir şey olmadı."

Thomas gözlerini kırıştırdı. "Bir şey olmalı, yoksa neden Nacogdoches'da yaşıyordun?"

"Elizabeth," dedi Kitty, gölgelikten çıkıp yola geri dönerken, "tatlı ve basit bir öfkesi var. Her zaman tahammül edebildi - yani, büyükannemle büyükbabama karşı benden daha sabırlıydı. Onunla birbirimize benzediğimizi söylerlerdi hep." Thomas bir gülümsemenin ortaya çıkmak üzere olduğunu görebiliyordu. "Gerçi ben bunu hiç göremedim."

Kız kardeşi hakkında daha fazla konuştukça dilini tuttu. Bir şeyler olmuştu. Nasıl olmasındı ki, Nacogdoches'ta tesadüfen karşılaştığı zamanki haliyle duruyordu. Ama bunun ne olduğunu açıkça söylemeyecekti. Ya da söyleyemezdi.

T o gece için - açıkta geçirecekleri son gece - barınak bulma umutları yoktu, ta ki harap ve terk edilmiş olduğu belli olan bir eve rastlayana kadar.

Kitty burayı bir baraka olarak tanımlayabilirdi ama keşfinden memnun olduğu her halinden belli olan Thomas'ı üzmemek istemiyordu. "Evet, geceyi kesinlikle burada geçirebiliriz," dedi, ön kapıyı zorlayarak açtı ve bir toz bulutu onu içeri buyur ederken öksürdü.

"Bu harika," diye coştı Thomas, "doğrusunu söylemek gerekirse bir gece daha yıldızların altında uyuyacağın için biraz endişeliydim. Genç hanımlar için pek tavsiye edilmez."

Yüzündeki alaycı gülümsemeyi gizlemeye çalıştı. Bir yılın büyük bir kısmını her gece 'yıldızların altında' uyuyarak geçirdiğini biliyordu.

"Teşekkür ," dedi sesli bir şekilde. "İyi bir fikir olduğunu söylemeliyim."

Adamın yanakları bu övgü karşısında zevkle parlıyordu ve o da kendini tutamayıp biraz ısındı. Bu adam üzerinde böyle bir etkisi varmış gibi görünüyordu. Bunun nedenini bir türlü bulamıyordu ve kendine karşı dürüst olduğunda, nedenini bulamayacağını umuyordu. Çoğu erkek aynıydı.

Öte yandan çoğu erkek, güneş batarken ve ateş böcekleri yanmaya başlarken dışarı çıkıp ay doğmadan bir tavşan yakalayamaz, öldüremez ve derisini yüzemezdi.

"Bunu yapmayı nereden öğrendin?" O eti ustalıklarla ateşe hazırlarken Kitty şaşkınlıkla ona baktı. "Peki bunu neden daha önce yapmadın?"

Bayat ekmek ve kurumuş domuz pastırması olmayan bir yemek düşüncesiyle ağzının sulandığını fark etti ve adam ona güldü.

"Yakında Sweet Grove'da her yerden biraz kopuk olduğumuzu öğreneceksiniz. Sadece El Seco'ya gidip dönmek bile bir günlük iş, bu da araziden alabildiğiniz kadar yiyecek almanız anlamına geliyor."

Parmakları hiç düşünmeden, zahmetsizce hareket ediyordu ve kız onun yeteneği karşısında büyülenmişti.

"Son birkaç gecedir bir tavşan bulamadım ama," dedi ve başını sol taraflarına doğru salladı, "yamaçta bir yuva var. Bir göz atmamak için çok açık görünüyordu."

"Bu gece burada hem yiyecek hem de barınak bulma şansımız nedir?" Kitty kendini böyle söylerken buldu ve Thomas güldü.

"Sakin bana şimdi şansa inanmaya başlayacağını söyleme!"

Alevler kısa sürede büyüdü ve çok geçmeden, pişmekte olan ete aç gözlerle bakarken iştahını kabartan etli yağ damlaları ateşe sıçradı.

Neyse ki Thomas'ın yemeğin bittiğini duyurması uzun sürmedi. Birkaç dakika beklettiler ve dokunabilecekleri kadar soğuduktan sonra minnettar kalplerle yemeğe yumuldular.

Kitty evin dışına yaslanırken parmaklarını yaladı. "Teşekkür ederim, Thomas. Çok lezzetliydi."

Yanıt olarak homurdandı, tembelce sırtırken ellerini karnına dayadı.

"Bana şunu hatırlatıyor -" Ama Kitty duraksadı. Eğer dikkatli olmasaydı, ona anlatmaya başlayabilirdi... ama o gecedен söz etmeyecekti.

Yukarı doğru ona baktı. "Sana neyi hatırlatıyor?"

Ona baktı; sakalı ve gülümsemesi bir arada hareket ediyordu ve nazik gözleri - çünkü naziktiler, bunu şimdi görebiliyordu - ona bakıyordu. Adam ona her şeyini açmıştı ve kadın ona neredeyse hiçbir şey söylememişti. Belki de şimdi tam zamanıydı. Belki de doğru kişi oydu. Belki de gitmesine izin vermenin zamanı gelmişti.

"En son tavşan yediğimde," dedi Kitty hüznle, parmaklarıyla elbisesinin eteğini karıştırarak, "evden kaçmadan önceki geceydi."

Thomas birkaç santim doğrulup ona baktı ama hiçbir şey söylemedi. Gözleri kelimeler olmadan da yeterince cesaret vericiydi.

"Gençtim," diye devam etti, artık onun bakışlarına karşılık veremiyordu. "Tanıdığımız çok az insan vardı ve ben dünyayı fazla görmemişim."

San Antonio'nun bazı kısımları dışında dünyanın herhangi bir yeri. Ve o zamanlar çok daha küçüktü. Sanırım sonunda Bay Ernest Gilman ile tanışmam kaçınılmazdı."

Ateşin içinde bir kütük kaydı. Kıvılcımlar saçtı ve yüzünü daha da aydınlattı.

"Bay Gilman bir komşumuzun yeğenydi ve ben çocukken onları düzenli olarak ziyaret ederdi. On beş yaşına geldiğimde, Bay Gilman'ı fark etmekten çok öte, Bay Gilman'ın beni fark etmeye başladığını fark ettim."

Alaycı bir gülümsemeyle yan gözle Thomas'a baktı. "Genç olduğumu unutmamalısın," dedi usulca. "Gençtim ve Elizabeth dışında dünyada benimle ilgilenecek çok az kişi vardı. Büyükanne ve büyükbabalarımız tam olarak zalim değillerdi ama sevme kapasiteleri yoktu. Torundan çok hizmetçiye benzerdik; asla kötü muamele görmezdik, ama asla önemsenmezdik. Ve bir gün, dışarıdaki merdivenlerde otururken durdu ve benimle konuştu."

"Bay Gilman mı yaptı?" Thomas'ın sesi kaba ve keskindi. Sanki başına gelecekleri biliyormuş gibiydi.

Kitty başını salladı. "Çok nazikti ve bana karşı tamamen ilgiliydi. Olgun ve yakışıklı birinin beni fark etmeye tenezzül ettiğine inanamıyordum. Kısa süre sonra kendimi onu görmeyi umarken buldum - komşuları ziyaret etmesini ve böylece bana rastlamasını bekliyordum. Bunu hep yaptı," dedi acı bir kahkahayla, "haftalarca her gün."

Thomas endişeyle, "Ta ki?" diye sorana kadar aralarında bir sessizlik oldu.

"Ta ki bir gün Bay Gilman, Thomas'a dizginlenemez ve tutkulu bir aşk Ben." İnsan düşününce hayret ediyor, diye düşündü Kitty, şimdi ne kadar sakın konuşabiliyordu. "Hayatım boyunca duyduğum en güzel haberdirdi ve Elizabeth'e evleneceğimi söylemek için sabırsızlanıyordum! Bayan Katherine Gilman."

Arkadaşı oturduğu yerde kıpırdandı ve ona yaklaştı.

Kitty içini çekti. "Bana ilişkimizi kimsenin bilmemesi gerektiğini, evlenmek için kaçmamız gerektiğini, çünkü büyükanneyle büyükbabamın buna asla izin vermeyeceğini söylediğinde, ki bunun doğru olduğunu biliyordum, o zaman anlamalıydım. Elizabeth'ten bir sır saklamak mı? Yalan söylemek mi? Bu bana göre değildi ama yine de kendimi bir kızın vermeye hakkı olmayan ve tutamayacağı sözler verirken buldum."

"Yani onunla kaçtın mı?" Thomas'ın sözleri hayal kırıklığına uğramış gibiydi ve onu incittiği için kendinden nefret ediyordu - ve kalbi

Onu böyle bir duyguyu hissedecek kadar önemsiyordu.

Başını salladı. "Elizabeth'e çay almak için kasabaya gideceğimi söyledim ve Bay Gilman beni belediye binasında karşıladı. Hemen içeri girip evleneceğimizi sanıyordum, ama sonra Ernest - yani Bay Gilman - başka bir kasabaya gerektiğini söyledi. "Nacogdoches'a varır varmaz evlenebileceğimizi söyledi," dedi ve burada bu tür yalanları anlatmanın zorluğuyla yutkundu.

Thomas'ın elinde bir tavşan kemiği vardı ve onu çekiştirerek parçalara ayırıyordu. "Peki ya sen?" dedi sonunda.

"O gece kendimi ona özgürce verdim," dedi Kitty yavaşça, "ve onunla evlendiğimden o kadar emindim ki, o zaman bir vaizin bana aksini söyleyebileceğini sanmıyordum. Yine de her gün yeni bir gecikme, her hafta o gün olamayacağına dair yeni bir neden vardı."

"Ve sen ona inandın mı?" Adamın ses tonu kuşkuluydu ve kız da bu kuşkuyu fark etmişti. "Bunca zaman sonra mı?"

Kitty hüznle gülümsedi. Uzun zamandır ruhunda saklı kalmaya zorlanan kelimeler şimdi ağzından dökülüyordu ve bu adam bir şekilde onları ruhundan atmasına yardım ediyordu. "Ne kadar genç olduğumu unutma. Kendimin ona, onun da bana bağlı olduğuna gerçekten inanıyordum. Ta ki ..." Parmakları boynunun yan tarafına gitti ve saçlarını çekerek dairesel bir yara izini ortaya çıkardı. "Ta ki bir akşam yemeği yakana kadar. Tek bir yanlış düşünceyle tavuk yanmıştı ve bu benim hatamdı. Cezalandırılmayı hak ettiğimi söyledi. Yanık için yanık."

Thomas sanki ele geçirilmiş gibi yavaşça ve gözlerini ondan ayırmadan hareket etti. Parmak uçları yara izinin üzerinden geçti ve kısa bir süreliğine kadının saçlarına dolandı. "Puro mu?" dedi kısık sesle.

Başını salladı. "Bu sadece bir başlangıçtı elbette. Bunu neredeyse on iki ay takip etti ve erzak almak için dışarı çıkmama izin verilen birkaç seferde yaralarımı elimden geldiğince gizlemeyi başardım - ve yine de, Bay Gilman'ın kasabaya karısı değil metresi olduğunu söylediği anlaşıldıkça daha az yer bana hizmet ediyordu. Bayan Gilman yerine Bayan Morrison diye çağrılmak dayaktan daha çok canımı yakıyordu."

Şimdi ona çok yakındı. Nefes alışını hissedebiliyordu ama yine de uzaklaşmak istemiyordu. Onu yakınında istiyordu. Uzun zamandır hiç kimseye duygusal olarak bu kadar yakın hissetmemişti.

Parmakları tekrar saçlarının arasından geçti ve kadın hikâyeyi bitirmek için acele ederek adamın ulaşamayacağı bir yere gitti. "Sonunda, onu öldürmeye bile gücüm yetmedi.

onu terk ettim. Hasarlı bir maldım; hiçbir erkek beni istemezdi, büyükannem ve büyükbabam kesinlikle geri dönmeme izin vermezdi ve başka arkadaşım da yoktu. Bir sabah uyandığımda beni terk ettiğini gördüm ve çok sevindim. Ama aynı zamanda yoksuldum, geçimimi sağlayacak bir yolum ve beni yanına alacak bir hayırseverim yoktu."

"Ve böylece, Madam Nancy," diye bitirdi Thomas, yüzü ciddiye.

Omuz silkti ve biraz fazla yaklaşan bir ateş böceğini fırçalayarak uzaklaştırdı. "O zamanlar içimde o kadar az ruh yaşıyordu ki, günde iki kez yemek yiyebildiğim sürece nerede olduğum ya da ne yaptığının bir önemi yok gibiydi. Ve Madam Nancy bana karşı bir bakıma iyiydi."

Artık daha fazla ateşböceği vardı. Ateş onları çekiyor olmalıydı ama Kitty onları fark etmedi bile. Thomas'ı izliyor ve ne olduğunu sadece Tanrı'nın bildiğini umuyordu.

T

Thomas ona baktı. Bu kadının -herhangi bir kadının- bir erkeğin ellerinde böyle bir acıya ve hayal kırıklığına katlanmak zorunda kaldığını düşünmek. Eğer bir erkek kız kardeşlerinden birine böyle bir şey yapsaydı...

Mariana'ya ya da Abigail'e. . . Thomas boğazının arkasında mide bulantısının yükseldiğini hissetti ve öğürme dürtüsünü bastırmak için yutkundu. Bu dayanabileceğinden çok daha fazlaydı; kız bu kadar acı çekmişti ve seçmediği ama mecbur bırakıldığı hayat için onu azarlamıştı!

"Kitty, ben ..." Ne söyleyeceğinden emin olamayan Thomas tamamen içten konuştu. "Sana o sefil şekilde davrandığı için üzgünüm. Hayatında böyle kötü bir adamı hak etmedin ve bir daha acı çekmemen için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Onun sözlerine gülümsedi; hüznü bir gülümsemede bu, ama ondan uzaklaşmadı. "Sesinizdeki tiksinti beni şaşırtmadı."

"Ondan öğreniyorum!" diye bağırdı Thomas, gerçek duygularına hâkim olamayarak. "Bir adamın bir kadını -sevdiğini iddia ettiği bir kadını- incitebilmesi! Yalan söyleyebilmesi ve seninle ilgilenmek, seni sevmek gibi bir niyeti olmadan senin masumiyetini alabilmesi... Buna nasıl dayanabiliyorsun bilmiyorum!"

Kitty omuz silkti, ama o bu umursamazlığın içindeki acıyı görebiliyordu. "Zaman, sanırım. Zaman her şeyi iyileştirir. Madam'daki zamanıma

Nancy onun da bana çektirdiği kadar acı çekmesi için dua ediyor ama şimdi bunu dşnmek bile beni üzüyor."

"zlmek mi?" diye ağzından kaçırdı ve kadın güldü.

"Evet, kederlen! İncam belki eskisi gibi değil ve kesinlikle olması gerektiği gibi olmasa da, intikamın kendi başına hiçbir değerı olmadığı ve incinene daha fazla acıdan başka bir şey vermediği gerçeğiyle teselli buluyorum." Doğrudan ona baktı ve gülümsediğini gördü. "Doğrusu, sanırım geç bir beyefendi odama girene kadar tam olarak iyileşmemiştim."

Thomas sertçe sırtıttı. "Odanıza ktğnz söyleyebilirim."

Güldü, başını geriye attı ve kendini neşeye kaptırdı. Ayın boynundaki parıltısı Thomas'ın göğsünün derinliklerinde bir şeyleri harekete geçirdi ve bu kadın için her şeyi yapabileceğini fark etti. Tesadüfi bir karşılaşma onu hayatını iyileştirmek için en büyük iki şansa götürmüştü: ailesine kavuşmak ve gerçekten sevdiği bir eşe sahip olmak.

"Kitty," dedi Thomas. Kızın kahkahası kesildi ve kk bir gülümsemeyle tembelce ona baktı. Kendini tekrar kaydırdı, birkaç santim ama uzanıp ona dokunabilecek kadar yakındı.

Cesaret edebilirse.

"Yolumuza çıkmaya devam eden şansların sadece bir tesadüften fazlası olabileceğini düşünüyor musun?" Sesi alçak ve samimiydi ve gözlerini ondan ayıramıyordu. "Seçtiğimiz bu hayatta mutluluğu bulabileceğimizi düşünüyor musun?"

Kitty ona deliymiş gibi bakıyordu. "Seçilmiş mi? I . . . Ne olduğunu bilmiyorum - "

"Evet, yle, öyle yapmalısın!" Thomas elini uzattı ve Kitty'nin elini kendi elinin içine aldı. "Kitty, şu ana kadar benim yapamadığım şeyin farkına varmış olmalısın."

"Ne?" dedi, sesinde korku vardı. "Ne demek istiyorsun?"

Thomas yutkundu. Ya şimdi konuşacaktı ya da sonsuza dek susacaktı. "Kitty, sana aşık oluyorum."

Bir an sessizlik oldu. Ve sonra: "Hayır, değilsin."

Sesi zgn ve kısıktı ama Thomas onun ellerini çekmemesine sevindi. "Evet, yleyim. Nasıl olmayayım?"

"nk ben - ben Bayan Morrison'ım, Madam Nancy'nin gözdesi!" Kitty gözyaşlarını tutamıyordu. "Hiç kimse beni bir insan olarak , hiç kimse, sen bile! Arabada kendin söyledin, nerede olursak olalım sana utanç getireceğimi..."

"Bunun için özür dilemedim mi - hatalı olduğumu söylemedim mi?" Thomas eski sözlerinin kendisine geri söylenmesinden dolayı incinmişti. "Eğer İsa seni temizlediyse, ben kimim ki aksini söyleyeyim? Kitty, beni tamamen büyüledin ve seninle ne kadar zaman geçirirsem sana o kadar aşık oluyorum!"

"Hayır, hayır yapamazsın - bu olamaz!" Şimdi ellerini onunkilerden çekti ve gözleri parlayarak ayağa kalktı. "Thomas, bana aşık olamazsın, bu mümkün değil!"

Ama o da ayağa kalktı ve ne yaptığını anlayamadan Kitty'yi kollarıyla onun çırpınışları kadar sıkı bir şekilde sardı.

"Seninle sadece saygınlık için evlendiğimi düşündüğünü biliyorum - ve evet, bunun bir parçası olduğunu kabul edebilirim." Sesi alçak ve derindi ve duygularını kontrol etmeye çalışarak, "Ama o zaman da şimdi bildiğim şeyi hissediyordum: birbirimize karşı gerçek ve samimi bir sevgi besleyebileceğimizi. Bu çağlar boyu sürececek bir evlilik olabilir!"

Ama kadın ona karşı mücadele etmeye devam etti. "Hayır, bilemezdin, beni o zaman da tanı mıyordun, şimdi de tanı mıyorsun!"

"Kitty, seni seviyorum," dedi kararlılıkla. "Ve bu evliliğin - bir kolaylık olarak başlayan bu evliliğin ... gerçek olmasını istiyorum."

O zaman mücadele etmeyi bıraktı. İçindeki mücadele bitmişti ve şaşkınlıkla ona baktı. "Gerçek mi?"

"Gerçek," diye tekrarladı Thomas ve ağzını onunkine doğru indirdi.

Asla ulaşmadı. Ancak ona ulaşan şey, gecenin içinde çınlayan yankılı ve acı dolu bir tokat oldu.

Thomas ellerini indirdi ve kadın geriye doğru tökezledi.

"Sadece istiyorsun - sadece her erkeğin istediğini istiyorsun," diye fısıldadı ve şimdi ilk kez gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Beni istemiyorsun. Beni bütünüyle değil. Kullanabileceğin bir parçamı istiyorsun."

"Hayır," diye mırıldandı Thomas, yanakları ve kalbi alev alev yanıyordu. "Hayır, Kitty, öyle değil - yani, tabii ki hayır demem - ama nedeni bu değil - "

"Ben insan ilişkilerinden korkuyor olabilirim," dedi onun sözlerini duymazdan gelerek. "Ama sen onsuz olmaktan korkuyorsun. Sevilmek için o kadar çaresizsin ki Thomas Bryant, ilgi çekmek için hırsızlık yapacaksın, suçlanmamak için yalan söyleyeceksin ve evleneceksin," ve burada burnunu çekti, "seni tekrar seveceğini düşündüğün insanlara dönmek için yeni tanıştığın bir kadınla evleneceksin."

Sözleri içini yakıyordu ve onu dinlemekten kendini alamıyordu ve onu durdurmak için konuşamıyordu.

"Beni korkutuyorsun," dedi sonunda, "ama bana yapabileceklerin yüzünden değil, burada, dünyada tek başıma, seninle evli olduğum için. Beni korkutuyorsun çünkü hayatında hiç iyi bir karar vermedin; ve ben seninle evlenmeye karar verdim."

T lamba açık bırakılmıştı. Kitty gözlerini açmadan iç çekti. Son müşterisi kimdi? Lambayı kapatmayı nasıl unutmuş olabilir? Madam Nancy'nin katı kuralları vardı.

ve daha önce bir kez cezalandırılmıştı.

Gözlerini açtığı anda kendini dışarıda yatarken buldu; üstünde ağaçlar ve bir ateşböceği, altında ise kuru otlar vardı. Paniğini bastırarak bekledi ve son iki günün anılarının su yüzüne çıkmasına izin verdi.

İki gün. Madam Nancy'den ayrıldığından beri sadece bu kadar mı olmuştu? Ve o gitmişti -

Kitty derme çatma yatağında iki büküm oldu ve kulübenin kapısının hafifçe aralık olduğunu gördü. Kapı aralığında yatan bir çift çoraplı ayak görebiliyordu.

Thomas Bryant.

Doğrulup gözlerindeki uykuyu sildi ve etrafına baktı. Mektup, öneri, düğün, salon, araba, ahır, geçit, ateşböcekleri... ve gerçek ve samimi bir sevgi önerisi.

Kalbi hızla çarpmaya başladı ve bir kez daha kulübeye baktı. Çoraplı ayaklar hareket etmiyordu.

Kitty derme çatma yatağından kayarak çıktı ve yatağın tabanını oluşturan şalı çekerek sırtını ağaç kabuğuna dayadığı bir ağacın altına sokuldu.

Thomas Bryant ona aşıktı.

Bu açıkça saçmalıktı. Üç gün önce onun varlığından bile haberi yoktu ve şimdi karısına ölümsüz aşkını mı ilan ediyordu? Onun

Sadece ailesinin önünde saygın görünmek istediği için arzuladığını açıkça belirttiği bir eş. Kendisinden çaldığı ailesinin. Yalan söylediği aile. Terk ettiği ailesi.

Kitty nefesini yanaklarından üfledi ve kuşların yavaşça uyanışını izledi. Sorun şu ki, aralarında geçen onca şeye rağmen, yeniden saygın bir hayat istediği için ondan nefret edemiyordu. Namus için ne yapardı? Neredeyse tamamen aynı şey olduğu ortaya çıktı.

Gözlerini kapattı ve zihni hiç beklenmedik bir şekilde son konuşmalarına geri döndü.

"Kitty, sana aşık oluyorum." "Hayır, aşık olmuyorsun."

"Evet, . Nasıl olmayayım?"

"Çünkü ben - ben Bayan Morrison'ım, Madam Nancy'nin ! Hiç kimse beni bir insan olarak görmüyor, hiç kimse, sen bile! Arabada kendiniz söylediniz, nerede olursak olalım size utanç getireceğimi..."

"Bunun için özür dilemedim mi - hatalı olduğumu söylemedim mi? Eğer İsa seni temizlediyse, ben kimim ki aksini söyleyeyim? Kitty, beni tamamen büyüledin ve seninle ne kadar çok zaman geçirirsem sana o kadar çok aşık oluyorum!"

Kadın onu yalanlamış, reddetmiş ve onu dinlemekten kaçınmıştı. Ve o pes etmemişti.

"Seninle sadece saygınlık için evlendiğimi düşündüğünü biliyorum - ve evet, bunun bir parçası olduğunu kabul edebilirim. Ama şimdi bildiğim şeyi o zaman da hissettim: birbirimize karşı gerçek ve samimi bir sevgi besleyebileceğimizi. Bu çağlar boyu sürecektir bir evlilik olabilir!"

Bir mutluluk şansı, gerçek bir saadet şansı ve onun yanıtı ne olmuştu?

"Hayır, bilemezsiniz; beni o zaman da tanı mıydınız, şimdi de tanı mıyorsunuz!"

Yine de Thomas Bryant onun için savaşmıştı.

"Kitty, seni seviyorum ve bu evliliğin - kolaylık olarak başlayan bu evliliğin . . . gerçek olmasını istiyorum."

Kalbi hızla atıyordu ve bileklerine, kulaklarına ve yanaklarına çarptığını hissedebiliyordu.

Neden korkuyordu ki? Thomas Bryant iyi bir adamdı; kötü şeyler yapmış iyi bir adam.

Kıkırdayarak gözlerini açtı. Gerçekten de birbirleri için biçilmiş kaftandılar. Gençken yaptıkları aptalca hatalar, ailelerini kaybetmeleri, umutsuzca geri dönmek istemeleri: belki de onu anlamaya, sevmeye daha hazır birini asla bulamazdı.

Bir kuş zıplayarak yere kondu. Bu bir kuzgundu ve ateşin etrafına düşmüş et parçalarını çekiştiriyordu. Güneş artık sıcaklığını artırmaya başlamıştı ve yiyecek arama zamanı yakında sona erecekti.

Thomas Bryant onu seviyordu. Anlaması zordu ama birlikte oldukları her gün bunun kanıtını ona göstermemiş miydi? Arabadaki adamlarla dövüşerek, çantalarını taşıyarak, onu geçitten geçirerek! Ve sonunda, eylemleri yerine sözlerinin onun adına konuşmasına izin verdiğinde, o ne yapmıştı?

Yüzüne geri fırlattım.

"Sadece istiyorsun - sadece her erkeğin istediğini istiyorsun. Beni istemiyorsun. Beni bütünüyle değil. Kullanabileceğin bir parçamı istiyorsun."

Adam itiraz etmiş, sonra da istemeyerek de olsa onu arzuladığını göstermiş ve kadın da onu bu yüzden cezalandırmıştı.

"Ben insan ilişkilerinden korkuyor olabilirim. Ama sen onsuz olmaktan korkuyorsun. Sevmek için o kadar çaresizsin ki Thomas Bryant, ilgi çekmek için hırsızlık yapacaksın, suçlanmamak için yalan söyleyeceksin ve seni tekrar seveceğini düşündüğün insanlara dönebilmek için yeni tanıştığın bir kadınla evleneceksin."

Bu sözleri söylemesinin üzerinden sadece on iki saat geçmişti ve şimdiden onlardan utanıyordu. Bir başkasını sevmenin ve sevgisine karşılık bulamamanın ne demek olduğunu herkes gibi o da biliyordu. Neden bu kadar acımasız davranmıştı?

"Beni korkutuyorsun, ama bana yapabileceklerinden dolayı değil, burada, dünyada tek başıma, seninle evli olduğum için. Beni korkutuyorsun çünkü hayatında hiç iyi bir karar vermedin; ve ben seninle evlenmeye karar verdim."

"Ne tür bir aptalsın sen?" Kitty yaklaşan sıcağa rağmen şalını daha sıkı sararak fısıldadı. "Bir şeyi kanıtlamak için gerçek aşkı bulma fırsatını kaçırmısın?"

Çünkü onun yaptığı da buydu. Thomas'a karşı da aynı sevgi kıpırtılarını hissetmemiş ve görmezden gelmemiş miydi? Kendini onları görmezden gelmeye zorlamamış, umutsuzca onu bir erkek -ve tüm erkekler gibi güvenilmez- olarak düşünmeye çalışmamış mıydı?

Ama Thomas Bryant öyle bir adam değildi. Onunla evlenmişti! Onunla bildiği tek nedenden dolayı evlenmişti: çünkü onu yanında tutabilmek için bu gerekliydi. Çünkü geri dönüşü olmayan bir şekilde

ona aşıktı. Belki Tanrı'nın bir dürtüsüydü, belki de Ruh'un öngörüsüydü, ama biliyordu.

Ve ona aşık olmuştu.

Kitty derin bir iç çekti. Adam ona bakar bakmaz anlamıştı, acısı yüzüne kazınmıştı ve sonra dönüp kapıyı arkasından iterek kulübeye girmişti. Adamın gidişinin acısı, ona olan aşkını ilan etmesinin acısından daha büyüktü ve işte o zaman anlamıştı.

Thomas Bryant'a aşıktı.

Yüzüne bilinçsiz bir gülümseme yayıldı. Sweet Grove sadece yarım günlük mesafedeydi ve şimdi kırsalda, ailelerinin yanlarında olduğu ve mutluluklarına engel olacak başka hiçbir şeyin olmadığı yeni bir hayat yaşama şansını yakalayabilirlerdi.

"Günaydın."

Kitty irkildi ve ayağa fırladı. Thomas önünde duruyordu ve onun kapıyı açtığını duymamıştı.

"İçebilmeniz ve yıkanabilmeniz için gidip su bulacağım."

Arkasına bakmadan uzaklaştı. Kitty ona baktı; ses tonu cansız ve donuktu ve Kitty'yle göz göze gelmemişti - gerçi belki de bunun nedeni su alma endişesiydi. Bu yüzden olmalı.

Bu değildi. Döndüğünde, ona bakmadan tavşan artıklarıyla suyu hazırladı ve Kitty, kendi utanç verici sözleri kulaklarında çınlarken, ona söyleyecek tek bir şey bile bulamadı.

Ta ki sıra son eşyalarını da bavullarına yerleştirmeye gelene kadar.

"Kahvaltı için teşekkür ederim," dedi çekingen bir sesle. Adam ona sırtını dönmüştü,

Muhtemelen bu yüzden şimdi bir şeyler söylemeye cesareti vardı. Bekledi.

Cevap olarak homurdandı ama arkasını dönmedi.

Kitty dudağını ısırdı. Özür dilemeye alışık değildi; bunun başlıca nedeni Madam Nancy'de geçirdiği zamanın ona bunun zaten diğer kişinin hatası olduğunu öğretmiş olmasıydı. Neden sadece bir dostluğu ya da bir müşterinin kızgınlığını gidermek için kendini küçük düşürsündü ki?

Bu farklıydı. Eğer şimdi konuşmazsa Thomas'ı sonsuza dek kaybedebilirdi - tabii daha önce kaybetmediyse.

"Thomas, ben - "

"Sweet Grove'u görmemiz fazla uzun sürmez," diye araya girdi, arkasını döndü ve kravatını titreyen elleriyle boğazına doladı. "Şimdi, uzun bir yoldan geldiğinizi biliyorum, Bayan ... Bayan ... şey, çok yol kat ettiğinizi biliyorum.

Son birkaç gündür zorlukla seyahat ediyordum ve şunu söylemek istedim: Bayan Elizabeth Sweet Grove'da değilse -ki olmadığını düşünmek için bir nedenim yok- ama değilse, benim yanımda her zaman bir ailen olacak. Eğer istersen. Eminim sana Bayan Elizabeth'in bir kız kardeş olabileceği kadar iyi bir kardeş olabilirim."

Adamın gözleri sonunda onunkilere takıldı ve Kitty'nin nefesi kesildi. Gözlerinde öyle bir hüznün vardı ki; bastırılmış öyle bir özlem, sevilme için öyle bir çaresizlik ve yine de konuşmak için tam bir isteksizlik.

İşte o zaman tam olarak ne yapacağını biliyordu.

Tomas gözlerini kırıştırdı. Onun bakışlarını tutmak acı vericiydi ama bu son kez olacaktı; bir daha asla kendisiyle hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça belli eden bir kadına karşı bu kadar cesur olmayacaktı.

Onu. "Yani," dedi sonunda ve kuruyan boğazını biraz rahatlatmak için yutkundu, "tek yapmamız gereken bu ateşi söndürmek ve sonra - "

Her şey bir anda, eteklerin savrulmasıyla ve Kitty Bryant -çünkü Kitty Bryant onun zihninde hep öyle kalacaktı- kollarında ve dudakları dudaklarında olana kadar beyninin takip edemediği bir hareketle oldu.

Bavulları bıraktı ve kolları doğal bir şekilde onu sarmak için hareket etti, kendini o öpücükte kaybederken onu yakınında tuttu.

Bir milyon yıl sonra ayrıldılar, ama Kitty tam olarak ait olduğu yerde kaldı: onun kollarında.

Thomas çaresizce, "Anlamıyorum," dedi nefesinin altında. Kitty güldü. "Ben de anlamıyorum. Pek sayılmaz."

"Ama sen dedin ki -"

"Ne dediğimi biliyorum," dedi alev alev yanan bir gülümsemeyle. "Ve . Korktum ve seni kendimden uzaklaştırdım."

Thomas çılgınca ona baktı. "Bu mümkün görünmüyor," diye nefes aldı. "Sana inanamıyorum - senin gibi harika birinin beni umursamayı düşünemediğine."

Gülümsedi ve bu katıksız bir neşenin geniş gülümsemesiydi. "Sen umurumda değilsin."

Vücudunu elektriklendiren heyecan donuklaştı. "musun?"

Kitty tekrar öpölmek için dudaklarını kaldırdı ve o da bunu isteyerek yaptı. Bu kadın için her şeyi yapardı. Her şeyi.

"Hayır," dedi sonunda. "Sen umurumda değilsin. Seni seviyorum Thomas Bryant. Seni düşündüğümde çok daha fazla seviyorum."

Sallanırken kanı hâlâ kulaklarına hücum ediyordu, hâlâ ona olan sevgisi ve ona olan bağlılığıyla sabitlenmişti. "Ama dün gece söylediğin şeyler ... bu nasıl olabilir?"

Sonra bakışları düştü ve yanaklarına renk geldi. "Korkmuştum."

"Korktun mu?" Thomas kollarını indirdi ve geriye doğru bir adım attı. "Kitty, seni korkutmak istememiştin."

Zayıfça gülümsedi. "Biliyorum. Senin suçun değildi; doğruyu söylemek gerekirse, bana böyle şeyler söyleyen herhangi bir erkek korkumu kışkırttı ve karşılığında duygularım olduğunda çok daha ezici olurdu."

Karşılığında duyguları vardı. Thomas buna inanamıyordu; bu kadın, onca şeye katlanmış ve bir daha asla güvenmemek için onca nedeni olan bu muhteşem kadın onu seviyordu.

Onu seviyordu.

"Beni seviyorsun," diye mırıldandı ve dudaklarından cevap niteliğinde bir gülümseme aldı.

Kitty başını salladı. "Seni seviyorum. Thomas, seni mümkün olduğunu düşündüğümde daha çok seviyorum - önceki bağlılık fikirleri, kalbimde gerçek ve karşılıklı sevgimiz olduğunu bildiğim şeyle karşılaştırıldığında hiçbir şey değil."

Yanaklarını şişirdi ve güldü. "Keşke dün gece benimle bu kadar samimi olabilseydin - beni oldukça huzursuz bir geceden kurtarırdı!"

Kadın tekrar renklendi ve Thomas onun sürekli değişen ifadelerine hayret etti. Onu gerçekten tanıyabilecek miydi? Bu şaşırtıcı kadında keşfedilecek sonsuz şey vardı.

"O zaman anlamıyordum," diyordu Kitty, "şimdi anladığım şeyi. Bu konuda tam bir netlikten yoksun olmam sana olan hislerimi değiştirmiyor - ve eğer bir şey varsa, onları anlamak için mücadele ettikten sonra, sanırım onlara daha da değer veriyorum."

Thomas ellerini ona uzattı ve o da kendi isteğiyle ellerini tuttu. "Şimdi, senden bilmek istiyorum, aşkım - bir tanem," ve yanakları pembe renklerini derinleştirerek onu memnun etti, "bana ne söylediğini anladın mı? Bu gerçek bir evlilik olacak: bir

Kahkaha ve sevgi dolu ve *gerçek* bir evliliğin gerektirdiği her Şeyi kapsayan."

Nefesi bođazında dűđümlendi. Tam da bu noktada onu kaybedecek miydi; ondan bunu istemek çok mu fazlaydı?

Verdiđi cevap onu hiç Őüpheye dűŐürmedi. Dudakları onunkilere sıkıca yapıŐtı ve kollarını onun boynuna doladı.

Sonsuzluk gibi gelmişti ama öpücük bitene kadar muhtemelen sadece bir dakika geçmişti.

"Şimdi," diye nefes aldı Kitty, yanakları muziplikle parlıyordu. "Bana bir Şans verecek misin?"

Thomas güldü. "Ah, Kitty. Seni gördüğümde yere yığıldığım an sana bir Şans verdim ve ölene kadar da vermeye devam edeceğim."

Yetersiz eşyalarını toplamaları sadece bir dakika sürdü ve yola çıkmaya hazır olduklarında, güneşten uzak yönü işaret etti, gölgeleri yolculuklarında onları takip etti.

"Pekâlâ o zaman," dedi Thomas Bryant, eli karısınıninkine dolanmıştı. "Hadi eve gidelim."

T

Sweet Grove'a doğru yürüdükleri o kısa yol boyunca elleri bir an bile inmedi. Kitty buna inanamıyordu; sevdiği adam -ve onu seven adam- o yürürken yanındaydı.

Yol boyunca ve yokuş yukarı, Thomas'ın ona söz verdiği gibi, yakında meyve bahçesinin alt tarlasını görecekti.

Eli seğirdi.

"Memnun musun?" Thomas bir köşeyi döndüklerinde ona nazikçe sordu.

Kitty'nin eli henüz gelmediklerini görünce gevşedi. "Evet, ben mutluluktan başka bir şey değilim."

Başka bir köşe ve başka bir seğirme.

"Belki de değil," diye itiraf etti. "Orada nasıl bir tepkiyle karşılaşacağımı görmek için oldukça gergin olduğumu söylemeliyim. Elizabeth'in geçmişim hakkında ne kadar şey bildiğini bilmiyorum."

Thomas fazla endişeli görünmüyordu. "Eminim sizi gördüğüne çok sevinecektir."

"Belki de değildir," diye tekrarladı Kitty. "Tek bildiğim, neler olduğunun tamamen farkında olduğu ve tam da bu nedenle benden uzak durmayı seçtiği." Yutkundu. Daha önce kız kardeşinden hiç şüphe etmemişti; neden şimdi? "Belki de benim gelişim onun için sadece bir utanç kaynağı olacaktır."

"Ve belki de," dedi Thomas umutlu bir havayla, "gözünün önünden kaybolduğun her yıl senin için endişelenmiş, nereye gittiğini bilmemiş ve bir yerlerde hayatta olduğuna dair umutsuz bir umutla yaşamak zorunda kalmıştır."

Güneş şimdi en tepedeydi ve Kitty bunalıyordu. Ağaçların altında olmak için neler yapmazdı. . .

Kocasına bir bakış atarak, "Kabulünüz konusunda hiç endişeli görünmüyorsunuz," diye gözlemledi. İlişkilerinin bu yeni aşaması tuhaftı. Sanki yeniden kur yapıyorlardı - ya da daha doğrusu ilk kez kur yapıyorlardı. Sözlerinin haddini aşmadığından hiçbir zaman tam olarak emin olamadı.

"Tüm bu olanlardan sonra kardeşleriniz için endişelenmiyor musunuz?" Thomas Omuz silkti, ama o olabilir söyle zaten ile onu gösterdiğinden daha fazlasını hissettiğini anlamıştı. "Sanırım Jonathan dönmemi istemeseydi böyle bir mektup yazmazdı. Kuşkusuz," dedi ve alaycı bir tavırla güldü, "nedeni beni azarlamak olabilir. O her zaman azarlayan biriydi, benim ağabeyimdi."

Gülüşüler, ama Kitty elini onun elinin içinde sıkı ve cevap olarak bir sıkışma aldı. Ne bekleyeceklerini bilmiyorlardı.

Ve bunu hiç beklemiyorlardı. "Bu da ne ..." Thomas nefes aldı.

Şaşkın ve şaşırmaya hazır olan Kitty, adam olduğu yerde durunca yerinden sıçradı. "Ne - ne oldu?" dedi endişeyle. "Ne gördün sen?"

Cevap vermedi. Vadiye inip köşeyi döndüklerinde beliren bir tabelayı sessizce parmağıyla işaret etti.

Tabela güzel bir yeşile boyanmıştı ve üzerinde şöyle yazıyordu: Sweet Grove: Teksas Büyüklüğünde Kalbi Olan Küçük Bir Kasaba.

Kitty'nin nefesi boğazında düğümlendi. "Buradayız," diye . "Bu yeni bir şey," diye mırıldandı Thomas.

Kavurucu sığağın altında durmuş, tabelaya bakıyorlardı. Kitty buna inanamıyordu; üç gün önce bu tabelanın varlığından bile haberi yoktu ve şimdi kocasıyla birlikte, kız kardeşini beş yıl sonra ilk kez görmesine saniyeler kala duruyordu.

Yutkundu. Belki de henüz buna hazır değildi.

"Hazır mısın?" Thomas bir kez daha onun zihnini okuyabiliyor gibiydi - bir koca için faydalı bir numara olduğunu düşünüyordu ama tek bir sırrı bile olmayacaksa bu yorucu olabilirdi.

Ve sonra kendini kontrol etti. Sırlar mı? Artık onlardan yok; ona beladan başka bir şey getirmemişlerdi. Artık Teksaslı, Tatlı Kuru, Bryant dürüstlüğü vardı.

"Kitty." Onu aceleye getirmiyordu; sözlerinde güç yoktu. Sadece kibarlık. "Hazır mısın?"

Başını salladı, konuşmak için sesine güvenmiyordu.

Bir dakika daha yürümeye devam ettiler ve sonra bir köşeyi döndüklerinde Kitty'nin nefesi kesildi.

"Cennet," diye nefes aldı. "Burası bir cennet."

Ses tonunda abartı yoktu. Tatlı yeşil çimenler görebildiği kadar uzanıyordu ve esinti hafifçe ona doğru karıştığında, meyveleri küçük ve tatlı ekşi olan sıra sıra elmaları hem koklayabiliyor hem de seyredebiliyordu. Sonunu göremiyordu ve dibe yakın küçük bir ev kümesi dışında hiçbir şey bu güzel yeşili bozmuyordu.

"Burası Cennet değil," dedi Thomas sözlerinde zengin bir duygusallıkla. "Burası Sweet Grove."

Kim bilir orada ne kadar duracaklardı; gerçekten de Kitty orada bir saat ya da daha uzun bir süre mutlu bir şekilde durabilir, her şeyi içlerine çekebilir, tüm bunların şaşkınlığı merak edebilirdi. Yapabilirdi, ama yapmadı.

Bir kadın onlara en yakın tarladaki merdivenin yarısına kadar çıkmıştı. Üzerinde bir önlük vardı ve önlüğü merdivendeki bir kıymığa takılmıştı. Saçları uzun ve bukleler halindeydi ve sırtından aşağı bir nehir gibi akıyordu.

"Elizabeth ..." Kitty bunu söylediğinin farkında bile değildi - aslında Thomas kadının yönünü göstermeseydi bunu bilemezdi.

"Elizabeth?" diye mırıldandı. "Emin misin?"

Kitty önlüğünü merdivenden çekmeye çalışan kadının şekline baktı. "I . . . Bilmiyorum."

Kadın ıçıklık attı ve merdivenden düşerek merdiveni aşağı sürükledi ve bir yığın halinde yere çakıldı.

"Bu o," dedi Kitty kararlılıkla. "Bu sakarlığı nerede görsem tanırım."

Thomas onun yanında güldü ve sonra o gün boyunca yapmadığı bir şeyi yaptı: elini bıraktı.

"Peki o zaman," dedi gülümseyerek. "Gitme vaktiniz gelmedi mi?"

Ama tereddüt etti. Gerçek gibi görünmüyordu; ona bu kadar yakın olmak, içmeyi hak etmediği başka bir mutluluk kuyusuna yakın olmak.

Ve sonra kadın . Açık mavi elbisesi hafifçe yere düştü ve esinti elbiseyi hafifçe karıştırdı. Bu sadece ve sadece şanstı - ya da Kitty'nin alaycı bir şekilde düşündüğü gibi, Tanrı'nın mizah anlayışı tamamen çıldırmıştı -

Yüzü tarlaya dönük olarak ayağa kalktı ve gözleri hemen tarlanın kenarında duran iki figüre takıldı.

İçlerinden biri uzun boyluydu, sakallıydı ve kocasına oldukça benziyordu. Ve diğeri ...

Bir çığlık daha, ama bu neşe, sevinç, şaşkınlık, şaşkınlık ve ikinci şansların çok zor elde edildiğini bilen bir Tanrı'ya övgü çığlığıydı.

Ve böylece, Katherine Morrison çok uzaktayken, kız kardeşi Elizabeth onu gördü ve ona doğru koştu.

"Kitty!" Beş yıldır görmediği kadın tarafından kucaklandığı sırada Kitty'yi içine çeken haykırış buydu.

"Elizabeth," diye nefes aldı. Kolları kız kardeşine dolanmıştı ve onu gözyaşlarına boğmakla tehdit eden bir kucaklaşmanın içine sıkıca çekiliyordu. Elizabeth'in kokusu bile aynıydı.

"Ben - Ben inanamıyorum! Sen buradasın! Yaşıyorsun!"

Kitty kıkırdadı ve sanki kalbinden bir ağırlık kalkıyormuş gibi hissetti. "Ben buradayım."

"Buradasın!" Elizabeth gözlerine inanamıyormuş gibi bakarak tekrarlardı. "Yıllarca her yerde seni aradım - mektuplar gönderdim, hatta birçok kasabaya bizzat gittim. Ve sonra sen buraya geldin."

Kitty'nin kalbini bir rahatlama ve sevinç dalgası doldurdu. Onu aramıştı. Kız kardeşi onu aramıştı. İsteniyordu. Hoş karşılanmıştı.

Elizabeth hâlâ haykırıyordu: "Buradasınız! Sweet Grove'da! Evindesin!" Kitty, ablasının ona dürüst bakabilmesi için geriye doğru itildi ve Elizabeth gülümsedi. "Evindesin."

T

homas iki kız kardeşin yeniden bir araya gelişini sevinçle izledi. Onca üzüntüden, onca kafa karışıklığından ve onca yalnızlıktan sonra, iki Morrison kız kardeş

Sonuncu
su.

Ve yine de - iki *Morrison* kardeş değil. Kitty'nin elinin güneşte parladığını görmeye o kadar alışmıştı ki, şimdi iki ışık kaynağı olduğunu fark etmesi bir anını aldı. İki parlayan yüzük. İki alyans.

"Evli misin?" Kitty ağladı.

Elizabeth kızardı ve, "Söylemeliyim ki her şey aceleyle oldu, ama ben - Kitty, sen de evlendin!" dedi.

Thomas kendini tutamadı. "Elimizde değildi; üç gün önce tanıştık ve - "

"Üç gün - üç gün mü?"

Eğer Kitty'nin kız kardeşinin kendisine saldırmasına asla izin vermeyeceğini bilmeseydi, Thomas kendini tehlikede hissedebilirdi. Gözleri hançer gibiydi ve ona dik dik bakmak için kız kardeşini bırakmıştı.

"Özür dilerim," dedi sesinde en ufak bir özür belirtisi olmadan. "Sanırım sizi yanlış anlamış olabilirim. Kız kardeşimle -küçük kız kardeşimle- ilk kez üç gün önce mi tanıştığınızı söylemişsiniz?"

Thomas yutkundu. "Evet, ama... kulağa olduğundan çok daha tuhaf geliyor!"

"Peki tam olarak nerede tanıştınız?" Elizabeth ona tehditkâr bir şekilde baktı - ya da en azından, kendi karısına geçici bir benzerlikten daha fazlasına sahip olan genç bir kadının sahip olabileceği kadar tehditkâr bir şekilde.

Thomas çaresizce Kitty'ye baktı ve Kitty sırtarak omuz silkti. "Bu - muhtemelen zamanı değil," dedi aceleyle. "Onun yerine hakkında konuşmak - "

"Konuyu değiştirmeye çalışmayın, efendim!" Elizabeth artık savaş yolundaydı ve onu çok az şey durdurabilirdi. "Sorularıma cevap vermekten kaçınmayın! Sen kim olduğunu sanıyorsun da böyle bir şeye kalkışıyorsun?"

"O benim küçük kardeşim."

Üçü de dönüp baktıklarında uzun boylu, temiz traşlı bir adamın, elinde ağır bir balta ve yüzünde bir parıltıyla kendilerine doğru yürüdüğünü gördüler.

Kitty nefesini tuttu ve Thomas'ın arkasına geçerek elini sıktı ama adam kıpırdamadı. Hafif yıpranmış botlar ve yırtık keten bir gömlek giyen adamı çok iyi tanıyordu.

"Kitty," dedi sertçe. "Bu benim kardeşim Jonathan." İki adam karşı karşıya geldi, her iki tarafta da bir kız kardeş vardı.

"Kardeşin mi?" Elizabeth bir adamla diğeri arasında gidip geldi. "Kardeşim mi dedin?"

"Bu," dedi Jonathan derinden, "benim küçük kardeşim Thomas."

Thomas yutkundu. Böyle olmasını beklemiyordu. Emin olmak için, karısı ve kız kardeşinin yaşadığı uzlaşmanın aynısını yaşayacağını tahmin etmemişti; kucaklaşmalar ve gözyaşları Bryant ailesinin tarzı değildi, özellikle de oğullarında. Ama bu ...

Elizabeth ona bakıyordu ve bu hoş karşılanacak bir bakış değildi. "Thomas - Thomas, hırsız olan mı?"

Kalbi sıkıştı. Neden farklı olmasını beklemişti ki? Mutluluğu yakalamak için tek şansı vardı ve bu şans sabahın serinliğinden daha hızlı bir şekilde elinden kayıp gidiyordu.

"O değişti," dedi bir ses. Arkasından geliyordu ve bakmadan onun Kitty olduğunu anladı. "Eskiden öyle biri olabilirdi ama artık öyle biri değil."

"*Katherine*, bunu nasıl bilebilirsin ki?" Elizabeth kız kardeşine tısladı. "Dört gün önce onu Adam'dan ayırt edemezdin!"

"Ama şimdi seviyorum," dedi Kitty ve ona gülümseyerek elini onun elinin içine koydu. "Onu seviyorum. O benim kocam Elizabeth ve onun geçmişinin geride kaldığını biliyorum. Benimki de öyle."

Elizabeth bunun üzerine kaşlarını kaldırdı ama konuşacak zamanı yoktu.

Thomas, "Buraya sizinle de- barışmak için geldik," dedi, Ağabeyi ile yengesi arasında gidip geliyordu. "Ama eğer bu mümkün değilse ..."

Sesi kısıldı. Boğazı çok kuruydu; ailesini tekrar kaybetme düşüncesi ...

Sonra Jonathan'ın bakışlarının güneş ışığında parlayan bir şeye kaydığını gördü. Kitty iğnesinden bir bukleyi itmek için sol elini kaldırdı.

Thomas endişeyle kardeşine baktı.

"Bu çok güzel bir yüzük." Elizabeth kız kardeşine mutlulukla gülümsedi ama Kitty panik içinde başını çevirip Thomas'a baktı.

Jonathan gözlerini ondan ayırmadan, "Evet," dedi. "Çok güzel."

Umutsuzca açıklayacak kelimeleri ararken Thomas'ın kanı damarlarında dondu. Nasıl açıkladın? Bir el kendi elini sıktı ve Kitty'ye zayıfça gülümsedi.

"Sanırım," diye devam etti Jonathan ifadesiz bir ses tonuyla, "bunun arkasında bir hikaye var. Duymak için sabırsızlanıyorum."

Thomas yutkundu.

Ve sonra nefesini kesen bir kucaklaşmanın içine çekildi. Jonathan baltayı bırakmış ve ona doğru o kadar hızlı hareket etmişti ki, istese bile bundan kaçınamazdı.

"Kardeşim." Jonathan'ın söylediği tek kelime buydu ama yeterliydi. Thomas kardeşini sıkıca kucakladı ve sonra birbirlerini bıraktılar.

Eğer Thomas daha iyi bilmeseydi, gözyaşlarının ağabeyi tarafından hoyratça silindiğini söyleyebilirdi.

"Peki o zaman," dedi Jonathan. "Geri döndün."

Thomas küçük bir gülümsemeyle, "Sakal gitmiş," dedi.

Elizabeth güldü. "Israr ettim. Sonunda pes etti."

Thomas bavulunu aldı ve karısına kolunu uzattı. Kitty hemen tuttu. "Pes mi ettin? Kardeşim üzerinde bu kadar güçlü birini daha önce hiç görmemiştim; bana sırrını anlatmalısın."

"Beni alev alev yanan bir cehennemden kurtarın." Jonathan, Kitty'nin bavulunu alıp evlere doğru yürümeye başlarken sert bir sesle konuştu.

"Alev alev - ne demek istiyorsun?" Thomas şaşkınlıkla ikisine de baktı ve Kitty güldü.

"Sanki çok şey kaçırmışız gibi görünüyor," dedi meyve bahçesinde ilerlerken, ayaklarının altında yeşil çimenler ve tepelerinde yeşil yapraklar vardı.

Elizabeth omuz silkti. "Olabilir. Ama gördüğünüz gibi," dedi ve iki kadının heyecanla konuşup onlara el salladığı yeri işaret etti, "Mariana ve Abigail sizi fark ettiler ve bu hikâyeyi anlata anlata bitiremeyecekler."

"Peki Aaron nerede?" Thomas'ın sesindeki heyecan herkes tarafından duyulmuş olmalıydı ama Elizabeth ve Jonathan birbirlerine bakiştılar.

Jonathan öksürdü. "O burada değil."

En büyük kardeşine baktı. "Burada değil mi? Ama - "

Çok küçük bir sarsıntıydı ama Elizabeth sessizce konuşmaya devam edilmemesi gerektiğini belirtti.

Thomas yutkundu. "Belki başka zaman. Bak Kitty, Mariana el sallıyor!"

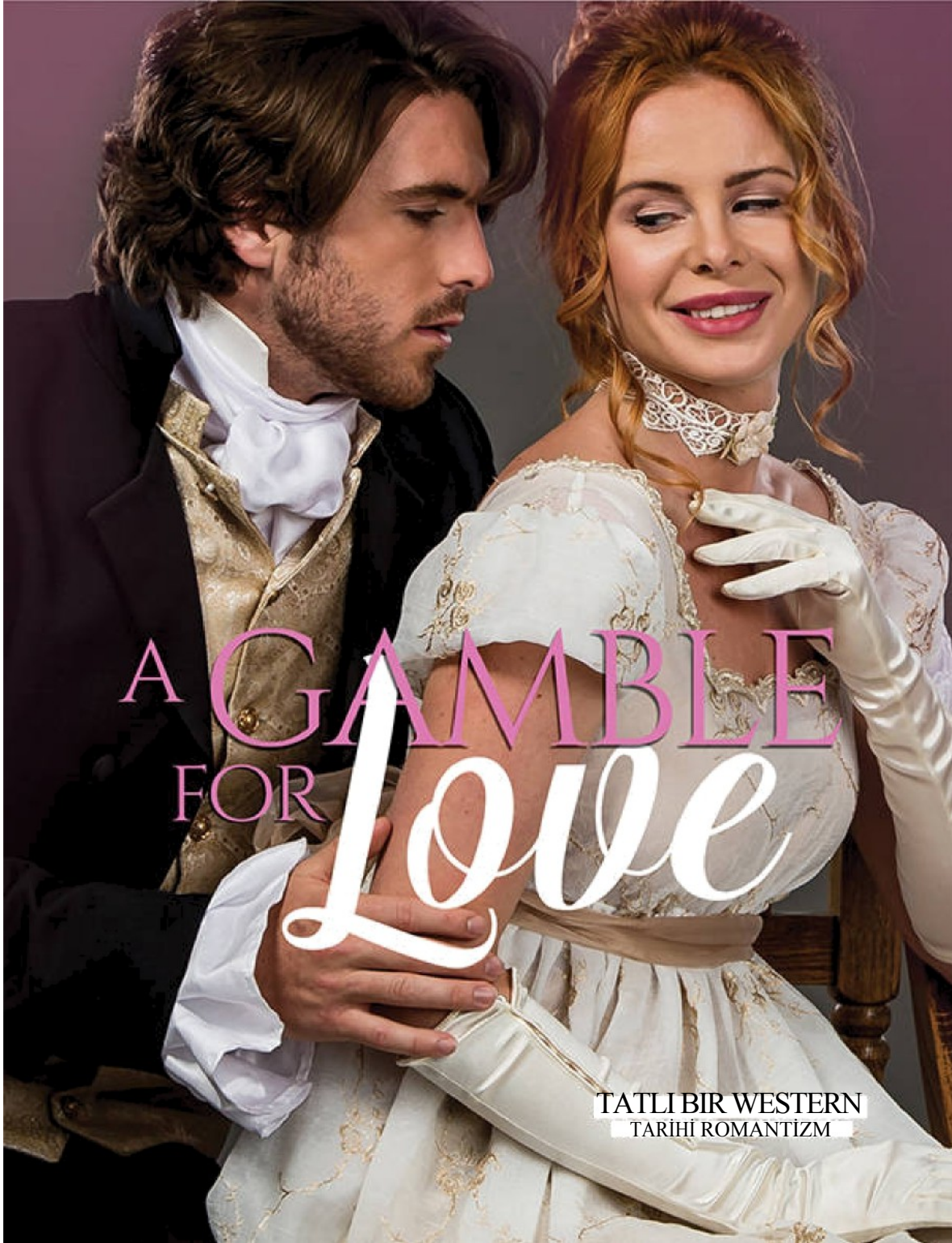
Sevincini kalbinin derinliklerinde hissediyordu ve bu sevinç, eli koluna nazikçe ve gergin bir şekilde dolanmış olan karısına, Kitty'sine duyduğu sevgiye karışıp kanıyordu.

Kitty onu sıkıca kavradı ve o da karşılığında sıktı. "Tanışman gereken birkaç kişi daha var," dedi sevgiyle. "Kız kardeşlerim. Sana bayılacaklar."

"Umarım öyledir," dedi sinirli bir şekilde gülerek. "Görünüşe göre büyük bir aile edindim! Hemen isimleri öğrenmeye başlamam gerekecek."

"Kendini üzme." Karşıdaki kardeşine, öndeki kız kardeşlerine ve yanındaki karısına bakarken Thomas'ın sesi duygu yüklüydü. O artık evindeydi. "Sweet Grove'da büyümek için her zaman bir şans vardır."

EMILY MURDOCH

*Babam Gordon'a.
Bana meydan okumaktan, beni cesaretlendirmekten ve güçlendirmekten asla
vazgeçmiyorsunuz.
Pek çok kişiye verdiğiniz inanılmaz ilham için teşekkür ederim.
Ve her zamanki gibi, Joshua.*

AKKNOMLEDGMENTS

Melissa Storm gibi bir deha olmasaydı bu Sweet Grove serisi var olamazdı.

Yarı yazar, yarı dahi, yarı tek boynuzlu at, yarı anne ve yarı arkadaş. Ona borçlu olan tek yazar ben değilim ve umarım benim üzerime oynadığı kumarı geri ödeyebilirim.

Annem ve babam Mary ve Gordon ile erkek kardeşim Haydon, en harika destek ekibim olmaya devam ettiler. Yazarlık kariyerimi hiçbir zaman bir kumar olarak görmediler ve umarım bunun karşılığını aldığımı düşünüyorlardır.

Bana böyle bir kelime sevgisi veren kişiye: teşekkür .

T

Ya salon sahnedeki kızlardan daha hızlı dans ediyordu ya da Aaron Bryant düşüyordu.

Ağır bir gümbürtü ve sol tarafına yayılan acı el tarafı ona düştüğünü söyledi. Daha doğrusu düşmüştü. İnleyip halsizce elini başına götürürken odada kahkahalar ve kahkahalar çınladı. Altın rengi ipek yeleği yırtılmıştı ve şakağına aldığı darbe boynuna acı veriyordu.

"Haydi bakalım Bryant!" diye bağırdı bir adam kahkahalar arasında. "Eğer içkini tutamıyorsan, belki de kartlarını da tutmamalısın?"

"Sessiz ol," diye mırıldandı Aaron, bardakların kenarlarından taşan bira yüzünden yapış yapış olmuş ahşap zeminden kendini yukarı doğru iterken. "Ben ne yaptığımı biliyorum."

Aaron'un geveleyerek söylediği sözler odada yankılanırken arkadaşlarından daha fazla kahkaha yükseldi, Aaron tam olarak oturamadı, az önce devrildiği sandalyeye tam olarak düşmedi. İçlerinden sadece biri gülmedi. Aaron'un doğruyu söylediğini bilmiyorlardı. Aaron Bryant ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Sarhoş değildi. Bir damlasına bile dokunmamıştı. Barın arkasındaki genç Melinda onun numaralarını biliyordu ve çıplak gözle bakıldığında, arkadaşlarının karınları yanıyormuş gibi boğazlarından aşağı döktükleri biranın aynısını döküyordu.

Aaron değil. Kafası berraktı, düşüşü rol icabı, geveleyerek söylediği sözler ise hafife alınmasını sağlamak için bir numaraydı.

Çok işe yaradı.

"Şimdi," dedi, karşısındaki Don'un bir başka kıkırdamayı gizlemeye çalışmasını izlerken gözlerini biraz fazla yavaş kırıştıtararak. "Sanırım bizden önceki el üzerine bahis oynuyorduk, haksız mıyım?"

Masada beş kişi vardı: James Carpenter, buranın yerlisi; Don, belli bir mesleği olmayan bir iş adamı; hiçbirinin tanımadığı ve adını vermek istemeyen bir yabancı; ve sessiz olan salon sahibi. Onlar oyunlarına otururken Aralık rüzgârı camları tıkırdatıyordu ama onlar sert havaya aldırış etmiyorlardı. Poker oynuyorlardı.

"Bryant, hiç halin yok," diye kıkırdadı solundaki James, başını sallamaya ve parmağıyla işaret etmeye çalışıp ikisinde de başarısız oluyordu. Aaron onun nefesinin pis kokusu karşısında burnunu kıvırmamaya çalıştı. "Hiçbir durumda değilsin ve bu bir gerçek!"

"Oh, bırak oynasın!" Aaron'un tanımadığı adam içtenlikle kıkırdadı. "Görünüşe göre çocuğa bir ders verilmesi gerekiyor ve benim ceplerimin de astarlanması gerekiyor! Aralık ayındayız ve ben 1843'e buradaki her esnafa Noel hediyesi borcum olmadan girmek istiyorum!"

Aaron gülümsememeye çalıştı. Aptallar. Hayatının en iyi elinin üzerinde oturduğunu bilmiyorlardı - asla göreceğini düşünmediği bir el. Floş. Arka arkaya dizilmiş beş kupa Papaz'la bitiyordu ve masadaki tüm parasını ve geri kalanını geri kazanma şansını kaçırmayacaktı.

"Ben ." Aaron'a bu coşkuyu vermek için sadece dört kelime gerekiyordu ve Aaron rahatlayarak sesli bir şekilde iç çekti. Sadece kumarda bu kadar uçabilirdiniz ve onunla oynayacak kadar istekli ya da aptal birini bulabildiği her gece aradığı şey de buydu. Bu onun ekmek teknesiydi, onu bir gün daha ayakta tutuyordu ve onsuz bir gün ... şey. Yaşamaya değer miydi ki?

"Hepsi tamam mı?" Don homurdandı ve salon sahibi kaşlarını kaldırdı. "Eğer paranı sokağa atmak istiyorsan Aaron - "

"Bana öyle deme." Neşeli ve puro dumanı saçan atmosfer birden soğudu.

Aaron daha birkaç saat önce tanıştığı adama baktı, gözlerinde arkadaşlarının aniden keskin ve acı olduğunu fark ettiği bir parıltıyla baktı. "Bana öyle demeyin efendim," dedi sessizce. Salon tartışmayı duymak için sessizleşmişti ve bazıları onun kötü şöhretli öfkesi geçerse geceyi burada düşünüyordu.

Don özür dilercesine ellerini kaldırdı. Ağarmış saçları uzundu ve sakalları dağınıktı ama öfkeyi gördüğünde tanırıdı. "Yanlış anlamayın Bay Bryant, hiç yanlış anlamayın."

Masada oturan ve Aaron'un tanımadığı adam o kadar da zeki değildi. "Aaron bana son derece saygın bir isim gibi görünüyor," diye burnunu çekti. "Neden nefret ?"

Aaron Bryant ayağa kalkarken iki beyefendi bardan ayrıldı ve Lucky Star salonundan dışarı çıktı. Masalardaki mumlar titredi ve Melinda kendini gözden uzak tutarak barın arkasındaki sandalyeye yavaşça oturdu. Aaron uzun boyluydu; otururken olabileceğinden daha uzun görünüyordu, kolları ve geniş omuzları güçlüydü. Yabancı oturduğu yerde büzüldü.

"Benim adım Aaron Bryant." Sözleri sessizdi, ama büyük adamların kesinlikle yaptıkları bir şey yüzünden cezalandırılmak üzere olduklarından endişe etmelerine neden olan bir yankı vardı. "Bu benim babamın adıydı ve babamdan tüm kötü özellikleri miras aldım: adı, öfkesi ve kumar alışkanlığı. İlkinden kurtulamadım, ikincisinden kurtulmayı başaramadım ve sonuncusunu hiç sahip olmadığım bir çocuk gibi benimsedim. Şimdi. Hadi oynayalım."

Yavaşça oturdu, nabızı kulaklarında zonkluyordu. O isim. Sweet Grove'u ne kadar geride bırakırsa bıraksın ondan asla kaçamayacaktı. Ailen tarafından kovulabilirdin ve asla sahip olduğun huzuru ve rahatlığı bulamazdın. Sadece oyun. Sadece bir sonraki bahis. Sadece bir sonraki kumar.

Salon sahibinin yanıtı "Ben varım," oldu. Yabancı hariç herkes isteksizce dolar ve sent yığınlarını masanın ortasına doğru itti.

Aaron ona ters ters baktı. Kanı yeniden pompalanmaya başlamıştı ama bunun nedeni artık kumar oynamasıydı, acısı değil. Çok yakındı, hayatının en büyük elini kazanmasına saniyeler kalmıştı. Her seferinde bir bahis oynayarak yaşadığınızda, bu para değildi: bu bir sonraki öğününüz için endişelenmediğiniz koca bir haftaydı. "Var mısın, evlat?"

Yabancı gençti, belki yirmi, belki de biraz daha büyüktü, siyah saçları ve siyah gözleri ona odaklanmış bir ifade veriyordu. Bir an için ters ters baktı ve sonra bakışları düştü. Gözlerini kırptırdı.

"Ben varım, tabii ki," diye mırıldanarak küçük yığını masaya itti.

Aaron'un kalp atışları hızlandı. Her an olabilirdi; kartlar açılacak ve hayatında hiç görmediği kadar çok parayla oradan uzaklaşacaktı. Sadece otuz saniye daha sürecekti ve -

"Ben sizden daha fazla para yatırdım, Bay Bryant," diye mırıldandı salon sahibi. Salon sessizliğe gömüldü. "Kazananın ben olduğumu açıklamadan önce bana başka ne teklif edebilirsiniz?"

Aaron, "Cebimdeki saat, sırtımdaki giysiler, istersen mirastan payım!" diye cevap verirken içinden bir güven akıyordu. Bana bir faydası yok ama yine de saklayacağım. Şu kartları görelim."

gözler ikisinin arasına baktı.

"Bunu yapmak istediğine emin misin Bryant?" Don önce ona, sonra da masanın ortasındaki bozuk para yığınınına baktı. "Bu çok büyük bir bahis."

Aaron omuz silktilti. Ağzı kurumuştı ama içinden coşku fişkırıyordu. "Çok iyi bir elim var."

Dağıtıcı James'ti ve masanın etrafına korkuyla bakarak, "Son bahisler? Kartlarınızı gösterin."

Don'da üç, James'te iki çift vardı. Yabancıda biraz daha iyisi vardı. Sonra sıra Aaron'un eline geldi. Dokuz, on, vale, kız ve kupa papazını gösterirken meleklerin şarkı söylediğini neredeyse duyabiliyordu.

Düdük sesleri salonda çınladı. Oynadıkları oyun tüm salonun ilgisini çekmiş, hatta kızlar sahnede dans etmeyi bırakmıştı.

Aaron fark etmedi. Galibiyetin heyecanı içindeydi, kalabalığa ve masaya bakıp gülümsüyordu.

"Özür dilerim," dedi salon sahibine.

Phoebe Vazquez genişçe gülümsedi, kumral saçları gözlerinin üzerine düşerken ... kraliyet floşunu uzatmak için öne eğildi.

"Hayır, Bay Bryant," dedi tatlı bir sesle. "Lütfen özürlerimi kabul edin."

Aroyal flush. Teksas'ta kraliyet ailesine bu kadar güzel bir el kadar yaklaşamazdınız ve Phoebe nefes alış verişini sakınleştirmeye çalışırken genişçe gülümsedi.

"Şimdi," dedi saklamayı imkânsız bulduğu küçük bir zafer tonuyla. "Sırtındaki giysiler hakkında mı?"

Tüm oda kahkahalara boğuldu ama o soğukkanlılığını korudu. Timothy Masterton için Lucky Star salonunu yeterince uzun süre işletmişti, özellikle de kendi işini yapan ve kendini güvende tutmaya çalışan bir kadına karşı gelgitin bir kalp atışında değişebileceğini biliyordu. En ufak bir gurur belirtisine bile karşı çıkılırdı. Tek yapması gereken sakın kalmaktı.

"Ama - ama ..."

Rakibi kekeliyordu, parmakları bilinçsizce keten gömleğinin ve çözülüp boynuna dolanmış ipek kravatının üzerinde geziniyordu.

"Ama hiçbir şey!" Don atarak başını geriye attı. "Kendi giysileriniz, saatiniz üzerine bahse girdiniz - ve bir mirastan bahsettiniz mi?"

Phoebe Don'u görmezden geldi ve Bay Bryant'ı dikkatle izledi. Bay Bryant son iki aydır her gün onun salonuna geliyordu. Kağıt oynamaya istekli birini keşfedene kadar çoğunlukla kendi halindeydi. Ya da zar atmaya. Ya da Lucky Star salonuna girecek bir sonraki kişi üzerine bahse girmeye. Ya da ne tür bir şapka takacaklarına. Ya da Melinda'nın bir sonraki bardağı ne zaman düşüreceğine.

Gerçek bir kumarbaz. Onunla ilk karşılaştığında yüzünde beliren gülümsemeyi hatırlayabiliyordu. Onun gibi bir enayinin kapılarından içeri girmesini aylarca beklemişti ve onunla bir oyuna katılacak kadar kendine güvenmeden önce onu izlemesi, düşünce tarzını öğrenmesi, nasıl oynadığını görmesi birkaç hafta almıştı.

Geçen hafta kaybetmişti. Dün, riskler kendi zevkine göre çok yükselmeden önce geri çekilmişti.

Bugün, o kazanmıştı.

"Sakin olun çocuklar," dedi, gülümsemesi hâlâ genişti. "Eminim Bay Bryant bana olan borcunu ödemekten büyük mutluluk duyacaktır."

James Carpenter onun yanında kıs kıs güldü ama o bakışlarını Aaron Bryant'tan ayırmadı. O, daha iyi bir hayata giden biletiydi ve ağından kaçmasına izin vermeyecekti.

Ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı. Onun yerine bir vıraklama çıktı.

"Şey, hanımefendi, gitmeliyim." Don masadan kalktı ve başını eğerek Kafa.

Phoebe zarif boynunu eğdi ve bakışlarını bir kez daha avının üzerine dikti.

Yabancı masadan kalktı ve Bay Bryant'a elini uzattı, yüzünde kederli bir ifade vardı. "Kötü şans, efendim," dedi. Teklif edilen tokalaşma

görmezden gelindi ama o elini uzatmaya devam etti. "Benim adım Weston - Laken Weston. Umarım bir gün sizinle tekrar karşılaşırız."

Phoebe birkaç dakika daha onun bekleyişini izledi, ama Bay Bryant kararlı bir şekilde gözlerini ondan kaçırdı. Sonunda Laken Weston elini bıraktı, üzüntüyle başını salladı, paltosunu giydi ve Lucky Star salonundan dışarı çıktı. Kapılar arkasından açıldı.

James öksürdü ve ayağa kalktı. Kısa süre sonra masa galip ve mağlup dışında boştu.

"Böbürlenmiyorsunuz." Bu bir soru değil, bir ifadeydi ve Bay Bryant'ın bakışları onunkilerden ayrılmadı.

Phoebe omuz silkti. Krem rengi elbisesi omuzlarını sıyırdı ve hareketle hafifçe kırıştı, boynundaki inciler ensesine yerleşti. "Böbürlenmek yakışıksız olur. Bahsi adil bir şekilde ve şahitler huzurunda kazandım. Bunu ödemediğin şehri terk etmeye kalkışırsan aptallık etmiş olursun."

Nefes alış verişini düzenli tutmak zordu ama şimdi kendini kaybedemezdi. Çok yakındı - ne kadar zamandır beklediği ve planladığı her şeyi elde etmeye çok yakındı? Yıllar mıydı?

Oturduğu yerden kalktı, aceleyle çarptığı masanın üzerindeki bozuk paralar yuvarlandı. "Size borcumun tamamını ödeyemeyeceğimi biliyorsunuz," dedi Bay Bryant kolayca, onun bakışlarından kaçınırken yüzüne kaygan bir gülümseme yayılmıştı. "Korkarım Bayan Phoebe, paranızı almadan önce kartlarla daha iyi bir gece geçirene kadar beklemeniz gerekecek."

Phoebe de ayağa kalktı ve şimdi bakışlarında kıvılcımlar vardı. "Ve korkarım Bay Bryant, bekleyemem. Eğer iddiamızdan caymaya çalışıyorsanız, ki öyle olduğunu düşünüyorum, o zaman sizi ait olduğunuz yere yerleştirmesi için şerifi çağırmak zorunda kalacağım. Parmaklıklar ardına."

"Parmaklıklar ardında mı?" Bay Bryant artık boş olan salonda kafese kapatılmış bir hayvan gibi huzursuzca dolaşırken tükürdü. Ağırlığı altında döşeme tahtaları gıcırdadı ve bir masayı devirdi, bardaklar kırıldı ve mumlar döküldü. "Şaka yapıyor olmalısınız!"

"Şaka değil," diye karşılık vererek barın arkasına geçti. Tüfek orada saklıydı ve ona ihtiyacı olacağını düşünmese de, bir salon işletiyorsanız asla çok dikkatli olamazdınız. "Öyle bir şey değil. O elin üzerine kumar oynadın ve kaybettin. Şimdi borcunu ödeme zamanı."

Bir an için düşüncelerini okumaya çalışır gibi ona baktı - ama Phoebe Vazquez üç yıldır Lucky Star salonunu işletmiyordu

bir hiç uğruna. Kumral kirpiklerinin altında çelik gibi bir parıltı vardı ve adam onu dikizlemeye çalışırken ne ürkütü ne de gözünü kırptı.

Önce gözlerini kaçırdı.

"Sana ödeme yapamayacağımı biliyorsun," dedi kısık sesle. "Beni çırılçıplak, beş kuruşsuz, kasabada bir manyak gibi dolaşırken bırakmayı düşünemezsin!"

Phoebe gülümsedi ve parmaklarını barın arkasındaki sandalyenin tepesine doladı. "Biliyorum. Bu yüzden size reddedemeyeceğiniz bir teklifim var."

Kaşları çatıldı ve Bay Bryant masanın karşısından ona baktı. "Reddedemeyeceğim bir teklif mi?"

Gülümsemesi genişledi ama sinirleri yatışmadı. Son engelde düşecek miydi?

"Sanırım öyle," dedi Phoebe hafifçe. "Hapishane hücresinden kurtulmak için tek yapman gereken beni ailene götürmek. Eminim tüm tutarı ödeyebileceklerdir. Ben de suç duyurusunda bulunmayacağım."

Tiksintiyle başını geriye attı. "Bu şantaj!" "Evet," dedi kadın sessizce. "Öyle."

Aaron Bryant sertçe nefes aldı. "Sweet Grove mu? Seni Sweet Grove'a götürmemi ve ailemi görmemi - ailemden para istememi mi istiyorsun?"

Neredeyse adamın çenesinin gerildiğini ya da yüzündeki dehşet ifadesini fark etmeyecekti. Neredeyse. Ama tam olarak değil. "Eğer Sweet Grove ailenizin yaşadığı yer ise, evet."

Dikkati sanki umutsuzca bir çıkış yolu arıyormuş gibi odanın içinde gezindi. Phoebe nefesini tuttu, destek için sandalyeyi sıkarken parmak eklemleri beyazlaştı. Eğer hayır derse - eğer reddederse, üzerine kumar oynayacağı başka bir aptalı beklemek zorunda kalırsa ...

Boğazını temizledi. "Ne zaman gidiyoruz?"

E her şey acıyordu. Hissetmenin mümkün olduğunu fark etmediği acılar omurgasında aşağı yukarı dans ediyordu ve sol şakağında özellikle güçlü bir armoni çalıyor gibiydi.

Aaron Bryant gözlerini açtı. Lucky Star salonunun zemininde yatıyordu, gömleği döşeme tahtalarına yapışmıştı ve omuzları rahatsızlıktan ağlıyordu.

Başı uykunun sersemliğinden kurtulurken düşünmemeye çalışan Aaron kendini oturur pozisyona itti ve odaya baktı.

Sanki azgın bir boğa tarafından darmadağın edilmiş gibi görünüyordu. Sandalyeler yere saçılmıştı, her yerde cam vardı ve aptalın biri açıkça içine basmıştı, çünkü odanın etrafında ince bir kan izi vardı.

"Oh, hayır," diye mırıldandı. Aaron'un başı öne eğildi ve sol botunun altında derin bir yara olduğunu ve kan kırmızısına boyandığını gördü.

Başı zonklayarak dün gece neler olduğunu hatırlamaya çalıştı. Bir şeyler ters gitmişti. Ne yapıyordu?

Poker masası. Yüzler. Bayan Phoebe Vazquez ve onu başladığı yere, tüm hayatının yanlış gittiği yere geri götürmek için yaptığı dahiyane plan. Her şey bir anda aklına geldi - tıpkı salonu tahrip etmeye başladıktan sonra şerifin ona vurmasını emrettiği yumruğun anısı gibi.

"En iyi zamanım değil," diye mırıldandı Aaron, parmağını şakağına hafifçe götürdü ve şişliğini ve morarmasını hissettiğinde yüzünü buruşturdu.

gelişiyor.

"Bence değil."

Ses sert ve kadın sesiydi ve kapıdan geliyordu. Aaron başını kaldırıp bir kralın fidyasını borçlu olduğu kadının yüzüne baktı.

Phoebe Vazquez. Böylesine güzel ve çekingen bir kadının, bir bahsi ödemek için onu yabancılaştığı ailesine dönmeye zorlayacağını kim düşünebilirdi?

"Uyanmışsın," dedi sessizce. "Güzel. Gitmeyi düşünmeye başlamanın zamanı geldi."

"Gidiyor musun?" Aaron gözlerini dikip ona baktı ve ancak o zaman onun bir seyahat pelerini ve sağlam kışlık botlar giydiğini fark etti. "Yolculuğumuza şimdi, bu saatte başlamayı düşünemezsin!"

Ona bakarken bir kaşını kaldırdı. "Bay Bryant, saat sabahın on biri. Daha fazla beklememiz gerektiğini sanmıyorum; ılık birkaç saat içinde kaybolacak ve gidecek çok yolumuz var."

Gitmek için topuklarının üzerinde döndü, ama kapıdan geçmeden önce Aaron tekrar konuştu. "Peki tam olarak nereye gidiyoruz?"

Vücuduna yayılan acıya rağmen, Bayan Phoebe'nin yüzündeki tedirgin ifadeye gülümsemekten kendini alamadı. Kendisi insanoğlunun tanıdığı en kötü yol arkadaşı olabilirdi ama bunu onun için kolaylaştırmayacaktı. Dünyada yapmak istediği son şey Sweet Grove'a geri dönmekti ama eğer onu sürükleyecekse, bu tekmeleyerek ve çılgılık atarak olacaktı.

"Sweet Grove, tabii ki," dedi sinirli bir şekilde. "En azından dün gece ailenizi sorduğumda oradan bahsetmişsiniz. Eğer başka bir yerdeyseler, o zaman elbette oraya seyahat edelim."

"Hâlâ onları bulmamız gerektiği izlenimine mi kapılıyorsun?" dedi Aaron tembel bir sesle.

Sözlerinin kızın yüzünü şaşkınlıktan öfkeye çevirmesini izlerken kendinden iğrenmekten kendini alamadı. Bir kez daha bir rol oynuyordu ama bu rol bu kadar mide bulandırıcı olmak zorunda mıydı? Belki de hayatı boyunca görebileceği en iyi eli mahvetmek dışında ona hiçbir şey yapmamış olan bu kadını kızdırmak, yapılmaya değer bir şey miydi? Bu kadının hayatını zindana çevirmeden Sweet Grove'a kendi şartlarıyla gitmesinin bir yolu yok muydu?

O düşünürken kadın bir adım öne çıktı ve konuşurken onun hizasında diz çöktü. "Bay Bryant. Bana bir borcunuz var ve bu bir onur borcu olduğu kadar

paradır. Şimdi bu borcu geri ödemeniz gerekiyor ve bana öyle geliyor ki bunu kendi başınıza yapamazsınız. Yardıma ihtiyacın var ve sana ailenden daha iyi yardım edebilecek kimse yok. Şimdi gidelim."

Aaron onu düzeltmeye fırsat bulamadan salonu terk etmişti; aile yardım için en iyi seçenek değildi, en azından Bryant ailesi için.

Sweet Grove'da geride bıraktığı ailesini düşündükçe yüreğine bir kez daha acı sızdı. İki erkek ve iki kız kardeş, en küçükleri henüz onlu yaşlarındaydı ve sadece Jonathan kendisinden büyüktü. Onu dışarı attıklarında Aaron oraya bir daha dönmemeye yemin etmişti.

"Şimdi, Bay Bryant!"

Bayan Phoebe'nin sözleri kapıda çınladı ve Aaron inledi. "Eşyalarımı toplamam için bana beş dakika ver, seni zorba!"

Phoebe Vazquez neredeyse gülecekti. Eğer durum bu kadar ciddi olmasaydı, bu neredeyse komik olurdu. Ayaklarını sıcak tutmak için yere vurarak, atları rahatlatı.

onları taşımak için bekliyorlardı, en az onun kadar hareket etmeye hevesliydi.

Planın işlenmesi gerekiyordu. İşe yaramalıydı, yoksa her şey mahvolurdu. Aylar süren planlama ve umutların hepsi bu noktaya gelmişti ve şimdi her şey Bay Aaron Bryant'ın pazarlığın kendisine düşen kısmını yerine getirmesine bağlıydı.

Homurdandı. Bay Bryant'a güvenmek iyi bir fikir değildi, bunu biliyordu ama başka ne yapabilirdi ki? Paraya ihtiyacı vardı, hem de hemen ve şerif Sweet Grove'un buradan sadece iki günlük mesafede olduğunu söylemişti. Hafta sonuna kadar her şey bitmiş olacaktı.

Gürültülü bir ses Bay Bryant'ın gelişini haber verdi ve adam görüldüğünde gözlerini devirdi.

"Ben hazırım," dedi gururla.

O hazır değildi. Phoebe onun sahip olması gereken tüm giysileri tek tek giydiğini görebiliyordu, gerçi bu pek bir şey ifade etmiyordu. İki keten gömleğin üzerine üç yelek iliklenmişti, başında iki şapka ve elinde bir çift ayakkabı vardı ve yüzünde aptalca bir sırıtma vardı.

Ne yazık ki yakışıklıydı. Phoebe 'uzun boylu, esmer ve yakışıklı' klişesine hiç inanmamıştı ama artık . Aaron Bryant

Ondan en az on santim daha uzun, geniş omuzlu ve dalgalı siyah saçları gözlerine doğru taranmış, bakışlarınızı sık sık yoğunluğuna çekiyor.

"Siz hazır olduğunuzda," dedi neşeyle.

Phoebe sırtarak karşılık verdi. İşte benimle ilgili ilk dersin, diye düşündü. Blöfünü görme yeteneğimi asla küçümseme.

"Mükemmel," dedi hızlıca. "Elbette kendi atınıza binmenize izin vereceğim - sizin gibi bir adama yardım teklif etmeyi asla düşünmem."

Eteklerini savurarak gri ata bindi ve beyaz kısrığı ona bıraktı.

Bay Bryant ona baktı, elleri çizmelerinin içindeydi. "Kendi bineğime mi bineyim? Bu şekilde ata binebileceğimi düşünemezsiniz değil mi?"

Phoebe gülmemeye çalıştı. Dürüst olmak gerekirse, bazı insanlar için bu çok kolaydı. "Bay Bryant, hazır olduğunuzu söylemişsiniz. Bana hazır olmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

Adamın yüzünde önce öfkenin, sonra da gururun parladığını gördü. Gülmemek için gösterdiği çaba, adam parmakları hâlâ çizmelerinin içindeyken ata binmek için çabalayıp sonunda başarılı olunca daha da zorlaştı.

"Mükemmel," dedi Phoebe ve gülümsemesini gizlemek için öne doğru baktı. "Gidiyoruz!"

Kolay bir yoldu ve arada sırada sırf eğlence olsun diye Bay Bryant'a bakmaktan kendini alamıyordu. Atının dizginlerini tutamayan, dik ve dengede durmak için sadece dizlerini kullanan, aşırı giyinmiş ve aşırı sıcak bir aptal gibi görünüyordu.

Phoebe ona karşı bir merhamet sarsıntısı hissetti ve kalbini katılaştırmaya çalıştı. *Tanrım, dikkatimin dağılmasını engelle*, diye dua etti. *Önemli olan şeye, yani bu parayı almaya odaklanmama yardım et.*

Sonunda yenilgiyi kabul etmesi sadece yarım saat sürdü.

"Sanırım kendinizi oldukça zeki sanıyorsunuz, Bayan Phoebe," dedi Bay Bryant, botları elinden çıkarıp eyer çantalarına yerleştirirken hayıflanarak.

Phoebe başını salladı. "Hayır, Bay Bryant. Çok zeki olduğumu düşünmüyorum. Bunu biliyorum."

Bir an için adamın karşılık vereceğinden emin oldu ama vermedi. Sonunda yenildi, diye düşündü kendi kendine. Ve bir kadın tarafından - ve aynı

Onu kart oyunlarında yenen kadın. Bu kadar kibirli bir adam için bu kesinlikle iyi bir şeydi.

Bir saatlik monoton bir sürüşten sonra ilk sözleri "Demek Sweet Grove," oldu.

Kadın adamın devam etmesini bekledi ama adam bir cevap bekliyormuş gibi ona bakıyordu. "Sweet Grove," diye tekrarladı omuz silkerek.

"Bu hayranlık neden?"

Phoebe homurdandı. "Bu bir hayranlık değil! Bana para borçlusun ve Sweet Grove ailenin olduğu yer. Bana ödeme yapacaklar ve ben de yoluma gideceğim."

Dikkatini önlerindeki yolda sabit tutmaya çalıştı ama sadece birkaç santim solunuzdayken size bakan gözleri görmezden gelmek zordu.

"Görünüşümde özellikle neye bakıyorsunuz?" diye sordu sonunda, yirmi dakika sonra. Kendisine bakılmasından hiçbir zaman hoşlanmamıştı; kendi salonunu işletmenin keyiflerinden biri de müşterilerin bakışlarının sahnedeki kızlardan öteye gitmemesiydi. "Kıyafetimde sizi rahatsız eden bir şey mi var?"

Sivri sorusu onu kendisine bakmaktan vazgeçirmiş gibi görünüyordu ama konuşmaya olan ilgisini azaltmadı.

"Sadece ne tür bir kadının salon işlettiğini merak ediyordum," dedi düşünceli bir sesle.

Phoebe kısaca, "Bu kadın," diye cevap verdi. Yanlarından bir rüzgâr geçti ve Phoebe şalını daha sıkı sardı.

Bay Bryant güldü. "Salon işleten bir kadın nasıl olur da bir gün kalkıp salonu terk eder? Herhalde pek güvenilir biri değildir."

"Bana güvenilirlik hakkında ders mi vereceksin?" Phoebe atının dizginlerini çekip dengesini sarsarken şaşkınlıkla ona baktı. "Kumar oynadığınız için neredeyse her tüccara borç bırakan siz mi? Size açıklayacak hiçbir şeyim yok Bay Bryant. Lucky Star'ın sahibi bir noktada ayrılacağımı biliyordu. Sen sadece bizi Sweet Grove'a götürmeye odaklan. Sizden tek istediğim bu."

Sessizlik içinde at sürdüler. Yolda yanlarından çok az insan geçti ve Aralık ayında geniş Teksas ovalarında her zaman olduğu gibi gece hızla çöktü. Soğuk bastırdı ve Phoebe, El Seco'nun ışıklarının uzakta belirdiğini gördüklerinde neredeyse duyulabilir bir rahatlamayla iç çekti.

"Güneş iki saat önce kaybolduğundan, onu kaçırdığımızdan korkuyordum."

Phoebe başladı. Gerçekten yüksek sesle mi konuşmuştu?

Bay Bryant boğuk bir sesle, "Korkacak bir şey yok," dedi. Birkaç saattir konuşmamıştı ve boğazının bu yüzden acı çektiği anlaşıyordu. "Bu bölgeyi avucumun içi gibi bilirim; doğup büyüdüğüm yerd burası. El Seco'yu zifiri karanlıkta her yönden bulabilirdim."

Sesin geldiği yere bakan Phoebe onu zar zor seçebildi. Pencerelelerdeki lambaların titreşimi onu daha belirgin hale getirmeye başlamıştı ve ağzında garip bir duygunun oynadığını görünce irkildi.

Umut muydu?

Odaklan, diye hatırlattı kendine şiddetle. Arkadaş edinmek için burada değilsin. Toplamak için buradasın.

"Bay Bryant," dedi sert bir sesle, El Seco'nun ana caddesinde ilerlerken, geceyi geçirebilecekleri odaları olan bir salon gördü. "Bence burası Sweet Grove'a gitmeden önce geceyi geçirmek için en iyi yer."

Atını onunkinin yanında durdurdu ve omuz silkti.

Phoebe sertçe, "Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedi ve sonra anında pişman oldu. Tanrı aşkına, şimdi cesaretini kaybetme, dedi kendi kendine. Yorgunluk onun gözünden düşmek için yeterince iyi bir neden değil. "Şimdi, Bay Bryant, bunu alın ve bize iki oda ayırtın. Ben atları ahıra götüreceğim."

Atından indi ve konaklama için bir kenara ayırdığı yirmi doları almak için cep defterine uzandı. Her kuruş önemliydi ve sadece bırakıldığından emin olması gerekiyordu, çünkü -

Bay Bryant atından inerken, "İki oda, atlar için ahır," diye mırıldandı - kendisinin yaptığından çok daha az zarif bir şekilde. "Sizinle barın orada buluşuruz o zaman."

Başka bir şey söylemeden salona doğru yürüdü ve kapılar arkasından açıldı.

Phoebe bir an için öylece durdu. Bir adamla bütün bir gün geçirip yine de onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmemek mümkün müydü? Konuşkan bir tip değildi ve Phoebe onun tüm girişimlerini boşa çıkarmıştı. Ne de olsa onu kendisiyle gelmeye zorluyordu - onu ailesine götürmeye zorluyordu. Bu bir şantajdı; bırakın arkadaş olmayı, tanıdık bile sayılmazlardı. Neden bu kadar garip hissediyordu?

Sokakta bir adam bağırdı ve en iyi kıyafetlerini giymiş bir çift, utanmadan ona bakarak yanından geçti. Phoebe onlara reverans yaptı ve sonra iki atın dizginlerini çekiştirdi. Şantaj duyguları hakkında başka zaman endişelenebilirdi; atları ne kadar çabuk ahıra koyar ve kendisini besleyip sularsa o kadar iyiydi.

Geriye dönüp baktığında, daha iyi bilmesi gerekirdi. Bir kumarbaza - üstelik bir gece önce ağır bir şekilde kaybettikten sonra kanıtlaması gereken bir şey olduğunu düşünen bir kumarbaza - yirmi dolar vermenin bir hata olduğunu bilmeliydi. Ama atları ahıra yerleştirdikten sonra salonun kapılarını kendisi açana kadar hatasını fark etmemişti.

Orada, odanın köşesinde Aaron Bryant duruyordu ve az önce ona verdiği on doları utangaç bir tavırla elinde üçü bir arada olan bir adama veriyordu.

"A Aron Bryant!"

İsmi çınladı ve bir sarsıntıyla başını kaldırıp kapının yanında siluet halinde duran Bayan Phoebe'yi gördü.

"Yazık oldu," diye mırıldandı rakibi. "Bir sonraki elinizin kazanan olacağına eminim, Bay Bryant. Neden olmasın - "

Ama Aaron konsantre olamıyordu. Kartların tatlı fısıltıları, adını haykırmaları ve onları tekrar alması için yalvarmaları, sadece köz rengi kumral saçlarında değil, artık gözlerinde de ateş olan bir kadının adımları tarafından bastırılıyordu.

"Aaron Bryant, ne yaptın sen?" Masanın yanında durmuş, ona ve yeni arkadaşına bakıyordu. Öfkeli görünüyordu.

"Mesele benim ne yaptığım değil," dedi Aaron yumuşak bir sesle, az önce kaybettiği elini düşündükçe midesinin ağrımasını ve adının odada çınlamasıyla alevlenen öfkeyi görmezden gelmeye çalışarak. "Yapmak üzere olduğum şey - şansım dönüyor ve tek ihtiyacım olan şey - "

"Şans dönüyor mu?" Phoebe sözünü kesti ve dehşet içinde ona baktı. "Yanından ayrılalı sadece on dakika oldu! On dakika içinde nasıl on dolar kaybedebilirsin?"

Aaron ona baktı. Kendini kötü hissetmesi gerekiyordu; suçlu hissetmesi gerekiyordu, bunu biliyordu ama böyle bir şey yoktu. Herkesin zevk alıyor gibi görüldüğü bu vicdan daha önce hayatında hiç yer almamıştı. Ona dağıtılan her elde, tamamen kazanmaya odaklanmıştı. Kaybedebileceği fikri aklının ucundan bile geçmiyordu.

"Şey, tek el üzerinden oldu," dedi beceriksizce. "On dakika içinde bir el oynamak çok kolay."

Ona bakma şekli: kirpikleri gördüklerini algılamaya çalışıyormuş gibi dalgalanıyordu ve nefesi sanki bir mil koşmuş gibi kesik kesikti.

"Neden şuraya oturmuyorsunuz, bayan?" diye sordu karşısındaki adam, Aaron'un az önce uzattığı on doları yeleğinin içine sokarken. "Biz erkekler birazdan işimizi bitiririz; o küçük kafanızı yormanıza gerek yok."

Aaron onu sadece birkaç haftadır tanıyordu ve onunla sadece son yirmi dört saat içinde konuşmuştu ama o bile Phoebe Vazquez'le bu şekilde konuşulmayacağını biliyordu.

Gözlerini ondan ayıramayan adam, dehşet içinde kadının iki elini masaya koyup yüzünde karanlık ve kötü niyetli bir gülümsemeyle yabancıya doğru eğilmesini izledi.

"Affedersiniz efendim, ama kendinizi neyin içine soktuğunuzu tam olarak anladığınızı sanmıyorum. Benim adım Phoebe Vazquez. Bu serseriye ailesine teslim etmek ve bana karşı işlediği suçun bedelini almak için buradayım. Eğer siz ya da buradaki herhangi biri," ve burada sesini yükseltti ve dönüp odaya baktı. Aaron yutkundtu. Herkes onlara bakıyordu. "Buradaki herhangi biri bu adamdan daha fazla para almaya kalkarsa, aslında *benden* çalmış olursunuz."

Son sözyle Aaron'un nefesi kesildi. Seyahat pelerininin altından çıkardığı şey bir silah mıydı?

Phoebe sakın bir sesle, "Benden çalmak kötü bir fikir," diye devam etti. "Bunu tavsiye etmem. Umarım kendimi ifade edebilmişimdir."

Aaron kalbinin göğsünde çarptığını hissedebiliyordu. Ne kadındı ama - ne çılgın bir kadın! Hiç kimse böylesine çarpıcı güzellikteki bir kadının böyle bir silah taşıyabileceğini tahmin edemezdi! Kendini neyin içine sokmuştu?

Bu panikti, ciğerlerinde gürleyen saf panik ve hiçbir çıkış yolu yoktu. Bir borcu vardı ve karmakarışık onur düşüncesi bile bunu ödeyeceği anlamına geliyordu.

Ama bunu başarabilecek miydi? Kendisinden nefret eden ailesini, zor kazandıkları parayı vermeye ikna etmek için bir silah yeterli olacak mıydı?

"Şimdi o zaman."

Bu sözler Aaron'u düşüncelerinden uzaklaştırıp şimdiki zamana döndürdü ve Bayan Phoebe'nin silahını sakladığını gördü. Şimdilik.

"Şimdi o zaman," diye tekrarladı. "Sanırım odalarımıza gitme vaktimiz geldi. Önden buyurun."

Aaron yutkundu. Birdenbire boğazındaki tüm tükürük boşaldı ve elindeki kartlarla arkadaşı ortadan kayboldu. "Şey, aslında ... Onları henüz almadım."

Dehşet içinde, barmene yaklaşıp odaları sorduktan sonra, hâlâ sadece bir odanın boş olduğu haberini aldılar. Ateşli bakışları bile başka bir oda bulmalarını sağlayamamıştı.

"Bu tamamen senin hatan," dedi Phoebe kesin bir dille. Kendilerine ayrılan odadaki küçük yatağın iki yanında duruyorlardı ve Aaron her zaman gizli tutmaya çalıştığı öfkesinin hızla yükseldiğini hissetti.

"Bunun neresi benim suçum?" diye sordu sakın kalmaya çalışarak. "Bu küçücük salonda başka bir odayı öylece büyüyle açamam, değil mi?"

Phoebe seyahat pelerinini yatağın üzerine atarken homurdandı. "Eğer dikkatin bu kadar dağılmasaydı ve hemen bir kart oyununa dalmasaydın, belki de iki oda kalırdı."

Şimdi homurdanma sırası ondaydı. "Oh, gerçekten mi? Bunu kesin olarak biliyor musun? Bunun üzerine bahse girmezdim - ve ben mükemmel bir kumarbazım, bu yüzden üzerine bahse girmeye istekli değilsem, o zaman kesinlikle hiçbir şans yok!"

Kadın ona delirmiş gibi baktı ve kapının yanındaki sandalyeye çöktü. "Artık kumar yok - ciddiym Bay Bryant. Artık zar, kart ya da herhangi bir şans oyunu yok. Siz benim ... biletimsiniz. Bana söz vermelisiniz. Artık kumar yok."

Aaron ona ters ters baktı. Söylemiş olsa bile kelimelerin ne önemi vardı ki? Kendi sınırlarını biliyordu. "Sana söz veriyorum."

Phoebe derin bir iç çekti ve kendini bir sandalyeye attı. "Önemsediğin tek şey kumar, değil mi?"

"Kumar bana yaşadığımı hissettiriyor," diye karşılık verdi. "Benim için içkiden çok daha iyi ve genelevlerin yakınından bile geçmedim. Çok az kişi bunu iddia edebilir ve küçük bir kumardan zevk aldığım için sizin tarafınızdan yargılanmak için bir neden göremiyorum."

"Küçük bir kumar mı?" Etraflarını işaret etti ve Aaron ancak o zaman duvarlardan soyulan duvar kağıdını ve tavanın bir köşesinde sürünen küfü fark etti. "Bay Bryant, maskaralıklarınız Lucky Star'da sayamayacağım kadar çok kez başınızı belaya soktu ve şimdi de

esasen borcunuzu tahsil etmeye giden tutsağımsınız. Hiç utanman yok mu senin?"

Kadının sorusu Aaron'u bir an için duraksattı ve bu konu hakkında düşündü. Utanç. Ne kadar derine bakmaya çalışırsa çalışsın, içinde bulabileceği bir duygu değildi bu. İsteddiği gibi gitmeyen küçük bir bahsin ne önemi vardı ki? Bir sonrakinde mutlaka olacaktı. Ne de olsa bir süredir bahse girmediğinde onu rahatsız eden kaşıntının kaşınması gerekiyordu.

"Bu bir zayıflık," dedi sonunda. "Başka bir şey değil. Benden daha kötü durumda olan pek çok insan var ve eminim pek çoğu benden çok daha fazla acı çekiyordur."

Bu onu güldürdü ve Aaron onun neşesindeki karanlıktan ürperdi. "Senden çok daha kötü acı mı çekiyorum? Uyanın, Bay Bryant! Bir odaya ihtiyaç duyacağınız on dakika sonrasına burnunuzun ucuyla bile bakamıyorsunuz. Bunun yerine, alışkanlığınızı beslemek için başkalarının parasını çöpe atmayı tercih ediyorsunuz."

Kadının sözleri tahmin edebileceğinden çok daha fazla canını yaktı ve Aaron fiziksel olarak irkildi. Kelimeler aynı değildi ama yıllar önce Sweet Grove'dan ayrılırken yüzüne fırlatılanlarla neredeyse aynıydı.

"Alışkanlıklarını beslemek için paramızı çalıp çöpe atmayı mı tercih ediyorsun Aaron? İstedğin bu mu? Bu senin için daha mı önemli?"

"Yarın senden tamamen kurtulacağım zamanı iple çekiyorum," diyordu Phoebe acı acı. "Gerçi Tanrı bilir ailen seni tekrar gördüklerinde senin hakkında ne düşünecekler."

Ve sonra uçurumun kenarına itildi.

"Ah, ne düşüneceklerini çok iyi biliyorum," dedi Aaron öfkeyle, sesindeki acıyı saklayamıyor ve artık saklamak da istemiyordu. "Kumar oynadığımı biliyorlardı elbette; heyecandan başka bir şey için yaşamadığımı biliyorlardı ve iş o noktaya geldiğinde borçlarımla uğraşmaktansa bensiz yaşamayı tercih ettiler! Eğer bizi kollarını açarak karşılayacaklarını düşünüyorsanız, Bayan Phoebe, fena halde yanıyorsunuz."

Kadın dehşet içinde ona baktı. "Ama ... ama yine de bana olan borçlarını ödeyecekler, değil mi?"

Aaron güldü ve ne demek istediğini kanıtlamak için kahkahasını rahat hissettiğinden daha uzun tuttu. Bu kadın ne zaman anlayacaktı? "Parayı ödemezlerse beni vuracak mısın? Çünkü ödemeyecekler Bayan Phoebe, size şimdiden söyleyebilirim. Öz kardeşim Jonathan'ın bana veda sözleri neydi biliyor musunuz? "Geri gelme Aaron. Arkamda bıraktığım miras bu ve yarın sabah geri döneceğimiz şey de bu."

Phoebe ona göz kırptı ama hiçbir şey söylemedi. Onun nefes alışının yavaşlamasını izledi ve daha fazlasını söylemesini bekledi.

Bay Bryant sonunda, "Benim için utanç verici bir gün olacak, Bayan Phoebe," dedi. "Utanç verici bir gün. Kendime acımadığım gibi sizin de bana acımanızı beklemiyorum, ama neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmeniz doğru olur." Ondan bir yanıt beklemedi. Yataktan kendi seyahat pelerinini çekerek - Phoebe pelerini çıkarmadan birkaç dakika önce silahı pelerinininden çıkardığını hatırlayınca rahatladı - yere attı, ve kendi vücuduyla aynı şeyi yaptı.

"Kahvaltı vakti geldiğinde beni uyandır."

Phoebe şimdi yerde yatan, gözleri kararlılıkla kapalı, pencereye doğru dönmüş, darmadağınık figüre baktı.

Kalbine bir acıma duygusu saplandı. Onun için biraz üzülmemek elde değildi. İnsanın ailesini kaybetmesi, dışlanması ve dünyada yalnız kalması; Phoebe'nin de iyi bildiği bir durumdu ve biraz merhamet uyandırması gerekirdi.

Ama sonra, bunun tamamen kendi eseri olduğunu kendine hatırlattı. Kendini içinde bulduğu imkânsız durum öyle değildi - burada bir zamanlar sevgi dolu bir ailesi olan ve onun için her şeyi yapabilecek bir adam vardı. Bu kadar alçalması için gerçekten kötü bir şey yapmış olmalıydı. Böylesi bir aile ihanetinin nedeni yalnızca kumar olamazdı.

Ve günün sonunda, yatağı ona bırakmıştı.

"Seyahat çantalarımnda birkaç palto daha var, eğer sizi daha rahat ettireceklerse," dedi duraksayarak.

Bir süre bekledi. Cevap gelmedi ve kalbi bir kez daha sızladı ama sonra Sophia'yı hatırladı.

Bunu yapmanın bir nedeni var, diye kendine hatırlattı Phoebe. Bu adamı sebepsiz yere ailesine geri götürmüyorsun, var olabilecek en iyi sebep için götürüyorsun! Ve ailesinin onu kapı dışarı etmesinin suçlusu sen değilsin. Aaron Bryant bunu kendi başına getirmişti ve pişmanlık duymadığı aşikâr olan bir adam için üzülme için hiçbir neden yoktu.

"O halde iyi geceler Bay Bryant," dedi hareketsiz ve sessiz figüre, şimdi biraz daha sert bir sesle. "Şunu unutmayın: Ailenizle aranızda ne yaşanmış olursa olsun, ne söylenmiş olursa olsun ve ne

bir şekilde onlar için bir değerin olduğuna dair kumar oynuyorum. Sadece ne kadar ... şey. Yarın göreceğiz."

I Harun ancak uyandığında, görünüşteki hapishane müdürüne en önemli soruyu sormadığını fark etti.

Aralarındaki soğukluk henüz çözülmemişti.

Kahvaltı; paradan ziyade Bayan Phoebe'nin silahına duyulan saygıdan dolayı verilen önemsiz bir yemek. barmen rahatlamış görünüyordu ve onları sessizce izleyen birden fazla endişeli yüz vardı.

Soru dudaklarında alev alev yanıyordu ama yine de Aaron bunu dile getirmekte tereddüt ediyordu. Aklından geçenleri söylemek nadiren iyi sonuç verirdi ve dün gece öfkesinin ne kadar kolay kabarabileceğini kanıtlamıştı. Neyse ki çoğu zaman ona eşlik eden kini ortaya çıkmamıştı ama bu genellikle sadece bir zaman meselesiydi.

"Birkaç saatlik mesafede olduğumuzu söyleyebilir misin?" sordu ona, yönlerini sorduğunda işaret ettiği yöne doğru caddeye bakarak.

Aaron omuz silkti. Ne kadar sürdüğü neden umurunda olsun ki?

"Çok yardımcı oldu," dedi alaycı bir tavırla. "Desteginiz her zaman takdire şayandır, Bay Bryant."

Ona arkasını dönerek uyuşmuş parmaklarıyla eşyalarını atına bağlayan kayışları karıştırdı. Aaron ona şimdi sormazsa cesaretini kaybedeceğini biliyordu.

O da öyle yaptı. "Bu parayı ne için istiyorsunuz, Bayan Phoebe?"

El Seco'nun ana caddesinde duruyorlardı, dünya yanlarından geçip gidiyor ve belli ki oradan geçmekte olan iki yabancıya çok az dikkat ediyordu. Topuklarını ısırarak dondurucu rüzgâr

Bir önceki gün intikam hırsıyla geri dönmüştü ve arkadaşı şalını boynuna kadar çekmişti.

"Ne için?" Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Ne demek için? Bana borçlusun ve ben de onu tahsil ediyorum."

Aaron, kızın hiçbir yardım almadan kendini tekrar atına atmasını, kendisine rağmen etkilenecek izledi ama kız onun hayranlığından habersiz ya da umursamaz görünüyordu.

Omuz silkti. "Sadece merak ettim - genel olarak bakıldığında çok büyük bir para değil, ama yine de onu elde etmek için çok fazla zahmete giriyor gibisiniz."

"Ne kadar çabuk gidersek, o kadar çabuk varırız," dedi Bayan Phoebe, atının üzerindeki boş eyere dikkatle bakarak.

Aaron içini çekti ve neyse ki sırtını sarsmayan hızlı bir hareketle bindi. Döşeme tahtaları üzerinde uyuduğu ikinci gece ona hiç iyi gelmemişti.

"Belki de kanundan kaçırıyorsunuzdur?" dedi muzipçe, yola çıktıklarında. "Belki de bir silahşörsünüzdür - o şeyi nasıl taşıdığınızı gördüm." Silahın muhtemelen saklı olduğu pelerinini başıyla işaret etti. "Ve çoğu şeriften çok daha rahat görünüyorsun."

Sözleri onu konuşmaya teşvik etmedi. Aaron bir süre onu izledi. Genç değildi kuşkusuz, ama yaşlı da sayılmazdı: belki otuz? Belki de daha yaşlı. Yüzündeki güzellik yaşadığı yılları yalanlıyordu ama kumral saçlarında hiç kır yoktu ve gözlerinin etrafındaki çizgiler zamandan ziyade endişeden besleniyor gibiydi.

El Seco'nun son binasını da arkalarında bırakırlarken Aaron yüksek sesle, "Eğer yasaları çiğnersem kesinlikle Sweet Grove'da saklanmak isterdim," diye düşündü. "Küçük bir meyve bahçesi, komşular yok, alışılmışın dışında ... peşime düşen bir şeriften saklanmak için mükemmel bir yer."

"Kendini dinlemek için hiç durmuyor musun?" Sesi, sinir bozucu bir çocukla konuşan bir ebeveynden ziyade yorgundu. "Belki , konuşmazdın."

Aaron güldü ve bu muhtemelen Bayan Phoebe'ye karşı olağanüstü bir şekilde kaybettiğinden beri ilk doğal gülüşüydü. "Biliyor musun, haklısın. Konuşmak dinlemekten daha kolay, en azından ben öyle buluyorum. Kendi sesimi daha az sevseydim, kesinlikle daha çok konuşurdum."

Aralarında sadece birkaç santim vardı, atları birbirine yakın gidiyordu. Aaron, kadının gerçekten öfkelenip kendisini vuracağından korkmasa, uzanıp ona dokunabilirdi.

"Ciddi olmak gerekirse, Bayan Phoebe," dedi sessizce. "Burada benden başka kimse yok ve kesinlikle hiçbir sırrınızı söylemeyeceğim. Kendi salonunuz vardı, tahmin ettiğim kadarıyla kârlı küçük bir yerdi. Bu para sana zaten sahip olmadığın ne kazandıracak?"

Aaron bir an için onun bir şey söyleyeceğini sandı. Ağzı kıpırdadı ve sanki geçmişinin sırrından vazgeçmeye hazırmış gibi derin bir iç çekti.

Ama sonra yavaşça başını salladı. Bayan Phoebe zayıf bir sesle, "Sizi tanımıyorum bile, Bay Bryant," dedi, "ve şu anda tanımak istediğimi de dürüstçe söyleyemem. Sürekli değişken ruh haliniz ve kişilik değişimleriniz - bir gün bağırıp çağırırken, başka bir gün sakın ve ilgili... bana güvenilir bir adam gibi gelmiyorsunuz."

"Demek bir sır varmış!" Aaron muzaffer bir edayla konuştu.

Phoebe gözlerini devirmemeye çalıştı. Bütün erkekler aynı mıydı? Sadece kendi bildiğini okumak zorunda olan küçük çocuklar mı? Bu Aaron Bryant o kadar aptal olamazdı, herhalde, onu Böyle bir saçmalığa katlanmasının nedenini ortaya çıkarabilir miydi?

"Sessiz ol," dedi küçümseyerek. "Öyle aptalca konuşuyorsun ki seni anlamak zor."

Adamın yüzünün düştüğünü gördü ve sözlerinin sertliğinden anında pişman oldu. Bu adam: onu sürekli duygusal düğümlerle bağlıyordu! Bir seferinde çok sertti, diğerinde ise aptal gibi konuşmasına izin veriyordu.

Phoebe, Aaron Bryant'ın kumarın cazibesine kapılmasaydı nasıl biri olacağını hayal etmeye çalışırken içine düştükleri sessizlik tam bir saat sürdü. Belki bir baba. Neredeyse kesinlikle bir koca; hangi kadın, o rahatsız etmeye odaklanmadığında ara sıra sızan cazibesine karşı koyabilirdi ki?

Sweet Grove'u hiç terk etmiş miydi? Şimdi çocuklarını, ona oldukça pastoral gelen bir meyve bahçesinde mi yetiştirecekti?

Kişisel küstah sorular sorarak eğlenmişti. Belki de sıra ondaydı.

"Eğer izin verselerdi Sweet Grove'da kalır mıydın?" diye sordu sessizlik içinde.

Adamın yutkunurken adam elmasının hareket ettiğini ve dartın yerine isabet ettiğini gördü.

Bay Bryant biraz fazla soğukkanlı bir şekilde, "Sanırım kırsal bir yaşam bana uygun olsaydı kalabilirdim," dedi. "Ama sanırım sonunda şehrin çağrısı beni kazanacaktı."

Phoebe neşeyle güldü. "Şehrin çağrısı mı? Seni bulduğumda bir şehirde değildin, sadece küçük bir kasabadaydın, başka bir şey değil."

Arazi şimdi daha engebeli hale geliyordu ve bir sonraki tepenin ardını göremiyordu. Bu Sweet Grove olabilir miydi - hemen köşeyi dönünce mi?

Aaron hâlâ konuşuyordu. "... ve henüz bir şehre ulaşmamış olmam, bunun ille de - "

"Yalnız bir adam için çok konuşuyorsun." Kendine engel olamıyordu. Kelimeler zihnindeydi ve sadece söylenmeleri gerekiyordu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sana bunu söyleten nedir?"

Phoebe yanaklarının renklenmesine izin vermemeye çalıştı ama yanakları da saçları gibi koyu kırmızıya boyandı. "I . . . Az önce gördüm ki... içinde büyük bir hüznün var, Aaron Bryant."

Sessizliğin içinden bir ses yükseldi - bir atın çılgılığı, aniden dikkati çekilen bir atın. Dizginleri ağzına doğru sıkıca çekilen atın yaptığı gibi o da irkildi ve at kendini durma noktasına getirirken gergin bir şekilde seğirdi.

Phoebe dudağını ısırdı. Daha önce, geçmişini bilmeyen biri Aaron Bryant'ın tam adını kullandığında verdiği tepkiyi görmüştü. Ondan yayılan bakış, o zamanki bakışına çarpıcı bir şekilde benziyordu.

"Eminim size daha önce adımı kullanmamanız gerektiğini hatırlatmışımdır, Bayan Phoebe. Ben Bay Bryant, lütfen." Nefes alış veriş sığırdı ve ona o kadar yaklaştı ki, katmanlara rağmen, boynunun dibinde zonklayan bir damarı görebiliyordu. "Çok az nezaket istiyorum. En azından bu küçük ricama saygı gösterebilirsin."

Onun gözlerinin içine baktı. Koyu renkteydiler; şimdiye kadar gördüklerinden daha koyu. Gözlerini kırpmadan. Boyun eğmez.

Cevap beklemedi ama elindeki dizginleri hafifçe çekerek atını ileri doğru teşvik etti. Belki de kızın

Orada bırak.

Onu ne kadar az tanıyordu.

"Peki, aileden kimler orada olacak?" Phoebe'nin sesi net bir şekilde yükseldi ve atını onunkine ayak uydurması için dürttü. "Herkesin adımı anında hatırlayabildiği ve kimin kim olduğunu sürekli unuttuğu bir ortamda geri planda kalmaktan nefret ederim."

Bay Bryant kakhaha ya da öksürük olabilecek bir ses çıkardı. "Vazgeçmiyorsunuz, değil mi Bayan Phoebe?"

"Hayatım buna bağılyken olmaz." Dudaklarından çıkar çıkmaz yüksek sesle söylediğine pişman olduğu bir cümle daha. Dilini hiç yeterince koruyabilecek miydi? Güldü ama bu pek doğru gelmedi.

Ona ilgi dolu bir bakış fırlattı, ama belli ki bunu sürdürmekten daha iyisini düşündü. "Bayan Phoebe, eğer ailemin sahip olduğu azıcık şeyi de çalacaksanız, kimi soyduğunuzu tam olarak bilmeniz muhtemelen en iyisi olacaktır."

Phoebe gözlerini devirdi ama bir şey söylemedi. Bir aile meyve bahçesi ona birkaç dolar kazandıracak kadar zengin görünüyordu. Bakışları uzakta bir grup ağaca benzeyen şeyi seçmişti. Bu Sweet Grove muydu?

"Biz beş kişiyiz," dedi Bay Bryant. Havası ilgisiz görünüyordu ama kız, kabadayılığının altında ailesinden bu şekilde bahsetmenin onun için katartik olduğunu söyleyebilirdi. "Jonathan en büyüğümüz ve nasıl bir kardeşti; her zaman öğüt verir, bize işimizi anlatır, ailemizin bize söylediklerini yaptığımızdan emin olmamızı sağlardı."

Gülümsüyordu, Phoebe fark etti ve bu onun tüm yüzünü tamamen değiştirdi. Genelde kaşları çatık bir şekilde sarkan dudakları, en büyük kardeşini düşünürken neredeyse isteksizce yukarı doğru kıvrıldı.

"Ama sonra, başımız belaya girdiğinde - yani gerçekten belaya girdiğimizde - bizi kurtaracak olanın Jonathan olacağını hep biliyorduk."

Atları yoldaki bir başka dönemeci dönerken Phoebe nazikçe, "O seni korudu," dedi.

Bay Bryant omuz silkti, aniden kendisinin farkına vardı. "Sanırım öyle de diyebilirsiniz. Yanlış hatırlamıyorsam ben buna daha çok müdahale etmek diyordum."

Phoebe "Peki sonra kim?" diye sorana kadar birkaç dakika konuşmadan geçti.

"Ne?" Arkadaşı başını şiddetle salladı ve ona baktı. "Kim nerede?"

Gülümsedi ve kalbinin çarpıntısından nefret etti. Dünyadaki tüm kimsesizlere ve başıboşlara o mu bakacaktı? Plana odaklan, diye mırıldandı Phoebe.

Kendini sessizce. "Sırada hangi kardeş var?"

"Tabii ki ben!" Bay Bryant kendi göğsüne vurdu ve hafifçe dışarı fırlattı. "Annemin favorisi, babamın kızgınlığı. Sonra ikizler geldi; Thomas ve Mariana . . şey, size şimdi söyleyebilirim, daha sonra öğrenirseniz sadece kafanız karışır." Doğrudan ona baktığından emin olmak için koltuğunda iki büklüm oldu ve Phoebe'nin kalbi durdu. Ona neyi açıklamak üzereydi? "Mariana . . . Phoebe, o kör."

Phoebe'nin yüreğini bir merhamet dalgası doldurdu ve Bay Bryant'a zayıfça gülümsedi. "Özür dilerim. . . Yani, anlattığınız için teşekkür ederim... nasıl oldu?"

Adamın ona bakış şekline mi emin değildi, empatisi karşısında neredeyse kafası karışmıştı, yoksa farklı bir tepki vermemesine mi şaşırmıştı. Adamın havasında bir farklılık vardı.

"Sadece birkaç yaşındaydı ve enfeksiyon kaptı." Sözleri kesik kesikti ve yola bakmak için ondan uzaklaştı. Öksürdü. "Son olarak da bebeğimiz Abigail. Gelmiş geçmiş en güzel bebek miydi o? Sarı saçları, güneş ışığında altın sarısı, şimdi bile, ve sana bakışı - küçük Abigail için her şeyi yaparsın."

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye nefes aldı Phoebe. Hiçbir zaman çok uzakta olmayan gözyaşları umutsuzca yüzeye geri dönmek için savaşıyordu, ama onlara teslim olmaktan daha iyisini biliyordu. "I - "

"Ve işte beş Bryant," diye bitirdi Bay Bryant huysuzca. "Dürüst olmak gerekirse anlatacak pek bir şey yok."

Phoebe beşinin geçmişini düşündü. "Bana Thomas'tan biraz daha bahset. Ondan pek bahsetmiyorsunuz ama sanırım ikiz olarak Mariana'ya çok yakın olurdu. Aynı görünüyorlar mı?"

Bay Bryant güldü, içinde kötü niyet olmayan açık ve gerçek bir gülüşü bu. "Doğru; çocukken birbirlerinden ayrılmazlardı ve ben bir ara biraz kıskanırdım. Thomas ona karşı çok korumacıdır. Görme yetisini kaybettiğinde çok zorlandı. Onun gözleri oldu. Sanırım ikisi de hala öyle. Aylardır onlardan hiçbir haber almadım."

Son sözleri üzerine başı öne düştü ve derin bir iç çekti.

"Ne oldu, Bay Bryant?" Phoebe sessizce sordu.

Atları rahat bir yürüyüş temposuna girmişti ama aralarındaki atmosfer rahat olmaktan çok uzaktı.

Tekrar iç çekti ve ardından, "Bunu sizden daha fazla saklayamam, Bayan Phoebe. Ailemden özellikle sıcak bir karşılama beklemediğim konusunda şaka yaptım ve en başından beri size karşı açık olmalıydım."

"Başından beri mi? Özellikle sıcak değil mi?" Phoebe ona baktı ve sonra sesi çeliğe dönüştü. "Ne demek istiyorsunuz, Bay Bryant?"

Yakındılar, ama yine de onun bakışlarından tamamen kaçınmayı başardı.

"Ayrılmamın nedeni," dedi Bay Bryant yapmacık bir ses tonuyla, "tam bir ... ama her şey açıklığa kavuşmadan ayrıldım. Eminim ki birkaç dakika içinde onlara neler olduğunu açıklayabileceğim."

Panik Phoebe'nin göğsünde yükselmeye başladı. Bunun neredeyse bitmiş olması gerekiyordu - bunun basit bir takas olması gerekiyordu, Aaron Bryant'ın onuruna karşılık onun parası. Nasıl olur da ondan önemli bir şeyi saklayabilirdi?

"Sesinin bozulmaması için birkaç kez yutkunduktan sonra, "Bana ailenizin paramı ödemeyeceğini mi söylemeye çalışıyorsunuz?" dedi.

"Olası değil mi?" Bay Bryant kuru kuru homurdandı. "Bayan Phoebe, annemin evlilik yüzüğünü kız kardeşim Mariana'dan çaldığımı düşündüler ve hiçbir tartışma meseleyi çözemedi. Onlardan bu şekilde ayrıldım - ve onlara bu şekilde geri dönüyorum."

Phoebe'nin kalbi batmadı, ayaklarının dibine düştü. *Tanrım, bana ne yaptın? Bana her şeyi çözecek bir yol gösterdiğini sanıyordum - ama şimdi bana daha fazla keder getiriyorsun! Benim için yolun nedir?*

"Bir alyans çalmışsın," diye yüksek sesle nefes aldı. "Annenin evlilik yüzüğünü."

"Hayır!"

"Senin annesinin düğün yüzük," Phoebe devam etti, onu "Kız kardeşin Mariana'ya verildi. *Kör* kız kardeşine."

"Ben çalmadım," dedi Bay Bryant sert bir sesle. "Bunu onlara söyledim ve size de aynı şeyi söylüyorum. Ben çalmadım."

Phoebe güldü ve bu kuru bir kahkahaydı, çaresizlikten kaynaklanan bir kahkaha. "Bay Bryant, size inanmamı mı bekliyorsunuz? Siz hayatımda gördüğüm en mükemmel kumarbazsınız! Bana onu almayacağınızı mı söylüyorsunuz?"

Ona şiddetle bakıyordu ve neredeyse kızgın görünmesine rağmen, bu genellikle bir insanda görülen öfke değildi. Phoebe ona baktı. Bu haklı bir öfkeydi.

"Sana söylüyorum, Phoebe Vazquez, o yüzüğü ben çalmadım!" Artık nefes alış veriş i ağırlaşmış tı ve ona öfkeyle bakıyordu. "Ben yalan söylemem ve eğer o yüzüğü almış olsaydım, bunu dürüstçe itiraf ederdim."

Gözleri birkaç dakika boyunca buluştu ve sonra bakışlarını kaçırdı.

Phoebe nefes alışını kontrol etmeye çalıştı. Nefessiz kaldığını hiç fark etmemişti ve bu uzun bir yolculuk değildi.

"Peki o zaman," dedi usulca. "Asla bilemezsin. Abigail en azından seni gördüğüne memnun olabilir."

Bay Bryant yutkundu. "Umarım Thomas da öyle olur. Suçluluğuma en az ikna olan o gibi görünüyordu."

Ona baktı, göğsünde bir sıcaklık kıpırdandı. Kardeşinin kendisini görmekten memnun olabileceği umudu onu gerçekten duygulandırmış gibiydi ve eğer bu halkına dönme arzusundan bahsetmiyorsa, o zaman ne bahsettiğini bilmiyordu. Aaron Bryant gibi bir adamın duygusallaştığını görmek çok garipti. İki gün önce o poker masasının etrafında böyle bir şeyi hayal bile edemezdi. Salonuna pek çok annesiz evlat gelmişti ama Aaron gibi karnında ateş yanan tek bir kişi görmüş tı, o da hiçbir zaman iyi şeyler yapmayan Laken'di.

Yine de bu Aaron Bryant farklıydı. Omuzlarından bir bulut kalkmış gibiydi ve daha uzun oturuyordu, bakışları ufuk çizgisinde geziniyor, tıpkı onun gibi Sweet Grove'un ilk işaretini arıyordu.

O kadar aniden ortaya çıktı ki neredeyse irkilecekti.

"Sweet Grove," diye nefes aldı Bay Bryant, yolun sol tarafına boyanmış büyük bir ahşap tabelaya bakarak.

"Sweet Grove," diye okudu Phoebe, gözleri kocaman açılmış ve kalbi küt küt atıyordu. Artık başarıya ulaşmasına sadece günler kalmış tı. Ve sonra her şey bitecekti. "Teksas Büyüklüğünde Kalbi Olan Küçük Bir Kasaba."

A Aron yutkundu ve boğazını ıslatmaya yetecek kadar tükürük yok gibiydi. Demek burasıydı. Tatlı Kuru. Bunu ne kadar sık düşünmüştü - her gün mü? Günde iki kez mi? Ne kadar imkânsız olsa da

Büyüdüğü ve sevdiği yeri görmezden gelirken, şimdi bacalardan birinden yükselen dumana bakarken pek de gerçek görünmüyordu.

"Çok güzel."

O başladı. Phoebe bu ünlemi sessizce söylemişti, sanki az önce bir nefes almış gibiydi. Gözlerini dikmiş bakıyordu ve Aaron gülümsemekten kendini alamadı.

"Sanırım öyle," dedi huysuzca. Kadına arkasını dönerek, kış ayları boyunca kış uykusuna yatmış, görkemli elma ağaçlarıyla dolu inişli çıkışlı tarlalara baktı. Dibe yakın birkaç bina bir araya toplanmıştı ve aralarında figürler dolaşıyordu.

"İşte oradalar." Aaron yutkundu. "Benim ailem."

Sesindeki korkuyu belli etmemeye çalıştı - buraya gelirken yeterince duygu dökümü olmuştu. Ama bu buluşmadan korkmadığını kendi kendine inkâr etmesi imkânsızdı. Ona hırsız diyorlardı ve şimdi masumiyetine dair o zamankinden daha fazla kanıt olmadan onlarla bir kez daha yüzleşecekti.

Bir şey kolunu sıyrıp geçti. Bu bir eldi. Onun eli.

"Senin hakkında ne düşündüklerini asla bilemeyeceksin," dedi Phoebe sessizce. "Eğer hiç aşağı inmezsek."

Kadının sözleri zihninde yankılanıyordu, ama genellikle kötü bir zar attığında sinirlerini bozan suçluluk dolu haykırıışlar değil.

O gece yiyecek ya da barınak yoktu. Etrafını saran kat kat yünlerle hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık yayıldı ortasına.

Aaron öksürdü. Onu nasıl etkilediğini görmesini engellemek için her şeyi yapardı. "Tamam o zaman. Aşağı iniyoruz."

İkilinin bir tarlayı geçip evlere giden patıkaya katılmaları beş dakikadan fazla sürmedi. Keskin soğuk her şeyi öne çıkarıyor gibiydi; ağaçların çıplak kemikleri, sokağın sonunda bir kenarda duran kırık fıçı, kapılardan bir ya da ikisinin üzerindeki dondan parlayan çelenk.

Aaron etrafına bakmamaya çalıştı - çok şey değişmişti - ama bu yere bakmak ya da Phoebe'yi izlemek anlamına geliyordu. Solgundu, onu gördüğünden daha solgundu. Görünüşte kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bu ateşli kadın ne saklıyordu? Neden bir an bile düşünmeden bir bardan çıkıp gitmişti? Ondan ve ailesinden gerçekten ne istiyordu?

"Burası başlamak için uygun bir yere benziyor," dedi sessizce ve tek bir hareketle atından indi.

Aaron başını kaldırdı. Verandaya bakarken ağzı hafifçe açık kaldı.

"Bu kapı benim için diğerlerinden daha unutulmaz," dedi sessizce, atından inip kapıya doğru tereddütlü bir adım atarak. "Yan tarafta bir çentik var - gördün mü? - O tabağı tutarken düştüğümde. Paramparça oldu ve porselenin bir parçası kapıya saplandı."

"Babam çok öfkeliydi," dedi bir ses. "Ve annem güldü."

Aaron'un parmağı çentiğe doğru uzanmıştı ve arkasını dönmedi. Dönmesine gerek yoktu.

"Günaydın Jonathan."

Phoebe kardeşine bakmak için kıpırdandığında bir etek hareketi ve bir soluk sesi duydu; sonra ahşap verandada ağır ve amaçlı ayak sesleri duydu.

Aaron arkasını döndü. En büyük ağabeyi en ufak bir değişiklik göstermemişti: hâlâ uzun boylu, sakallı ve insanın içine işleyen sert bakışlı biriydi.

"Merhaba Jonathan." Aaron aptalca sözlerinin ağzından döküldüğünü hissetti ve kızardı. İlk karşılaşmalarının bu şekilde olmasını beklemiyordu. Şimdi hafif bir yağmur yağıyordu ve Phoebe yolda durmuş ıslanıyordu. Karşıdaki evin üzerinde yeni bir rüzgar gülü vardı. O gözlerle yüzleşmektense , fark edilecek herhangi bir .

"Ne kadar oldu?" Jonathan'ın sesi daha derindi, Aaron'ın hatırladığından daha derindi. "Aylar mı?"

Aaron yutkundu. "Yıllar."

Kardeşi yavaşça başını salladı. Ellerini ceplerine sokmuş, soğuğa karşı sımsıkı sarmıştı ama şimdi onları çıkardı ve birini önünde hareket ettirdi.

"O halde," dedi Jonathan nazikçe, "eve dönmenin tam zamanı."

Elini uzatırken Jonathan'ın yüzüne yavaş ama kararlı bir gülümseme yayıldı. Aaron ona baktı ama kendi elini uzatmaktan da kendini alamadı.

Sarılma, o daha ne olduğunu anlamadan gerçekleşmiş ve nefesini kesmişti.

"Tanrım, seni tekrar aramızda görmek ne güzel," dedi Jonathan huysuz bir sesle. "Aslında buna inanmakta güçlük çekiyorum: beşimiz de sonunda buradayız!"

"Hepimiz - beşimiz birden mi?" Aaron, kaburgaları kardeş sevgisi altında ezilirken hırıltılı bir şekilde solumamaya çalışıyordu. "Sonunda döndünüz mü? Sweet Grove'dan ayrılan başka kimse var mı?"

İki kardeş birbirinden ayrıldı ve Jonathan kardeşine baktı. "Neden, ama tabii ki: ilk giden sendin, bilmen mümkün değil. Evet, bir süre burada sadece ben vardım. Thomas gitti ve kızlar da - "

"Thomas neden gitti?" Aaron, Jonathan'ın her şeyi açıklamasını bekleyemeyerek araya girdi. "Ve nerede - "

"Ahem."

İki kardeş birden ayağa kalktı ve yağmurun altında duran yalnız kadına bakmak için arkalarını döndüler.

"Eğer çok zahmet olmayacaksa," dedi Phoebe hınzırca, "kuru verandada size katılmak ve doğru dürüst tanıştırılmak bana iyi gelecektir."

Aaron sırtıttı. Phoebe'nin neden burada olduğu kimin umurundaydı ki - sadece eğlence değeri bile neredeyse kaybettiği paraya değdi.

"Özür dilerim, hanımefendi," dedi Jonathan aceleyle, yanlarına gelebilmesi ve yağmurdan korunabilmesi için kenara çekilerek. "Benim adım Bryant ve - "

"Hepiniz Bryant değil misiniz?" dedi kaşlarını kaldırarak.

Ağabeyinin biri tarafından fırlatıldığını görmek Aaron'un kalbine iyi geldi. Bir meydan okumayla karşılaşmasının zamanı gelmişti - ama kardeşi gözünü bile kırpmadı.

"Evet, sanırım haklısınız," diye karşı çıktı Jonathan, "ama yine de hepimiz öyle değildik. İster inanın ister inanmayın, karım ve Thomas kardeşler ve onlar - "

"Karım mı?" Aaron ağzından kaçırdı. "Eşler - ikiniz de evli misiniz?" "İkimiz de."

Şimdi farklı bir ses konuşuyordu: tellerinde dans eden daha sert bir melodi vardı ve Aaron bunun kime ait olduğunu tam olarak biliyordu. Bir kardeşin gelişine henüz alışmaya çalışan Phoebe döndüğünde ikinci bir kardeşin patikadan yukarı doğru yürüdüğünü ve daha birkaç dakika önce bindiği verandaya girdiğini gördü.

Aaron gülümsedi ama Thomas Bryant'ın yüzündeki karanlık ifadeyi görünce gülümsemesi kayboldu. "İyi ... günaydın Thomas."

Dördü bir karenin kenarları gibi duruyordu ve Aaron Phoebe'nin yüz ifadesine çok yakından bakmamaya çalıştı. Bu kadın tanıdığı herkesten çok daha fazlasını görüyordu ve eğer Thomas'a onun kadar yakından baksaydı, göreceği şey... korku muydu? Yoksa suçluluk mu? Yoksa acı mı?

Thomas açıkça, "O zaman geri döndün," dedi.

Aaron başını salladı, aniden kendi sesine güvenemez hale gelmişti.

"Temelli mi?" Thomas elini uzattı ama ardından gelen tokalaşma bir kucaklaşmaya dönüşmedi. "Sanırım bir aile olarak birbirimize kenetlenmemiz en doğrusu. Özellikle de o yangından sonra. Gelecek hasatta iflas etmemek için alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız var."

"Ateş mi?" Aaron hızlıca sordu.

"İflas mı?" Phoebe mırıldandı.

"Bütün bunları daha sonra tartışmak için yeterince vaktimiz var," diye ekledi Jonathan aceleyle. "Bence tartışmamız gereken ilk şey Thomas'ın kendisi."

Üç çift göz Thomas'a doğru seğirdi ve o da meydan okurcasına Bryant kardeşlerin en büyüğüne baktı.

"Şimdi mi?" diye sordu sessizce.

Jonathan başını salladı. "Bence en iyisi bu. Şimdiki zaman gibisi yok."

Aaron önce birine, sonra diğerine baktı. Sanki aralarında korkunç bir sır yatıyordu ve bunu açığa çıkarana kadar kendileriyle yaşamaya dayanamıyorlardı; çiçek açmasına izin verilmeden önce kazılması gereken bir ağaçtaki çürük gibi.

Thomas tereddütle, "Kiliseye katılıyorum," diye başladı ve sonra durdu.

Aaron onun yorum yapmasına ihtiyaç duyuyor gibi görünerek, "Kilise" diye tekrarladı.

Thomas başıyla onayladı. Aaron ellerinin artık birbirine sıkıca kenetlendiğini fark etti; o kadar sıkıydı ki teni beyazlaşıyordu. Phoebe'ye baktı ve o da ihtiyatlı bir kaşını kaldırdı.

"Bu asil bir meslek," dedi sessizce.

Thomas onun orada olduğunu unutmuş gibi sıçradı ve titrediğini hemen fark etti. "Sevgili leydim, donuyorsunuz!"

Aaron ona baktı ve daha önce fark etmediği için sessizce kendini azarladı. "Gelin, Bayan Phoebe, içeri girmelisiniz - Jonathan, nereye - "

"İçeri gel," dedi Jonathan, Phoebe'yi ustalıkla yönlendirerek kolundan tuttu ve onu durdukları evin içine doğru yürüttü. "Karım içeride ve seni nasıl ısıtacağını ve besleyeceğini çok iyi biliyor."

Aaron bir an için konuşmak istedi. Phoebe'nin yakınında olması, daha önce fark etmediği bir şekilde onu rahatlatıyordu ve bu iki dünyanın çarpışması tuhaf olsa da, Phoebe onu Sweet Grove'daki başka hiçbir şeyin yapmadığı bir şekilde topraklıyor gibiydi.

Ama o an geçmişti. Kapı arkasından kapandı ve bir anda ceketini ve vahşi kızıl saçlarıyla ortadan kayboldu.

"Hadi ama Thomas," dedi Jonathan sertçe, Phoebe ortadan kaybolduğu için ses tonundaki kibarlık tamamen kaybolmuştu. "Ona söylemen gerek."

"Bana neyi anlatacaksın?" Aaron'un bakışları iki kardeşi arasında gidip geldi, atmosferdeki değişiklikten ürkmüştü. "Bir süredir uzakta olduğumu biliyorum ama bu süre içinde önemli bir şey olmamıştır herhalde?"

Ama Thomas'ın yutkunmasını ve Jonathan'ın bakışlarının yere düşmesini izledi. Suçluluk duygusu her ikisinden de yayılıyordu ama birinde sadece bunun bilgisi vardı. Diğerinde ise ihanetin pis kokusu vardı. Ve sonra anladı.

"O zamandan önce," dedi Aaron sessizce. "O zamandan önce demek istiyorsun - ben gitmeden önce. Thomas, neden gittiğim hakkında bana söyleyecek bir şeyin var ve bunun tek bir anlamı olabilir."

Kardeşine bakarken, sanki onu ilk kez görüyormuş gibiydi. Küçük kardeşi Thomas her zaman öyleydi. Kendisinden üç yaş küçük, merdivenleri çıkmakta zorlanan ve yıllarca merdivenlerden inip çıkmak için yalvaran küçük bir çocuktü. Bebek Thomas: böyle tanıtılmıştı, kürklü ve ılık ılıa.

Ve şimdi Thomas'ın tam olarak ne yaptığını biliyordu. Bunu düşünmek canını yakıyordu ama yüksek sesle söylemek kalbini parçalayacaktı.

"Evet." Thomas tek bir kelime söyledi ve Aaron bu düşüncenin kendisine acı verdiği gibi ona da acı verdiğini görebiliyordu. "Aaron, sana söylemek zorundayım ki küçük şeyleri çalan bendim - hırsız bendim ve sen suçlandığında sesimi çıkarmadım."

Aaron yavaşça, "Aileme masum olduğumu söyledim," dedi. Başı dönüyordu ve kendini sabitlemek için gözlerini kırıştırdı. "Ve kimse bana inanmadı."

Jonathan beceriksizce öksürdü. "Kumar oynuyordun Aaron - o parayı nereden ? Senden başka biri olabileceğini düşünmek bile anlamsızdı."

"Belki de kumarda iyiydim," diye cevap verdi Aaron sertçe. "Bunu hiç düşündün mü? Aileme olan sadakatimin bahis oynamaya olan kararlılığımdan daha güçlü olabileceğini hiç düşündünüz mü?"

Thomas, "Yaptığım şey yanlıştı," diye söze başladı ama Aaron sözünü bitirmesine izin vermeyecekti.

"Evet, yanlıştı!" Öfkesini sesinden uzak tutmanın bir yolu yoktu, damarlarından akan duyguları kontrol etmenin bir yolu yoktu: öfke, acı, kafa karışıklığı, umutsuzluk. Her zaman yüzeyin altında olan öfkesi yeniden yükselmişti. "Yüzüğü aldın - annemizin yüzüğünü aldın, hem de kendi ikiz kardeşinden? Burada kimsenin bana inanmayacağını bildiğim için ne kadar uzun zamandır uzakta olduğumu biliyor musun Thomas? Güvenecek kimse olmadan, kaybolmuş bir şekilde dünyayı dolaşmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Ne olursa olsun sana inanması gereken kendi ailen varken... tamamen yalnız olmanın ne demek olduğunu biliyor musun?"

"Evet, öyle." Jonathan'ın derin sözleri Aaron'u susturdu ve ağabey üzüntüyle kardeşlerine baktı. "Sweet Grove'dan uzakta neler gördüğünüzü ve neler yaşadığınızı hayal bile edemiyorum. Bazı bilmek de istemiyorum. Önemli olan evinizde olmanız ve kardeş olmanız."

Thomas yutkundu. "Ben bir Papaz olacağım Aaron ve bunun vicdanımı daha fazla sızlatmasına izin veremem. Ben artık bir hırsız değilim ve sen de kesinlikle bir kumarbaz değilsin. Öyle olsaydın buraya gelmezdin! Aaron, senden af diliyorum."

Aaron tereddüt etti.

"Ve acı çekmiş gibi de değilsin," diye ekledi Thomas, yüzüne gergin bir gülümseme yayılmıştı. "Yani, Mariana'nın yüzüğüydü ve - "

"Acı çekmedi mi?" Aaron patladı ve Jonathan'ın bir kaşını kaldırmasına ve Thomas'ın fiziksel olarak irkilmesine neden oldu. "Bunu bana dürüstçe söyleyebilir misin Thomas, ben yıllarımı - yıllarımı! - Haksız, adaletsiz ve asılsız bir suçlama yüzünden ailemden uzak kaldım! Belki bir kumarbazım, bu doğru, ama yalancı ya da hırsız değilim!"

Arkasına bile bakmadan kardeşlerinin yanından hışımla uzaklaştı ve nereye gittiğini bilmiyordu. O kendini beğenmiş suratı görmek dışında her yere.

Phoebe gözlerini kırptırdı. Salon iyi aydınlatılmıştı, mumlar kış gününün karanlığını dağıtıyordu ve kesinlikle kadınlarla dolu görünüyordu.

"Hoş geldiniz," dedi biri ayağa kalkıp ona sıcak bir şekilde gülümseyerek. "Ben Elizabeth Bryant, Jonathan'ın eşiyim. Ya siz?"

"Phoebe - Phoebe Vazquez." Bu kadar çok yabancıнын karşısında adını söylerken neredeyse kekeleyecekti. Bir salon işletmek daha kolaydı; bütün erkekler aynı görünüyordu ve hiçbirisi onunla ilgilenmiyordu. Çok az kadın içeri adım atmıştı. En son ne zaman bu kadar saygın kadınla birlikte olmuştu? Lucky Star'da dans etmiş olanlar sayılmazdı.

"Gel, otur," dedi önündeki dört kişiden en genci. Sarı saçları ışıktaki parlıyordu ve pencerenin yanındaki sandalyeye oturmuştu. Yanında Elizabeth'e neredeyse tıpatıp benzeyen bir kadın oturuyordu ki Phoebe onun Thomas'ın karısı, dolayısıyla da Elizabeth'in kız kardeşi olduğunu anlayamadı. Tanrım, bu geniş aile kafasını karıştıracaktı.

Ama şimdi tüm oda ona bakıyordu. Sarışın kadının sözlerine karşılık vermemişti ve beceriksizce yutkundu.

"Teşekkür ederim, Bayan Abigail," dedi Phoebe, ceketini çıkarıp ateşin yanına oturdu.

Elizabeth, soluk bulutlu gözleriyle uzaklara boş boş bakan sarışın bir kadının yanındaki kanepeye otururken gülümsedi. "Ah, görüyorum ki aileyi tanıyor olmalısınız!"

"Dezavantajlıyım," dedi Abigail sessizce, Phoebe tahta sandalyede kendini rahat hissetmeye çalışırken ona soru dolu gözlerle bakarak, "çünkü seni hiç hatırlamıyorum."

Phoebe yutkundu. Bunu bu kadınlara açıklamayı nasıl düşünecekti ki? Sade ama şık giyinmişlerdi ve burada bir meyve bahçesinde yaşıyorlardı. Sweet Grove'a hangi karanlık dokunmuş olabilirdi ki? Onun acı çektiği hayat hakkında ne bilebilirler ki?

"Özür dilerim," dedi beceriksizce, "daha önce tanıştığımız izlenimini vermiş olabilirim. Kardeşinizi tanıyorum ve bana sizi o kadar detaylı tarif etmişti ki sizi tanımadan edemedim."

"O halde sizi hepimizle tanıştırmama izin verin," dedi Elizabeth yumuşak bir sesle. "Kız kardeşim Katherine, Thomas'la evli; onun yanında Abigail var, Bryant ailesinin en küçüğü ve kesinlikle en güzeli..."

"Ve biz bunu bilmiyor muyuz?" diye mırıldandı sonuncusu acı acı.

"Çarpıcı güzelliğimizi sona bırakıyoruz: Mariana, beşinci Bryant," Elizabeth sözlerini bitirdiğinde yüzünde bir hüznün kıvılcımı çıktı.

Phoebe başını endişeyle hepsine doğru eğdi ve sonra sessizce oturdu. Kız kardeşler - çünkü hepsi öyle ya da böyle kız kardeşti ve kesinlikle hepsi Bryant'tı - ona bakarken sessizlik onu yiyip bitirdi.

Şimdi ona gülümseyen Katherine'di. "Size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim, Bayan Phoebe?"

Yutkundu ama ağzından hiçbir kelime çıkmadı. Buraya neden geldiğini bile bile onlarla nasıl rahat edebilirdi ki? Hiç tanımadığınız insanlardan para almayı düşünmek kolaydı ama sizi evine kabul eden birinden para almak daha zordu.

Gel bakalım. Kaba görünmek istemem. "Gayet iyiyim, teşekkür ederim ve içecek bir şeye ihtiyacım yok."

Mariana kör olabilirdi ama odadaki gerilimi fark etmek için görmeye ihtiyacı yoktu. "Ünlü kardeşlerimizden hangisiyle bağlantınız var - Jonathan mı Thomas mı?"

Phoebe kendine rağmen gülümsedi. "İkisi de değil."

Abigail ona anlamsızca baktı. "Hiçbiri mi? Ama o zaman nasıl - " "Merhaba chitterlings."

Derin ses, kapının girişinde duran uzun boylu, esmer adamdan geliyordu. Tek bir özelliğini bile seçemeyenler de dahil olmak üzere tüm gözler ona bakmaya koştu ve onu tanıyan sadece Abigail'di.

"Aaron Bryant!" Sözleri sessizdi ama hareketleri öyle değildi - ona doğru koştu, kendini onun kollarına attı ve güldü. "Vay canına, seni tekrar göreceğimi düşünmek!"

Elizabeth, gülümseyen Phoebe'ye şaşkın bir bakış fırlattı. "Sanırım beşinci Bryant'la tanışmadınız?"

Başını iki yana salladı. "Buraya geldiğimde ve Sweet Grove'u satın aldığım da - " "Sweet Grove'u mu satın aldın?" Phoebe yardım edemedi ama kesti, ve Elizabeth gülümsedi.

"Bu aile hakkında bilmediğin çok şey var," dedi sessizce. "Hiçbirimiz Sweet Grove'a zarar görmeden gelmedik ama hepimiz burada huzur bulduk. Belki sen de bulacaksın."

Phoebe gözlerini Elizabeth'e dikerken göğsünde bir şeyler düğümlendi. Şu anda sadece ikisi oturuyordu; Mariana ağabeyinin sıcak kollarına doğru yönlendirilmişti ve Katherine reverans yaparak gülümsedi - elindeki altın parıltısı Aaron'ın kaşlarını bir parça yukarı kaldırdı.

Garip bir durumdu. Phoebe onun birkaç yaş daha yaşlı olduğunu görebiliyordu ama yine de Elizabeth'in ona bakışında bir bilgelik vardı. Sanki bir şeyler biliyormuş gibi. Sanki anlıyormuş gibi.

"Tanrım, ne kadar gürültü yapıyorsunuz!" Jonathan odaya girmişti, Thomas da hemen arkasındaydı ve sırtarak ailesine bakıyordu. "Şimdi neden bu kadar uzağa yayıldığımızı anlıyorum!"

"Ne kadar saçma konuşuyorsun," diye cevap verdi karısı kolayca. "Tüm Bryant'ları tek bir çatı altında toplamanın senin en büyük arzun olduğunu çok iyi biliyorsun ve şimdi bunu başardın, hem de fazladan iki Bryant ve güzel bir misafirle!"

Phoebe'nin midesinde bulantı yükseldi. Abigail'in yanaklarından süzülen gözyaşları herhangi bir gösterge ise, aslında bir aile buluşması oluşturduğunu bilseydi - ki bu açıkça arzu edilen bir şeydi - gelir miydi? Şimdi sevinçten sonra mutsuzluk mu getirecekti?

Sonra zihninde bir başkasının yüzü belirdi ve kararlılığı sertleşti.

"Bay Bryant - Bay Jonathan Bryant? Sizinle konuşmam gerekiyor. Acilen." Sözleri çınladı ve kahkahalar kesildi.

"Acilen mi?" diye tekrarladı, düşünceli bir şekilde sakalını sıvazlayarak. "Bu akşam yemekten önce mi?"

Phoebe yutkundu. "Tam şu anda."

Katherine'in, yüzü gök gürültüsüne benzeyen Mariana'ya fısıldadığını görebiliyordu ve Aaron'un gülümsemesi yüzünden kayıp gitmişti. Bu insanlarla ilgilenmesine izin veremezdi; parasını alıp gitmeliydi. Kendi evine dönmeliydi.

Jonathan sakın bir sesle, "O zaman hiç vakit kaybetmeyelim," dedi. "Lütfen benimle gelin."

Phoebe arkasından gelen şaşkınlık ve ilgi dolu konuşmaları duyabiliyordu ve Aaron'un sorgulanması başlamıştı.

"Kim o?"

"Onunla nerede tanıştınız?"

"Nişanlı mısınız?"

Alaycı bir şekilde homurdanmamak için elinden gelen tek şey buydu.

Nişanlı mısın?

Evin diğer tarafında küçük bir çalışma odası vardı, yerdeki buruşuk kâğıtlara ve masanın üzerine saçılmış mürekkep lekelerine bir erkeğin bölgesiydi. Masanın iki yanında birer çift sandalye vardı ve Jonathan birini işaret ederek diğerine oturdu.

"Acil," diye tekrarladı. "Söylediğiniz buydu. Kardeşimize eşlik ettiğiniz için memnunum Bayan Phoebe, ama merak ettiğimi de itiraf etmeliyim. Neden buradasınız?"

Zor bir ifadeden önce yutkunursa dilinin tekrar düşeceğinden korkan Phoebe kısa kesmeye karar verdi.

"Kardeşin Aaron'un bana borcu var," dedi sertçe. "O bir kumarbaz ve bana birkaç yüz dolar borcu var."

Jonathan bir an gözlerini kırpmadan ona baktı. Sonra sandalyesinde geriye yaslandı. "Ve sen de onu almak için buradasın."

Başını salladı. "Ailenizi rahatsız etmek gibi bir niyetim yok efendim. Sadece borçlu olduğum şey için buradayım."

Birden Phoebe'nin elleri sıcak ve rahatsız hissetti. Onları kucağına hangi pozisyonda koyarsa koysun, hareket ettirmek zorundaydı.

Jonathan hüzünle gülümsedi. "Bayan Phoebe, Aaron bu kadar uzun süredir uzakta olduğu bunu bilmeniz bir nedeni yok, ama burası para kazanan bir meyve bahçesi değil. Kendimize ancak yetecek kadar kazanıyoruz ve geçen kış çıkan yangından sonra ..."

Her şey gerçek olamayacak kadar güzeldi. *Tanrım, beni neden buraya getirdin? Bu borçların ödenmesi gerekiyor ve son teslim tarihini kaçırmanın maliyetini biliyorsunuz.*

Phoebe ayağa kalktı ve titreyen parmaklarıyla eteklerini sıyırdı. "O halde bunun bir önemi yok, Bay Bryant. Eğer para yoksa, sizden alamam. İyi günler."

Adam tekrar konuştuğunda neredeyse kapıya varmış, kapı koluna uzanmak üzereydi.

"Bayan Phoebe, eğer kardeşimi eski haliyle tanıyorsam - ki aradan geçen zamanda değişmiş gibi görünmüyor - o zaman size sadece dolar değil, bir onur borcu var demektir."

Onunla yüzleşmek için döndü ve başını eğdi.

İç çekti. "Bu durumda, size aidatınızı ödemekten başka seçeneğimiz olmadığını hissediyorum."

Phoebe'nin kalbi göğsünde gümbürdedi ve ağzı kurudu. "Ama... sen dedin ki - "

Jonathan gülümseyerek, "Bizim için yılın özellikle uygunsuz bir zamanında geldiniz," diye araya girdi. "Burada, Sweet Grove'da kalın. Birkaç hafta içinde kışlık elma depomuz satılacak ve elimizde biraz daha nakit para olacak. İhtiyacınız olduğu apaçık ortada olan bu şey olmadan bizi terk etmenizi istemem."

Yıllardır uzak tutulan gözyaşları şimdi düşme tehdidiyle karşı karşıyaydı ama Phoebe sanki onları daha fazla geciktirebilecekmiş gibi başını telaşla salladı. "Teşekkür ederim, efendim. Misafirperverliğinizden faydalanmak gibi bir niyetim yok ve - "

"Yine de kardeşimin kumara olan zaafından faydalandın." Sözleri sertti ama kötü niyet içermiyordu. "Kendini tehlikeye atan bir adamdan yararlandığınız için sizi suçlamıyorum Bayan Phoebe. Borcunuzu ödeyene kadar burada kalabilirsiniz. Ama sonra Sweet Grove'dan ayrılmanızın bizim için akıllıca bir fikir olacağını düşünüyorum. Senin içinde kız kardeşlerimin ya da karımın öğrenmesini istemediğim bir karanlık var."

Aaron yatağında uzanmış, tavana bakarken zihnini bir kaşıntı kaplamıştı. Görmezden gelmek imkansızdı. Eğer fiziksel olarak kaşıyabilseydi, etrafında tırnak izlerinden oluşan kırmızı halkalar olurdu.

Şakağında ve alnında, ama olduğu gibi, orada, sessizce, karanlıkta yatıyordu, küçük bir bahis için çaresizdi.

Son ziyaretinden bu yana bir hafta geçmişti. Sweet Grove'a geleli neredeyse bir hafta olmuştu - ve şimdi orada olmanın işkencesini ve ailesiyle birlikte olmanın rahatlığını aynı ölçüde biliyordu.

Yıllar önce gitmiş olmasına şaşmamalı.

Yavaş kış güneşi saatler önce doğmuştu ve müzik üst kata sürükleniyordu. Jonathan'ın kalın sesi kahkahalarla gümbürdüyordu ve bir kadının kıkırdamaları da ona katılıyordu. Muhtemelen Elizabeth'ti. Aaron Sweet Grove'da iki kız kardeşi ayırt edebilecek kadar uzun süre kalmamıştı ama burada, Jonathan ve Elizabeth'in evinde, bu oldukça iyi bir tahmindir.

İyi bir bahis.

Aaron yan döndüğünde soğuk güneşin gökyüzünde tepe noktasına yükseldiğini gördü. Tembel, Thomas dün ona böyle seslenmişti. Aralarındaki düşmanlık iyice yerleşmiş ve kök salmış gibiydi. Bütün gün hiçbir şey yapmadan yatakta yatmaya karar vermesinin kime ne zararı vardı? Burada olmaması gerekiyordu. Eğer Phoebe için olmasaydı -

"Aaron? Aaron, uyanık mısın?" Hafif, yumuşak ses tonu Elizabeth'e ait olmalıydı. Elizabeth'in nazik ayak sesleri o kadar sessizdi ki Aaron neredeyse onları fark etmemişti. "Öğle yemeği yemek üzereyiz Aaron, eğer açsan."

Aaron gözlerini kırptırdı. Midesinde bir istek vardı ama bu yemek için değildi. Bir çift zar elinde huzursuzca hareket ediyordu. "Hayır, teşekkür ederim. Siz bensiz devam edin."

Ayak sesi yok. Bir tereddüt. Bir iç çekiş.

"Aaron, bugün Noel günü. . . herkes burada. Bizimle birlikte aşağı inip küçük bir bayram neşesine katılmayacağına emin misin?"

Ses yalvaran bir ses değildi. Aaron, Sweet Grove'a döndüğü kısa süre içinde Elizabeth'i yalvaracak türden bir kadın olmadığını bilecek kadar görmüştü. Böyle bir kadını tekrar burada görmek sürpriz olmuştu. Çok uzun zaman olmuştu.

"Ve eğer yakında aşağı inmezseniz açlıktan öleceksiniz." Ses artık kısıktı. "Ve artık gece vakti kilerimde dolaşmana izin vermeyeceğim Aaron Bryant, çünkü sen sekiz değil, sekiz yirmi yaşıdasın."

Kendini tutamadı. Dudaklarından bir kıkırdama kaçtı ve o daha hareket edemeden kapı açıldı.

"Uyanık olduğumu biliyordum, genç Bryant!" Elizabeth'in üzerinde bir zamanlar annesine ait olan beyaz ve mavi ekoseli bir önlük, bir yanağında un lekesi ve elinde büyük bir tahta kaşık vardı. "Sana bu kaşıkla vurmanın bana yakışmayacağını bir an bile düşünme, çünkü bu yapacağım son şey olsa bile yıllardır ilk Bryant Noel'ine başkanlık edeceğim!"

Aaron kıkırdadı, huysuzluğu geçmişti ve ayakları artık yere basıyordu. "Seni duyuyorum Bryant Anne," diye alay etti, Abigail'in kullandığını duyduğu lakabı kullanarak. "Ve senden hayır diyemeyecek kadar korkuyorum!"

Sırıttı, tekrar merdivenlerden aşağı inerken koyu renk saçları son odanın dışına döküldü. Aaron zarları yeleğinin cebine soktu ve güven veren elini zarların üzerine koyarak avucunun içinde rahatlatıcı bir şişlik hissetti.

Akşam yemeği. Hem Noel yemeği. Ne zararı olabilir ki?

Tüm kardeşleriyle birlikte bir yemek için masanın etrafına oturmaya uzun zaman olmuştu ve büyük meşe yemek masasına otururken acı tatlı anılar aklından geçti. Babasının oturduğu baş köşede Jonathan için bir yer ayrılmıştı, diğer uçta ise Elizabeth sırtıyordu ve çocukken gururla taşıdığı önlüğü hâlâ üzerindeydi. Abigail onun yanında, o da diğer tarafta. Mariana ve Thomas her zaman çocukken olduğu gibi birlikte oturuyorlardı.

diğerine rehberlik ediyordu. Katherine kocasının karşısındaydı ama Aaron'la aralarında iki boş koltuk vardı.

Elizabeth'e baktı. "Kimi bekliyoruz? Bunun bir Bryant Noel yemeği olduğunu söylediğini sanıyordum?"

Ses tonu suçlayıcıydı ve soruyu yumuşatmak için gülümsemeye çalıştı. Elizabeth sessizce gülümsedi ve koridorun kapısına baktı.

Aaron etrafına bakındı ve altın süslemeli krem rengi bir elbise giymiş olan ateşli saçlı güzel bir kadın kapıda dururken kalbi hızla çarpmaya başladı. Gülümsemesi yüzünü ve mavi gözlerini aydınlattı ve Aaron'un yüzüne bilmediği bir sıcaklık yayıldı.

"Bayan Phoebe, mutlu Noeller!" Katherine ayağa kalktı ve hoş geldiniz demek için ellerini uzattı. "Bir an için gelmeyeceğinizden endişelendim."

Phoebe başını eğdi ve zarif adımlarla odaya girdi. "Bu sabah aile partinize izinsiz girmeyi düşündüğümde tekrar düşündüm, ama sonra Noel'i yalnız geçirmek istemedim."

Abigail kızarak, "Ve artık sen de yapmamalısın," dedi ve sonra sessiz kaldı. Aaron sırtıtmaktan kendini alamadı. Abigail büyümüş olabilirdi ama hâlâ her zaman olduğu gibi aptal bir kazdı.

"Gel, otur," dedi Thomas kayıtsızca, saatini masanın üzerine koyabilmek için bir mumu kenara çekerek. "Oturma arkadaşını seçebilirsin; kardeşim Aaron ya da güzel karım Katherine."

Mariana homurdandı, gözleri kısılmıştı. "Böyle bir tavsiyeyle başka ne seçeneği olabilir ki?"

Phoebe hemen cevap vermedi. Aaron her ne kadar gözlerini ondan ayırmak istese de bunu yapamayacağını anladı. Elini tabağının yanındaki çatala uzattı ve odadaki en yakışıklı kadın yavaşça masanın etrafında dolanırken huzursuzca onunla oynadı.

"Eminim Bay Bryant kız kardeğinin arkadaşlığını seçmeme aldırılmaz," dedi hafifçe ve sakın bir tavırla Katherine'in yanındaki koltuğa çöktü.

Masada hafif kıkırdamalar oldu ve Aaron cevap vermek için ağzını açtı - tam olarak ne olduğunu bilmiyordu - ama tek bir hece bile çıkamadan sözü kesildi.

"Şimdi siz de bu güzel ziyafeti hazırlarken biraz yardım etseniz hiç fena olmaz!" Jonathan elinde büyük hindi tabağıyla odaya girdi ve Abigail ile Elizabeth ona yardım etmek için hemen ayağa kalktılar.

O an aile için geçti ama Aaron için geçmedi. Güzel yabancıya gücenmemeye çalışırken kulaklarında öfke ve acı çınılıyordu,

Çünkü hâlâ öyle olduğu için, ondan uzakta oturmayı tercih etmişti.

Ama Bayan Phoebe'nin nerede oturmaya karar verdiği neden umurunda olsun ki? Ona ne ki?

Sol eli masanın üzerinde duruyordu. Parmak uçları sanki daha önce böyle bir şey hissetmemiş gibi masa örtüsünü okşuyordu. Bileği küçük, narin ve avucundan sadece birkaç santim uzaktaydı. Tek yapması gereken uzanmaktı. Bir anda halledilebilirdi. Tek yapması gereken -

"Benim için hala yer var mı?"

Aaron yerinden sıçradı, hayalinden irkildi. Şimdi kapıda bir yabancı duruyordu, titreyen mum ışığında hatları belli oluyordu ama hafızasında yankılanıyor gibiydi.

"Ah, Bay Weston, bizi unuttuğunuzu sanmıştım!" Elizabeth uzun boylu, esmer adama yardımsever bir şekilde gülümsedi. "Korkmayın, size burada Aaron ile Bayan Vazquez arasında bir yer ayırdık."

Adamda tanıdık bir şeyler vardı ve Phoebe sandalyesinden kalktığı zaman hatırlamaya çalışma zahmetinden kurtuldu.

"Bay Weston, sizinle tekrar tanışmak bir zevk." Mariana'nın görmeyen gözleri masanın etrafında dolaşırken reverans yaptı.

"Yemeğin ne zaman geleceğini bilmek istiyorum," diye mırıldandı acı acı.

"Hepinizi beklettiğim için özür dilerim, bu zevk bana ait Bayan Vazquez," dedi Laken Weston yumuşak bir sesle. "Puding için biraz krema getirdim, umarım benim katkım olarak kabul edersiniz, Bayan Elizabeth ve arkamdaki harika Bayan ve Bayan Bryant'ı alaylarına devam etmeleri için cesaretlendirmek üzere hemen yerime oturacağım - "

"Otur Weston ve gevezeliği kes!" Bay Weston ve Phoebe yerlerini alırken Thomas iyi huylu bir şekilde gülümsedi.

Aaron yeni gelene homurdandı. "Seni tekrar görmek ne güzel."

Bay Weston başını salladı ve alçak sesle konuştu. "Ve sen, ama yine de bir neşe. Biraz zar, sonra?"

Aaron'un kalbinden geçip, yeleğinin cebindeki zarları bir kez daha hissetmek için hızla hareket eden parmak uçlarına kadar yayılan zevk sarsıntısını görmezden gelmek imkânsızdı. "Elbette. Benim için bir onurdur."

Noel yemeği Aaron Bryant için bir sis bulutu içinde geçti. Bahsin kokusu artık bu anların yavanlığına odaklanamayacak kadar yakınındaydı ve kahkahaları, şakaları, aile sırlarının dökülmesini ve hatta Phoebe'nin katılma girişimlerini bile özlemişti. Düşünebildiği tek şey

geleceğini biliyordu. O geldiğinden beri ailesinin tek bir üyesi bile kumar oynamaya teşvik edilmemişti. Aç bırakılmıştı, yoksun bırakılmıştı ve şimdi bunun tadını alabiliyordu.

". . . Uzun zamandır tatmamıştım." Jonathan geçirdi ve memnun bir kahkaha dalgası odanın içinde dolaştı. Aaron dikkat kesildi. "Teşekkür ederim, aşkım. Kendini ve beni çok gururlandırdın."

Herkesten mırıldanarak onay geldi ve Katherine baharatlı, ılık elma suyu bardağını kaldırdı. "Şefe!"

Aaron, masadakiler ona içki içerken Elizabeth'in hafifçe kızarmasını izledi. Elbette artık zamanı gelmişti; Laken Weston'la birlikte masadan kaçıp güne başlayabilecek miydi?

Güneş batalı çok olmuştu ve masanın üzerindeki birkaç mum odayı aydınlatmaya yetmiyordu.

"Lambaları yakayım." Abigail sessizce ayağa kalktı ve Katherine de kalktı. "Ben temizlik işlemine başlayacağım - hayır, sen olduğun yerde kal, Elizabeth, hepsini sen pişirdin!"

Thomas da onlara katıldı. "Meyve bahçesinde son bir yürüyüş yapacağım - Aaron, geliyor musun?"

Aaron kardeşine baktı. Bu da başka bir barış teklifi miydi? Son birkaç gün içinde pek çok barış teklifi yapılmıştı ama hiçbirini kabul edilmemişti. Yılların kaybı bir meyve bahçesinde gezintiyle nasıl değiştirilebilirdi?

"Hayır," dedi Aaron huysuzca, ama o da ayağa kalktı. "Bay Weston'a ahırlardan birinde bir şey göstermek istiyordum. Lütfen bize müsaade edin."

Masadan uzaklaşırken Phoebe Vazquez hariç herkesin dikkatinden kaçmayı başardı. Sert bakışlar, silahtan çıkan bir mermi gibi onu delip geçti. Şüphelenmesi mümkün değildi, değil mi? Nereden bilebilirdi ki?

"O halde sanırım burada kalacağım." Mariana'nın acı ses tonu genel gürültünün üzerinde yükseldi. "Hiçbirinizin işine yaramadığım gibi."

Şimdi yatıştırıcı mırıltılar yükseliyordu ve Aaron şansını denedi. Laken Weston peşindeyken evden sıvıştı.

"Bu geceki zehrin ne?" dedi adam kolayca. "Zar mı? Kartlar mı?"

"Seninle Lucky Star'da oynamıştım," dedi Aaron, verandadan çıkıp karanlığa doğru yürürlerken adamın sorusunu duymazdan gelerek. "Phoebe Vazquez'in salonunda."

Bay Weston başını eğdi. "Gerçekten de öyle. Ertesi gece sizi orada göremediğim için üzgünüm."

Aaron karanlık bir şekilde güldü. "Sen ve ben, Weston. Eğer masada olabilseydim, inan bana. Olurdum."

Ahırın kapısını açmak, üç fiçıyı oturak ve masa olarak yerleştirmek sadece üç dakika sürdü.

"Şimdi, ne kadar olacak?" Bay Weston birkaç dolar ve bir avuç sent çıkardı. "Üzerimde büyük miktarda nakit para yok elbette, ama sizin bu konuda iyi olacağınızı biliyorum, Bay Bryant."

Aaron renk değiştirdi. Para için oynama düşüncesi aklının ucundan bile geçmemişti.

Yutkundu. "Elbette, bu konuda iyiyimdir - kime isterseniz sorun. Sadece şu anda üzerimde nakit para yok."

"Aaron Bryant, Tanrı aşkına sen ne sanıyorsun?"

Ahırın kapısında ana hatlarıyla bir figür duruyordu. Kapıyı kapatmamışlardı ve ana evden gelen zayıf mum ışığı bir kadının etrafında parlıyordu; kızıl saçları yüzünün etrafında alev alev yanıyordu ve yüzünde öfke ve tiksinti okunuyordu.

Aaron aceleyle ayağa kalktı ve üzerine tünediği varili yere doğru devirdi. "Pho - Phoebe?"

Ona doğru yürüdü ve güçlü ve sert bir tokat gecenin içinde çınladı. "Hiç utanman yok mu senin? Hiç vicdanın yok mu? Parası için çok çalışan ve onu aptalca bir şans oyununda çarçur etmeyi aklından bile geçirmeyen insanlar olduğunu biliyor musun?"

"Bu şans değil Bayan Vazquez," diye araya girdi Bay Weston. "Gerçekten, bu - " "Ve sanırım bu adamın kumar bağımlısı olduğunu biliyorsunuz?"

Phoebe bağırıyordu ama sanki Aaron'ın kulaklarına bağırıyor gibiydi. "Bu meyve bahçesindeki hissesi de dahil olmak üzere her şeyini bana borçlu olduğunu biliyor musun? Bu zavallı adamı şu anda içinde bulunduğundan daha da büyük bir yıkıma sürüklediğinin farkında mısın?"

Ateş, sıcak ateş, Aaron' ciğerlerinden akıyordu - ama utanç ve kafa karışıklığıyla karışmıştı ve etrafında olup bitenlere zar zor odaklanabiliyordu. Yanağında Phoebe Vazquez'in elinin iz bıraktığı yer kıpkırmızı parlıyordu ama bu, ayaklarını yakan ve bacakları ile göğsüne ısı dalgaları gönderen sıcak kömürlerin yanında hiçbir şeydi.

Ama onun gözlerinden düşen ilk yaş gördüğünde her şey durur gibi oldu.

"Seni kendinden kurtarmak için ne yapmam gerekiyor?" hıçkırdı Phoebe. Başka bir şey söylemeden hışımla ahırdan çıktı ve gecenin karanlığına karıştı.

T

Yüzünden akan gözyaşları onu kör ediyordu ama Phoebe onları uzaklaştırmak için hiçbir şey yapmadı.

Hiç öğrenemeyecek miydi? Hiç böyle bir şeyi bırakacak ? Kalbinin gizli rüyalarına cevap vermeleri umuduyla umutsuzca onları takip etmek yerine, erkekleri geride mi bırakacaktı?

"Phoebe - Bayan Vazquez, bekleyin!"

Peşinden seslenen sözcükleri duymazdan gelmek daha kolaydı ve onu tanıdığı haftalarda kendisinde neşe ve duygu uyandıran adamla arasına olabildiğince mesafe koymaya çalışırken ayakları takılarak koşmaya başladı.

"Phoebe, açıklayabilirim!"

"Yapabilir misin?" diye karşılık verdi, olduğu yerde döndü ve neredeyse hızla gelen Aaron Bryant tarafından ezilecekti. Kendine rağmen, parasını cebinde ve zarını ruhundan uzak tutamıyor gibi görünen adama baktı. "Yapabilir misin? Çünkü bana tam olarak yapmayacağına söz verdiğin şeyi yapıyormuşsun gibi geliyor ve bu bana seni dinlemem için hiçbir neden vermiyor Aaron Bryant!"

Nefes nefese kalmıştı, siyah saçları yüzüne dökülüyordu ve bakışları umutsuzca onunkileri arıyordu. "Ben - şey, zar atmak üzere olmadığımı iddia edemem, Phoebe, hayır, ama - "

"O zaman nefesini boşa harcama." Onunki her kelimeyle birlikte buhar gibi kış gecesinin havasına karışıyordu ve Lucky Star salonundaki o karanlık geceden beri kendisine mutluluktan çok acı veren adamdan bir kez daha uzaklaştı. "Ben kesinlikle kendiminkini kurtaracağım."

Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Katherine ve Thomas'ın kaldığı eve doğru yürürken, neredeyse koşarken tökezlemediğinden emin olmak için gözlerindeki yaşları sildi.

"Lütfen, Phoebe - Phoebe, beni dinle!"

Güçlü bir el kolunu kavradı ve Aaron onu durdurduğunda neredeyse düşüyordu.

Arkasını döndü ve ona bakarken kalbi acıyla çarptı. "Bana hiçbir borcun olmadığını biliyorum," dedi Phoebe alçak sesle. "Bir yığın para, sırtındaki giysiler ve bu bahçenin beşte biri dışında hiçbir şey." Dudaklarından acı bir kahkaha döküldü. "Ama düşündüm ki Söylediğim bir şeyin bir şekilde sana ulaştığını düşünmüştüm. Söylediğim bir şeyin senin için bir anlamı olduğunu düşünmüştüm."

Yüzü buruşmuş gibiydi ama karanlıkta hangi duygularla dolup taşıtığını anlayamadı. Yine de devam etti.

"Bu güzel yerde - dürüst olmak gerekirse Aaron Bryant, hiç bu kadar güzel ve huzurlu bir yerde bulunmadım! O kadar yer varken burada şeytanlarınla yüzleşebileceğini düşünmüştüm!"

Phoebe tüm umutlarını elinde tutan ve şimdi kendisi de bu umutların bir parçası olmaya başlayan adama baktı. Ona ulaşabilmiş miydi? Söylediği herhangi bir şey mantıklı mıydı?

"Phoebe," diye mırıldandı Aaron. Adam Phoebe'den sadece bir adım uzaktaydı ve hâlâ bileğini tutuyordu, bu da onu bir demir gibi dağlıyordu. "Phoebe, bu sadece küçük bir bahis - "

"Bu seninle asla küçük bir bahis değil!" Kendini ondan kurtardı ve birkaç dakika önce yüzünü dolduran gözyaşları tamamen kurudu. "Aaron, paranın değerini hiç anlamıyorsun - sanki yerden alıp parmak uçlarınla saçtığın bir kummuş gibi har vurup harman savuruyorsun!"

"Peki senin daha iyi bir fikrin var mı?" diye karşılık verdi Aaron, gözleri parlayarak. "Paraya neden ihtiyacın var, Phoebe? Kendin sayısız zenginliğe sahip olman gerekirken, burada ailemle bir hiç uğruna kalıyorsun! Ne için harcıyorsun ki?"

"Kızım!"

Bu iki kelime gecenin sessizliğinde çınladı. Onlardan birkaç metre ötede, Bryant ailesinin geri kalanı bir Noel şarkısı söylüyordu, Abigail'in sesi onların üzerinde çınlıyor, piyano çalıyordu.

Phoebe ellerini ağzına götürdü ve dehşete kapılmış bir halde Aaron'a baktı.

"Senin ... kızın mı?" dedi boğuk bir sesle, yüz hatlarına yayılmış bir şaşkınlıkla. "Senin bir kızın yok."

Phoebe sessizce başını salladı. Sophia'yı nasıl ortaya çıkarabilirdi - tıpkı ailesine aşık olduğu gibi aşık olduğu bu adama varlığını nasıl açıklayabilirdi?

"Ama bir kızınız olduğundan hiç bahsetmediniz?"

Phoebe yutkundu. "Sophia."

Aaron sendeledi ve geriye doğru bir adım attı. "Evli olduğunu bile bilmiyordum!"

"Evliydim," diye itiraf etti Phoebe. "Çok gençken iyi bir adamla evlendim ve ne olduğunu anlamadan onu benden aldılar."

Sağ eli bilinçsizce sol elinin dördüncü parmağına gitti. Tuhaf hissetti, yüzüğü artık orada değildi. Eduardo yüzüğü ona ilk hediye ettiğinde mutluluktan ağlamıştı ve onu çıkaracağını hiç düşünmemişti. Vahşi köpekler onu zorlayamazdı ama yine de ...

"Ama evlilik yüzüğün nerede?" Aaron ona inanmamak için neden arıyor gibiydi ve Phoebe öfkesinin bir kez daha yükseldiğini hissedebiliyordu. "Seni hiç yüzük takarken görmedim ve - "

"Sattım tabii ki," diye tersledi Phoebe. "Yokluğu ve açlığı bir tek sen mi biliyorsun sanıyorsun? Sevdiğin şeylere değer vermeden önce yaşamaya değer vermelisin ve geçen kış zamanlar çok zordu. Onu sattım."

Aaron ona deliymiş gibi baktı. "Onu sattın. Alyansını mı sattın?"

"Laken Weston'a aslında," diye kuru bir kahkaha attı Phoebe. "Yoldan geçen bir tamirciye altın satarak güvende olacağınızı sanıyorsunuz ama yine de en tuhaf yerlerde karşınıza çıkıyor."

Aralarına sessizlik çöktü. Phoebe gitmek istiyordu, kaçmak istiyordu ama ayakları yere yapışmış gibiydi. Aaron'a bakamıyordu, bakışlarının sıcaklığını yüzünde hissedebiliyordu - ama yine de ondan uzaklaşamıyordu. Aaron'ın düşünceleri onun için sandığından çok daha önemliydi ve şimdi elinden gelen her şeyi yaptığını bilmeye - Aaron'ın bilmesine - ihtiyacı vardı.

"O şimdi nerede?" Aaron mırıldandı. "Senin kızın. Onu Lucky Star'da hiç görmedim."

Phoebe başını salladı. "Barda mı? Bırakın neredeyse on yaşında bir çocuğu, bir çocuk için bile uygun bir yer değil. Ben o yeri yönetirken

Sahibim, ebeveyn olmaya, çocuk yetiştirmeye vaktim yoktu. Hayır, Sophia neredeyse elli mil uzakta, bir yetimhanede yaşıyor."

"Sophia," diye fısıldadı Aaron.

Kalbi yerinden fırladı ve bu annelik sevinci, gururu ve şu anda tam olarak incelemek istemediği biraz daha karmaşık şeydi. Kızının adını bir başkasının dudaklarından duymak garip hissettiriyordu.

"O benim sırrım gibi," diye itiraf etti ve kızını düşünürken kısa bir süre için bilinçsiz bir gülümseme belirdi. "Beni orada - yani salonda - tanıyan hiç kimse, bırakın çocuk doğurmayı, evlendiğimi bile bilmiyordu. Onu kendime saklamak çok hoştu. Kendi çocuğum. Benim Sophia'm."

"Ve paraya bunun için ihtiyacın var." Aaron'un sözleri bir sorudan ziyade bir açıklamaydı ve Phoebe başını salladı. "Tanrım, Phoebe, neden bana söylemedin?"

Phoebe kuru kuru güldü. "Oh, onlara yeterince dolar gönderemediğim aylarda kendi çocuğumun aç kaldığını bilseydiniz bana ödeme yapma olasılığınız daha yüksek olurdu, öyle mi?"

Gözlerinde bir şey parladı. "Sophie aç mı kalıyor?"

Phoebe başını salladı. Gerçekten de hiçbir fikri yoktu. "Sweet Grove gibi bir cennette büyüdüğün için bu sana yabancı bir his olabilir Aaron Bryant, ama inan bana, bu topraklarda her gün bir sonraki öğünün nereden geleceğini bilmeden yaşayan pek çok insan var."

"İnanın bana, o hayatın ne olduğunu biliyorum." Sözleri sertti ama sözlerinde Phoebe'nin uzanıp koluna dokunmasına neden olan gerçek bir acı vardı. Adam ne yapacağını bilemez bir halde ona baktı ve o daha kıpırdayamadan Phoebe geri çekildi.

"Bunu kendine saklamalısın Aaron - Bay Bryant," dedi aceleyle, ilk adını kullanırsa sert mizacının yem olacağını biliyordu.

Ama kızgın görünmüyordu. Aksine, içindeki öfke kan kaybetmiş ve geriye merhametten başka bir şey kalmamış gibiydi. "Bu senin sırrın. Senin hayatın - senin kızın," dedi Aaron sessizce. "Bunu kime ve ne zaman açıklayacağın senin seçimin. Keşke bana daha önce güvenebilseydin - sana bu borcu ilk ödediğimde."

Kendini tutamadı. "Neden?"

Aaron ondan uzaklaşmak için döndü ve durdu. Başı eğikti ve cevap verirken sesi de öyleydi. "Çünkü belki de bir

Çocuğun hayatı benim onuruma bağlı olsaydı, günaha karşı savaşırdım - ve belki de kazanırdım."

ilk düşüncesi kusacağı oldu. Ağzındaki bu karanlık ve acı tat, midesindeki kasılma, odanın belirsiz bir şekilde eğilmesi başka bir şey olamazdı.

Aaron yatağın üzerine kustu ama hiçbir şey olmadı.

Bir gece önce bedenini yatağa çektiğini zar zor hatırlıyordu. Buraya nasıl gelmişti? Bir el yüzüne uzandı ve yanaklarında kurumuş tuz hissetti.

O zaman ağlıyordu.

Her göz kırpışında midesi bulanıyordu ama tekrar öğürmek istemeden kendini olabildiğince dik tuttu.

"Tanrı aşkına..." diye mırıldandı. Aaron aşağıya baktığında tamamen giyinik olduğunu görebiliyordu - ve görünüşe göre yatağa yığıldığında üzerine tek bir battaniye bile çekmemişti. Dün gece ne olmuştu?

"Bana hiçbir şey borçlu olmadığını biliyorum. Bir yığın para, sırtındaki giysiler ve bu meyve bahçesinin beşte biri dışında hiçbir şey..."

Phoebe. Onu bir kez daha bahsin tadını çıkarmak üzereyken yakalamıştı ama kadının yüzündeki keskin şok adamın aklından tüm zevki alıp götürmüştü.

"Söylediğim bir şeyin bir şekilde size ulaştığını düşünmüştüm."

Yüzündeki acı; ihanet. Kaybetmekten daha kötüydü. Oynamamaktan daha kötüydü.

"Bu güzel yerde..."

Aaron yüzündeki kurumuş gözyaşlarını sildi ve şimdi zihnine hücum eden anıları engellemeye çalıştı, onları kapatamıyordu, kafasının içinde çınlayan sesi duymayı durduramıyordu.

"Onca yer varken burada şeytanlarınla yüzleşebileceğini düşünmüştüm!"

Ellerini birbirine doladı. Belki de, içten içe, onun da umduğu şey buydu. Yoksa neden Phoebe'nin buraya geri dönme isteğine bu kadar kolay boyun eğmişti? Kasabanın hapishanesinde küçük bir süre kalmak onu bu kadar korkutmuş muydu, yoksa buranın değişip değişmediğini mi görmek istemişti? Eğer onu değiştirebilirse?

Aaron sessizce alay etti. Weston sözünü kesmeden önce onunla küçük bir bahse bile girme fırsatı bulamamıştı.

"Seninle asla küçük bir bahis olmaz!"

Phoebe Vazquez'in suçlaması aklına kazındı. Kadın haklıydı. Bir el iskambil kâğıdının önemsiz olduğunu hiç düşünmüş müydü? Sonucunu umursamadan zar atmayı hiç görmezden gelmiş miydi? Babasını tüketen kumar açlığının onu da tüketmesi mümkün müydü?

"Aaron, paranın değerini hiç anlamıyorsun - onu sanki yerden alıp parmak uçlarıyla saçtığın bir kummuş gibi savuruyorsun!"

Ve dün gece kendisine aktarılan o son hayati bilgi de nihayet yerine oturdu.

Phoebe Vazquez'in bir kızı vardı.

Sophia - bu doğru isim miydi? Aaron yataktan fırladı, tüm bulantı hisleri kaybolmuştu ve odanın içinde volta atmaya başladı. Phoebe'nin evli olduğunu kim tahmin edebilirdi ki? Ama elbette merak etmişti. Onun gibi bir kadın, onun kadar güzel, onun kadar güçlü ve zeki, otuzuna yaklaşan bekâr bir kadın?

Neden hiç sormamıştı? ona söyler miydi?

"Oh, onlara yeterince dolar gönderemediğim aylarda kendi çocuğumun aç kaldığını bilseydiniz bana ödeme yapma olasılığınız daha yüksek olurdu?"

Aaron yutkundu. Phoebe'ye verecek parası olmadığı için küçük bir kızın şu anda aç olduğu fikri tahammül edilemezdi. Phoebe Vazquez kurbanı olarak daha zengin, mali açıdan daha güvenli bir kumarbaz yerine Aaron Bryant'ı seçtiği için açlık çeken bir çocuk.

Ama sonra, diye düşündü kendi kendine, geçimini sağlamak için poker oynamasına gerek yoktu. Lucky Star'ın sahibiydi, bu da ona yeterdi.

Düşüncesi, daha sözünü bitirmeden yok oldu. Lucky Star'ın sahibi o muydu? Phoebe ona bunu hiç söylememiştir ve o ilk kez içeri girdiğinde, susamış ve kötü bir ruh halindeyken barın arkasında o kadar kararlı ve güçlü bir şekilde duruyordu ki, hiç sormamıştır.

Orada ne işi vardı? "Aaron!"

Adının duyulması onu zorla yerinden sıçrattı. Bu Elizabeth'ti - ya da Katherine, seslerinden hangi kız kardeş olduğunu asla anlayamazdı.

"Aaron Bryant, sabahın bu saatinde uyuyor musun?"

Aaron konuşmaya çalıştı ama ağzının çok kuru olduğunu fark etti. Bir ya da üç kez öksürdükten sonra, "Uyandım Bayan Bryant," diye mırıldandı.

Kapıdan içeri bir kıkırdama yayıldı. "Ben Katherine, şapşal. İçeri girebilir miyim?"

Aaron'un cevap vermesine fırsat kalmadan kapı açıldı ve Katherine elinde bir dal çobanpüskülü ile içeri girdi. "Hadi ama Aaron, yine neredeyse öğlen oldu ve sen günü uyuyarak geçiriyorsun!"

Adamın yüzündeki ifadeyi gördüğünde parlak gülümsemesi sekteye uğradı. "Aman Tanrım, Aaron, sorun nedir?"

"Yok bir şey," dedi aceleyle, kaşlarını çatmasına neden olan bir gülümseme takınarak. "Bu kadar uzun süre yattığım için özür dilerim, Katherine."

Kapı aralığında dururken başını salladı. "Aaron, başın belada olsaydı bana söylerdin, değil mi?"

Aaron gülmemeye çalıştı. "Düşünceni takdir ediyorum Katherine, gerçekten ediyorum ama beni kendimden korumak için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Tereddüt ederek çobanpüskülü dalını yatağın üzerine koydu ve yatağa otururken elbisesini yerden kaldırdı. "Benim hakkımda pek bir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Konuşurken yanakları pembeleşmişti. Aaron ona baktı ve sonra yavaşça başını salladı.

"Peki o zaman," diye devam etti Katherine, yanakları daha da pembeleşerek. "Kumarbaz olduğunu biliyorum Aaron - ve hayır, seni bunun için yargılamıyorum," dedi aceleyle, adam ondan uzaklaşırken.

"Nasıl yapamazsın?" Aaron tükürdü. "Ne olduğumu bile bile nasıl yapmazsın?"

Duvara baktı, onunla yüzleşmek istemiyordu. Bu sabah ihtiyacı olan en son şey buydu - Phoebe'yle ilgili kafa karışıklığı, Sophia'yla ilgili düşünceler aklından geçiyordu. Kumar oynama isteğinin kaybolduğunu ancak şimdi fark etti.

". . ve benimle orada tanıştı," dedi Katherine, sesi titreyerek. Aaron, daha yeni dikkat ettiği bir şeyin zihnine sızmasıyla sarsıldı.

"Bir ... genelev mi?"

Katherine başıyla onayladı. Yanaklarındaki pembelik artık kaybolmuştu ve meydan okurcasına ona bakıyordu. "Bunu sizinle, sizi şok etmek için değil, bir insanın ne kadar düşüp sonra tekrar ayağa kalkabileceğini göstermek için paylaşıyorum. Tanrı'nın yardımı, ailenizin sevgisi ve yeni kökler salabileceğiniz bir yerle, kesinlikle her şey olabilir."

Bu haberle sarsılan Aaron, en son baldızına ilk kez yakından baktı. Kabul etmek zorundaydı ama Katherine bunu iyi saklıyordu; kız kardeşine kıyasla daha kötü giyiniyor, odada daha küçük görünmek için omuzlarını kamburlaştırıyordu. Katherine hiçbir zaman bir sohbette ilk konuşan ya da fikir beyan eden kişi olmamıştı. Başını eğ, dikkatleri üzerine çekme. Bütün bu numaralar da onun işiydi.

Aaron yutkundu. Hikâyesinin böyle bir bölümünü benimle paylaştığınız için teşekkür ," dedi içtenlikle. I . . . Umarım bir gün ben de böyle kurtarılmış olurum."

Katherine yavaşça ayağa kalktı ve kırık kırıklıklarını için elbisesini okıadı. "Belki de," dedi hafifçe, "zaten öylesin."

Aaron onun sözlerini anlamadan kadın gitmişti ve Aaron odada yalnızdı. Aklından şimdi farklı türde bir kafa karışıklığı geçiyordu ama bu daha sakindi; çağılayan bir şelale yerine yavaş bir gelgit.

Belki de haklıydı. Katherine ne demişti: Tanrı'nın yardımı, ailenin sevgisi ve yeni kökler için bir yer.

Sonuncusunun içine düşmüş gibi görünüyordu ve ailesinin ona geri verilebileceğini hiç düşünmemişti. İlkine gelince...

Aaron Bryant dizlerinin üzerine çöktü, yeniden bir araya gelmeye hazır kırık bir adamdı; bütün olmaya hazırdı.

"Tanrım," diye fısıldadı boş odaya. "Sen gerçekten kafa karıştırıcı bir Tanrısın. Ne kadar çok olmak istediğimi fark etmek için bu kadar düşmem mi gerekiyordu?"

Kurtarılmış mı? Şimdi senden zarlara olan bu susuzluğumu gidermeni istiyorum. Hayatım hiçbir yere gitmiyor ve . . . Gurur duyabileceğim bir şey olmasını istiyorum."

Phoebe küçük çantasını hazırlamıştı. Evin etrafında bulabileceği çok az eşya vardı ve şimdi sahip olduğu her şey bir kez daha kollarının arasındaydı.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Phoebe kapı aralığındaki davetsiz misafire bakarak donakaldı. Mariana'nın sesi sessizdi ve gri dönen gözleri ona doğru çevrilmişti.

Yutkundu, nasıl cevap vereceğinden emin değildi.

"Bu beni ilgilendirmez tabii," dedi Mariana acı acı. "Ve Abigail dıĞında bana güvenen çok az kiĞi var. Ama gitmeden önce Aaron'u görmek isteyeceğini düşünmüştüm. Her nereye gidiyorsan."

Phoebe'den gergin bir kahkaha yükseldi. "Vay canına, Mariana, ama kulakların çok keskin!"

Cevap veren bir gülümseme olmadı. "Belki de. Belki de kör bir kadın için bile kardeşimle aranızda bir kıvılcım olduğu açıktır ve onun suratsızlığı ve ciddiyetinin son yarım saattir tüm ev halkının maruz kaldığı yüksek paketleme sesleriyle bir ilgisi vardır."

Phoebe kızardı, yanakları alev alev yanan saçlarına uyuyordu. "Bir misafir olarak hepinize bu kadar yük olduğumu fark etmemiştim!"

"Yük değil," diye karşılık verdi Mariana çabucak. "Bir merak belki. Kardeşimle evlenmeye karar verip vermediğini görmek için sabırsızlanıyorum," dedi ve sesi alaycı bir hal aldı, "ama eminim nefesini tutarak izleyen başkaları da vardır."

Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve merdivenlerden inmeye başladı.

Zekice ve kesinlikle esprili bir yanıt Phoebe'yi elinde çantasıyla tek başına dururken tamamen hayal kırıklığına uğrattı. Kardeşiyle evlenmek - Aaron'la evlenmek? Elbette yalnızca Mariana gibi kör bir insan böyle bir saçmalığı görebilirdi!

"Paraya ne ihtiyacın var, Phoebe: Kendin sayısız zenginliğe sahip olman gerekirken, burada ailemle bir hiç uğruna kalıyorsun!"

Phoebe homurdandı. Evet, o ve Aaron harika didişen bir çift olurlardı. Beş dakikayı zar zor geçirebilen aptal

başkasına para atmak -

"Belki de bir çocuğun hayatının benim onuruma bağlı olduğunu bilseydim, günaha karşı savaşırdım - ve belki de kazanırdım."

Bu anı onu tıpkı o zaman olduğu gibi şimdi de ürkütüyordu. Aaron'un hiç tanımadığı bir çocuğa, kumara olan aşkından vazgeçmeyi bile düşünecek kadar değer verebileceği düşüncesi - bu duyulmamış bir şeydi. Hangi adam başka bir adamın çocuğu için onun yarısı kadarını yapabilirdi ki?

Bağırışlar pencereden içeri süzüldü ve düşünce trenini yarıda kesti. Phoebe camlara doğru yürüdü ve başını pervazdan içeri uzattı.

Üç Bryant kardeş, sonunda bir sebepten dolayı birleşmiş, Abigail peşlerinde, derme çatma sokakta ilerliyorlardı.

Merakı onu yenmişti. Çantalarını yatağın üzerine bırakan Phoebe, mutfakta ateşin başında örgü ören Mariana'yı rahatsız etmeden sessizce aşağı indi ve ön kapıyı ses çıkarmadan kapattı.

"Devam et, Abigail!" Jonathan seslendi ve kardeşler gülüştüler.

Phoebe onlara baktı ve sonra, tüm sağduyusuna rağmen, yavaşça onları takip etti.

Önce nereye gittiklerini anlayamadı, ta ki sol tarafındaki ahırdan şamatalı kahkahalar yükselene kadar. Phoebe kılılandı; birkaç saat önce o ahırda bulduklarının hatırası hâlâ canını yakıyordu ama kardeşlerin neyin peşinde olduğunu görme arzusu ağır basıyordu.

Kafasını kapıdan içeri uzattığında sade bir manzarayla karşılaştı. Önceki gecenin karanlığında fark etmediği elma fiçileri vardı ve Thomas'ın güçlü kolları onları Jonathan ve Aaron'un bekleyen ellerine teslim ediyordu. Yere ulaştıklarında her bir fiçi Abigail tarafından bir köşeye yuvarlandı ve kapakları açıldı.

"Seni yangından mı kurtardı?"

Jonathan etrafına bakmadan Aaron'un sorusuna, "Gerçekten de öyle," diye cevap verdi. "Sanırım Elizabeth'e zaten aşık olmasaydım, o an beni tamamen yakalardı. Onun tutsağıydım."

Phoebe Abigail'in yüzündeki gülümsemeyi gördü. Kendi sonsuza dek mutlu sonunu bir kız vardı.

"Ve yangının nasıl başladığına dair gerçeği hiç öğrenemediniz mi?" Aaron sesinde endişeli bir tonla konuştu.

Jonathan başını salladı. "Bir kaza olabilirdi -"

"Nasıl?" Aaron kaşlarını çatarak araya girdi. "Burada kilometrelerce ötede başka kimse yok, Jojo." Phoebe burada ailenin uzun sakallı reisinin çocukluk lakabını görünce gülümsedi. "Yangın nasıl başlamış olabilir?"

Ağabey ve kız kardeş arasında bir bakış geçti ve bunu fark eden tek kişi Phoebe değildi.

Ne? Bir şey biliyorsun ve bana söylemiyorsun!" dedi Aaron suçlayıcı bir sesle.

Thomas iç çekerek bir fiçı daha indirdi. "Gerçeği tahmin etmiş olmam, bu demek değildir ki - "

"Bunun bir sabotaj olduğunu bilmemiz mümkün değil," dedi Abigail'in sesi sessiz ve sakindi. "Komançi kabilesi - "

"Teksas onlarla savaş halinde," diye konuştu Jonathan yumuşak bir sesle, "ve biz burada, Sweet Grove'da bu savaşın dışında kaldık. Çok geçmeden, Başkan Houston - "

"Bunu bilmiyoruz," diye kararlı bir şekilde konuştu Abigail ve Phoebe her zaman çok nazik olan kadının bu kadar kararlı konuştuğunu görünce şaşırdı. "1841'de seçildiğinden beri neredeyse bir yıldır başkan ve - "

Bu, patlamaya hazır bir tartışmaya benziyordu ve Phoebe Aaron'ın yüzünün düştüğünü görebiliyordu. Buraya evinde olmak için gelmişti, bir tartışmadan diğerine geçmek için değil.

Kararını verdi.

"Umarım," dedi Phoebe endişeyle, açık ahır kapısından başını uzatırken, "rahatsız etmiyorumdur?"

"Bayan Vazquez!" Abigail irkilmiş görünüyordu ve yuvarladığı fiçı devrilerek elmaları samanların ve uzun eteklerinin üzerine saçtı.

Karşılıklı özürleri havada birbirine karıştı ve Thomas kahkahalarla kükredi, keten gömleğinin boynu açtı ve kravatını artık mendil olarak kullanıyordu. "Abigail Bryant, insan senin daha önce hiç fiçıya dokunmadığını sanır!"

Jonathan alaycı ve sert bir sesle, "Hadi artık, yola koyulmamız gerek," dedi. Soğuk havaya rağmen sıcak bir iş olduğu belliydi; yeleği bir kenara atılmıştı ve alnında boncuk boncuk ter vardı. "Bu elmalar kendi kendine kışlamayacak."

"Çok özür dilerim," diye tekrarladı Phoebe, Abigail'e düşen varili düzeltmesine yardım ederken. "Hiç niyetim yoktu-"

"Bayan Vazquez, yarım saatinizi ayırabilir misiniz?" Abigail yumuşak bir sesle onun sözünü kesti. "Mariana'ya dönmeliyim ve Aaron'un elmaları kontrol etmek için bir ortağa ihtiyacı olacak."

Phoebe'nin gözleri Aaron Bryant'ın kollarıyla buluşmak için yükseldiğinde masum soru havada asılı kaldı. Bir gece önceki tartışmalarından beri onun bakışlarını yakalayamamıştı ve yüzleri biraz gariplik ve utançla buluştu.

Aaron sert bir tavırla, "Eğer isterse Bayan Vazquez'in yardımına itirazım yok," dedi.

Phoebe içinde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti; göğüs kafesinin hemen altında sıcak bir şey. "Ve hasada yardım etmekten onur duyarım - zaten geçimimi zar zor sağlıyorum."

Abigail cevabının alaycı olmasını istememişti ama Thomas kaşını kaldırdı. "Harika," diye mırıldandı Abigail sessizliğin içinde. "Hepinizle görüşeceğim. öğle yemeği."

Ufak tefek kadın ahırdan çıktı ve Phoebe üç kardeşe .

"Elmalar," dedi Jonathan sonunda. "Kendi kendine kışlamayacak."

Thomas kardeşinden bir fıçı daha almak için arkasını döndü ve Phoebe gergin bir şekilde öne çıktı. Kendini neye bulaştırıyordu?

Ancak bir saat, zorlu bir çalışma ve kahkahalar arasında eriyip gitti.

"Bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum bile," diye alçak sesle Aaron'a bir fıçı daha açarlarken itiraf etti.

"Sweet Grove'da yaşamak zor bir hayat," diye karşılık verdi Aaron, üç Bryant tarafından paylaşılan bir mendille alnını silerken. "Sanırım bu meyveleri hayata geçirmek için ne kadar çok ter ve emek harcadığımı unutmuşum."

"Çünkü hiç zorlu bir iş yapmadınız!" Jonathan onlara doğru atıldı ve Phoebe Aaron'ın yüzündeki alaycı öfkeye gülmekten kendini alamadı.

"Yemin ederim ki, genç Thomas'tan çok daha fazlasını yaptım!"

Thomas elinde bir fıçıyla yanından geçerken Aaron'ın omzuna hafifçe vurdu ve Phoebe'nin kıkırdamaları arttı.

Aaron, kontrol edilen elmaların istiflendiği iri bir fıçıyı ahırın diğer tarafına doğru kaldırırken, "Belki bazı görevlerden kaçınmış olabilirim," diye itiraf etti, "ama şimdi kesinlikle kaybettiğim zamanı telafi ediyorum!"

Jonathan ve Thomas, Sweet Grove'a getirilecek bir sonraki elma çeşidi hakkında ciddi bir tartışmaya girdiklerinde kahkahalar kesildi.

"Kayıp zaman nadiren bulunur elbette."

Phoebe, Aaron'un şimdi konuştuğu sessiz ve ciddi ton karşısında irkilerek sıçradı. Aaron'a baktı ve onun karanlık ve düşünceli gözlerinin kendisine baktığını gördü.

Yutkundu. Bu adam onun üzerinde nasıl böyle bir güce sahip olabilirdi? "Kaybedilenin geri kazanılmasının küçük bir mucize olduğunu düşünüyorum," dedi usulca. "Bunu kutlamak için genellikle çok az fırsat olur."

"Ve yine de," diye ısrar etti Aaron alçak bir ses tonuyla, "yine de olabilir. Kefaret her türlü şekilde bulunabilir, değil mi?"

Bir an vardı; Phoebe'nin bir ahırda olduğunu, eteğini kaldırıp ödünç aldığı önlüğün içine soktuğunu, elma suyunun avuçlarına yapıştığını ve saçlarının eforla alnına yapıştığını neredeyse unuttuğu baş döndürücü bir an. Jonathan ve Thomas'ın kendilerinden sadece birkaç adım ötede olduklarını unutmuştu. Tek düşünebildiği önünde duran uzun boylu adamdı, yüz hatlarında acı ve bakışlarında çaresizlik vardı.

"Hiçbir erkek gerçekten kaybolmaz," diye fısıldadı. Phoebe, adamın kendisinden sadece bir adım kadar uzakta olduğunu ve giderek yaklaştığını fark etti. "Eğer isterlerse herkes kurtarılabilir. Buna inanıyor musun, Phoebe Vazquez?"

Kalbi o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki, Mariana'nın gürültüyü aramak için ahıra girmemiş olmasına şaşırdı.

"Phoebe?"

Sesi neredeyse onun adını okşuyordu ve kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Başını salladı. "I - "

"Hadi ama Aaron! Bir kez daha kaytarıyorsun ve eğer Abigail'in şu anda pişirmekte olduğunu umduğum o büyük dilim elmalı turtayı kazanmayı düşünüyorsan, devam etmelisin!" Jonathan'ın çınlayan sesi Phoebe'nin tarif edemeyeceği bir anı böldü.

Geçip giden bir andı. Aaron kontrol etmek için bir sonraki fiçıyı aramak üzere ondan uzaklaştı ve Phoebe ellerini önlüğüne silmek için arkasını döndü, umutsuzca yüzüne sıcaklığı ve ellerinin titremesine neden olan nabız atışını gizlemeye çalışıyordu.

T

Jonathan, "Tamamen aşağı inemiyor!" diye sıçrayınca kahkahalar büyüdü.

Masa sallanırken Thomas gözünden bir damla yaş sildi kıkırdayarak. "Elizabeth, seni talihsiz şey - demek ağabeyimle evlenmeye zorlandın!"

Elizabeth kıkırdamamaya çalışırken bir yandan da önlüğünü bağlıyordu. "Eh, sonunda bana çok fazla seçenek bırakmadı; merdiveni istemek zorunda kaldım ve gururum, kendim inmeye çalışsaydım ayak bileklerimin incineceğinden çok daha fazla incindi."

Aaron sandalyesinden geriye yaslandı, yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Güneş saatler önce batmış ve son kaşık tabaktan alabildiği kadarını sıyırmıştı. Yeni yıla bir hafta önce girilmiş ve Ocak ayının donları gelip geçmişti. Şubat gelmişti ve bu da nihayet elmalar için para geleceği anlamına geliyordu.

Bunu düşünmemeye çalıştı. Aile kasasına giren her kuruş onları Phoebe'yi kaybetmeye bir adım daha yaklaştırıyordu - yine de böyle düşünemiyordu. Belki de onu kalmaya ikna edebilirdi.

Phoebe onun yanına oturdu, yine de her güldüğünde, bardağına elma suyu doldurmak için yanından her eğildiğinde, mum ışığının kolyesindeki parıltısını fark çalıştı. İyi bir arkadaşlık ve harika bir sohbet masada kalan tek şeydi ama bütün gece konuşabilirlerdi. Sık sık da konuşurlardı.

"Ben hâlâ onu gözetlemeye çalışırken sırt üstü düştüğün hikâyeyi tercih ederim," dedi Mariana, elleri örgüsüyle meşgulken

iğneler ve yüzünde kuru bir gülümseme vardı. Kaba değildi, Aaron bunu gördüğüne memnun olmuştu. Kız kardeşi çok fazla acı yaşamıştı.

Karısı masanın etrafında dolaşıp kirli kâseleri toplarken Jonathan yüzünde bilmiş bir sırıtışla, "Çok sessiz olduğunu sanıyordu," dedi. "Arkamı dönüp onu zıplatmamak için elimden geleni yaptım!"

Kahkahalar arasında yere yığıldılar, Elizabeth önden gidiyordu, dantel yakasının kenarlarında unlu parmak izleri vardı. "Tanrım, geriye dönüp baktığımda gerçek gibi görünmüyor ama yine de meyve bahçesinde tek başına yaşayan bu tuhaf adam hakkında daha fazla şey öğrenmek gerçekten ilgimi çekmişti."

Katherine masanın bir ucunda birkaç mum daha yakarken, "Seni burada tek başına hayal edemiyorum Jonathan," diye düşündü. "Çok yalnız olmalısın."

Jonathan cevap verirken Aaron ona baktı. Onun geçmişini öğrenmek bir sürpriz olmuştu. Sweet Grove'a gelmeden önce nereden geldiğini öğrenmek. Bu tür yerler hakkında hiçbir deneyimi olmamasına rağmen, ne kadar ıssız yerler olduğunu bilecek kadar dünyayı dolaşmıştı. Gidecek başka bir yeri olan hiçbir kadın oraya girmezdi.

"Sanırım Elizabeth burayı senin için canlandırdı!" diye karşılık verdi kayınbiraderine ve Aaron, Thomas'ın kolunu karısına dolayarak onu kendine yakın tutmasını izledi.

Bir insanın içinde bulunduğu koşulların ötesine bakıp altındaki ruhu görebilmek için gerçek bir erkek olmak gerekir, diye düşündü Aaron. Bunu küçük kardeşi için asla düşünmezdi. Belki de bildiğinden daha iyi bir adamdı. Belki de ailesi hakkındaki tüm varsayımları yanlıştı. Belki de -

". . diğer elma çeşitleri." Oda sessizliğe gömüldü ve tüm gözler kızaran Abigail'e döndü. "Demek istediğim, yeni türlerle ilgili heyecan verici gelişmeler var - "

"Abigail, meyve bahçesi için endişelenme," dedi Jonathan tembelce, elleri karnının üzerinde. "Ben her şeyi hallettim, merak etme."

Abigail kırmızının daha koyu bir tonuna döndü ama Aaron küçük kız kardeşini tanıyordu; bu artık utanç değil öfkeydi. "Bu meyve bahçesini önemseyen tek kişi sen değilsin Jonathan ve benim de bazı ilginç fikirlerim olabilir..."

"Sweet Grove'a kimse sahip çıkmazken ben sahip ," dedi Jonathan, sesi şimdi biraz daha sertti. "Buranın gelişmesi için neye ihtiyacı olduğunu bildiğimi düşünüyorum ve bu konuda kumar oynamayacağım - "

Kısa bir süre durdu ve Aaron'a endişeli bir bakış fırlattı. Ailenin yarısı Aaron'a bakmamaya çalışırken, yarısı da baktığı için masadaki konuşmalar yavaşladı.

Sadece bir kişi onu şaşırttı.

"Abigail'in elma ilmini okuduğuna inanıyorum," dedi Phoebe çınlayan net bir sesle, "ve ilkbaharda çiçek açmanın etkinliğinde büyük rol oynayan toprağın asitliği hakkında daha fazla şey öğrenme sürecinde."

Masanın etrafına şaşkın bir sessizlik çöktü. Abigail kararlı bir şekilde Jonathan'a bakarken Jonathan da Abigail'den Phoebe'ye baktı.

Ve sonra gülümsedi. "Beni şaşırtmakta asla başarısız olmuyorsun, Phoebe Vazquez. Kardeşlerin kurtarıcısı ve şimdi de barışın koruyucusu mu? Seni burada kalmaya ikna etmek için ne yapmamız gerektiğini görmeliyiz!"

Masanın etrafında mırıldanarak anlaşmaya varıldı ve ardından Thomas ayağa kalktı. "Geç oldu ve yarın yapacak çok işimiz var. Katherine ve benim için biraz uyuma vakti geldi."

"Temizlemem gereken bir tencere daha var," diye seslendi Elizabeth mutfaktan, "sonra yatacağım."

"Sanırım artık ben de gideceğim," diye açıkladı Mariana ve Aaron onun sesindeki kibri duyunca irkildi. "Abigail?"

Aaron hiçbir şey söylemedi, kımıldamadı da. Phoebe henüz kıpırdamamıştı. Belki de . . .

Umutları gerçekleşmiş; iyi geceler, iyi dilekler, ahşap zemine sürtünen sandalyeler ve arkalarından kapanan kapıların sıkıcılığı içinde Phoebe ve o yalnız kalmışlardı.

Sinirli bir şekilde ona gülümsedi. "Umarım kırmamışımdır."

"Küçük kız kardeşimiz Abigail'i savunarak nasıl gücendirirsin?" Aaron hissettiğinden çok daha soğukkanlı bir şekilde kolayca söyledi. "Henüz on sekiz yaşında ve dünya hakkında öğrenmesi gereken çok şey var ama geri döndüğümde onu bıraktığım zamanki kadar masum bulduğum için mutluyum. Abigail'in bir şampiyona ihtiyacı var."

Phoebe'nin gülümsemesi genişledi. "O zaman bugün o savunucu olmaktan memnunum." O da gülümsemesine karşılık verdi ve bir an geçti.

Aaron göğsünde bir sıcaklık hissetti ve bakışlarını yere indirdi. "Bana Sophia'dan bahset."

Phoebe'nin böyle bir konu değişikliği beklemediğini, bakmadan bir nefes alışından anladı. Yüksek sesle mi konuşmuştu? Ne düşünüyordu?

"Bağışlayın beni," dedi Aaron aceleyle, başını kaldırıp onun yüzündeki şaşkınlığı görünce. "Merakım bir an için beni bastırdı - bunu yapmak istemezdim - "

"Hayır, lütfen," diye araya girdi Phoebe. Oturduğu yerden kalktı ve salona doğru ilerleyerek genellikle Jonathan için ayrılan rahat koltuğa oturdu. Aaron kendini tutamadı; düşünmeden onu takip etti, karşısına oturdu ve o mavi gözlere baktı.

Phoebe usulca, "Onun hakkında konuşabildiğim çok nadir oluyor," diye devam etti. "Ondan bahsetmek aklıma gelmemişti ama şimdi bunun düşündüğümünden daha zor olduğunu fark ettim."

Bakışları ateşe kaydı ve Aaron bir acıma duygusu hissetti. Yüzündeki buruşuk ifadeden, Phoebe için kızını düşünmenin acı verici olduğu anlaşılıyordu.

"Onu özlediğin için mi?" diye sordu derin bir sesle.

Phoebe hüzünle güldü ve başını salladı. "Çünkü onu görmeyeli neredeyse altı ay oldu! Onun yaşındaki çocuklar çok çabuk büyüyor, biliyorsunuz ve bazen endişeleniyorum. Bazı şeyleri kaçırdığımı biliyorum. Belki de onu bir daha gördüğümde onu çok az tanıyor olacağım. Belki o da beni tanımayacak."

Aaron aceleyle, "Buna inanmıyorum," dedi ve sandalyesinden kalkıp Phoebe'nin önünde diz çöktü. Phoebe'nin ellerini kendi ellerinin arasına alırken zar zor düşündü; kalbinde kıpırdanan duygu artık ilgi ya da ilgi değil, aşktı. "Senin gibi güzel ve çarpıcı bir kadın, ruhunda böyle bir ateşle - Sophia seni nasıl unutabilir?"

Bir an için ellerini geri çekeceğini, dokunuşundan ürkeceğini, ondan uzaklaşacağını düşündü. Ama Phoebe Vazquez hiçbirini yapmadı. Mavi gözleri ona dikildi ve vücudunun sıcaklığı ellerinden onunkilere aktı.

"I . . ." Aaron mırıldandı, boğazı kurumuştı ama artık gizleyemeyeceğini bildiği şeyi söylemeye kararlıydı. "Daha iyi bir adam olmak istiyorum, Phoebe. Beni Lucky Star'da bulduğun zamanki halime bakıyorum ve iğreniyorum - ama yine de ondan nefret edemiyorum, çünkü o seninle ilk tanışan adamdı. Bir daha asla kumar oynamak istemiyorum. Aileme burada, Sweet Grove'da hizmet etmek istiyorum - ve senin de burada benimle olmanı istiyorum."

hoebe Vazquez, sözleri çınlarken Aaron'baktı. Burada, onunla mı kalacaksın?

P Sweet Grove'da mı yaşıyorsun? Aaron Bryant?
"Anlamıyorum," dedi yavaşça, yanakları kızarıırken adamın parmaklarının onunkiler üzerindeki baskısını daha da fazla hissediyordu. "Burada seninle olmak - Sweet Grove'u evim yapmak?"

İstediği her şey vardı; bir yuva, gülen, şakalaşan, kavga eden ve affeden hazır bir kardeşler grubu. Ciddi olabilir miydi? Ona verdiğini düşündüğü şeyi mi teklif ediyordu?

Aaron'ın yutkunurken boğazının hareket edişini izledi ve kalbi yerinden fırladı. "Phoebe," dedi derin bir sesle, koyu renk saçları gözlerinin üzerine düşerken

Bir an için bakışlarını kaçırdı - ve sonra onun bakışlarının derinliklerine baktı. "Phoebe, tek yapmak istediğim seni sevmek. Seni rahatlatmak, sana destek olmak, seni dünyaya karşı savunmak. Kalbime nasıl girdiğini, diğer her şeyi - evet, kumarı bile - nasıl dışarıda bıraktığını itiraf etmek istememiştim!" Adam sinirli bir şekilde güldü ve Phoebe de onunla birlikte gülmekten kendini alamadı. "Phoebe, seni seviyorum. Karım olarak benimle kal."

İçindeki neşe acıyla mücadele ediyordu ve Phoebe o anda tam olarak hangisinin kazanacağından emin değildi.

"Karın olmayı çok isterim," diye fısıldadı ama Aaron o devam edemeden araya girdi.

"Oh, Phoebe! Sana asla zarar vermeyeceğime söz veriyorum - ve bir daha asla korkmana gerek kalmayacak, asla - "

"Ama Aaron," diye sessizce konuştu Phoebe, ama adının duyulmasıyla birlikte hemen sustu. "Aaron . . . Seninle evlenemem."

Adam ona baktı ve kadın haftalardır ilk kez soğukluk gördü. "Evlenemez miyim? Neden benimle evlenemiyorsun?"

Ellerinin üzerindeki baskı kaybolduğunda neredeyse yüksek sesle nefes alıyordu; adam ellerini onunkilerden çekmiş ve ayağa kalkmıştı.

"Aaron, lütfen." Phoebe içgüdüsel olarak, saygısını uzun zaman önce kazanmış olan adamı takip etmek için ayağa kalktı. Ona sırtını döndüğünü görmek acı veriyordu. "Kızımı öylece bırakıp seninle yeni bir aile olamam - ona olan sadakatim her şeyin üzerindedir, hatta - "

"Neyi bile?" Aaron hızla geri döndü, gözleri onunkileri arıyordu. "Neyi bile, Phoebe?"

Yutkundu. "Başka bir şey istesem bile."

Orada, ateşin sönmekte olan korlarının karşısında durdular, acı yüzlerine kazınmıştı ve parmakları birbirlerinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Ama yapmadılar

bir kez daha buluşmak için harekete geçin.

"Aaron, yakında gideceğim." Phoebe bu sözleri söylerken kendinden nefret ediyordu ama başka seçeneği yoktu. Ona gerçeği borçluydu, şimdi. "Sanırım yarın. Kardeşin Jonathan bana borcun olan parayı verebileceğini söyledi."

"Ve tek şey bu mu?" Aaron tükürdü ve Phoebe onun yüzündeki acıyı görünce neredeyse ağlayacaktı. "Senin için önemli olan tek şey bu mu, dolarlar ve sentler mi? Sana yalvarıyorum Phoebe, kal."

Phoebe'nin dehşeti karşısında dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini tuttu.

"Gitmek zorundayım," dedi sesinde bir çığlıkla. "Görmüyor musun Aaron, gitmek zorundayım? Burada bana ve kızıma yer yok - burası Bryantlar için bir yer, onlar için değil - "

"Ama ben seni seviyorum."

Şimdi ayağa kalkmış ve aralarındaki birkaç santimi kapatmıştı. Sıcak ellerini nazikçe Phoebe'nin kollarına koydu ve dikkatle ona baktı. "Phoebe Vazquez, seni seviyorum. Sana o kadar aşığım ki, ayrılmayı *düşünmen* bile bana tamamen imkânsız geliyor."

Phoebe kalbinin durup durmadığını ya da hissedilemeyecek kadar hızlı atıp atmadığını anlayamadı; göğsünde sadece bir mırıltı, kulaklarında sadece bir kükreme vardı.

"Seni seviyorum Aaron," diye fısıldadı. "Ama ebeveynlik fedakârlık demektir. Bunun benim için dünyada en çok şey ifade eden adamı feda etmek anlamına geleceğini hiç düşünmemiştim."

Aron, Top Sahası'ndaki çürümeye yüz tutmuş kütüğün üzerinde otururken uyuşturan soğğun pantolonunun içine işlediğini hissediyordu ama yine de kıpırdamadı. Dışarıdaki soğukluk içerideki soğukluğu yansıtıyordu. Sanki

Hayatının tüm ateşi ve kıvılcımı alev kırmızısı saçları ve gözlerinde ateş olan bir kadın tarafından söndürölmüş olsa da.

Düşünmemeye çalıştı; bütün gece ruhunun derinliklerinde çınlayan ve ona uykunun keyfini vermeyen sözleri hatırlamamaya çalıştı.

"Seni seviyorum Aaron. Ama ebeveynlik fedakârlık demektir. Bunun benim için dünyada en çok şey ifade eden adamı feda etmek anlamına geleceğini hiç düşünmemiştim."

Gri bir bulut tepemizde sürükleniyor, yağmur tehdidinde bulunuyor ama asla patlamıyordu. Meyve bahçesi sadece Ocak ayında Teksas'ın olabileceğı gibi durgundu.

Belki de, diye düşündü Aaron sıkıntıyla, daha fazla para bulabilirdi - kadının burada kalmasını paranın bir ön koşulu haline getirebilirdi.

Bu asla işe yaramaz, diye kendini azarladı. Gerçekten de Phoebe Vazquez'in birkaç dolarla satın alınabileceğini mi düşünüyordu? Para sevgisi yoktu, sadece kızının sağlıklı ve mutlu olması için bir tutkusu vardı.

Belki ikisi de buraya gelebilirdi! Aaron bu fikri düşünürken kalbi acıyla çarpıyordu. Bu onu kendisine yaklaştıracak ve merak etmekten kendini alamadığı Sophia'yla tanışma verecekti. Bir an için onları gördü, Sophia annesinin güçlü ve zarif kadınının minyatür bir versiyonuydu, Jonathan ve Elizabeth'in evinin verandasında oturmuş, yanlarında Mariana ile elma soyuyorlardı.

Gerçekler ortaya çıktı. Phoebe, o bu kadar yakındayken burada kalmak istemeyecekti - kızıyla yeni bir hayat kurmak isteyecekti.

Bundan kaçış yoktu. Phoebe Vazquez gidiyordu ve ruhunun bir parçasını da beraberinde götürecekti.

Tanrım, bana yardım et, diye sessizce haykırdı Harun, başı öne eğik. *Cevap nedir?*

"Bunu sormanın kolay bir yolu yok," dedi bir ses. "Ama Phoebe Vazquez'e aşık mısın?"

Aaron irkildi ve başını kaldırıp baktı. En sevmediği kardeşi Thomas, paltosuna sarınmış ve yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle karşısında duruyordu.

Ayağa kalkmak isteyen Aaron, "Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye hırladı. "Dur, seni kızdırmak istememiştin." Thomas'ın sesi ve elleri Aaron isteksizce kendini nemli ve soğuk kütüğün üzerine bıraktı. "Seni pencereden gördüm ve bugünün Phoebe'nin parasını alacağı gün olduğunu hatırladım."

Aaron tüm ailenin Phoebe'yle aralarındaki alışılmadık ilişkinin inceliklerini bilmesine şaşırarak cesareti kendinde bulamıyordu. Tanışıklık mı? Arkadaşlık mı? Bunun için kolay bir kelime yoktu.

"Evet." Aaron içini çekti ve benzer şekilde nemli ve rutubetli bir elma ağacı kütüğüne oturmuş olan Thomas'a baktı. "Ne istiyorsun?"

Sesi sertti ama içinde gerçek bir kötülük yoktu. Thomas'a karşı kalbinde beslediği nefreti dışarı itmişti; sevgiye bu kadar yakın duramazdı.

"Sana bunu vermeye geldim," dedi Thomas, sesi hafifçe titreyerek.

Aaron kardeşinin elinde ne olduğunu görmek için başını kaldırmak zorunda kaldı ve avucunun içinde altın bir evlilik yüzüğü görünce yüksek sesle soludu. "Bu - bu olamaz - "

"Annemizin değil," dedi Thomas aceleyle. "Onu bana iki gün önce Laken Weston verdi."

"Weston?"

Kardeşi başını salladı. "Pek bir açıklama yapmadı. Sadece bunun Bayan Vazquez'e ait olduğunu ama ona verebilecek en iyi kişinin siz olduğunu söyledi."

Aaron uzanıp Phoebe Vazquez'in alyansını aldı. Bir çocuğun karnını doyurabilmesi için yoldan geçen bir tüccara birkaç dolara satıldı. Sevildi ve kaybedildi

Kocasını sevmiş ve kaybetmiş bir kadın tarafından. Ve şimdi parmaklarının arasında bükölüyordu.

"Bugün, onu burada tutmak için verdiğim mücadeleye rağmen gidiyor." Aaron konsantre olmadığında sesinin çatallaştığını fark etti. "Onu kalmaya ikna etmenin hiçbir yolunu düşünemiyorum."

Thomas bir kaşını kaldırdı. "Ona aşık mısın?"

Aaron yerden büyük dal alıp onu küçük parçalara ayırmaya başlarken, "Gölünç derecede öyle," diye itiraf etti. "Bana çok iyi geldi."

"Bunun sana pek zarar verdiğini sanmıyorum," diye karşı çıktı Thomas. "Hayır, beni dinle Aaron! Kalbinin bu şekilde delinmesi sana kesinlikle daha önce senden görmediğim kadar merhamet verdi; seni kendinden öteye taşıdı, sana kumardan ya da kâğıttan başka yaşayacak bir şey verdi."

"Ve Katherine hırsızlık yapmana engel oluyor, değil mi?" Aaron düşünmeden konuşmuş, düşünmek için bir an ayırmak yerine tepki vermişti. Thomas'ın yüzünde bir acı ve pişmanlık sıcağı gördü. "Her neyse, Phoebe'yi burada tutmak için yapabileceğim bir şey yok; gidip So'nun -ailesinin- yanında olmalı."

Thomas merakla ona baktı ama görünüşe bakılırsa bu tuhaf sözün devamını getirmemeye karar verdi, çünkü bir sonraki söylediği şey şuydu: "Sweet Grove hâlâ büyüyor, Tanrı'ya şükürler olsun. Yakında bir at satın almamız gerekecek; Laken Weston gibi gelip geçen tüccarlara çok bağımlıyız. Atla birlikte bir demirciye de ihtiyacımız olabilir. Burada bir de doktor olsa hiç fena olmaz."

"Kulağa bir evden ziyade bir kasaba gibi geliyor," dedi Aaron. Elinde oynattığı dal neredeyse lime lime olmuştu.

Thomas başını salladı. "Bir kasabanın aynı zamanda bir yuva olmaması için hiçbir neden yok. Sweet Grove'u çok seviyoruz ve bunu paylaşmamak utanç verici olur."

Aaron meyve bahçesine ve ahırların yanındaki küçük ev grubuna baktı. "Demirci konusunda ciddiysen, aşağıya birkaç ev ve bir demirhane daha inşa etmemiz gerekecek."

"Ve çocuklara ihtiyacımız olacak," diye gülümsedi Thomas, Aaron'un hoşuna gitmeyecek kadar bilerek. "Gelenekleri devam ettirecek çocuklar olmadan bir kasabaya sahip olamazsınız ve bu da bir okul anlamına gelebilir. Katherine'im her zaman öğretmen olmak istemiştir."

"Keşke Phoebe'nin kalmasını sağlayabilseydim," diye mırıldandı Aaron, bir kez daha kardeşinin bakışlarıyla karşılaşamadı. "Eğer kalırsa, o zaman - "

"Aaron Bryant, Phoebe'nin burada, Sweet Grove'da kalmasını sağlayamazsın, tıpkı herhangi birimizin seni kumardan vazgeçiremeyeceği gibi." Thomas bir vaizin sesiyle konuşuyordu ve Aaron ona karşı koymak yerine sözlerini dinledi.

Ve haklıydı da. Kaç kişi zamanını umutsuzca onu kumar aşkından ayırmanın bir yolunu aramakla geçirmişti? Annesi ölmeden önce - ve burada midesi sıkışıyordu - kaç damla gözyaşı dökmüştü? Onu, hayatını ele geçirmekle tehdit eden bu bağımlılıktan uzaklaştıran şey gözyaşları, yalvarmalar ya da tehditler değildi; kendi seçimiydi. Sonunda yaptığı şeyin dolar ve sentin ötesinde bir maliyeti fark etmişti. Bu onun kararıydı.

"Aaron, ben . . . Sana bir şey sormak istiyorum."

Kardeşinin sözlerindeki korkuyu duyunca şaşırarak başını çevirdi.

Thomas ona endişeyle baktı. "Senden af dilemek istiyorum. Elbette asla hırsızlık yapmamalıydım ama suçun senin üzerine kalmasına izin vererek günahımı artırdım ve sesimi çıkarmadım. Konuşmalıydım."

Şimdi bir el uzanmıştı ve Aaron tereddüt etti - ama artık kalbinde acı yoktu.

"Seni affediyorum Thomas," dedi hışımla, uzanıp kendisine uzatılan eli sıkarak. "Biz kardeşiz. Bu neredeyse her şeyin ötesinde."

Altlarındaki evlerden birinin ön kapısı açılıp kapanırken elleri yere düştü. Alev saçlı bir kadın bir evden diğerine geçti.

Aaron içini çekti. "Sanırım öyle."

Phoebe daha önce hiç bu kadar gergin olduğunu hatırlamıyordu. Sen kazandın, diye hatırlattı kendine. Planlaman işe yaradı ve şimdi kumarın karşılığını alıyorsun.

Sophia yine birkaç gün içinde.

Sophia'nın neşeli düşüncesinin şimdi hüznle karışması garipti.

Kapının önünde tereddüt etti ve sonra kapıyı çalmadan açtı. Daha önce Elizabeth'in kapısını hiç çalmamıştı; şimdi neden çalsındı ki?

Jonathan'ın ofisine giden yol basitti - koridorun hemen solunda. Bu, kapılardan biriydi. "İçeri gelin, Bayan Vazquez."

Phoebe iç çekti. Uzun zamandır mutlu bir şekilde Bayan Vazquez'ken adını böyle duymak garipti. Belki de numara yapmaya son vermenin zamanı gelmişti? Belki de artık -

"Phoebe? Orada mısın?"

Jonathan'ın sesi kapıdan içeri süzüldü ve kadın aceleyle kapıyı açtı. "Günaydın, Bay Bryant."

Jonathan masasında oturuyordu ve önünde, masanın üzerinde iki düzgün yığın halinde Phoebe'nin o güne kadar gördüğü en büyük dolar desteleri duruyordu. Çenesi hafifçe düştü ama kalbi sabit kaldı. Neden bu ona bildiği mutluluğu vermiyordu?

"Otur."

Phoebe ona baktı ve yüzünde hiçbir kırgınlık olmadığını gördü, ama biraz boştu, hatta çekingendi. Oturdu ve bu paranın ona getirmesi gereken neşeyi hatırlamaya çalıştı.

"Bunu uzun zamandır beklediğini biliyorum," dedi Jonathan sessizce. "Ama yine de yüzünüzde hiç gülümseme yok. Söyleyin bana, Bayan Vazquez, tatmin olmadınız mı?"

Phoebe'nin aklından binlerce olası yanıt geçti ama sadece bir tanesi yüzeye çıkmayı başardı. "Ben Bayan Vazquez değilim."

Jonathan'ın beklediği cevabın bu olmadığı açıktı. Şimdi çenesini düşürme sırası ondaydı ve "Değil - değil mi Bayan Vazquez? O zaman siz kimsiniz?"

Buna gülmekten kendini alamadı. "Lütfen beni yanlış anlama Jonathan - her zaman söylediğim gibi ben Phoebe Vazquez'im. Ama evliyim - aslında dulum. Ben Bayan Phoebe Vazquez'im ve Bir kızım var."

Jonathan'ın yüzünde şafak vakti idrak belirmeye başlamıştı ama Phoebe'nin gözüne ürkmüş gibi görünmüyordu.

"Şaşırmadığımı itiraf etmeliyim," dedi Jonathan derin sesiyle. "Sakladığınız bir şeyler olduğunu biliyordum ama bir kızınız olduğunu tahmin edemezdim. Kaç yaşında?"

"Dokuz. Neredeyse on," dedi Phoebe, yüzünde yasak bir gülümseme belirmişti. "Kumar oynayarak ona bakacak, belki de kendime ait bir salon satın alacak ve onu yanımda tutacak kadar para kazanmayı umuyordum. Sırrımı saklamak en hafif tabirle oldukça zor oldu."

"Neden artık saklanıyorsun?" Jonathan nazikçe konuştu ve Phoebe'nin kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. "Phoebe, seni burada yaşamaya davet etmek istiyorum - tabii ki kızınla birlikte."

"Burada mı? Sweet Grove'da mı? Yapamam," dedi Phoebe otomatik olarak - ama kalbi şimdi hızla çarpıyordu ve meyve bahçesinde koşarken Sophia'nın güldüğünü, Aaron'ın yakalaması için elmaları yere attığını, onun için oyduğu bir bankta oturduğunu, ellerini şişmiş karnına dayadığını, yeni bir çocuğun hazır olduğunu gördü - "Gerçekten yapamam," dedi, bu sefer daha kararlı bir şekilde. "Bryant'ların evi, burada bana yer yok."

Hiç düşünmeden ayağa kalktı, sadece zihnine değil ruhuna da girmiş olan bu görüntüden uzaklaşmak istiyordu.

"Phoebe, bekle." Jonathan ondan hiçbir şey talep etmedi ve Phoebe duraklayıp arkasını dönmekten kendini alamadı. "Phoebe, senden Aaron üzerine bir kumar oynamanı istiyorum."

Nefes alamıyor, zar zor konuşabiliyordu. "Aaron?"

Jonathan başını salladı, dudaklarında bilmiş bir gülümseme vardı. "Birbirinize aşık olduğunuz hepimiz için oldukça açık. Neden oynamanız gereken son kumarı oynayıp burada sizi seven bir adamla ve sizi kollarını açarak karşılamaya hazır bir aileyle kalmıyorsunuz?"

Phoebe'nin kalbi sevinçten şarkı söylemeye başladı ama o buna izin vermedi. "I . . . Onun yapacağını sanmıyorum - o yapmaz - "

"O çocuğu doğduğundan beri tanıyorum," dedi Jonathan nazikçe. "Seni önemsemediğine kendini ikna etmeyi gerçekten başardın mı? Çünkü Aaron Bryant yarım yamalak sevmez, öyle değil mi: onun sevgisi seni bedenen ve ruhen ele geçirir, çünkü o tam ve mutlaktır."

Phoebe sözsüzce başını salladı. Bunu hissetmişti - haftalar mıydı, yoksa aylar mı? Kocasının ona şiddetli bir hayranlıkla bakmadığı bir zamanı hatırlamak imkânsız gibiydi ama yine de bu yeterli miydi? Geçmiş, onu aynı şiddetle seven ilk kocasını bırakabilir miydi? Sophia hayatında başka bir adamı, başka bir babayı kabul edebilecek miydi?

"Onunla birlikte olmak istiyorum," dedi sonunda çatlak bir sesle. "Onu seviyorum."

Ama bu zor; karmaşık bir iş."

"Hayat her zaman öyledir," dedi Jonathan kısaca. "Eğer kolay olsaydı, hepimiz bu işte iyi olurduk."

Phoebe kendine rağmen gülümsedi. Bu Bryant ailesinde bir şeyler vardı, kesinlikle: dünyevi ve dürüst bir şeyler. Hiçbiri yalanın ne olduğunu bilmiyor gibiydi.

"Ben aptal değilim, Phoebe." Jonathan sandalyesinden kalktı ve bir elindeki dolar destesini aldı. "Sana bir seçenek sunuyorum: Sana olan borcumu deyeyim ki buradan sonsuza dek kaybolup kızınla birlikte olabilesin ya da bir adamın sana verdiği sevgiyi deyeyim ki sonsuza dek burada kalabilesin ve kızını Sweet Grove'da yaşıyıp gelişmesi için getirebilesin."

Ellerini ona doğru kaldırdı, biri sadece parayı tutuyordu, diğeri boştu ama alyansıyla parlıyordu.

Phoebe iki ele baktı. Düşünmeye bile gerek yoktu.

"Aaron'ı bulmam gerek," dedi gülümseyerek ve koşarak odadan çıktı.

Koridorda ilerlerken neredeyse Mariana'yla çarpışacak olan Phoebe kendini evden dışarı atarken sevinçle güldü. Nerede olabilirdi? Aaron tam şu anda nerede olabilirdi?

"Phoebe?"

Bu sesi tanıyordu; Sophia'nınki , bu ses onun için diğerlerinden daha değerli hale gelmişti ve hemen arkasından geliyordu.

Phoebe arkasını döndü ve sevdiği adamın ona baktığını gördü. "Aaron Bryant," dedi sertçe. "Sana söylemem gereken bir şey var." Onu böyle üzgün görünce neredeyse gülecekti.

"Biliyorsun, değil mi?" Aaron kararlı ve ateşli bir bakışla ona doğru yürüdü. "Benim de size söyleyecek bir şeyim var. I - "

"Önce ben," diye araya girdi Phoebe. Dünyada yalnızdılar, diğer tüm Bryant'lar meyve bahçesindeki işlerine devam ediyordu. Sanki Cennet'teki tek iki kişi onlardı. "Aaron, seni seviyorum ve burada kalıp seninle evlenmek istiyorum."

İşte. Kelimeler ağızından çıkmıştı. Skandal yaratacak kadar ileri gittiği için yanaklarında bir kızarıklık oluştuğunu hissedebiliyordu ama gözlerini ayırmak istemeyerek Aaron'a baktı.

Hiçbir şey söylemedi - ama söze gerek yoktu. İki adım sonra onun önündeydi ve kollarını beline dolayıp ellerini göğsünde kavuşturarak onu nazikçe öptü.

Ve sonra bitti, adam gülüyordu, kadın ağlıyordu ve Phoebe Vazquez kendini bu kadar mutlu hissettiğini hatırlamıyordu.

"Elbette kabul ediyorum!" Aaron güldü, eli onunkine dolanmıştı. "Hiçbir zaman normal bir arkadaşlığımız olmayacaktı, değil mi?"

"Sanırım değil," diye güldü. "Ben - orada ne var?" Bu imkansızdı - olamazdı -

"Alyansın," dedi Aaron usulca. "Bana Laken Weston tarafından verilmişti ve sanırım hak ettiği yere geri dönmesinin zamanı geldi - ama tabii ki kardeşim bizimle evlenmeden önce değil!"

Phoebe, Eduardo'ya duyduğu tüm sevgiyi içinde barındıran ve şimdi Aaron'a duyduğu sevgiyle sarmalanmış olan yüzüğe baktı. Kalbi çarpıyordu ve sanki neredeyse sönmek üzere olan ateş küllerinden yeniden doğuyormuş gibi alev alev yanıyordu.

"Seni görür görmez farklı olduğunu anladım," dedi Phoebe tutkuyla, "sadece biliyordum - "

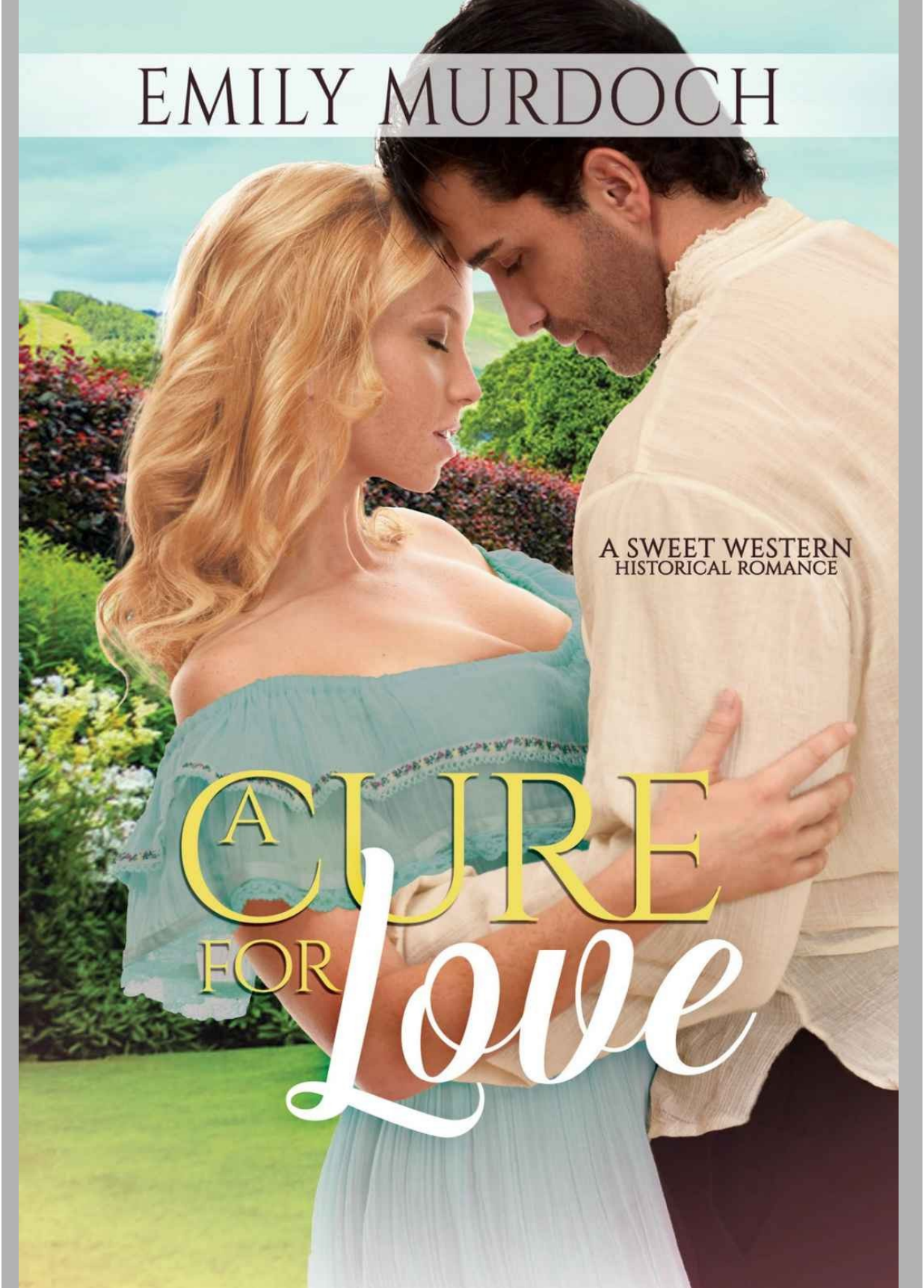
"Yumuşak bir dokunuşum olduğunu biliyordun, işte bunu biliyordun!" Aaron gülümseyerek başını salladı. "Yine de Tanrı'nın beni o salona götürmesine asla daha fazla minnettar olmayacağım - o poker oyununa girdiğim için asla pişman olmayacağım."

Phoebe arsızca gülümsedi, ellerini onun sıcak göğsüne dayadı. "O poker oyununu kaybettin Aaron Bryant."

Aaron gülümseyerek, "Sanırım kazandım," diye karşılık verdi. "Ve aşk üzerine kumar oynadığın için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam."

Etraflarına, artık onlara sığmayan evlere, elma ağaçlarının rüzgârda sallandığı tarlalara ve Sophia'nın okulunu inşa edeceklerinden neredeyse emin olduğu yere baktı.

"Bu bir kumar değil," dedi Phoebe sessizce. "Ben eve geldim."

EMILY MURDOCH

A SWEET WESTERN
HISTORICAL ROMANCE

A
CURE
FOR
Love

*Yazar arkadaşlarıma.
Sayılamayacak kadar çok, görmezden gelinemeyecek kadar destekleyici.
Teşekkür ederim.
Ve her zaman, Joshua.*

AKKNOMLEDGMENTS

Melissa Storm gibi bir deha olmasaydı bu Sweet Grove serisi var olamazdı. Sweet Grove'a olan adanmışlığı pratik olmanın çok ötesine geçiyor ve hiçbir karşılık beklemeden hayatını bizim için ortaya koyuyor.

Teşekkür ederim.

Annem, babam ve kardeşim en büyük amigolarımdır; kendimden şüphe umutsuzluğumu giderirler, kararlı olduğumda bana güvenirler ve ne zaman ihtiyacım olsa bana çikolata gönderirler!

Tüm gerçek tedavilerin yaratıcısı ve onaylayıcısına: teşekkür .

Mariana'nın yüzünde esintiyi hissetmesi için tomurcuklanan elma ağaçlarının hareket ettiğini görmesine gerek yoktu. Burnunu çekti, başı yukarı doğru eğikti, gri gözleri kayıtsızca hareket ediyordu. Üst kattaydı

Hewes yengeç elmalarının yetiştiği tarla. Keskin tatlılıkları baş döndürücüydü.

"O merdivene dikkat et, Elizabeth!"

Kardeşi Jonathan'ın sesi karısını uyarırken cınladı. Mariana içten içe gülümsedi ama büyük bir sandığın altındaki battaniyeden kıpırdamadı. Elizabeth'in sakarlığı aile içinde iyi bilinirdi.

"Ben iyiyim Jojo, devrilip kafana çarpmadan önce şu çürüyen dalla ilgilen!"

Mariana'nın solundan daha yüksek, hafif bir ses geldi ve parmakları örgü şişlerinin üzerinde hareket ederken başını hafifçe eğdi. Dört ilmek daha attıktan sonra yeni bir sıraya başlayabilirdi. Parmakları saymak için sessizce hareket etti - evet, dört tane daha.

". . bana sorarsan," diyordu Abigail. "Sadece düşünseydin - " "Jonathan en iyisini bilir," diye cevap verdi ağabeyinden

Aaron. "Elma ağaçlarının seçiminde bizi asla yanlış yönlendirmedi ve ..."

Yürüyen kardeşler kulak mesafesinden uzaklaştı ve Mariana onların Uzun Tarla'ya doğru yürürken ayak seslerini hissetti.

Çalışan bir meyve bahçesinin telaşı hiç bitmiyordu ve hasada bu kadar yakinken yetiştirdikleri türleri tartışacak zaman yoktu. Mariana bu kez gülümsedi. Görünüşe göre küçük kız kardeşi hiç öğrenememişti. Bryant olmak Jonathan'ın yolundan gitmek demekti: O beş kardeşin en büyüğüdü.

Bryantlar ve doğdukları Teksas meyve bahçesi Sweet Grove'dan hiç ayrılmamış olan tek kişi.

"Biraz daha çay, Mariana?"

Mariana başladı. "Katherine, beni korkuttun - bu Katherine, değil mi?"

Asla tam olarak emin olamazdı. Katherine ve Elizabeth, iki erkek kardeşle evlenmiş iki kız kardeş. Neredeyse kabaydı, diye düşündü Mariana kayıtsızca, ama herkesin sesi yeterince mutlu geliyordu. Sesleri o kadar birbirine benziyordu ki, yaklaştıklarında kendilerini Mariana'ya duyurma alışkanlığı edinmişlerdi.

Sesi tekrar konuştu. "Özür dilerim Mariana, ben Katherine. Biraz çay getirdim; ister misin?"

Mariana cevap vermedi ama ellerini havaya kaldırdı. Sol eline bir fincan tabağı kondu ve yumuşak eller parmaklarını fincanın kulpuna doğru yönlendirdi. "Teşekkür ederim," dedi acı bir sesle. Yavaşça, dökülmesini önlemek için yavaşça fincanı yaklaştırdı ve kaldırdı, acele edip elbisesine dökmek için elinde dikkatlice tarttı. Aslında bunun pek de önemi yoktu. Beyaz pamuğun üzerindeki hasarı göremezdi.

Beyaz olduğunu varsaymıştı. Abigail o sabah ona söylemiş, soruyu sesindeki hüznü kız kardeşinden saklayamayarak yanıtlamıştı. Mariana her sabah sanki önemliymiş gibi elbisesinin ne renk olduğunu sorduğu için onun tuhaf olduğunu düşündüklerini biliyordu. Çünkü önemliydi.

Artık kör olması, renklerin ne olduğunu unuttuğu anlamına gelmiyordu.

"Elmalar neredeyse olgunlaşmak üzere," dedi Katherine'in sesi, fokurdayan çay boğazından aşağı akarken düşüncelerine karışarak. "Buraya geldiğim 1841'den bu yana üçüncü yıl olduğunu düşünmek tuhaf ama çiçeklerin yavaş yavaş tomurcuklara dönüştüğünü görmek hâlâ hoşuma gidiyor."

Mariana hiçbir şey söylemedi. Bunun sadece bir dil oyunu olduğunu biliyordu. Beğ yıl önce, bir bağıkasının etraflarındaki doğa harikasını görmekten bu kadar kayıtsızca bahsetmesine öfkeden deliye dönerdi.

Artık daha yaşlıydı. Belki de daha sertti. Mariana alaycı bir şekilde gülümsedi. Çiçek açmayı tamamen atlamıştı ve şimdi yengeç elmasının kuru bir kabuğuydu, ekşi ve hiçbir işe yaramıyordu.

"Oh, hayır - Elizabeth Teyze, dikkatli ol!"

Şimdi daha genç bir ses, daha yumuşak, daha melodik. Sophia, Phoebe ve Aaron'un kızı - kör teyzeden oldukça korkuyordu, Mariana bunu fark etmişti,

ve onunla vakit geçirmekten kaçınıyordu.

Mariana, Katherine ayağa kalkarken battaniyenin hareket ettiğini hissetti.

"Elizabeth, sana çok ağır olacağını söylemişim - hemen döneceğim, Mariana." Katherine cümlesi bitmeden hızla uzaklaştı ve Mariana bir kez daha yalnız kaldı.

Önemli değil. Her zaman aileden biri tarafından bakılmak yorucuydu. Sanki her konuda onların yardımına ihtiyacı varmış gibi... Hayatının büyük bir bölümünü görme yetisi olmadan geçirip, etrafta dolaşmanın yollarını öğrenmeden olmazdı.

"Önemli değil," dedi yüksek sesle, acı acı. "Kendimi eve götüreceğim."

Çay fincanı ve beraberindeki tabağı yavaşça battaniyenin sol tarafına yerleştirdi. Arayış içindeki parmakları kucağındaki örgüyü buldu ve dikkatlice ağın altına yerleştirdi. Çay bardağının dökülmediğinden emin olmak için eteklerini toplayan Mariana ayağa kalktı ve tozunu aldı.

Kendini dengelemek için bir elini ağaca uzattı. Bu ağacı çok severdi; annesinin onu diktiğini ve çitin yanında olduğu için bir tarladan diğerine geçerken onun için doğal bir mola yeri idi. Mariana yavaşça bir adım attı, güneş sol yanına vuruyordu. O sırada yüzü batıya dönüktü ve dönmesi gerekiyordu. Ayakları yere bastı ve bir dakika içinde Uzun Tarla'da ilerlemeye başladı,

Parmaklar çitin tepesinde dans ediyor.

Kaç yıldır bu patikada dolaşıyordu? O kadar iyi biliyordu ki, o büyük ağaç kökünden kaçınmak için bacağını ne zaman hafifçe kaldıracağını bile biliyordu. Eğer onu şimdi görebilseydin, diye düşündü Mariana karanlık bir şekilde, kör numarası yaptığımı bile düşünebilirdin.

Bir serçe onun üzerinde dans ediyor, katıksız bir sevinçle güneş ışığına sesleniyordu. İsteddiği yere, dünyanın herhangi bir yerine gitmekte özgürdü - onun gibi, raylarından çıkamayan bir tren gibi aynı yıpranmış yollarda bir aşağı bir yukarı dolaşmaya mahkûm değildi.

Mariana başını hafifçe salladı. Bu tür düşünceler kimseye neşe getirmez, diye sessizce kendini azarladı, sana bile. Her neyse, tekrar konsantre olması gerekiyordu. Aşağı Tarla'da bir kazık ve bir tarafında paslanmış bir çivi vardı. Eğer elbisesini yırtmadan ve kombinezonunda pas izi bırakmadan üstünden geçecekse, dikkatini vermesi gerekiyordu.

Ahşap çıtaların verdiği his onu toprakladı. Güneşin ısıttığı iki taraf tamamen farklıydı.

Aşağı Tarla'nın ortasından bir patika geçiyordu ve sonra evinden sadece iki ev ötedeydi. Eskiden iki ev ve bir ahırdan oluşan küçük bir topluluk olan bu yer şimdi altı ev, küçük bir okul ve Jonathan ile Thomas'ın aralarında konuştukları yeni bir binanın bulunduğu hareketli bir sokaktı.

Her ne içinse, Mariana'nın umurunda değildi. Evde olmak, bu Ağustos güneşinin sıcakından kurtulmak ve serin bir yere gitmek istiyordu. Tek yapması gereken caddenin karşısına geçmek ve iki ev aşağıya gitmekti.

Kolay bir gezintiydi. Daha önce bunu tamamlamakta hiç başarısız olmamıştı. Gerçekten de bu küçük yolculuğu yıllardır her gün yapıyordu ve hiç sorun yaşamamıştı.

Ama bugün farklıydı. Bugün, Thomas'ın iki gün önce tırmıkla kazara sıkıştırılmış toprağa açtığı çukurun üzerinden hafifçe geçerek yolu yarılamıştı ki, büyük, ağır ve hızla hareket eden bir şey ona çarptı.

Doktor Gerald Anderson iyi bir gün geçirmiyordu ve genç bir kadına çarpıp onu yere devirmesi de durumu iyileştirmemişti.

"Nereye gittiğini göremiyor musun!" diye bağırdı, kızgınlık ve sıcaklık onu bastırıyordu.

Kadın tozlu zemine yayılmıştı ve adam inleyerek krem rengi elbisesinin kirle kaplı olduğunu gördü. Kadının sarı saçları artık tokalarından ayrılmıştı ve yüzünü kaplıyordu. Kadın aynı zamanda öfkeyle sığıyordu.

"Nereye gittiğimi gör - nereye gittiğimi gör!" Bağırmaktan ziyade neredeyse bir çığlık gibiydi. "Beyefendi, nerede olduğunuz hakkında bir fikriniz var mı? Kesin bir şey söyleyemem ama buraya ait olduğunuzu sanmıyorum ve sokak ortasında genç kadınlara çarpmak Sweet Grove'da aradığımız bir özellik değil!"

"Nereye gittiğine dikkat etseydin, bunlar yaşanmayabilirdi," dedi Gerald sert bir sesle ve ona yardım etmek için elini uzattı.

Bunu kabul etmedi. "Ve kesinlikle aynı kuralcı tavsiye size de uygulanabilir - ve daha iyi bir hakla!"

Gerald cep saatine bakıp geç kaldığı için lanet okuyarak, "Sizinle nedenini ve niçinini tartışacak vaktim yok, güzel bayan," dedi. "İsterseniz sadece elimi tutun ve ikimiz de yolumuza devam edelim."

Kadın yavaşça doğruldu ve ellerinin tozunu almaya başladı. "Peki bunu tam olarak nasıl yapmamı bekliyorsunuz?"

Gerald şaşkınlıkla ona baktı. "Elimi uzattım madam, eğer almak istemiyorsanız - "

"Kör bir kadına el uzatmak de yardımcı olmuyor," diye tersledi.

Ağzı açık kaldı. Şimdi saçları yüzünün kenarlarına dökülmüştü, gri gözleri görünüyordu - gözbebekleri değil, bütünüyle gri. Kadın tamamen kördü.

"Aman - çok özür dilerim, özür dilerim," diye geveledi Gerald ve bunu yaptığı için kendinden nefret etti, ama içinden akan utanç ve mahcubiyetin bir şekilde hafifletilmesi gerekiyordu. "İşte, izin ver - "

"Hayır, hayır, kendim kalkabilirim - günlük bir tehlike." Kadının sesi keskindi ve neredeyse fark ettirmeden ayaklarını kontrol ederek temkinli bir şekilde ayağa kalktı. Gerald'ın yüzü, kadının yönünü bulma çabasını gördükçe kıpkırmızı kesiliyordu.

"Benim adım Gerald Anderson - aslında Doktor Gerald Anderson," dedi, kadının düşürdüğü ve yerden kaldırmadığı retikülü alarak.

Onun daha kızgın görünmesinin imkânsız olduğunu düşündüyse de yanılmıştı.

"Doktor - Doktor Anderson? Oh iyi," ve şimdi güzel yüzünü buruşturarak alay etti, "bu her şeyi açıklıyor. Sanırım bir tıp adamından daha azını beklememeliydim - size iyi günler, *Doktor Anderson*."

Ve başka bir şey söylemeden hışımla uzaklaştı - Gerald'ın asla mümkün olduğunu düşünemeyeceği bir başarı.

Orada durmuş, kadın verandaya çıkıp kendini bir eve bırakırken ona bakıyordu. Ne kadar da sıra dışı bir kadındı. Kördü, evet, ama kesinlikle doğuştan; başka nasıl bu kadar iyi uyum sağlamayı öğrenebilirdi ki? Yıllar süren tıp eğitimi ve pratiği boyunca hiç böyle biriyle karşılaşmamıştı.

"Doktor Anderson?"

Arkasından bir erkek sesi geldi ve döndüğünde uzun boylu, sakallı bir adamın ona gülümsediğini gördü.

"Görüyorum ki kız kardeşimle tanışmışsınız. Thomas Bryant, hizmetinizdeyim."

Gerald rahatlamıştı. "Papaz Bryant, sonunda sizinle tanışabildiğime sevindim - kiliseyi aradım ama bulamadım."

"Henüz inşa edilmedi," diye gülümsedi Thomas, evinden inip elini sıkmak için uzanırken. "Ama bana hasat bitene kadar zaman ver, onu hazırlayalım. İçeri gelin. Konuşacak çok şeyimiz var."

Gerald, Sweet Grove'un yeni papazının evinin serinliğine adım attığı için çok mutluydu. Çok az başarı umuduyla uzun bir yoldan gelmişti ve Bryant ailesinden bir başkasıyla yaşadığı talihsizlik onu sarsmıştı.

Thomas salona oturdu ve Gerald'a da aynı şekilde gelmesini işaret ederek, "Şimdi," dedi. "Hakkınızda ilginç şeyler duydum Doktor Anderson ve önümüze çıkan fırsatı konuşmadan önce sizinle tanışmak istedim."

Gerald yutkundu. Demek çok geç kalmıştı. Dedikodular onu çoktan yakalamıştı. Eh, bu beklenen bir şeydi; kötü niyetli yalanlar her zaman gerçeklerden daha hızlı hareket ederdi.

"Size yalvarıyorum efendim - bana bir şans vermeniz için yalvarıyorum," dedi titrek bir sesle. Yalvarmanın konuşmanın ilerleyen bölümlerinde geleceğini ummuştu ama ... "Ben çalışkan biriyim, New York'tan mükemmel bir tıp diplomam var ve - "

Thomas anlamlı bir bakışla araya girerek, "Sizin gibi bir adam, gidecek başka bir yeri olmasa, Sweet Grove gibi küçük bir yerleşim yerinde maaş almadan yaşamak için bültenlerdeki doktor ilanlarına cevap vermezdi," dedi.

Gerald sustu. Söylenecek ne vardı ki?

"Houston'da ne oldu?"

Thomas'ın sorusu beklenmedik değildi ve Gerald cevabını hazırlamıştı. "Sadece bir yanlış anlaşılma oldu efendim." Kendini bu şekilde savunmak zorunda kalmak gerçekten de onur kırıcıydı. Bu adamdan neredeyse on yaş büyük olmalıydı ama yine de burada, bir evde yaşama ve günde üç öğün yemek yeme şansı için neredeyse yerlerde sürünüyordu. Çıldırması olmalıydı. "Hiçbir doktor, ne kadar yetenekli olursa olsun, ölümü sonsuza dek engelleyemez. Talihsiz bir kaza, hepsi bu."

Thomas Bryant'a baktı ama yüzünü okuyamadı. Ne düşünüyordu? Dedikodulara inanıyor muydu, cadı avı onu

Kasabadan kasabaya mı?

"Ben yanlış bir şey yapmadım," diye tekrarladı Gerald kararlı bir şekilde, Thomas'ın bakışlarını tutarak. "Ve dahası, Tanrı beni aynı koşullara sokarsa bunu yine yaparım. Yine de asla yapmaması için dua ediyorum."

Sweet Grove'un Papazı ona baktı, sanki yeterince uzun süre bakarsa ruhunun derinliklerini görebilecekmiş gibi. Gerald öyle olmadığını umuyordu. Kalbinde bir din adamına ömür boyu yetecek kadar pişmanlık, üzüntü ve acı vardı.

"Doktor Anderson," diye başladı Thomas ve Gerald nefesini tutmamaya çalıştı. "Ben ikinci şansları seven bir adamım. Burada aramızda yaşamamanız, ihtiyaçlarımızla ilgilenmemeniz ve Sweet Grove'un bir parçası olmamanız için hiçbir neden göremiyorum."

Gerald rahat bir nefes aldı ve ellerini birbirine o kadar sıkı kenetlemiş olduğunu fark etti ki gevşetirken parmak eklemleri gıcırdadı. "Teşekkür ederim - teşekkür ederim, Papaz Bryant. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Biliyorum," dedi Thomas basitçe. "Ve şimdi, eğer sakıncası yoksa, Top Field'a geri dönmeli ve gün bitmeden ailenin ağaçları kontrol etmesine yardım etmeliyim."

İki adam ayağa kalktı, Gerald şansına inanmakta güçlük çekiyordu. İşte buydu; sonunda içindeki yalnızlık acısını dindirmeye hazır bir yer bulmuştu.

"Şu sıranın sonundaki evi alacaksın," diye işaret etti Thomas ve Gerald diğer evlerin iki katı büyüklüğünde büyük bir bina gördü. "Muayenehaneniz olarak kullanmanız için içine fazladan birkaç oda inşa ettik. Umarım bu kabul edilebilir."

Gerald başıyla selam vererek, "Kabul edilebilirden de öte," dedi. "Tarlanıza gitmenize izin vereceğim, Papaz Bryant."

Gerald bir an için başka bir yorum yapmadan eve -yeni evine- ulaşabileceğini düşündü. Ama yanılmıştı.

"Oh, ve Doktor Anderson?"

Gerald sokağın ortasından kapı aralığında duran Thomas' baktı.

"Sana bir tavsiye."

Gerald gururunu bir kenara bıraktı. "Sizden gelecek her türlü tavsiyeyi memnuniyetle kabul ederim, Papaz Bryant."

Genç adam gülümsedi ve sakalının kenarları kırıştı. "Tatlı Koru'nun istediğin yerinde dolaşabilirsin, burası senin evin."

Şimdi. Ama yerinizde ikiz kardeşim Mariana ile fazla vakit geçirmekten kaçınırdım. O doktorları pek sevmez."

6 zellik Gerald Anderson'ı hiç ilgilendiren bir şey değildi. Uzun geceler boyunca bir tek bir mum eşliğinde tek başına anatomi çalışmak onun hazırlığıydı. saatlerce beklemek, Bazen komadaki bir hastanın iyileşip iyileşmediğini görmek için tek başına geçirdiği günler ona pratik kazandırdı ve bu olaydan bu yana - birkaç yıldır neredeyse hiçbir hastadan bahsedilmiyordu - sessizce, hareket etmeden, sadece bekleyerek mükemmelleşmesine izin verdi.

Nadiren bu kadar güzel bir yerde bulunmuştu.

Gerald büyük bir cumbanın önünde oturmuş, yaz güneşinin ışınları camlardan içeri süzülürken hiçbir şey izlemiyordu. Sadece oturmak yeterliydi.

Saatın tik takları ona on biri gösterdiğinde o sabah bir şey yememiş olduğunu hatırlattı. Önemli değildi; özellikle Houston'dan ayrıldıktan sonra az yemeye alışmıştı.

Pencerenin önünden bir kadın geçti ve ona gülümsedi. Koyu renk saçları kirpiklerinin üzerine dökülüyordu ve elbisesi koyu maviydi. Gerald neredeyse gülümsemeyi unutuyordu, bu karşılaşma o kadar olağandışıydı ki - ama aniden ayağa kalktı, yanlışlıkla sandalyesini devirdi, kadının yörüngesinden kendi ön kapısına doğru gittiğini gördü.

"Günaydın Doktor Anderson," dedi yeni evinin havalanması için açık bırakılan ön kapısındaki nazik ses. "Umarım rahatsız etmiyordumdur?"

Gerald onu kapıda karşılama hevesiyle neredeyse kendini kaybedecekti ama o geldiğinde yabancı çoktan koridora çıkmıştı. "Güzel.

Günaydın hanımefendi," diye kibarca selam verdi. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Onun selamına reveransla karşılık verdi ve genişçe gülümsedi. "Baş ağrıları yaşıyorum Doktor Anderson, korkunç baş ağrıları ve bana tavsiyede bulunabileceğinizi umuyordum?"

Gerald bir an için gözlerini kırptırdı. Bir hasta. Gerçek bir hasta. Ne kadar olmuştu, bir yıl mı?

"Yani," dedi kadın, sesinde bir parça endişe ile, "eğer çok fazla sorun olmayacaksa? Kocamdan anladığım kadarıyla doktorluk yapmaya hazırsınız?"

Gerald beceriksizce güldü ve onu içeri çağırdı. "Elbette, Bayan Bryant, elbette - lütfen bu taraftan gelin. Korkarım henüz eşyalarımı tam olarak yerleştiremedim," dedi ve yarısı açılmış ve koridora yayılmış bavulunu tekmelemeye çalıştı, "ama ameliyathane hazır ve bekliyor."

Buna ameliyat diyordu, zihinsel olarak kendini azarladı. Daha çok bol ışıklı bir odaydı ama Papaz Bryant'ın neye ihtiyacı olacağını tahmin etmesine imkân yoktu ve kesinlikle acıımıyordu.

"Buraya oturun, Bayan Bryant." Gerald evde bulabildiği en yumuşak koltuğu göstererek muayenehanenin penceresinin hemen önüne yerleştirdi ve masanın arkasından tahta bir tabure alarak ona yaklaştırdı. "Baş ağrısı mı dediniz?"

Kadın oturdu ve parmağını şakağına götürdü. "Katherine, lütfen, Doktor Anderson - hastaları tedavi ettiğiniz her yerde ilk isimlere alışkın olduğunuzu tahmin ediyorum ve mümkün olan en kısa sürede topluluğumuzun - ailemizin - bir parçası olmanızı istiyorum."

Gerald ona bakarken yüzüne yayılan şaşkınlığın sıcaklığını imkânsızdı. "Aile mi?"

Katherine Bryant güldü. "Aman Doktor Anderson, telaşlanmayın! Demek istediğim şu ki, burası ilk olarak bir aile, Bryantlar tarafından yaratıldı ve hala bir Bryant nesli yaşıyor. Ben de onlardan biriyle evlendim - ama şimdi Sweet Grove büyüyor, bu aile sevgisini tüm toplumla paylaşmak istiyoruz."

"Topluluk mu?" Gerald ona bakakaldı. "Kendim dışında kimsenin bu bölgeye taşındığını bilmiyordum?"

"Henüz yok," diye omuz silkti Katherine, şapkasını ve nişangâhını yere bırakarak. "Daha fazla çocuğumuz olduğunda yeni öğretmen ben olacağım, Aaron ve Phoebe de bir bakkal açacaklar, ama çok geçmeden

Meyve bahçesinde çalışacak daha fazla işçi, bir demirci, ahır ve araba - sevgili Doktor Anderson, iyi misiniz?"

Gerald'ın vücudunu bir ürperti kaplamıştı. Bu kadar çok insan, bu kadar çok keşif fırsatı , Sweet Grove'un sessiz olacağını düşünmüştü! Emekliye ayrılmış, gözden uzak... bulunması pek mümkün olmayan bir yer.

"Hiçbir şey, sizi temin ederim," dedi biraz gayretle, hastasına gülümseyerek. "Ne de olsa burada muayene edilecek olan sizsiniz! Şimdi benim için yukarı bakın."

Standart kontrolleri hiç düşünmeden yaptı, bilinçli zihnini bir doktorun hastaların yanına yaklaşmasına izin verilmeden çok önce ezberlediği bilinçdışı ritimlere teslim etmekten neredeyse memnundu. Sol gözünün kırılmasında bir değişiklik - işte. İşte oradaydı.

Gerald gülümsedi. Bir sorunun nedenini yakalamaktan daha tatmin edici bir şey olamazdı.

"Sizin, sevgili Bayan Bryant, gözlüğe ihtiyacınız var," dedi otoriter bir tavırla. "Ve baş ağrılarınızdan da anlaşılacağı üzere çok da uzun sürmeyecek."

Katherine ağzı açık bir şekilde ona baktı. "Gözlükler!"

Başını salladı ve masasından bir not kâğıdı çıkardı. "Tanıdığım bir gözlükçüye mektup yazacağım, çok iyi bir adam, çok güvenilir," boğazına bir şey takıldı ama onu bir kenara itti ve devam etti, "sana benim ölçülerime göre gözlük takabilir. Okumayı daha kolay bulacaksın ve baş ağrıların ortadan kalkacak."

Sessizlik vardı. Elbette yanlış bir şey söylemiş olamazdı - kesinlikle bir sorun yoktu? Gerald neredeyse başını kaldırmaya korkuyordu ama kaldırdığında Katherine Bryant'ın gözlerinde sıcak bir onay gülümsemesi gördü.

"Teşekkür ederim," dedi içtenlikle. "Bu zayıflatıcı baş ağrılarından kurtulma düşüncesinden duyduğum memnuniyeti ifade edemem - ve dediğiniz gibi, ne kadar erken olursa o kadar iyi."

Gerald'ın gözüne bir altın parıltısı çarptığında kadın çoktan ayağa kalkmış, şapkasını ve nişangâhını almıştı. Kafasını kaldırdığında ne bir mücevher ne de bir gördü; güneş ışığında parıldayan altın sarısı saçlarıyla bir kadın penceresinin önünden geçiyordu.

"Kim o?"

Yüksek sesle konuştuğunu fark etmesi bir anını aldı ve ayağa kalkan Katherine'e beceriksizce gülümsedi.

"Bu," dedi Katherine usulca, "Mariana Bryant."

"Başka bir Bryant mı?" Gerald mizah yapmaya çalıştı ama hemen vazgeçti. "Söyleyin bana, Bayan Bryant; onun hikâyesi nedir?"

Bir an için haddini aştığından ve çok erken meraklı davrandığından endişelendi. Ama kasabaya girdiğinden beri bir gün geçmişti, eğer buna kasaba denebilirse, ve genç bir bayana böyle küstah sorular sormak -

"Mariana Bryant," dedi Katherine ağır ağır, koltuğuna gömülerek, "doğuştan senin ya da benim kadar iyi görebiliyordu - gerçi tıbbi açıklamayı göz önüne alırsak belki de senin kadar iyi diyebilirim!"

Gerald otomatik olarak gülümsedi ama gözlerini yolda ağır ağır yürüyen sarı saçlı kadından ayıramadı. "Ve sonra?"

Katherine içini çekti. "O ve kocam Thomas'ın ikiz olduklarını biliyor musun? En büyükleri Jonathan, sonra Aaron, sonra ikizler ve son olarak da Abigail."

Kaşlarını kaldırdı. "Birbirlerine hiç , ancak mesleğim gereği, annenin daha açık tenli, babanın ise daha koyu renk tonlu olduğu birkaç örnekle karşılaştım - "

"Onlar daha dört yaşındayken," diye araya girdi Katherine ve Gerald dilini ısırarak teğet geçti. "Thomas, Mariana'yı buradan yaklaşık yarım mil ötedeki göl yataklarından birine sürüklemiş. Oraya gitmeleri yasakmış, Jonathan - Bryant'ların en büyüğü - bana öyle söyledi. Orada birkaç saat oynamışlar ama döndüklerinde Mariana huysuz ve ateşliydi."

Gerald'ın kanı . Bu sadece şu anlama gelebilirdi.

"Bir enfeksiyon," dedi Katherine ağır bir sesle. "Bugün bile kimse orada tam olarak neye yakalandığını bilmiyor, ama ertesi gün aileleri bakmaya gittiğinde orada birkaç ölü sıçan bulunduğunu düşünürsek Bir doktor çağrıldı ama artık çok geçti. Yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Gözlerini kaybetti."

Gerald alçak sesle, "Tuhaf," dedi, gözleri artık sabit değildi, görmeden Katherine'in arkasındaki pencereye bakıyordu. "Görme yetisine sahip bir insanın karanlık ortama bu kadar iyi uyum sağlaması - doğrusu, bunu asla tahmin edemezdin..."

Katherine'in yüzündeki Çağkın ve biraz da iğrenmiş görünce sesi kesildi.

"Hiç merhametiniz yok mu efendim?" diye sordu sessizce. "Mariana sizin için sadece tıbbi bir mucize mi?"

soyma bıçağı başparmağının tırnağına takıldı ve Mariana aceleyle bir nefes aldı.

T

Yanında hafif nemli bırakılmış küçük bir bez vardı.

Bıçağı tekrar kolayca bulabilmek için dikkatlice yere koyduktan sonra bezi aldı ve başparmağına sürdü.

Keskin kan kokusunu alabiliyordu ve iç çekti.

Başparmağını ağzına götürürken "Yine mi?" diye mırıldandı.

Bu çok gülünçtü. Burada yirmi yedi yaşında, evde kalmış bir kız çocuğuydu ve Sophia'nın on bir yaşında çoktan ustalaştığı küçük ev işlerini zar zor yapabiliyordu.

Ama o elmalar kendi kendine soyulmayacak. Onu bezi bırakıp soyma bıçağını bir kez daha eline almaya iten şey kararlılık, katıksız kararlılık ve kendini bir kez daha kanıtlama arzusu.

"Hayır, onunla henüz tanışmadım."

Mariana başını öne eğdi. Abigail hafifçe nefes nefese kalmıştı. Birkaç santim daha uzun olan Elizabeth'le birlikte yürüyor olmalıydı. Bunu ancak Noel'de ve doğum günlerinde kucaklaşmalarından anlayabiliyordu ama Abigail kolunun altına baldızından daha iyi oturuyordu.

"Katherine bana onun inanılmaz derecede zeki olduğunu ve baş ağrılarını birkaç dakika içinde çözebildiğini söyledi," diyordu bir ses. Evet, bu Elizabeth'ti. İkisi de koridordaydı. Ön kapı açılmıştı ama mutfaktan koridora açılan kapı henüz kaldırım taşına takılmamıştı.

Ve şimdi oldu.

"Ah!"

"Elizabeth, sana kapının hep orada takılı kaldığını söylemiştim - gel, kovanı masanın üzerine koy."

Hasırın tahtaya çarpma sesi.

"İyi günler Mariana," dedi nazik bir ses. Bu Elizabeth'in sesiydi ve Mariana arkasını dönmek zorunda kalma ihtimaline karşı yüzüne bir gülümseme yerleştirdi.

"Merhaba, Elizabeth."

"Tanrım, hep birlikte mi?" Açık pencereden Phoebe'nin sesi duyuldu ve Katherine sevinçle ciyakladı.

"Mükemmel, hepimiz buradayız!"

Katherine haykıarak, "Hepinize söylemem gerekiyordu - ve hepimizin bir arada olduğu zamandan daha iyi bir zaman olamazdı: Bir bebeğim olacak!"

Abigail ve Phoebe tebriklerini haykırırken mutfaktan sevinç çığlıkları yükseliyordu. Mariana en iyi dileklerini mırıldandı ve o anda Elizabeth'in sessiz olduğunu fark etti.

Mariana içini çekti. Elbette bir kız kardeşin bir çocukla birlikte olması, diğerinin ise bir çocukla birlikte olması adil değildi.

Eteklerin hışırtısı, yere basan adımlar ve ani bir kucaklaşma.

"Ahhh," diye nefes aldı Mariana ve sinirlenerek gözlerini kapattı.

Temizlenecek bir kesik daha.

"Özür dilerim Mariana," dedi Elizabeth'in endişeli sesi. "Bıçak kullandığını görmedim!"

"Bir bıçak!"

Şimdi Abigail'in endişeli sesi de kalabalığa eklenmişti ve Mariana bu kez sesli bir şekilde iç çekti. Dürüst olmak gerekirse, bırakın küçük kız kardeşini, hiç kimse tarafından şımartılmak istemiyordu.

"Lütfen, kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım."

Ama öyle olmayacaktı. Ne kadar ısrar ederse etsin, Mariana Bryant'ın kendi parmağını emme nezaketini göstermesine izin verilmeyecekti. Hayır, Abigail su içmek için dışarı koşmuştu ve Phoebe onun etrafında yaygara koparıyor, kaymalar ve ayak sürçmeleri bir şey ifade ediyorsa neredeyse kendi eteklerine takılıyordu ve her şey Mariana'nın mutfak masasında başparmağına ıslak bir bez sararak oturmak zorunda kalmasıyla ve kız kardeşi ve eniştesinin iki tavuk gibi etrafında gıdıklamasıyla sonuçlandı.

"Pek derin görünmüyor," dedi Abigail endişeli bir ses tonuyla, "ama bu konularda iyi bir yargıç değilimdir."

"Her zaman Doktor'a sorabiliriz." Phoebe'nin sesi daha yakındı ve Mariana onun eğilip başparmağını görmeye ve hasarı kendi başına değerlendirmeye çalıştığını hissedebiliyordu. Elizabeth'in sesi kalabalığın arasında kaybolmuştu; karışıklığın içinde gözden kaybolmuş olmalıydı.

"Sadece küçük bir kesik," dedi sessizce, dikkate alınmayacağını kabul ederek. "Lütfen, Abigail - Phoebe, görmeme gerek yok - "

"Ama ev ziyaretleri yapıyor mu?" Abigail'in sesi endişe doluydu ve şimdi sesi biraz daha uzakta geliyordu. Belki de masanın karşı tarafındaki bir sandalyede oturuyordu?

Katherine'in kahkahası o kadar yüksekti ki Mariana'nın sıçramasına neden oldu. "Ev ziyaretleri mi? Abigail, şu anda Sweet Grove'da sadece üç ev daha var ve herhangi ulaşması yirmi adımdan fazla sürmez!"

Mariana Abigail'i hiç görmemişti; en küçük Bryant doğduğunda yedi yaşındaydı ve o zamana kadar neredeyse hayatının yarısını kör olarak geçirmişti. Ancak Abigail'in çoğu zaman rahatsız görüldüğünü, tıpkı Mariana'nın o aptal Doktor'dan bahsedildiğinde hissettiği gibi yanaklarının kızardığını tahmin edebiliyordu.

"Tıbbi yardıma ihtiyacım yok," diye tekrarladı, bu kez daha yüksek sesle, sonunda kendisiyle ilgilenileceği umuduyla. "Tek ihtiyacım olan temiz bir parça pamuk, onu da başparmağıma kolayca bağlayabilirim."

Sessizlik vardı ama tam olarak değil. Kız kardeşleri ve baldızları hiçbir şey söylemese de, dikkatsizlerin fark edemeyeceği kadar sessiz bir hareketlilik vardı.

Mariana asla dikkatsiz davranmazdı. "Birbirinize söylediğiniz ya da el kol hareketleri yaptığınız her neyse, derhal kesebilirsiniz."

Bir duraklama.

"Şimdi, Mariana," Phoebe'nin sesi yatıştırıcıydı ve Mariana hafifçe gülümsedi. Ara sıra insanların dengesini bozmak her zaman güzeldi. "Senin için en iyisini istediğimizi biliyorsun."

Mariana inledi. "Lütfen bana bu konuşmayı yapma Phoebe, bunu kardeşlerimden binlerce kez duydum!"

Abigail'in gergin sesi, "Ve benden," diye ekledi, "ama yine de tavsiyelerimize hiç kulak asıyorsun!"

"Çünkü ihtiyacım yok," dedi Mariana sinirli bir ifadeyle. "İhtiyacım olduğunda her zaman yardım istemedim mi?"

"Hayır, bulmadın," diye karşılık verdi Katherine, sesi şimdi daha sertti ama yine de uzlaşmacıydı. "Daha iki ay önce, kiliseyi inşa etmeye başladıklarında seni kaybolmuş bulmadım mı? O patika boyunca bir ağaçtan diğerine geçmiştin ve ağaçlardan biri kesilince kafan karışmıştı."

Mariana kızardı ve utancın sıcaklığı vücuduna yayıldı. Thomas ve diğerlerinin onun bu dünyaya olan bağlarından bazılarını kopardıkları gün onun için zor bir gün olmuştu.

"Bunun dışında," dedi rahatsız bir şekilde.

Biri iç çekti. Bir sonraki konuşanın kim olduğuna bakılırsa, Mariana onun Abigail olduğunu tahmin etti.

"O bir Doktor, Mariana, seni ısırmaz."

"Ve Katherine bana söyledi," diye araya girdi Phoebe ve yüzüne geniş bir gülümseme yayıldığı belliydi; bunu Phoebe'nin sesindeki hafiflikten duyabiliyordu

"O olağanüstü yakışıklı bir adam Mariana, böylece o senin ... başparmağını incelerken senin de bakacak hoş bir şeyin olacak."

Hatasını hemen fark etmişti ama Mariana ona özür dileme fırsatı vermemişti.

"Oh, peki, bu benim için büyük bir rahatlık, sizi temin ederim," diye alay etti Mariana. "Ğnsanoğlunun yaÇadığı en küçük kesik baÇparmağımda incelenirken bakabileceğim hoÇ bir manzaram olduğı sürece - Phoebe, bunadın mı sen? Yakışıklı bir erkek, herhangi bir erkek, kör bir kadın için ne işe yarar!"

"Sadece düşünmüştüm," diye fısıldadı Phoebe'nin sesi ve bir adım Mariana'ya baldızının kendisinden uzaklaştığını söyledi, "Ben sadece - o çok yakışıklı bir adam ve - "

"Ha!" Mariana'nın alaycı kahkahası bir havlama gibi patladı ve sandalyesinden kalkarak ıslak pamuğı öfkeyle yere attı. "Belki de Phoebe, Doktor Anderson gibi embesilleri bana fırlatmaya başlamadan önce biraz daha düşünmelisin!"

Yürüdü, öfkesi hızını artırdı ama masanın üzerinde duran bir kova elma uçtu gitti Bir tanesi ayak parmaklarının altına takıldı ama çevikti, kendini düşmekten korumaya alışkındı ve bir saniye içinde mutfaktan çıkıp koridora girdi ve kendini merdivenlerden yukarı attı.

Mariana'nın yatak odasının avantajlarından biri de kapının güven verici bir gürültüyle çarpmasıydı.

Yatağına düştü ve gözyaşlarına boğuldu. Her zaman dışarıda bırakılan, her zaman yalnız, her zaman karanlıkta. Varoluşunun toplamı bu muydu? *Benim için planladığın tek şey bu mu, Tanrım? İyileştirici gücün nerede?*

"M

rs Bryant - Elizabeth ... doktorunuz olarak benim yapabileceğim çok şey olduğunu anlamalısınız."

Elizabeth onun muayenehanesinde otururken tek damla gözyaşı dökmedi.

Tamamen yıkılmış görünüyordu. "Düşünmüştüm ki," dedi usulca, "Tanrı bana bir çocuk vermeyecekse açlığımı da vermezdi."

Gerald yutkundu. Bir aile kurmak için çırpınan bir kadına tüm yolların denendiğini ve tüm seçeneklerin yerine getirildiğini nasıl söyleyecekti? "Tıpta

bir teori var," dedi nazikçe, "senin kadınların kendilerini baskı altında tutmalarının aslında gebe kalmayı daha da zorlaştırdığına inanıyor." Ve şimdi

orada bir gözyaşı vardı ve Elizabeth sertçe güldü. "Bana tıbbi görüşünü ve çocuk sahibi olamamanın çözümünü mü söylüyorsun?

çocuk istemekten vazgeçmek midir?"

"Sadece ... sadece kendine karşı çok acımasızsın," diye düzeltti Gerald onu. "Sen bir kadın ve bir eşsin ve dünyaya bir çocuk getirmediğin için karakterinin bu iki yönü daha az değil."

Elizabeth omuz silkti. "Söylediklerinizin tartışılmaz olduğunu kabul ediyorum Doktor Anderson ama yine de itiraz ediyorum. Bize bir çocuk verilmediği her seferinde, insanın içindeki acıyı görmezden gelmenin ne kadar imkânsız olduğunu kelimelerle ifade edemem."

Söylenecek çok az şey vardı. Tanrı'nın bu dünyada her zaman adil davranmadığı zor bir dersti. Onun için yapabildiği az şey kesinlikle yeterli değildi.

"Günaydın, Doktor Anderson!" Parlak, neşeli bir el sallama Katherine'in müjdecisiydi. Neşeli sarı uzun elbisesiyle öne doğru fırladı.

Gerald eğildi. "Size de günaydın, Bayan Bryant."

"Bana Bayan Bryant dememelisiniz Doktor Anderson, biz üç kişiyiz!" Katherine Bryant ona sırtıarak baktı, geniş gözleri onu bir et parçası gibi hissettirecek şekilde aşağı yukarı süzüyordu. "Bizi ilk isimlerimizle çağırmak çok daha kolay, sizi temin ederim."

Gerald zayıfça gülümsedi. Muayenehanesinde otururken bu aileden uzak ve ayrı kalmaya çalışmak yeterince zordu, ancak onlardan biri ona nazik davranmadan ön kapısından dışarı çıkmasını neredeyse imkansız hale getiriyorlardı.

"Katherine, o zaman," diye rahatsız bir şekilde kabul etti, ayaklarını evinin kapısının eşiğinde kaydırarak. "Nazik davetiniz için teşekkür ederim ama bu akşam yemekte size ve ailenize katılamayacağım."

"Peki neden olmasın?" Sorusu masumca sorulmuştu.

Gerald dudaklarını ısırdı. Hazır bir cevabı yoktu ve kısa süre içinde bir cevap bulamazsa, o akşam başka insanlarla vakit geçirmek için kendi evinin sığınağından ayrılmak zorunda kalacaktı.

"Hoşça kalın Doktor Anderson," dedi başka bir ses sessizliğin içinde usulca. "Ve zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Otomatik olarak eğildi. "Benim için bir zevk, Bayan Bry - Elizabeth," diye düzeltti kendini, onun gitmesine izin vermek için hareket ederken.

"Elizabeth, seni burada görmek ne güzel!" diye haykırdı kız kardeşi. "Doktor Anderson'a danıştığınızı fark etmemiştim - sanırım gayet iyisin?"

Katherine'in gözleri kısılmıştı ama Elizabeth güven verici bir şekilde gülümsedi. "Elbette Kitty, bu sadece bir kontrol, dikkatli olmayı sevdiğimi biliyorsun."

Gerald, kız kardeşine yalan söylerken Elizabeth'le göz göze gelmemeye çalıştı. Elbette zor bir durumdu; emin olana kadar ailenize hiçbir şey söylememek her zaman daha kolaydır - ve yine de muayenehanesine sık sık yapılan ziyaretlerin getireceği endişe, dillerin dolaşmaya başlaması için fazlasıyla yeterli olabilirdi ve şimdi Katherine'in kendisi de hamileydi -

"Umarım çok geç kalmamışımdır?"

Kalabalığa üçüncü bir ses daha katılmıştı ve şimdi Gerald biraz bunalmaya başlamıştı. Bayan Bryant'ların üçü de şimdi kapısının önünde toplanmıştı ve Gerald hiçbirinden kurtulabilecek gibi görünmüyordu - üstelik bir de çocuk vardı.

"Tekrar teşekkür ederim, Doktor Anderson," diye tekrarladı Elizabeth. "Şimdi, bu akşam Jonathan ve benimle yemeğe gelmelisiniz, ben - "

"Utanç verici, Doktor Anderson, benim davetimi açıkça reddetmişken başkalarının davetlerini kabul etmek?" Katherine esprili bir şekilde gülümsedi ama bu Gerald'ın endişesini azaltmaya yetmedi.

"Şey, şey o zaman, görüyorsunuz ya..." Çocuğun kendisini delip geçen bakışlarından nefret ederek . "Yapmayın, Bayan Bryant - Katherine, özür dilerim - yemek davetlerini kabul etmedim ve bu - "

"Özür dilerim, Elizabeth, Katherine, ama bir randevum var." Phoebe Bryant rahat, etkilenmemiş bir havayla konuşuyordu ama arkasında Gerald'ı sessizliğe iten ve diğer iki kadını hemen gitmeye teşvik eden çelik gibi bir sertlik vardı.

Elizabeth başını eğerek, "Elbette," dedi. "İyi günler Doktor Anderson."

Katherine de nezaket göstererek ona katıldı ve sonra ikisi kol kola girerek ayrıldılar.

Gerald kapının pervazına yaslandı ve alnını silmek için bir mendil çıkardı.

Phoebe Bryant ona sırtı, ateş kırmızısı saçları güneşte alevler gibi parlıyordu. "Oldukça ele avuca sığmaz olabiliyorlar, değil mi?"

Gerald dürüstçe, "Evet," diye cevap verdi - ve sonra hatasını fark ederek aceleyle, "Hayır demek istedim! Elbette hayır, benim herhangi bir hastam - "

Ancak sözleri Phoebe'nin kahkahaları ve yanındaki küçük çocuğun kıkırdamaları tarafından bastırıldı.

"Benden korkmanıza gerek yok Doktor Anderson, sizi ele vermeyeceğim." Kadın zarif bir el hareketiyle içeriği işaret etti ve adam da uysalca itaat ederek kendi evine girdi ve kadının kapıyı arkalarından kapatmasına izin verdi.

Gerald, Phoebe ve çocuğunun ameliyathanedeki iki sandalyeye oturmasına yardım ederken, " bu kadar uyumlu iki kız kardeşle hiç tanışmamıştım," diye itiraf etti. "Bu hayret verici."

Phoebe umursamaz bir tavırla, "Çünkü onlar hem kan hem de evlilik yoluyla kardeşler," dedi.

Ona göz kırptı. "Anlayamadım?"

"İki kız kardeş iki erkek kardeşle evlendi!" Çocuk heyecanla öne doğru eğilirken kırmızı ve kumral bukleleri gözlerinin üzerine düşmüştü. "Peri masalı gibi, değil mi?"

Gerald bu açıklama karşısında gülümsemekten kendini alamadı. "Tam olarak bir peri masalı gibi mi, Bayan...?"

"Sophia Vazquez," dedi kız hemen.

Gülümsemesi hafifçe kaydı ve Gerald'ın kalbi sıkıştı. Hayır. Bu olamazdı. Bu kesinlikle mümkün değildi.

"Kızım on bir yaşında," dedi Phoebe sessizce, "ve ilk evliliğimden. Aaron Bryant benim ikinci kocam."

Rahatlama, soğuk ve gerçek bir rahatlama, Gerald'ın üzerine aktı. Anlıyor gibi görünmüyordu, bilmiyordu - ve olması gereken de buydu. Bilmesi için hiçbir neden yoktu.

"Sophia, mi?" diye mırıldandı ve ardından göğsüne birkaç yumruk atarak boğazını gösterişli bir şekilde temizledi. "İşte buradayız. Şimdi, Sophia, senin için ne yapabilirim?"

Bir omuzdaki garip bir kızarıklık muayene edildi ve Gerald konsantrasyonunu önündeki göreve verdi. Doktorluğun dünyadaki en sürükleyici ve büyüleyici meslek olduğunu sık sık düşünürdü ve ona en çok keyif veren de böyle anlardı.

"Artık o ısırgan otlarının arasında hışırdamak yok, genç bayan," dedi alaycı ve sert bir sesle. "Periler diyarına giden gizli yolunuz olsa bile. Omzuna hiç iyi gelmiyorlar."

Utanmış bir omuz silkme ve rahatlamış bir anne. "Doktor Anderson, kendi kapınızın önünden dışarı adım atmadan böyle şeyleri nasıl ayırt edebiliyorsunuz? Gerçekten çok yeteneklisiniz ve burada olduğunuz için çok şanslıyız." Her kelime Gerald'ın içine bir bıçak gibi saplanıyordu. O zaman onu tanımadı; San Marco'dan birinin burada kendi kötü şansındı - ama gözlerinde ne bir algılama vardı, ne de sahip oldukları algıya dair bir ipucu. daha önce tanıştım.

Güzel. Tam da böyle kalmasını istiyordu.

"Lütfen üç gün içinde onu bana geri getirmekten çekinmeyin," dedi huysuzca, randevunun bittiğini belirtmek için ayağa kalkarak, "eğer kızarıklık geçmemişse."

Phoebe de ayağa kalktı ve Sophia annesini taklit etti. Bu benzerlik Gerald'ın hayallere dalmasına neden olurken, etkileyici olduğunu düşündü. Çocuklar ebeveynlerine o kadar benziyorlardı ki - boyunlarının dibindeki çil bile tıpatıp aynıydı.

". . . Doktor Anderson?"

Gerald başladı. "Özür dilerim hanımlar, aklım biraz dağıldı - şimdi size çıkışı göstereyim."

Neredeyse başarıyordu. Neredeyse başka bir Bryant karısını yeni evinden çay içmeye, onlarla yemek yemeye ya da

onlarla yürüyüşe çıkmak. Ama tam olarak değil.

"O zaman görüşürüz?" Phoebe sokakta eteklerini çekiştirip elbisesini yeniden düzenlerken beklentiyle ona bakıyordu.

Gerald renk değiştirdi ve omuzlarını gerdi. "Nazik davetiniz için teşekkür ederim, Bayan Bryant, ama - "

"Phoebe, lütfen," dedi gülümseyerek. Bu, ameliyat bıçağının kalbini kesebileceği kadar kolay bir şekilde ruhunu kesen bir gülümseme idi.

"Phoebe," diye tekrarladı isteksizce ve sonra devam etti, "bir aile meselesine karışmam, bu doğru olmaz."

"Ama Hasat Festivali bir aile meselesi değil ki!" Sophia yüzünde geniş bir gülümsemeyle söze karıştı. "Bu bir parti ve siz de davetlisiniz!"

Phoebe yumuşak bir sesle, "Eğer sizi ilgilendiren buysa, orada başkaları da olacak," diye ekledi. "Rica ederim, Doktor Anderson."

Gerald dudağını ısırdı. Kendini tutmak, bu alışılmadık derecede misafirperver ve neşeli aileden uzak durmak gittikçe zorlaşıyordu ve her şey arasında bir Hasat Festivali en az yoğun olanı olacaktı - ve orada başka insanlarla birlikte, belki de şenlikler hız kazandıkça ortadan kaybolabilirdi.

Bir karar verdi. "Teşekkür ederim," dedi eğilerek, "ve davetinizi minnetle kabul ediyorum."

Phoebe'nin yüzündeki ışıltılı gülümseme onu ürpertti ve hemen arkasını dönüp kapıyı çarpmamak için kendini zor tuttu. Öyle de oldu, birkaç ev aşağıya inene kadar bekledi ve Sophia arkasına bakarken ona el salladı, sonra yavaşça arkasını döndü, iki adım attı ve kapıyı sessizce kapattı.

Yüce Tanrım, diye sessizce dua etti, sırtını kapıya dönmüştü ve gözleri kapalıydı. *Geçmişimin yaptıklarından hiç kaçabilecek miyim?*

M

Ariana Bryant Hasat Festivali'nden nefret ederdi.

Nefret güçlü bir kelimeydi. Parmakları, gölgesinde oturduğu bardağın kenarında daireler çiziyordu.

en sevdiği ağaç, gövdesine sırtını dönmüş. Hoşlanmadı, belki. Hoşlanmadı. Kaçınmayı tercih ederdi.

Esinti dalları hışırdattı ve bir elma hafif bir gümbürtüyle hemen sağında yere düştü.

"Dikkatli ol Mariana," diye seslendi uzaktan Phoebe'ye benzeyen bir ses.

İçini çekti. Bir başka düşüncesiz yorum; düşen elmaların tehlikelerinden tam olarak nasıl kaçınacaktı?

Mariana oturduğu yerde hafifçe kıpırdanarak bardağı dudaklarına götürdü ve sıkma elma suyundan uzun bir yudum daha aldı. Hayır, hoşlanmadığı şey Hasat Festivali'nin kendisi değildi; konuşmalardı. Ondan fazla konukla birlikte burada, Alt Tarla'da neredeyse yirmi kişiydiler ve etrafında vızıldayan anlamsız konuşmalar neredeyse tüm gürültüyü bastırıyordu.

Bu, duyularından birini daha kaybetmek gibiydi ve hareket etmeyi neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Yankıyı duyamadığı için Jonathan'ın evinin arkasından ne kadar uzakta olduğunu söylemenin bir yolu yoktu. Kuyu sessizdi ve normalde ona ağaçların ne kadar yüksekte olduğunu gösteren kuş sesleri, diğer misafirlerden yayılan kahkahalar ve neşe tarafından bastırılmıştı.

Mariana tekrar iç geçirerek bardağı soluna koydu ve dizlerinin yanına dikkatle bıraktığı örgüsünü bulmak için uzandı. İşte. Şimdi en azından üretken olabilir ve uzun saatler boyunca şenliklerin sona ermesini beklerken tembellik etmekten kaçınabilirdi.

Bir sıra daha tamamlandı. İki sıra daha, sonra dönmeye başlaması gerekecekti. Rüzgârda bir kahkaha patlaması duyuldu ve Mariana rüzgârda Elizabeth'in tavuklu böreğinin tadına baktı.

"Dans!" Biri söylüyordu - sesi Phoebe'ye çok benzeyen biri. "Hadi, Abigail, lütfen bizim için çal."

Mariana homurdandı. Abigail'in yapmak isteyeceği en son şey Aaron ve Thomas'ın önceki sabah evden sürükleyerek çıkardıkları forte piyanoyu çalmaktı ama bu kadar ısrarcı bir misafir kalabalığı varken sonucun ne olacağından neredeyse emindi.

"Madem ısrar ediyorsun," diye garip bir cevap geldi.

Mariana başını salladı, her ne kadar bunu görece kimse olmasa da. Zavallı Abigail; ailenin en küçüğü olmanın sonucu buydu işte. Belki de bu tür sosyal inceliklerden kaçmasını sağladığına göre kör olduğuna şükretmeliydi.

Yere vurulan ritmik gümbürtüler dansın başladığını işaret ediyordu ve Mariana topuğu döndürmek için çalışmaya başladı. Belki de tüm bu danslarla Hasat Festivali geçen yıldan daha çabuk bitecekti.

"Dans etmek istemiyor musunuz, efendim?" Tanıdığı ama çıkaramadığı bir sestti bu. Bilinçsizce başını ona doğru eğen Mariana konsantrasyon içinde kaşlarını çattı. "Önemli değil - neden orada, Bayan Mariana'nın yanında oturmuyorsunuz? Eminim eşlik etmekten memnun olacaktır."

Kesinlikle bir erkek sesi, diye düşündü. Daha önce duyduğum bir ses. Laken Weston. Yine mi o iğrenç adam, gittiği her yerde sorun çıkarıyor. Tanrı'ya şükür gezgin bir tüccar, bir yerde birkaç günden fazla kalmıyor. Burayı bir sevseydi, ondan asla kurtulamazdık!

Düşünceleri, yanına oturan bir adamın sesiyle bölündü. Adamın omzu kadının omzuna değdi ve kadın içgüdüsel olarak başka tarafa doğru eğildi. Açıkça yalnız kalmak istemesi yeterli değil miydi? Laken Weston: ne baş belası ama. En yakın kasaba olan El Seco'dan hangi salağı kandırıp yanına oturtmuştu?

"İyi günler, Bayan Mariana."

Bir an için kayboldu; ses yumuşak ve nazikti, daha önce karşılaştığı bir ses değildi. Yine de bildiği bir şey vardı.

"Seni yere düşürürken geçirdiğim kazanın sana zarar vermemiş olmasına sevindim."

Hatırladıkça damarlarında kızgınlık ve öfke dolaştı. "Doktor Anderson. Burada ne işiniz var?"

Bir duraksama oldu ve sonra oldukça şaşkın bir sesle, "Davet edildim - başkalarının da şenliklere katılacağı konusunda bilgilendirildim," dedi.

Mariana rahatsız edecek kadar uzun bir sessizlik bıraktı - bu onun özelliğiydi. "Oh, pekala. Eğer davet edildiyse..."

Cümlelerin garip bir şekilde sona ermesine izin verdi ve sonra kararlı bir şekilde ondan uzaklaşarak burnunu dansçıların olduğu yöne doğru uzattı. Kadının görememesi önemli değildi; bu, onun hafifliği takdir etmesi için yeterliydi.

"Hasat Festivali'nden nasıl keyif alıyorsunuz?"

"Çok," dedi kısaca.

Ona doğru dönmedi, onu yeterince uzun süre görmezden gelirse çekip gideceğini umuyordu. Kim bir festivali sinirli ve kör bir kadının yanında oturarak geçirmek isterdi ki?

Doktor Gerald Anderson, görünüşe göre. "Daha önce böyle bir partiye katılmamıştım; bu benim ilk partim. Bryant ailesi ne zamandır böyle bir parti düzenliyor?"

Mariana tekrar ona doğru dönerken alnını kırıştırdı. "Seninle konuşmak istemiyorum," dedi kel bir sesle. "Git buradan."

Yüzünü tekrar çevirirken utanç duydu ama elinde değildi. Ah, her şeyin ne kadar farklı olacağını bir görebilseydi. Belki de Abigail ve Elizabeth'in -ve bu arada Katherine'in- görebildiği yakışıklılığı o da görebilirdi. Belki de ona dans teklif ederdi. Belki o da evet derdi.

"Seni suçlamıyorum," dedi sonraki sözleri sakın bir sesle. "Ben de senin gibi bir doktorun yanında acı çekmiş olsaydım, ben de benimle konuşmak istemezdim."

Mariana burnunu çekti. "Önceki bir doktorun beceriksizliği yüzünden kör kalmak mı? Evet, bu muhtemelen tıp mesleğine ömür boyu güvensizlik duymak için yeterlidir."

"Bundan hiç şüphem yok," diye ciddi bir cevap verdi.

Gerçekten de bu adam, kadını sokak ortasında ayaklarından yere düşürdükten sonra yaptığı öfke patlamasından sonra makul olabilir miydi?

"Tıp adamlarına karşı hiç nazik değilim," dedi sertçe, "ve sizi yalnız bırakmaya kararlıyım. Keşke siz de bana aynı nezaketi gösterseydiniz."

Mariana tam bir dakika boyunca çabalarında başarılı olduğunu düşündü ama öyle olmadı.

"Beni mutlu bir şekilde soğukta bırakabilirsiniz." Doktor Anderson'ın sesi sessiz ve karanlıktı. Ses tonunda Mariana'nın iyi tanıdığı bir karanlık vardı. "Doktorlar pek çok açıdan korkunç insanlardır."

Ağzı açık kaldı. "Kendi mesleğinize karşı nasıl bu kadar acımasız olabiliyorsunuz?" Şimdi dönmüştü, örgüsünü kucağında bırakmış, bu garip adama doğru bakıyordu.

Doktor Anderson omuz silkti ve o da omuz silkişini omzunda hissetti. "Yaşam ve ölüm gücüne yalnızca Tanrı sahip olmalıdır. Bu biz ölümlülerin dokunması bile gereken bir şey değil. Otuz beş yıl boyunca, bazen bazı doktorların güçleriyle fazla gurur duyduklarından endişeleniyorum."

Mariana'nın ağzı hâlâ açıktı. "Senin gibi bir doktorla hiç karşılaşmadım," dedi, kendine rağmen, sesindeki acılık tamamen kaybolmuştu.

Adam kıkırdadı ve kahkahası kızın içinden aktı, o kadar ki. "Umarım başka biriyle karşılaşmazsın," dedi sertçe. "Benim gibi acı çeken çok az kişi vardır."

Kadın onun sözlerini sindirmeye, tam olarak ne dediğini anlamaya çalışırken, adam yükseliyordu.

"İyi günler, Bayan Mariana," dedi sessizce. "Sizinle konuşmak güzeldi."

Ve bir anda, gitmişti.

"Doktor Anderson, bekleyin!" Aceleyle, düşünmeden, karar vermeden, sadece onun varlığını kaybetmesine tepki göstererek konuştu. Cevap gelmedi.

"Doktor Anderson?"

"Q

uick - Doktor Anderson, Doktor Anderson!"

"Artık çok geç, hasar çok ağır!"

"Hayır, bakın, gözleri hala hareket ediyor - Doktor

Anderson!" Gürültü, sesler, insanlar, panik içinde hareket,

tehlike -

"Onun için bir şeyler yapabiliyor olmalısınız," diyordu sert bir ses, "şişlik küçük, kesinlikle - "

Bir kafa, her yerde kan ve gözleriyle yalvaran, sevdiği adamı kurtarması için çaresizce çırpınan bir kadının korku dolu bakışları.

"Doktor Anderson, lütfen bana yardım edin!"

Hızla yapılan bir muayene ona korktuğu haberi verir ve ona bunu söylemek için kelimeleri ancak tutarlı cümleler haline getirebilir -

"Doktor Anderson!"

"Lütfen, ona yardım edebilecek durumda olmalısınız - neden hiçbir şey yapmıyorsunuz?"

"Doktor Anderson, yardımınıza ihtiyacımız var!"

"Hayır - hayır, ölmüş olamaz, bir şeyler yapın Doktor Anderson - neden orada öylece duruyorsunuz?"

"Doktor Anderson!"

Kapıya vurulan bir gümbürtü Gerald Anderson'ı irkiltti ve neredeyse uyukladığı sandalyeden .

"Doktor Anderson, içeride misiniz?"

Jonathan Bryant'ın yüzü pencerede belirdi ve endişeli ama rahatlamış bir gülümsemeye dönüştü. "Doktor Anderson - kardeşim, yaralandı, Top Field'da düştü - "

On yılı aşkın eğitim ve deneyim devreye girdi. Gerald kravatının çözülmüş, keten gömleğinin pantolonundan sıyrılmış ve ayağında çizme olmamasına aldırmadan odanın ve koridorun karşısına geçerek ön kapıyı açtı.

Aaron Bryant orada durmuş, kanlar içinde ve baygın bir adamı tutuyordu.

Gerald neredeyse kusacaktı ama kendini tutmayı başardı. "Üst katta," dedi kısaca. "Yatak odası. İlk solda."

Bu arada Jonathan da kardeşlerine katılmıştı ve ikisi baygın haldeki Thomas Bryant'ı üst kata taşımayı başarırken, Gerald da birkaç gerekli aleti almak için ameliyathanede koşuşturuyordu.

Panik ve safra boğazında yükselirken kendi kendine bunun sadece bir rüya olduğunu söyledi. Sadece bir rüya, sadece bir anı. Ancak iki vakadaki benzerlikleri görmezden gelmek zordu. Hastasını takip etmek için merdivenleri hızla çıkarken umutsuzca dua etti. *Lütfen Tanrım, yine olmasın. Merhamet et.*

Papaz Bryant yatağın üzerinde hâlâ baygın bir şekilde yatıyordu, yastığı koyu kırmızı kan lekeleri kaplamıştı.

"Ölecek mi?" Jonathan'ın sesi gereksiz yere sertti ve Gerald bunun kendisini sormaya zorladığı bir soru olduğunu tahmin etti. "Katherine'i çağırayım mı - karısı burada olmalı, biliyorsun çocuklarını taşıyor."

"Dur," dedi Gerald çabucak. "Ona kendi kilise bahçesinde bir arsa tahsis etmeden önce onu muayene etmeme izin ver."

Aaron'un burun deliklerinin alevlendiğini gördü. Belki biraz küstahçaydı ama tehlike ve ölüm tehdidi insana bunu yaptırıyordu.

Gerald adamın yanına diz çöktü ve hemen hayati değerleri kontrol etmeye başladı. Nabız, solunum, renk ve sıcaklık. Hepsi iyi. Gözler ışığa tepki veriyor. İyi. Kafatasının kendisi: çatlak değil, çürük ve yırtık - belki de bir dal tarafından? Kan yüzünden olduğundan daha kötü görünüyordu. Tam şakağında, gözünün yanında, belki bir santim uzunluğunda ve kanamaya yetecek kadar geniş küçük bir kesik. Çıkarılması, temizlenmesi gereken iki ya da üç kabuk parçası.

"Kanyak," dedi kararlı bir şekilde. "Tıbbi amaçlar için biraz almalısın. Sıcak su - kaynar, eğer başarabilirsen. Temiz çarşaf, kenara ayırdığınız pamuk parçaları ve bir battaniye."

Aaron tek kelime etmeden hareket etti ve merdivenlerden inen gürleyen ayak sesleri evin her yerinden duyulabiliyordu.

"İyileşecek," dedi Jonathan derin sesiyle. "Onun hayatını kurtarabilecek misiniz?"

"Eğer hasar bir santim sola doğru olsaydı," diye yanıtladı Gerald nefesinin altında, "gözünü kaybedecekti - sol tarafı kör olacaktı. Kız kardeşiyle ilginç bir benzerlik, ikiz olarak aralarında benzersiz bir bağ olurdu. Belki Mariana da ..."

Mariana. Kimsenin bakmadığını düşündüğü anlarda verdiği alaycı gülümseme. Başkalarını kendisinden uzaklaştıran ama onu kendisine çeken o acı, keskin zekâ. Ruhundaki acı, kendisinininkiyle rezonansa giren acı.

"Doktor Anderson." Jonathan'ın keskin ses tonu onu gerçeğe döndürdü. "Thomas yaşayacak mı?"

Gerald başıyla onayladı. "Yarayı temiz tutabildiğimiz ve dinlendiği sürece - sadece bu öğleden sonra için değil, düzgün bir şekilde - o zaman tamamen iyileşecektir."

Ayak sesleri geri dönüyordu ve Aaron kolları dolu bir şekilde odaya daldı. "Sadece viski bulabildim," dedi endişeli gözlerle. "Bu da aynısını yapacaktır, değil mi?"

"Olmaması için bir neden göremiyorum," diye yanıtladı Gerald, eşyaları almak için kollarını uzatarak. "Şimdi o zaman ..."

On dakika içinde her şey bitmişti. Kan temizlendi, kesik temizlendi, ağaç kabuğu çıkarıldı. Battaniye yanaklarına biraz sıcaklık getirdi ve kesiğin üzerinden Thomas'ın boğazına doğru bir tutam viski, kardeşlerinin yüzünde bir gülümsemeye neden olan boğulma sesine neden oldu.

"İşte orada," dedi Jonathan takdirle. "Tekrar hoş geldin Thomas!" "Nereye gittim ben?" diye sıçradı hasta. "Ve bu da neydi böyle? içime mi döktün?"

Gerald gülmekten kendini alamadı ama bu gülüş hastasının tutarlı bir şekilde konuştuğunu görmenin verdiği sevinçten ziyade rahatlamadan kaynaklanıyordu. Görünüşe bakılırsa beyin sarsıntısı geçirmemişti, gerçi birkaç basit test bu sorunun cevabını verebilirdi. "Gerçekten de tekrar hoş geldiniz! Perşembe öğleden sonrasının tadını çıkarmaya hazır olacağınızı görmekten memnunum."

"Perşembe mi?" Thomas kaşlarını çattı ve gözünün yanındaki kesik kırışınca yüzünü buruşturdu. "Bugün pazartesi olduğuna emin misin?"

Güzel, not ettim Gerald. Günün ve geçen zamanın farkındalığı.

Aaron'un yüzündeki şaşkın ifadeyi görmezden gelerek, "Demek öyle," dedi yumuşak bir sesle. "Ve tabii ki çalkaladığınız tereyağına geri dönmek isteyeceksiniz."

Thomas yüzünde hafif endişeli bir ifadeyle, "Elma toplamak," diye düzeltti. "Doktor Anderson, iyi misiniz?"

Gerald kahkahasını bastırarak, "Çok iyiyim, teşekkür ederim," dedi. "Senin de öyle olduğun belli, o yüzden gidip karın Elizabeth'i bulacağım ve ona haber vereceğim."

"Elizabeth - Elizabeth, karım mı?" Thomas hafifçe doğruldu, inledi ve kendini yastıkların üzerine bıraktı. "O iğrenç içkiden ne kadar içtiğinizi bilmiyorum Doktor Anderson ama çok fazla olduğunu tahmin ediyorum!"

Gerald kendini tutamadı. Hoyratça güldü ve "Korkmayın Papaz Bryant, aklımı kaçırmadım. Sarsıntı için küçük bir test, başka bir şey değil. Siz oldukça iyisiniz - ben de öyle."

Anlayış Jonathan'ın yüzüne yayıldı ve gülümsedi. "Size hak verdiğimden daha bilge bir doktormuşsunuz, Doktor Anderson."

Gerald kendini yatağın yanındaki sandalyeye bıraktı. "Ve bu hatayı yapan son kişi de sen olmayacaksın. Şimdi, Thomas en azından bu öğleden sonrayı, hatta yarının çoğunu burada, sessizlik içinde dinlenerek geçirmeli. İkinize de tavsiyem," Jonathan ve Aaron'a baktı, "elma toplamaya devam etmeniz, öyle mi demiştiniz?"

Aaron, Gerald ile kardeşinin arasına baktı. "O ... tehlikeyi atlattı mı?"

Gerald dürüstçe, "Özellikle de öyle olduğunu sanmıyorum," diye açıkladı. "Ama onu doğrudan bana getirerek doğru olanı yaptın. Herkes bu kadar şanslı değil."

Bir an için zihninde bir yüz belirdi ama başını hafifçe salladı ve yüz kaybıldı. Uyanırken de kendine işkence etmesine gerek yoktu.

İki kardeşi Thomas'ı bırakmaya ikna etmek neredeyse yarım saat sürdü ama Thomas'ın yumuşak ve huzurlu bir uykuya dalmış olması onları ikna etmiş görünüyordu. Gerald sandalyeye yerleşti ve gece boyu sürececek nöbete hazırlandı. En endişe verici hastalarda bile buna alışkındı ve bu ona düşünmek için zaman kazandırıyordu.

Ama düşünmek için çok fazla zamanı vardı ve her seferinde, her dakika düşünceleri aynı kişiye yöneliyordu: Mariana.

Bryant.

Onun güzelliğini görmezden gelemezdi; altın sarısı saçları, bir şeyleri dinlerken başını eğmesi, yürüyüşü, sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi zarif ve zarif. Ama bunun ötesinde, oldukça büyüleyici bir zihin güzelliği vardı. Yürüyüşü kesinlikle zarif görünüyordu, ama her adımında yeri hissediyor, hareketleri algılıyor, etrafını dinliyor, parmak uçları rahatça etrafını okşuyordu - bu büyüleyiciydi. Hipnotize ediciydi. Bu -

"Kız kardeşim hakkında herhangi bir fikre kapılmasan iyi edersin."

Bu sözler Gerald'ı ürküttü ve kimin konuştuğunu görmek için çılgınca etrafına bakındı, sonra hastası Thomas Bryant'ın konuşma gücünü asla kaybetmediğini hatırladı.

Thomas dirseklerinin üzerinde doğrulmuştu ve suçlayıcı bir ifadeyle doktora bakıyordu. "Ona nasıl baktığınızı görüyorum Doktor Anderson. Mariana hakkında böyle düşünmemelisiniz, size söylüyorum."

Gerald akşam karanlığının bir saat önce çökmüş olmasına sevinmişti, yoksa Papaz Thomas onun yanaklarındaki kızıllığı görebilecekti. "Ben - ben ne demek istediğinizi anlamıyorum, Papaz - "

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun," dedi Thomas çabucak, kendini tekrar yastıkların üzerine bırakıp iç geçirerek. "O kör olabilir ama ben değilim."

Gerald dudağını ısırды. Bu, yapmak istediği bir konuşma değildi ama odadan ayrılmak dışında bundan nasıl kaçınabilirdi ki?

"O benim ikiz kardeşim," diye konuştu Thomas alçak sesle ve sıcaklıkla. "İkizler arasında başkalarına tarif edilmesi zor bir bağ vardır ama bir tıp adamı olarak bunun bir kısmını bile anlayabileceğinizi düşünüyorum. Çocukken zaman zaman sanki aynı ruhu paylaşıyormuşuz gibi hissederdik. İki kalp farklı bedenlerde atıyor ama aynı anda atıyor."

Gerald gergin bir şekilde boğazını temizledi. "Böyle bir bağlantıyı hayal bile edemiyorum."

"Hayır," dedi Thomas kötü niyetli olmadan. "Katherine'le tanışana kadar bunu başka biriyle yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Mariana'yı rahat bırakın, Doktor Anderson. Elbette size karşı kötü duygular beslemiyorum - ve siz hayatımı kurtardıktan sonra nasıl besleyebilirim ki..." Gerald o anda onu düzeltmemeye karar verdi. "...ama kız kardeşimden uzak durmanı istiyorum."

Gerald yutkunarak, tüm onuruyla söylemesi gerektiğini bildiği sözleri söyledi. "Özür dilerim Papaz Bryant, gerçekten özür dilerim. Ama yapamam."

"Rosemary." Mariana'nın sesi kısık ve kısaydı, ruhundaki acının kelimelerinden dışarı sızdığını hissedebiliyor bunun için kendinden nefret ediyordu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı kız kardeşi. Abigail bitkiyi parmaklarından çıkarırken eli onunkine dokundu.

Bir esinti, elmaların birbirine çarpması, otların arasındaki bir yaratığın hışırtısı. Mariana üzerlerine yağın güneş ışığında yıkanmak için yüzünü çevirdi. Gerçekten de tam bir Teksas yazıydı.

"Peki ya bu?" Abigail tekrar konuştu ve Mariana, Abigail'in eline bir sap daha koyarken elbisesinin hışırtısını duymak yerine hissetti. Her şeyi yetiştirebilen yetenekli bir bahçıvan olmasına rağmen, kız kardeşi bir botanikçi değildi ve Mariana'nın koku alma duyusu neredeyse ansiklopedikti.

Bir koklama yeterliydi. "Isırgan otu, Abigail, ısırgan otu - avucundaki yanığı hissedemiyor musun? Ben kesinlikle hissediyorum."

Acı avucundan bileğine doğru yayılıyordu ve Abigail'in özürleri bir dere gibi mırıldanırken istemsiz bir ürperti duydu.

"Özür dilerim, sevgili kardeşim, tamamen unutmuşum - yaprakların yayılışını şimdi görüyorum ..."

Mariana sesin nazik akışının onu yıkamasına izin verdi. Abigail için de durum hep aynıydı; duygu akışı nadiren engellenen, ama aynı zamanda nadiren açığa çıkan nazik bir ruh. O bir bilmeceydi, Abigail Bryant.

". . ama bir bitki daha var," diyordu şimdi. "Daha önce karşılaştığım bir bitki değil."

Mariana'nın eline yumuşak ve yuvarlak bir yaprak tutuşturuldu - o kadar yumuşaktı ki neredeyse bir tavşan kulağı ya da yeni doğmuş bir kuzunun tüyleri gibi hissettiriyordu. Mariana yıllar önce El Seco'daki pazarı ziyaret ettiğini hatırladı, etrafını saran hayvanların ve kuşların melemeleri, çığlıkları ve melodileri havaya kakofonilerini eklerken havadaki sıcak ve keskin tezek kokusuyla.

"Bu garip bir şey," dedi yavaşça, iki elini de yaprağa götürüp parmak uçlarını kenarlarında gezdirerek genişliğini hissetti. Hızlı bir hareketle yaprağı burnuna götürdü ve tek bir koklama cevabı bulması için yine yeterli oldu. "Adaçayı."

"Teşekkür ederim." Abigail'in sözleri minnettarlık doluydu ve Mariana'nın yüzüne içten bir gülümseme yayıldı.

Eğer bunu görebilseydi, yüz hatlarında yarattığı dönüşüm karşısında hayrete düşerdi. Bazen asık suratlı olarak tanımlanan, hiçbir zaman çekici olarak tanımlanmayan Mariana'nın yüzü bir gülümsemeyle aydınlandığında gerçekten görülmeye değer bir şeydi: yirmi sekizinci yaş gününe yaklaşırken, doğru ışıktaki yakışıklı olarak tanımlanabilecek çarpıcı ve güzel bir kadın.

"Büyüyünce bir taziye olacağımı asla tahmin edemezdim!" diye şaka yaptı ve kız kardeşinin adaçayı yaprağını engel olmadan alabilmesi için avucunu açtı.

Abigail'in kıkırdaması bir dere gibi gürledi ve kendi gülümsemesini genişletti. ", " dedi Abigail, "ama yine de bu iş için son derece uygunsun. görev. Aklınızda başka hangi meslek vardı?"

Bu beklenmedik soru Mariana'nın durup düşünmesine neden oldu. "Beni şaşırtıyorsun," dedi sessizce, parmaklarını kuru otlara uzatıp bir tutam kuru toprağı parmak uçlarında yuvarlayarak. "Son yıllarda bu konu üzerinde fazla düşündüğümü sanmıyorum, çünkü cevabım sonuçta ... hiçbir şeyle sonuçlanmadı."

Yine de ne zararı vardı ki? Güneş sıcaktı ve Abigail'le birlikte gidecekleri başka bir yer yoktu. Kız kardeşinde hiçbir zaman kötü niyet yoktu, özellikle de şimdi. Kendisini de şaşırtacak şekilde, bu soru onu üzmemiştir.

"Sanırım," dedi yavaşça, parmaklarını toprak zeminde gezdirerek, "küçükken sanatsal zanaatlardan hep hoşlanmışımdır. Resim yapabilmek muazzam bir eğlence olurdu, yine de gerçek bir yeteneğe sahip olup olmadığımı şimdi söylemek mümkün değil."

Abigail tek kelime etmedi ve Mariana o güne kadar gördüğü tek güzel tabloyu, küçükken anne babasının yatağının üzerinde asılı olan Eden'in resmini taklit edebileceği düşüncesiyle sessizce gülümsedi.

"Cennet bahçesi beni her zaman büyülemiştir," dedi yavaşça.

"Tabloyu hatırlıyorum," diye araya girdi Abigail. "Sanırım şimdi Jonathan'ın çalışma odasında."

Mariana acı acı gülümsedi. Elbette o zamandan beri her şey değişmişti ve bunu asla bilemezdi. "Belki de bu türden bir şey yaratabilirdim; geniş vuruşlar yerine hassas fırça işi."

"Eminim," dedi Abigail'in sesi, "zanaatına yeterince konsantre ve adanmış olsaydın, ustalaşırdın."

"Belki de Elizabeth gibi yemek yapmayı tercih ederdim," diye düşündü Mariana.

"Her zaman anne olmak istemişti," dedi Abigail'in sesi. "Bana söylediği şey buydu - "

Ama burada Abigail'in sesi kesildi ve Mariana'nın yüreği burkuldu. Elizabeth'in çocuk sahibi olma arzusu ve çocuk sahibi olamaması konuşulan bir şey değildi.

"Tanrı bilir nasıl bu kadar iyi yemek yapıyor," dedi aceleyle. "Kendini benden çok daha fazla yaralıyor ve ben ..."

Bir an için bu yollara neden başvurmadığını hatırlayarak sözünü kesti ama Abigail'in sessiz cesaretlendirmesi moralini düzeltti. "Elizabeth bütün el ve ayak parmakları hâlâ yerinde olduğu için çok şanslı," başka bir kıkırdamayla söyledi.

Mariana da onun kahkahalarına katıldı. "Zavallı yaşlı Doktor Anderson günlerini onu tekrar dikmekle geçirirdi!"

İki kız kardeş birlikte güldüler ve kıkırdamak Mariana'nın ruhuna iyi geldi. Bunu en son ne zaman yapmıştı? Haftalar önce mi? Ya da aylar? Belki de yıllar önce. Güneşin onları sıcacık yıkadığı ve aralarından neşe fişkırdığı böyle bir başka yaz akşamını hatırlamak zordu.

Düşünceleri Doktor Anderson'a geri döndü ama Elizabeth'in kişisel doktoru olarak komik bir pozisyon yerine, onun Hasat Festivali'nde kendisine söylediği derin ve ciddi sözleri düşündü.

"Bazen bazı doktorların güçleriyle fazla gurur duyduklarından endişe ediyorum."

Bir tıp adamının hata yapabileceğini kabul eden ilk doktor. Gerçekten de sıra dışı bir doktordu.

"Ancak geriye dönüp baktığımda," dedi kasıtlı olarak, "sanırım çocukken en büyük arzum hemşire olmaktı."

Abigail'in kahkahası kesildi ve şimdi aralarında biraz garip bir sessizlik oluştu. "Hemşire mi?" diye sordu kız kardeşi sonunda.

Mariana başını salladı. "Görme yetimi kaybettikten sonra... bir doktor beni tamamen hayal kırıklığına uğrattıktan sonra, bir hemşire olsaydı, en azından bir gözümü geri getirebileceğine ikna oldum."

"Bunu bana daha önce hiç söylememiştin," dedi Abigail ve Mariana onun sesinde endişe ve sevgiden başka bir şey olmadığını duyunca rahat bir nefes aldı.

"Hayır," dedi Mariana. "Bunu hiç kimseye açıklamadım. Tanrı'nın iradesine meydan okumak ve kendimi içine soktuğum durumdan bir çıkış yolu aramak bir zayıflık gibi geldi. Hatta nankörlük gibi. Ne de olsa yaşamıştım..."

Zihni zaman içinde yolculuk yaptı ve uyandığı o korkunç sabahı hatırladı, ateşi düşmüştü ama ışığı bulamıyordu. Hiç değer vermediği görme yetisi elinden gitmişti ve annesi korkmuş, hasta bir çocuğa bir daha asla göremeyeceğini açıklamaya çalışmıştı.

"Doktor Anderson gerçekten de olağanüstü bir yeteneğe sahip." Abigail'in sesi bilincine doğru sürüklendi ve konuşmanın içinde kalabilmek için mücadele etti. "Jonathan ve Aaron bana o düşüşten sonra Thomas'a gösterdiği ilginin gerçekten mükemmel olduğunu söylediler."

Mariana kazayı duymuş ve kardeşi için duyduğu ilk korku geçtikten sonra Doktor Anderson'ı bir kez daha düşünmüştü. Doğru, kardeşini gerçek bir zarardan kurtarmayı başarmıştı ama her vakanın aynı şekilde sonuçlanacağı anlamına gelmiyordu. Yine de gerçekten önemsiyormuş gibi görünüyordu, kardeşinin durumuyla ilgilenmek için üç gece boyunca onunla birlikte uyumamıştı.

"Acaba kendimi Doktor Anderson'a bu kadar bağlı hissetmemin nedeni bu mu?" diye yüksek sesle düşündü, Abigail'in her kelimesini duyacağını düşünmeden. "Belki de düşüncelerim onun üzerinde yoğunlaşıyor çünkü tıp dünyasında yenilgiye uğramanın ne demek olduğunu yalnızca o deneyimledi - anlayabildi. Ve Hasat Festivali'nde bana söylediği sözler - "

"Hasat Festivali mi?" Abigail araya girdi. "Hasat Festivali'nde sohbet ettiğinizi bilmiyordum - ne dedi?"

Ama o an geçmişti ve Mariana, alışkanlık dışında, iç düşüncelerinin bu kadar büyük bir kısmını bir bağkasına açtığı için kızardı. "Önemli değil," dedi aceleyle ve elbisesinin kirini fırçalayarak ayağa kalktı. "İçeri girelim mi? Havada hafif bir serinlik var."

Abigail'in kalkıp bitki örneklerini hasır sepetine doldururken çıkardığı ses dikkatini dağıtmaya yetti ve Mariana rahat bir nefes aldı. Hayal gücü konusunda dikkatsiz davranmaya başlamıştı; sık sık yeni Doktor Gerald Anderson'ı düşünüyordu. Keşke o da onu bu kadar sık düşünseydi.

Gerald'ın atı kişnedi ve terli eliyle boynunun yan tarafını sıvazladı ve kravatını tamamen çıkarıp dizginlere soktu. "Neredeyse geldik," diye mırıldandı, atından çok kendi kendine. "Neredeyse geldik."

El Seco'dan dönüşü uzun sürmüştü ve yolculuğu mümkün olduğunca ertelemişti ama malzemeye ihtiyacı vardı ve Gerald, Bryant'lardan herhangi birinin ne aradığını anlayacağından tam olarak emin değildi. Gazlı bez, ince keten, Phoebe'nin nakışlarında kullandığı iğnelerden daha keskin bir iğne. Kimse hasta ya da yaralı değildi ama içinde bir his vardı. Hazırlıklı olması gerektiğini hissediyordu.

Sweet Grove'un üst tarlası uzakta yükseliyordu ve Gerald onları görünce rahatlayarak sarktı. Evine. Oradan ayrılana kadar buranın evi olduğunu fark etmemişti ama El Seco'da etrafını saran gürültü ve rahatsız edici kokular onu Sweet Grove'un sessizliğine ve huzuruna hasret bırakmıştı.

Dikkatli olmak zorundaydı. Yakında başkaları da buranın güzelliklerini keşfedecek ve buraya taşınacaktı. Belki de burası çok kalabalıklaşırsa ikinci bir seçenek düşünmeliydi.

Bir sarsıntı - atı tekrar çekildi, evini görüyordu ve ahırının serinliğine dönmek için çaresizdi.

Gerald güldü. "Sadece bir mil yolumuz kaldı," dedi hoşgörüyü, yakışıklı yüz hatlarında ender rastlanan bir gülümseme belirdi. "Yakında evde olacağız."

Aşağı Tarla'da uzun ve ışıltılı bir şey vardı. Rüzgârla birlikte hafifçe sallanıyordu ve Gerald ne emin olamadan ona baktı. O şey

Aaron'un bütün yaz boyunca baktığı iki arı kovanının yanında duruyordu ve üzerinde beyaz bir elbise vardı.

Şimdi sarsıntı kendi midesinin içinden geliyordu. Bu Mariana'ydı.

Farkında olmadan ayak parmakları atının yan tarafına geçti ve hızındaki değişiklikten duyduğu rahatsızlığı belirtmek istercesine boynunu sallamasına rağmen atı daha hızlı hareket etti. Mariana orada, arı kovanlarının bu kadar yakınında ne yapıyordu? Yanlışlıkla bir tanesine mi çarpmıştı - hatta şimdi yardım için bağıyor muydu? Diğer herkes neredeydi? Phoebe ve Sophia bu sıcakta evde olabilirler miydi?

Dehşet Gerald'ın boğazından aşağı aktı ve midesinde zehir gibi büyüdü. Yaralandığı düşüncesi... orada yalnız olduğu ve ona yardım edecek kimsenin olmadığı düşüncesi. Bu dayanabileceğinden çok daha fazlaydı ve Aşağı Filed'in çitlerine yaklaşırken kendini atından yarı iner, yarı düşerken buldu.

"Mariana - Bayan Bryant," diye düzeltti Gerald aceleyle. "Oldukça iyi misiniz?"

Döndü ve altın rengi saçlarından parlayan güneş neredeyse onu kör ediyordu. Bir ağaç kütüğünün yanında dururken ayaklarını çevirdi. "Doktor Anderson."

Bu bir sorudan ziyade bir ifadeydi ve onu oldukça yanlış yönlendirdi. Sesi acı çekiyor gibi gelmiyordu; hatta bir atın kendisinden birkaç adım ötede aceleyle durmasıyla ilgileniyor gibi bile görünmüyordu ki bu kör bir kadın için doğal olarak bir şok olurdu. Hayır, sadece ellerini eteklerinin kıvrımlarında birleştirmiş, ona doğru bakıyordu.

Ama şimdi Gerald onun yüzünü gördü. Acı ya da sıkıntı yoktu ama yanaklarında endişeye benzer bir şey vardı ve kaşları çatılmıştı.

"Mariana," diye tekrarladı ve sesinin alçalıp derinleştiğini, sakinleştiğini görünce şaşırdı. "Buraya nasıl geldin, tek başına?"

"Kaybolmadım, eğer bundan bunu anlıyorsanız," diye cevap verdi tart.

Gerald ona doğru savrulurken kaybettiği nefesi telafi etmek için daha derin nefes almaya çalıştı ve yavaşça kapıya doğru yürüdü. Adım attıkça Mariana'nın yüzü kıpırdadı ve Gerald onun deha kapasitesine sessizce hayret etti.

"Kaybolduğunuzu düşünmemiştim," dedi, hemen arkasındaki arı kovanlarına olan yakınlığına dikkat çekerek. "Yanlışlıkla arı kovanlarına çok yaklaşmış ve onları rahatsız etmiş olabileceğinden endişelendim."

Mariana gülümsedi ve onu kısa da olsa bir sevinçle görmek bir kez daha midesini bulandırdı. "Arı kovanlarına çok mu yakın? Doktor Anderson, onları duyamıyor musunuz? Onları bir metre öteden bile fark edebiliyorum."

Dinledi ve aslında daha iyi konsantre olmak için gözlerini kapattı - ve sonra bir anda açıldılar. Kadın haklıydı; gürültü neredeyse hissediliyordu ve ağzındaki balın tadını alabiliyordu.

"Sweet Grove'u avucumun içi gibi bilirim Doktor Anderson," diye devam etti Mariana, gülümsemesi hiç azalmadan. "Benim için gerek yok."

Gülümsemesi kaybolmamıştı ama Gerald şimdi düşününce oldukça zoraki görünüyordu. Hızlı bir hareketle kapının üzerinden atladı ve ona doğru birkaç adım attı.

Ama Mariana onun geldiğini duymuştu. "Size söylüyorum, Doktor Anderson," dedi daha keskin bir sesle, ellerini daha fazla yaklaşmasını engellemek istercesine havaya kaldırarak. "Boş vaktimdeyim."

Sağına döndü ve bir adım attı, ancak ağaç kütüğü yoluna çıkmıştı ayağı takıldı, bir kol uzanıp onu güvenli bir yere savururken kör bir şekilde yere düştü.

Bir kabus gibiydi; yer ona doğru hızla geliyordu ve bunu durdurmanın hiçbir yolu yoktu ve yere çarpacaktı ve canı yanacaktı ve -

Bir kolunu onunkine koyunca döndü ve kendinden daha uzun boylu, nane ve sabun kokan, gömleği buruşuk ve göğsü sanki bir mil koşmuş gibi ağır ağır hareket eden bir adamın güçlü ve güvenli göğsüne düştü.

"Yaralı mısın, Mariana?" Ses alçak ve son derece endişeliydi; Mariana sesi duymadan önce göğsünde hissetmişti; bu Doktor Anderson'dı.

"Hayır," diyebilirdi sadece. Zihni allak bullak , yerçekimi değişmişti ve tek yapabildiği düşünüp "Teşekkür ederim" demekti.

"Benim için onurdur," diye cevap verdi ve onu yakalamanın verdiği eforla nefes nefese kalan adamın göğsündeki titreşimleri bir kez daha hissetti.

Ne yapmıştı ki? Son birkaç haftadır neredeyse her gün düşüncelerini ele geçiren adama kendini tam olarak atmamıştı, ama tüm niyetiyle

ve amaçlar, aynıydı. İŖte buradaydı, Aaron ve Phoebe'nin evinin hemen yanındaki AŖağı Tarla'nın kollarında duruyordu!

"İzninizle," dedi Mariana aceleyle, ayak parmakları güvenli bir zemin ararken kendini Gerald Anderson'ın kollarından "Gitmem gerekiyor."

"Zorunda mısınız?" Cevabı umutsuz gibiydi ama yine de onu görmeden -ve Mariana içinde bulunduğu duruma bir kez daha lanet okudu- emin olamazdı.

"Dediğim gibi," dedi Mariana ve sesinin yine soğuk çıkmasından nefret etti ama elinde değildi, "Sweet Grove'da yolumu gayet iyi biliyorum."

Bir an sessizlik oldu ve onun uzaklaŖıp kendisini kendi haline bıraktığını duymak için dikkatle dinledi.

O yapmadı. "Mariana," dedi yumuŖak bir sesle. "Son zamanlarda bazı ağaçların kesildiği açık ve kaybolmamıŖ olsanız da kesinlikle yönünüzü ŖaŖırmıŖ durumdasınız. Küçük bir yardımı kabul etmen senin için gerçekten kötü m  olur?

.. bir arkadaŖtan mı?"

Kadın homurdandı. "Ben bir - sen olamazsın - istemiyorum..."

Sesi hiçliğe karıŖtı. Sadece arkadaŖ olmak istemiyorum, diye d Ŗ nd  ama bu sözleri yüksek sesle söylemeye dayanamadı. Ağaçlar kesilmiŖti elbette. UnutmuŖtu ve Ŗimdi, kelimenin tam anlamıyla k r yürüyebildiği iyi aŖınmıŖ yolu elinden alınmıŖtı.

"G r n Ŗe göre baŖka seçeneğim yok," dedi sonunda ve arkadaŖından bir i ekiŖ duydu.

"Bu kadar sıkı bir pazarlık yaptığımı d Ŗ nmemiŖtim," dedi Doktor Anderson'ın sesi hayıflanarak ve sonra eli daha büyük, daha sert bir el tarafından tutuldu ve kolu onunkine yerleŖtirildi.

Sıcak Teksas g neŖi, içinde yükselen sıcaklığın yanında hiçbir Ŗeydi. Daha önce kardeŖi olmayan bir adama hiç bu kadar yakın olmuŖ muydu? Gömleğinin keteni, hissedebildiği rahatlatıcı g , bunaltıcıydı.

"Nereye?"

 nce soruyu algılayamadı, sonra ağzından Ŗu sözler döküldü: "Kilise lütfen, Doktor Anderson. Thomas'la orada buluŖacaėım."

Hayal görüyor olabilirdi ama Doktor Anderson konuŖurken biraz sertlik hissettiğini d Ŗ nd . "Papaz Bryant senin için endiŖelenecek. Sizi hemen oraya götüreceğim."

Mariana kayıtsızca gülümsemeye alıŖtı ama bu ifadeyi daha önce hiç görmediğinden, Mariana'nın da aynı Ŗekilde ifade edip etmediğini tahmin etmek zordu.

dünya yaptı. "Endişelenmeyin Doktor Anderson, Thomas'la anlaştığımız tek şey onu görmek için uğrayacağım. Aceleye gerek yok."

Ve acele etmek istemiyorum, diye düşündü. Bu, yaşayacağımı hiç düşünmediğim bir deneyim - özellikle de seninle.

"Gerald."

Sözcük sakın ama yumuşak bir şekilde söylenmişti, sanki bu sözcüğü yüksek sesle söylediğinin farkında bile değildi.

Mariana bunu hayal ettiğinden biraz endişeliydi. "Pardon?"

"Gerald," diye tekrarladı, bu kez biraz daha yüksek sesle. "Bu benim adım ve eğer kullanırsanız bundan onur duyarım."

Mariana'nın rengi attı ama onu daha yakından tanıma arzusunu inkâr edemezdi. "Teşekkür ederim, Gerald. Lütfen bana ... Mariana de. Mariana."

Neden kendi adı boğazına takılmıştı? Tüm ailesi ona bu isimle hitap ediyordu - aslında sadece Doktor Ander - Gerald - ve bunu düşününce gülümsedi - ona Bayan Bryant diyordu.

"Mariana," dedi ona rehberlik eden adam ve sesi bir okşama gibiydi.

Buna bir son vermeliydi. Konuşmanın bu şekilde devam etmesine izin veremezdi.

"Sweet Grove'da en sevdiğim yer arı kovanlarıdır," diye açıkladı aniden. Onu göremediği için, konuşmadaki ani değişikliğe şaşırıp şaşırmadığını anlayamadı, ama gerçekte ne hissediyorsa hissetsin, iyi huyları yüzeye çıktı.

"Gerçekten mi?" Sözlerinde doğal bir merak var gibiydi ama Mariana onun sadece kibarlık yapıyor olabileceğini düşünerek kızardı. "Peki neden?"

Tereddüt etti. Birkaç ay önce hiç tanımadığı bir adamla mahrem düşüncelerini paylaşmak doğru muydu? Hem de *doktor* olan bir adamla?

"Benden korkmana gerek yok," dedi Gerald Anderson yumuşak bir sesle. "Eğer sessiz kalmayı tercih edersen, senden hiçbir sır almak istemiyorum."

Onu rahatlatan da bu oldu ve parmaklarını adamın kolunda sıktı. "Arılar olmadan Sweet Grove bir hiçtir," dedi sessizce. Az önce sola dönmüşlerdi ve kilisenin sağlarında olduğunu biliyordu. Adam onu uzun yoldan götürüyordu ve ona eşlik etmeyi arzulamasaydı bunu yapmazdı -ve burada kalbi acıyla çarpıyordu-. "Onlar küçük ve önemsiz. Sen

Bir arıyı kolayca gözden kaçırabilirsiniz ama yine de bir kovan olarak onlar bir güçtür. Onları birkaç metreden duyabiliyorum ve uğultuları beni rahatlatıyor."

"Birlikte daha güçlü." Bu bir sorudan ziyade bir ifadeydi ama yine de Mariana başını salladı.

"Arılarla kendimi daha güvende hissediyorum," dedi küçük ev kümesinin etrafında dolaşırken kısık bir sesle. "Arılarla her zaman nerede olduğunuzu bilirsiniz. Öngörülebilirler, anlaşılabilirler."

"Ve insanlar değil mi?"

Mariana kaşlarını çatı. "Sanırım insanları göremediğinizde onları okumanın çok daha zor olduğunu fark edeceksiniz."

Acı tekrar sesine sinmişti. Mariana kendisinden nefret ediyordu ama işte yine buradaydı: sohbetin konusu bir şekilde körlüğüne geri dönmüştü. *Tanrım, neden beni karanlıkta bırakıyorsun?*

"Bana gözlerimi sormadınız," dedi aniden, ona doğru dönerek. "Neden?"

Bir an için cevap vermedi ve bir dakika boyunca sessizlik içinde yürüdüler. Ve sonra -

"Baldızınız Katherine bana genel detayları zaten anlattı."

Mariana iç çekti. Elbette. Ailenin, diğerlerinin ötesinde nefret ettiği bir mesleği ispiyonlamamasını istemek çok .

"Ama dürüst olmak gerekirse," diye devam etti Gerald, "sizi üzme gibi bir niyetim yoktu. Bu konuda konuşmanın hiç de kolay olmadığını tahmin edebiliyorum."

"Hayır," dedi Mariana basitçe. "Birinin bana baktığını her zaman anlarım; insanın ensesindeki tüylerin diken diken olmasında bir şey vardır."

Adamın boynunun büküldüğünü hissettiğinde ve kendisine baktığını söylediklerinden bir anda pişman oldu. Gördükleri hoşuna gitmiş miydi? Diğer kadınlara kıyasla nasıl olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve onun gözüne hoş görünmediği düşüncesiyle kızardı.

"Bu yüzden elimden gelse Sweet Grove'dan asla ayrılmam," diye devam etti, kısmen garip sessizliği örtmek, kısmen de onu başka tarafa bakmaya teşvik etmek için.

"Sweet Grove'dan ayrıldıktan sonra, geri döndüğümde kesinlikle aşırı derecede huzur bulduğumu fark ediyorum."

Başını salladı. Sweet Grove bu açıdan hiç değişmemişti. "Burası daha kolay, burada yolumu biliyorum ve buradaki herkes beni tanıyor."

"Ben hariç," dedi Gerald derinden. "Ben Mariana Bryant'ın sadece yüzeyini çiziyorum."

Mariana gülümsedi. "Belki de öğrenecek başka bir şey kalmamıştır?"

"Hiç sanmıyorum." Onu görmediği için ciddi mi yoksa şaka mı yaptığını anlayamadı. "Sanırım karakterinizin derinliğini ortaya çıkarmak yıllarımı alır. Sizin kadar anlaşılmaz bir şekilde düşünen biriyle daha önce hiç karşılaşmadım."

Ne demek istiyordu - erkekler her zaman bu kadar anlaşılmaz, bu kadar tuhaf mıydı? Sinirli bir şekilde güldü. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum, Doktor Anderson!"

"Öyle yapmalısın," diye cevap verdi. "Ve lütfen bana Gerald de."

Mariana kıpkırmızı kesildi ve ne diyeceğini bilemedi. Bu bir kur muydu? Flört müydü? Bunu ayırt etmenin hiçbir yolu yoktu, bir beyefendinin bir hanıma ne söylemesi gerektiğine dair hiçbir beklentisi yoktu ve yirmi yedi yaşında kendini on altı yaşında bir çocuk gibi hissediyordu.

"İşte geldik."

Onu ürküten sözleri değil, aniden hareket etmeyi bırakmasıydı. Adam hareketsiz dururken kadın hafifçe sarsıldı ve diğer elinin omzunu sabitlemek için uzandığını hissetti.

"Özür dilerim Mariana," dedi Gerald sessizce, şimdi ona dönüktü. "Seni uyarmam gerekirdi."

Mariana'nın kalbi hızla çarpıyordu. Adam onun önündeydi - ama ne kadar yakındı? Ona çarpmadan ilerleyebilir miydi? Geriye doğru bir adım atmalı mıydı? Kalbi bir su pompasından mı yoksa onunkinden mi daha yüksek sesle çarpıyordu?

"Ve işte kilisenin kapısı." Elini kaldırdı ve kapının koluna yerleştirdi. "İyi günler, Mariana."

Ve o gitmişti - ve Mariana kalp atışlarını sakinleştirmek ve ruhunu yatıştırmak için yalnız kalmıştı.

Gerald güneşin birkaç saat sonra battığını fark etmemişti. Hâlâ muayenehanesinde oturuyor, kapıya bakıyor ve açılmasını istiyordu. Elbette olmayacaktı. Mariana neden onu görmeye gitmeyi düşünsün ki? Bu oldukça garip bir durum olurdu.

Genç bir bayanın en iyi koşullarda yapacağı şey, yalnız yaşayan, evli olmayan bir adamı görmek değil midir?

Kapı hâlâ hareket etmiyordu.

İç çekti. Bir gün önceki sarhoş edici yürüyüşlerinden sonra ne olacağını düşünmüştü? Ortaya çıkacağını, sonsuz aşkına yemin edeceğini ve usulca kollarına düşeceğini mi? Saçmalık. Saçmalıyordu.

Gerald bunun yerine daha tatsız bir konuya döndü: elindeki mektuba. Beklediği gibi kaba bir mektuptu. Kirliydi ve kenarları hafifçe yırtılmıştı. Ama en rahatsız edici olan içeriği idi.

dOctor ve Erson

Onu öldürdün. Ölmeyi hak ediyorsun.

Sayfadaki sözcükler, bir gazeteden harfler kesilerek oluşturulmuştu. Sonunda ne bir imza ne de gönderene dair bir referans vardı. Herhangi birinden gelmiş olabilir.

Ona baktıkça Gerald'ın kanı dondu. Böyle bir tehdidi siyah beyaz görmek; doğulacak bir şey değildi.

Izgarada ateş yoktu. Teksas'ın kavurucu güneşinde ateşe ihtiyaç duymamıştı, bu yüzden mektubu ve zarfını buruşturup şöminenin ulaşabildiği kadar gerisine koydu.

Gözden ırak olan gönülden de ırak olur mu?

Alaycı bir gülümsemeyle Mariana'yı bir kez daha düşündü ve tam olarak ne yapması gerektiğini biliyordu.

Yeleğini toplaması, düğmelerini karıştırmaması ve boynuna bağlamak için bir kravat alması uzun sürmedi. Ancak, Papaz Thomas Bryant'ın evinin önünde beş dakikadan fazla oyalandıktan sonra verandaya doğru birkaç adım atıp kapıyı çalacak özgüvene sahip oldu.

Kapıyı açan ne Thomas ne de karısı Katherine'di. "İyi akşamlar Doktor Anderson," diye gülümsedi Phoebe Bryant, kızıl saçları Günün sıcağından sonra biraz gevşemiş ve tel tel olmuştu. "Peki sizi bu güzel eve getiren nedir?" Sonra yüzünde zorlukla bastırılmış bir panik ifadesi belirdi. "Kimse hasta değil mi?"

Her doktorun kaderidir, diye düşündü Gerald sessizce, çok az insan senin gelişine sevinir. "Bildiğim kadarıyla kimse hasta değil," dedi yüksek sesle, zoraki bir gülümsemeyle. "Aslında buraya Papaz Bryant ile konuşmak için geldim."

Gözleri hafifçe buğulandı ve sonra güldü. "Thomas! Evet, elbette Doktor Anderson - lütfen bu tarafa gelin."

Gerald eğilerek koridora girdi ve kızıl saç telaşıyla neredeyse devriliyordu.

"Sophia Maria Vazquez!" Annesi çoktan kaybolmuş olan flaşı azarladı. "Yavaş, lütfen!"

"Kızın sorun mu çıkarıyor?" Aaron Bryant, Gerald'ın mutfak olduğunu tahmin ettiği bir odadan çıkarken gülümsedi, çünkü bir tabağı pamuklu bir havluyla kuruluyordu.

Phoebe homurdandı ama yüzünde hâlâ içten bir gülümseme vardı. "Uslu durduğunda hep *bizim kızımız*, çılgınca koştuğunda ise *benim* kızım olduğunu fark ettim."

Kocası kahkahalarla kükredi ve Thomas Bryant onun arkasında belirdi. "Doktor Anderson, bu ne sürpriz."

Papazın donuk sesi Gerald'a bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu; bu konuşma iyi gitmeyecekti.

Ama başını eğdi. "Papaz Bryant. Merak ediyordum da - "

"Peki o zaman, neden hepimiz salonda toplandık - Doktor Anderson!" Katherine ona gülümsedi ve başka bir kapıya doğru işaret etti. Konuşurken bir yandan da gözlüklerini çıkarıyordu. "Gel, gel, otur şuraya."

Misafir odası. Sizi görmek harika ve davetlerimizden birinin nihayet yerine ulaşmasına sevindim. Memnun edilmesi zor bir adamsınız Doktor Anderson! Bakın, okurken gözlüklerimi takıyorum ve çok haklıymışsınız, baş ağrılarım geçti!"

Gerald, Bryant'ların evlerinden birinde ya da diğerinde yemeğe davet edildiği onca zamanı düşündü. Hiçbirini kabul etmemiştir.

Adam bir koltuğa otururken Katherine devam etti: "Yemeği kaçırmış olman ne yazık!" Katherine de onun karşısına oturdu, ellerini şişen karnının üzerinde kavuşturdu. "Ama sanırım doktorlukla çok meşgulsünüz."

Kocasını odaya girdiğinde gülümsedi. "Thomas, ben de tam Doktor Anderson'a diyordum ki - "

"Papaz Bryant," diye araya girdi Gerald, gözleri Thomas'a sabitlenmişti. "Buraya geldim. . . .sormak istedim."

Birdenbire niyetlendiği konuşma ona kaba, neredeyse aptalca gelmişti. Evden çıkıp başka bir eve girerken ne düşünüyordu? Bu tür bir soru planlama gerektiriyordu; ciddi düşünmeyi gerektiriyordu.

"Evet?" Papaz Bryant'ın gözleri onun üzerine dikildi. "Ne sormak istiyordunuz?"

Gerald yutkundu. "Kız kardeşinize kur yapmak için izninizi almak istedim."

Ardından gelen sessizlik başka bir adamın sesiyle bozuldu. "Abigail?"

Aaron Bryant şimdi odaya girmişti ve o da en az kardeşi kadar gürültülü görünüyordu.

"Hayır," dedi Gerald, boğazı aniden kurumuştı. "Hayır, Mariana."

Papaz Bryant sert bir sesle, "Kesinlikle hayır," dedi. "Ve cevabımın sizin için hemen açık olacağını düşünmüştüm, Doktor Anderson. Siz akıllı bir adamsınız ve Sweet Grove'a adım attığınız ilk gün sizi kız kardeşimi rahat bırakmanız konusunda uyarmıştım."

"Mariana mı?" Katherine hayretle bağırdı. "Vay canına, Doktor Anderson, beni şaşırtıyorsunuz."

"Abigail'i kastetmediğinizden emin misiniz?" Aaron bir sandalyeye oturdu ve tıp adamına baktı. "Çünkü sarı saçlarıyla birbirlerine oldukça benziyorlar."

Gerald bağırır mı gülse mi bilemiyordu. "Hayır Bay Bryant, Mariana'yı kastettiğime eminim."

Papaz Bryant sert bir tavırla, "Böyle bir şey söz konusu bile olamaz," dedi. "Ben de size sormak istiyorum Doktor Anderson, neden benim kör ve savunmasız kız kardeşimi sağlıklı kız kardeşime tercih ediyorsunuz?"

Gerald neredeyse gülecekti. "Kör olmak onun kişiliğinden, zekâsından ve karakterinden hiçbir şey kaybettirmedi. Aksine, daha keskin bir zihin ve daha asi bir ruh geliştirdi!"

"Onu iyileştirebileceğini düşünüyor musun?" Aaron sessizce sordu. "Ona olan ilgin bu mu?"

"Hayır," dedi Gerald çılgınca. "O bir örnekten daha fazlası - körlüğünden daha fazlası!"

Yalvarırcasına Papaz'a baktı. Thomas başını salladı. "Bunu yasaklıyorum."

"Aşkı, bunu yasaklayamazsın!" Katherine güldü. "Mariana kendi başına bir kadın ve - "

"O benim ikiz kardeşim," diye karşılık verdi kocası. "Bu bana her türlü hakkı veriyor - "

"Ama durun bir dakika," diye araya girdi Aaron. "Elbette en büyük olarak bu Jonathan'ın hakkı - nerede o, Top Field'a mı bakıyor?"

"Beni neden reddettiğinizi bilmiyorum." Gerald'ın sesi gürültüyü kesti ve aile başını kaldırıp baktı. Phoebe ne zaman olduğunu bilmediği bir anda odaya girmişti ve hepsi ona bakıyordu. "Buradaki davranışlarım örnek teşkil ediyor ve Mariana için mutluluktan başka bir şey istemiyorum. Onu daha yakından tanımak istiyorum."

Katherine, Thomas'a yalvaran bir bakış fırlattı ama görmezden gelindi.

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde. "Şunu anlamalısınız Doktor Anderson. Sen buraya gelmeden önce, Sweet Grove'a... neyi kastettiğimi biliyorsun."

Phoebe, Aaron ve Katherine'in yüzünü şimdi şaşkınlık ve merak renklendiriyordu. Gerald'ın yüzü karamış, öfkesi her an kabarmakla tehdit ediyordu. Bir kasabadan diğerine peşini bırakmayan dedikodulardan kurtulabilecek miydi?

Dişlerini sıkılamaya çalışarak, "Ben onurlu bir adamım, efendim," dedi. "Ve sizden tekrar düşünmenizi rica ediyorum."

Şimdi Thomas Bryant sandalyesinden kalkmıştı ve yumrukları sıkılmıştı. "Ve size tekrar söylüyorum, Doktor Anderson: Tanrı'nın yeşil dünyasında Mariana Bryant'la evlenmeyi bırakın, ona kur yapmanıza bile kesinlikle izin vermem!"

"Buna benim karar vermem gerektiğini düşünmüyor musun?"

Gerald kapı aralığında duran Mariana Bryant'bakmak için hızla döndü, kör gözleri doğrudan ona bakıyordu.

L oldukça muhteşem bir rüya gibiydi. Hepsi oradaydı, sahnedeki garip bir tablo gibiydiler: Thomas ayakta, öfkeden nefes nefese, dik dik bakıyordu. Katherine oturmuş, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

Aaron ve Phoebe bir tarafa çekilmiş, Thomas'a endişeyle bakıyorlardı. Ve tüm bunların ortasında, ailenin nedeni ve endişesi: Doktor Gerald Anderson.

Mariana yanaklarının kızardığını biliyordu ama konudan habersizmiÇ gibi davranmaya çalışmayacak kadar çok Çeye kulak misafiri olmuÇtu. "Bana kimin kur yapması gerektiğine dair bir tartışmanın aslında kendimi de içermesi gerektiğini düşünmüyor musun?" dedi sessizce.

Kekeleyen bir ses konuştu ve bu Thomas'tı. "Mariana, senin için en iyisinin ne olduğunu bilmiyorsun - biz seni korumak için buradayız!"

Onu görmeden, Aaron'a eliyle işaret ettiğini hayal etti. "Senin korumana özellikle ihtiyacım olduğunu sanmıyorum!"

Utanch içinde akıp gitse de, Mariana bunun çok az deneyimlediği başka bir duyguyla karıştığını kabul etmek zorundaydı: zevk. Erkekler tarafından tartışılan kişinin Abigail değil de Mariana Bryant olacağı kimin aklına gelirdi ki?

Ve bir anda kendinden utandı. Küçük kız kardeşinin uzak tutulan, bastırılan, görmezden gelinen kıskançlığı korkunç bir an için yükselmişti ama buna müsamaha gösterilmemeliydi.

Şimdi başka biri konuşuyordu; bir kadın. Phoebe mi?

". . yirmi yedi yaşında," diyordu - evet, Phoebe'ydi. "Artık kendi hayatını belirleme hakkına sahip değil mi?"

"O benim kız kardeşim," diye hırladı Thomas ve ayak sesleri duyuldu. Volta mı atıyordu?

Onun için konuşma zamanı gelmişti. Parmaklarını kapının pervazına dayadıktan sonra odaya doğru birkaç adım atarak, "Kim bana kur yaparsa yapsın, senin kız kardeşin olmaktan vazgeçmeyeceğim Thomas," dedi.

Mariana onu göremediği için Gerald'ın nasıl hissettiğini anlayamıyordu ama sessizliği onu endişelendiriyordu. Ne düşünüyordu ki? Bu

Yüz hatlarını kullanarak tahmin yürütememek sinir bozucuydu ve Katherine sessizce konuşurken bunun eksikliğini her zamankinden daha fazla hissetti.

"O aptal değil Thomas. Onu her şeyden ve her şeyden koruyamazsın."

"Evet, yapabilirim." Ve şimdi Thomas'ın sesi çatladı ve Mariana onun acısını duydukça ruhu burkuldu. Tam olarak ne düşündüğünü biliyordu: o güneşli gün, gölete yapılan yolculuk, gözlerinin kaşınması .

. . "Annem ve babam olmadan, benim görevim - o benim gözetimim altında, onlara söz verdim!"

Oda sessizliğe gömüldü ve sonra Aaron sessizliği bozdu. "Bunu hiç bilmiyordum Thomas."

Bir koku geldi. Mariana'nın görmeyen gözleri ikiz kardeşinin ağladığını fark edince genişledi.

"Thomas," dedi nazıkçe ve aniden ellerini onun ellerinin arasına aldı ve konuşmaya başladı.

"Özür dilerim, Mariana - çok, çok özür dilerim . ."

Gözyaşları gitmişti ama duyguları kalmıştı ve affedilmek için sesindeki çaresizlik kalbini acıtiyordu.

"Benim affıma ihtiyacın yok," dedi sessizce, sadece onun duyabileceği şekilde. "Ve yine de bunu yıllar önce aldınız. Tommy..." Şimdi Mariana'nın sesi fısıltıya dönüşmüştü. "Sen sahip olduğum en iyi kardeşsin. Aaron ve Jojo'ya söyleme yeter."

Adamın kıkırdadığını duymak yerine hissetti ve sonra ellerini bırakıp uzaklaştı.

"Hâlâ hoşuma gitmiyor," dedi hışımla, şimdi odanın diğer tarafından. "Doktor Anderson'dan bahsediyorum."

"Kendimi savunmak için konuşabilir miyim?" Mariana bunun Gerald'ın sesi olduğunu biliyordu. Bunda bal gibi tatlı bir şey vardı. Güneşin sıkıcı ve kasvetli bir sabahın üzerine doğması gibiydi ve mutluluktan kabarıken omuzlarının yükseldiğini hissetti.

Kimse ona karşı çıkmadı ve o da devam etti. "Bayan Mariana ile evleneceğimi garanti edemem. Onun bunu isteyip istemeyeceğini bile söyleyemem. Ama size şu sözü verebilirim, Papaz Bryant - ve size, Bay Bryant - ona zarar gelmesine asla izin vermeyeceğim ve ona kendi hakkı olan tüm nezaket ve saygıyla davranacağım."

Mariana'nın başı döndü: evlilik, nezaket, saygı? Böyle şeyleri böyle bir adamdan duymak harikaydı ama bunların hepsi olmuyor muydu?

oldukça hızlı?

"Hayır demek istiyorum," diye cevap verdi Thomas Bryant.

"Ama yapmamalısın," dedi Mariana. "Sen mutluluğa giden yolu kendin buldun Thomas. Neden benim de kendi yolumu bulmama izin vermiyorsun?"

Bunu izleyen sessizlik Mariana'nın daha önce deneyimlediği her şeyden çok daha derindi. Sessizlikteki kırılmalara göre hareket ettiğinizde, bu onun için ikinci bir körlüktü.

Sonra Thomas içini çekti. "Doktor Anderson, iznimi aldınız -"

"İhtiyacı olduğundan değil!"

Mariana, Katherine'in kesmesine gülümsedi ve gülümsemesi genişledi. Thomas'ın cevap veren iç çekişini duydu.

"Kız kardeşim Mariana'ya kur yapmak için iznimi istiyorum."

İki ayak sesi - belki üç. Ağır adımlar, uzun boylu bir adam tarafından bir amaçla atılıyordu. Salona girdiğinden beri ikinci kez bir çift el onunkileri tuttu ama bunlar farklıydı. Gerald Anderson ellerini hafifçe okşarken vücudunda bir kıvılcım çaktı ve sonra konuştu.

"Bayan Mariana Bryant," dedi usulca. "Size kur yapmamı kabul ederseniz bu beni çok onurlandırır ve çok mutlu eder."

Vücudundaki kan akışı artık kulaklarında yoğunlaşmıştı; başka hiçbir sesin duyulmasına izin vermeyen bir şelale gibi, ne olduklarını bile zar zor ayırt edebildiği bir hızda içinden geçen düşünceler ve duygularla neredeyse olduğu yerde sallanıyordu.

Bu çok bunaltıcıydı. Elleri sıcaktı, yüzü yanıyordu. Tek kelime etmeden, ellerini ellerinin sıcaklığından Gerald Anderson, olduğu yerde yavaşça döndü ve odadan çıktı.

T

Hayal kırıklığının ezici ağırlığı Gerald'ın daha önce hiç yaşamadığı bir şeydi.

Daha önce küçük evinde yalnız olduğu yerde Sıranın sonunda artık yalnızdı - belki de bir odada birkaç öfkeli aile üyesine karşı durup güzel ve paradoksal bir kadına kur yapmak için izin istemenin ve kadının tek kelime etmeden odadan çıkıp gitmesinin doğal sonucuydu.

Koridoru geçmeyi bile başaramamıştı. Gerald duvara yaslanmış, acılı kravatı çözülmüş ve şimdi parmaklarına dolanmış bir halde karşı duvara bakıyordu.

Umutsuzluk hissettiği duyguların üstünü örtemezdi. Mariana'nın kendisini daha yakından tanımak isteyeceğini düşünecek kadar bencil miydi? Herhangi birinin onun adresini almak isteyeceğine inanacak kadar gururlu ve kendini beğenmiş miydi?

Şüphesiz tarih ona daha iyisini öğretmişti. Neredeyse on yıl boyunca Houston'da yaşamış ve çalışmış - hatta hizmet etmişti - ama insanlar ona sırt çevirmişti. O korkunç gecede, etrafındaki kalabalık bağırıp çağırıp tehditler savururken en değerli eşyalarını bir çantaya doldururken insan doğası hakkında yeterince şey öğrenmemiş miydi?

Bir şey acıyordu. Parmakları; ipek kravatını sağ elindeki iki parmağının etrafına çok sıkı sarmıştı ve bembeyaz olmuşlardı.

Gerald, mantığına hakim olan acı ve kafa karışıklığını çözmeye çalışırken onları açtı.

Tanıştığı her kadının onun umutlarına boyun eğmesi gerektiğini düşünen bir adam mıydı? İçindeki duyguları dikkatle yokladı, orada bulacaklarından neredeyse korkuyordu. Hayır: Kendisini zaten sahiplenmiş olan bir kadından bile şefkat talep edecek kadar kaba biri değildi.

Kendi fikrini bir başkasına zorla kabul ettirecek biri miydi? Hayır ve bu noktada daha da emindi. Kendi babasının, en küçük bir emre itaat etmediği için annesini dövdüğünü görmek onu öfkelenmişti, hatta söylenmemiş ama bir şekilde bilmesi gereken emirleri bile.

Gerald ürperdi. Hayır. O öyle bir adam değildi.

Peki neden ihanete uğramış hissediyordu? Mariana tarafından değil, kendi umutları tarafından ihanete uğramıştı. Umutları onu hak etmediği bir yola sürüklemişti ve şimdi yaşadığı hayal kırıklığı o kadar şiddetliydi ki midesinde fiziksel bir ağrıya dönüşmüştü.

Belki de aşkla ilgili deneyimlerinin toplamı bu olacaktı. Gerald bu kelimeyi düşünürken hüznle gülümsedi. Belki de Mariana Bryant gibi bir kadın onun için fazla iyiydi; fazla değerli, fazla paha biçilmez. Gözlerini kapattığında sanki onun sesini duyabiliyordu.

"Doktor Anderson?"

Hayal gücünün gücü inanılmazdı, diye düşündü Gerald gözleri kapalı bir şekilde otururken, kadının sesinin onun adını söyleyişini tekrarlayarak.

"Doktor Anderson?"

Şimdi yapması gereken tek şey, kalbini ona tamamen kaptırmadan burada, Sweet Grove'da yaşamaya, onu neredeyse her gün görmeye nasıl devam edeceğini tam olarak anlamaktı.

"Gerald, içeride misin?"

Gerald Anderson'ın gözleri birden açıldı. Hayal gücü o kadar da iyi değildi. Kapı bir kez daha çalınınca, düğmeleri çözülmüş yeleği ve atılmış kravatı görmezden gelerek ayağa fırladı.

Kapı açıldı ve orada, ay ışığında Mariana Bryant duruyordu.

"Ah," dedi usulca. "O zaman içeridesin."

Gerald'ın ağzı açık kaldı ve onun bunu göremeyeceğini ve cevap vermesini bekleyeceğini hatırlaması birkaç saniye sürdü.

"Evet," dedi gereksiz yere. "Evet, öyleyim."

Bir anlık duraksamadan sonra Mariana alaycı bir gülümsemeyle, "Ben de girebilir miyim?" diye sordu.

"İçeri girelim mi?" Gerald iri gözlerle ona baktı ve sonra geri çekilerek içeri girmesine izin verdi. "Evet, evet, elbette - lütfen, misafirim olun."

Söylediği şey aptalcaydı, sessizce kendini azarladı. Bu evin sahibi onun ailesi, seni aptal! Yine de bunu pek iyi bilmiyordu; içgüdüsel olarak elini uzattı ve o da elini tuttu, onu koridordan geçirip mutfığa götürdü, orada durdu, elleri şimdi önünde kenetlenmişti.

"Sanırım," dedi sessizce, "neden burada olduğumu merak ediyorsunuz."

Gerald mutfakta dolaşp birkaç mum yakarken kısa bir kahkaha attı. "Evet. Seni burada gördüğüme ne kadar şaşırdığımı anlatamam. Davranışlarının beni görmek istemediğini açıkça ortaya koyduğunu düşünmüştüm."

"Seni görmek mi?"

Kendi aptallığına içten içe küfrederek hızlıca, "Sana kur yapmaktan bahsediyorum," dedi.

Mariana'nın yanaklarına belli belirsiz bir kızarıklık yayıldı ama ne kımıldadı ne de ondan uzaklaştı. "Özür dilemek istedim Doktor - Gerald."

Bu onun için öylesine şaşırtıcı bir duyguydu ki, Gerald ona doğru geri dönme telaşıyla neredeyse masanın kenarına takılıp düşüyordu. "Özür dilemek mi? Ne için?"

"Thomas'ın karışmasını istemedim," dedi sessizce. "Böyle bir iş için eve geleceğini bilseydim, önce onunla konuşurdum ve o izin verir vermez, her şey çok ...

. çok gerçek."

Kadın endişeyle yutkundu ve Gerald ona merhamet duymadan bakamadı. "Bu benim için de yeni bir şey," dedi sessizce. "İlerlemiş yaşıma rağmen - neredeyse altı yaşındayım ve otuz yaşındayım - daha önce hiç genç bir bayana kur yapmadım. Beni senden daha fazla ilgilendiren biriyle hiç karşılaşmadım."

Akşam saat onu geçte mutfağında bunu ona açıklamak tuhaftı. Bırakın bir kadını, herhangi birinin akşam saat ondan sonra burada olması bile garipti. Birdenbire her şeyin uygunsuzluğuna kapıldı, özellikle de ikiz kardeşiyle eş olarak uygunluğu konusunda yaptığı son tartışmayı düşününce, aceleyle konuştu.

"Ve sen de eve gitmelisin Mariana, seni burada bulmak ne Thomas'a ne de gerçekte ailenden herhangi birine yakışır."

Mariana başını salladı ama salonun kapısına doğru bir adım atmak yerine ona doğru bir adım attı. "Çekiyorunuz, Doktor Gerald

Anderson."

Gerald kalbinin çarpmaya başladığını hissetti. "İlgini mi çekti?"

İkinci kez başını salladı. "Tıp mesleği nefret ettiğim bir meslek ama sen... sen farklısın. Diğer doktorlar gibi değilsiniz. Ne aynı kibre ne de kendi mükemmelliğinize olan inanca sahipsiniz."

Karanlık bir şekilde güldü. "Hayır, hayır, buna inanamayacak kadar uzun yaşadım."

"Ama Thomas'ın benim üzerimde kontrol sahibi olmasını istemiyorum. Ve bu yüzden bunun bir..." Ve burada tereddüt etti. "Peşinden gitmenin doğru olduğu bir fırsat."

Mariana'nın Gerald Anderson'ın açıklamasından sonra ne yapmasını beklediğine dair hiçbir önyargısı yoktu, ama kesinlikle bunu beklemiyordu: kolları aniden ona sarılmıştı, ve dudakları onunkilerin üzerindeydi.

Ve o dönüyordu, dünya onun etrafında kontrolsüzce dönüyordu ve her şey bu andı ve başka hiçbir şey yoktu ve o oydu ve o da oydu ve bu anla karşılaştırıldığında başka hiçbir şey yoktu.

O an daha başlamadan bitmişti.

"Bunun için özür dilemeyeceğim," diye fısıldadı Gerald, nefesi kızın yanağında ılık ılık gezinirken. "Çünkü pişman değilim ve yalan söyleyip yanlış hissettirdiğini söyleyemem."

Adam onu bıraktığında Mariana'nın başı hâlâ dönüyordu ve bir an için fiziksel olarak düşecekmiş gibi hissetti. "Pişman mısın?" diye fısıldadı. "Son derece mükemmel bir şeyden nasıl pişman olunabilir ki?"

Thomas ve Katherine'in evinden ayrılırken, Sophia grubun dikkatini çekerken gizlice dışarı çıkarken hissettiği gerginlik bunun yanında hiç kalıyordu.

"Böyle bir tepkiyi asla tahmin edemezdim," dedi, sesi şimdi biraz daha güçlüydü.

Gerald'ın kahkahası odanın içinde usulca yankılandı. "Ben de öyle."

Bir an sessizlik oldu ama Mariana daha önce hiç bu kadar gariplikten ya da beklentiden yoksun bir sessizlik yaşamamıştı.

"İlgimi çekiyorsun," diye tekrarladı Mariana, Gerald'ı öpüŖmeye teŖvik eden cümleyi ve bunun tekrarlanacağı umuduyla küçük bir utanç ve heyecan duydu. "Ve bu nedenle, ben Senin tarafından kur yapılmasını çok isterim."

"Sanırım kabul etmeliyiz," diye yanıtladı Gerald, "aramızda bizim bile açıklayamadığımız bir çekim var ve zamanımın büyük bölümünü bunu keşfederek geçirmek istiyorum."

Gerald Anderson, Mariana Bryant ile yaptığı o gizli mutfak sohbetini takip eden iki ay boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Bir Pazar günü ona "Hiç bu kadar mutlu oldun mu?" sormuştu. Öğleden sonra kardeşi Thomas'ın küçük kilisedeki ilk vaazını dinledikten sonra ailenin geri kalanıyla birlikte alkışlamışlar ve Papaz Bryant'ın yüzünü gururlu ama şaşkın bir kıızılık kaplamıştı.

"Asla," diye cevap vermişti, ıslıl ıslıl bir gülümseme onunkine doğru dönmüştü. "Asla."

Mariana'yla birlikte olmak ne kadar doğruysa o kadar yanlış geliyordu. Bir sabah Elizabeth'in ateşini dört kez ölçmüştü, ta ki Mariana ona ateşin sadece beş dakika içinde bu kadar hızlı değişmesinin mümkün olmadığını nazikçe hatırlatana kadar. Bir keresinde Mariana'nın kahkahası kulaklarında çınlarken bütün bir gün yemek yemedi. Bir gün iki gömlek giydi ve Eylül güneşinin sıcaklığını kavrayamadı.

"Bana aşk hastası gibi görünüyorsun," diye azarlıyordu Katherine onu sırtarak, bir türlü geçmeyen öksürüğü için ilaç getirdiğinde. "Kendi ilacınıza ihtiyacınız olmadığına emin misiniz, Doktor Anderson?"

Yine de hangi ilaç onu bu kadar zevk aldığı bu semptomlardan kurtarabilirdi ki?

"Bazen," diye açıkladı Mariana'ya, birkaç dakika dostça bir sessizlik içinde oturduktan sonra, "tüm bu neşenin elimizden alınmak üzere olduğuna inanıyorum; çünkü bunu hak etmiyorum."

"Bunu hak ettiğine eminim," diye cevap verdi, yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. "Tanrı biliyor ki kesinlikle hak ediyorum."

Bir erkek Mariana'ya karşı bir şeyler hissetmeye başladığında, Gerald bunun doğal bir hareket tarzı olduğunu biliyordu ve ona evlenme teklif etme arzusundan yoksun değildi - ama bunu ne zaman yapacağı kafasını karıştırmaya ve onu şaşırtmaya başlayan bir soru haline gelmişti.

Ekim yaklaştığı bir Çarşamba günü, Aaron arı kovanlarını açtıktan sonra tek dizinin üzerine çökmeyi düşündü ve Mariana kovanların bakıcılarına doğru öfkeyle hareket ederken çıkardıkları vızıltı sesine hayretle güldü.

Ama sonra Sophia çılgılık atmış, birkaçını kendisinden uzaklaştırmaya çalışırken elini sokmuştu ve Gerald'ın içgüdüleri onu sevgisini esir alan kadından uzaklaştırıp hıçkıran çocuğa doğru götürmüştü.

Ertesi gün, Elizabeth ertesi akşam için bir yemek önerdiğinde, Gerald alışılmadık bir zarafetle kabul etti.

"Memnun olurum," dedi, yüzü gülüyordu - ve sonra ilk ziyaretinin nedeni aklına geldi ve duyguları yerle bir oldu. "Bayan Bryant

. . . Elizabeth, seni birkaç haftadır . Her şey yolunda mı?" Elizabeth hızla,

"Her şey yolunda," diye cevap verdi ve sonra da gitti.

Elizabeth ve Jonathan ertesi gün boyunca hâlâ aklıdaydı ve Cuma öğleden sonra akşam yemeği için küçük aynanın önünde giyinirken, Gerald karışık duygularla iç geçirmekten kendini alamadı. O gün hayatının en mutlu gününü yaşayacaktı ama bunun Elizabeth'in masasında gerçekleşecek olması biraz buruktu.

Hava serinlemişti ve uzun bunaltıcı yazdan sonra Gerald'ı rahatlatmıştı. Yıldızlar parıldamaya başlamıştı ve ancak gözlerini kısarsa Top Field'ı seçebiliyordu. Sonbahar kesinlikle geliyordu.

Mariana kapısının önünde, verandada duruyordu, üzerinde en tatlı düğün çiçeği sarısı uzun bir elbise vardı. Onu görünce kalbi kabardı.

Başını çevirmeden, "İyi akşamlar, Gerald," dedi.

Gülmekten kendini alamadı. "Nasıl oluyor da her seferinde ben olduğumu anlayabiliyorsun?"

Gizlice gülümsedi ama adam koluna girdiğinde cevap vermedi ve Elizabeth ile Jonathan'ın evine doğru birkaç metre yürüdüler.

"Hoş geldiniz!" Kapıyı açan Jonathan oldu ve onlara gülümsedi. "Elizabeth bu akşamki yemeğe hazırlanmak için bir değil, iki tabak kırdı.

Bu nedenle, eğer yahninizde biraz sertlik bulursanız, bu muhtemelen kemikten ziyade porselen kemiktir."

Gülüşüler ve Elizabeth'in içeriden gelen cevap kıkırdamasını duydular. "Jonathan Bryant, eğer yemeği kendin pişirmek istersen başımızın üstünde yerin var!"

"Tadının pek güzel olacağını sanmıyorum," diye içeriden bir ses daha geldi ve Gerald sarı saçların hızla yanından geçtiğini seçebildi.

Jonathan alaycı bir tavırla gülümsedi. "Abigail daha düne kadar on dört yaşında masum bir çocukken, nasıl oldu da yirmi yaşına geldi bilmiyorum. İçeri gel, içeri gel."

Koridora çıkarılıp paltoları alındıktan sonra Jonathan onları yemek salonunda karşıladı - ve görülmeye değer bir manzara! Elizabeth bir kez daha kendini aşmıştı ve masa Gerald'ın yıllardır görmediği lezzetli harikalarla doluydu: sebzeli kızarmış tavuk, şimdiye kadar gördüğü her şeyden daha kalın sos ...

"Vay canına," dedi hayranlıkla, "Jonathan, mutfağında böyle bir kadın olduğu için şanslı bir adamsın!"

Tam o anda Elizabeth ve Phoebe odaya girdiler, Elizabeth'in yanaklarından birine sos bulaşmıştı ve ikisinin de yüzünde bir gülümseme vardı.

"Öyle, Doktor Anderson ve size teşekkür ederim," dedi Elizabeth. "Gerçeği söylemek gerekirse, işimde daha iyi olduğumu sanmıyorum - elbette yangından beri hiçbir yemeği gözetimsiz bırakmıyorum."

"Ateş mi?" Gerald'ın gözleri büyüdü. "Yangın çıktığını bilmiyordum!"

Jonathan omuz silkti. "Bu birkaç yıl önceydi ve suçluyu bulamamış olsak da, şimdi bile - "

Elizabeth gülümseyerek, "Artık bundan bahsetmek yok," diye araya girdi. "İşte Phoebe geldi. Aaron'un Sophia'yla birlikte Katherine'in bebeği için bazı tıbbi malzemeler almak üzere El Seco'ya gitmesi gerekiyor, bu yüzden Phoebe geç gelen davetimi nezaketle kabul etti. Yemek yiyelim mi?"

Yemeğin lezzetine rağmen Gerald yemeğe zorlukla konsantre olabiliyordu ve yemek sonsuza kadar uzayıp gidecekmiş gibi görünüyordu. Mariana sağ tarafındaydı ve her lokması onun için bir sanat eseri; yemeğin nerede olduğunu nasıl hissediyordu? Hepsini çatalının üzerinde nasıl dengede tutabiliyordu? Ağzını defalarca nasıl kaçırmamıştı? Ve hepsinden önemlisi, ruhunu kemiren soru: ne zaman bir an olacaktı ki

dizlerinin üzerine çöküp ona böylesine mutluluk veren kadına evlenme teklif edebilir miydi?

Abigail sakın bir sesle, "Çok güzeldi, Elizabeth," deyince baldızı zevkle kızardı.

"Teşekkür ." Mariana'nın sözleri kısıydı ama ailesinin bildiği gibi, söylediklerinde ciddiydi. Gerald kur yaptığı kadınla gurur duyuyordu - kendisi, Gerald Anderson! Her şey gerçek olamayacak kadar güzeldi.

"Tatlıya geçelim mi?" Phoebe durgun bir gülümsemeyle şöyle dedi. "Kovanlardan biraz bal getirdim ve düşündüm ki - "

Ama tam olarak ne düşündüğünü masa asla . Sözleri koridordan gelen gürültülü bir patlamayla kesildi ve hiçbir tepki veremeden bir anda önlerindeki kapıyla tekrarlandı ve yarı deli bir adam nefes nefese odaya girdi.

Thomas Bryant'tı.

"Sen!" Bir beddua gibi bağırdı ve titreyen parmağıyla Doktor Gerald Anderson'ı işaret etti. "Sen - bu evden hemen çık!"

Bağırışlarının ardından sessizlik çınladı. Gerald'ın kalbi sıkıştı; Papaz Thomas Bryant gibi kibar ve medeni bir adamın bir başkasının evine girip onu dışarı atmasının tek bir nedeni olabilirdi.

O . Bilmek zorundaydı. Ama nasıl bilebilirdi?

"Ciddiyim, Anderson!" Thomas tükürdü, gözleri kısılmıştı ve parmağı hâlâ doğrudan doktoru gösteriyordu. "Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, o zaman bu akşam Sweet Grove'u terk etmelisin."

"Gitmek mi?" Mariana boş boş tekrarlardı. "Tanrım, Thomas, neden? Sophia El Seco'da hastalandı mı?"

"Yoksa Aaron mu?" Phoebe endişeli bir ses tonuyla konuştu.

Thomas karanlık bir şekilde güldü ve alay etti. "Bu *Doktor*'un Anderson şimdi zarar verebilir - hasar çoktan verildi!"

Gerald ölümcül bir soğukluk hissediyordu. Belki de şimdi giderse gerçek ortaya - San Marco'da olduğu gibi gecenin içinde kaybolup gidebilirdi. Ama Mariana onun yanındaydı ve elini uzatıp Gerald'ın elinin üzerine koydu.

"Hasar çoktan verildi mi?" Mariana belli belirsiz konuştu. "Thomas, ne demek istiyorsun?"

"Thomas yemek odasına girip titrememeye çalışan Gerald'a yaklaşırken alçak sesle, "Değerli *Doktor* Anderson hakkında bilmediğin bir şey var," dedi.

Yaptığı antrenman. Ve bir öncekini. Ve ondan önceki Houston. Gerçek yüzünden kovuldu ama buraya geldiği gün ona bunu sorduğumda Doktor Anderson bana bunun ne olduğunu söyleme nezaketini bile gösteremedi."

"Sakin ol Thomas," dedi Jonathan sessizce. "Yanlış suçlamalar bu aileyi daha önce de parçaladı, unutma."

"Bu yanlış bir suçlama değil!" Thomas öfkeyle şöyle dedi. "Bu İncil kadar doğru! Anlatın onlara efendim. Onlara Sweet Grove'un neden bir yıldan kısa bir süre içinde yaşadığınız dördüncü yer olduğunu söyleyin."

Gerald yutkundu. İşte buydu; Sweet Grove'a adım attığından beri kazandığını düşündüğü her şeyi kaybettiği andı. Gördüğü tüm sevgi, saygı ve nezaket: hepsi elinden alınacaktı.

Ama en başta bunu hak etmiş miydi?

"Yıllar önce," dedi kısık sesle, Mariana'nın yüzüne bakmamaya çalışarak, "yaşadığım yer olan San Marco yakınlarındaki kereste fabrikalarından birinde bir kaza olmuştu. Kazaya karışan adam - bana getirildiğinde hâlâ hayatta olduğu için şanslıydı."

Gerald zihninin o korkunç güne geri dönmesine izin vermemeye çalıştı ama talaş kokusu çoktan geri dönmüştü ve çığlıklar da öyle. O korkunç çığlıklar.

"Çok kan kaybetmişti," diye belli belirsiz devam etti. "Onu kurtarmak için elimden geleni yaptım ama bu mümkün değildi. O gece kolunu kaybetti ve iki gün sonra da ... öldü."

6 ilence. Bu Mariana'nın kendini hasta olacakmıÇ gibi hissetmesine yetti. Saklanmak için ellerini yüzüne götürdü ve sonra sessizlik bozuldu: ve bunu yapan Phoebe'nin gözyaşlarıydı.

"Elimden geleni ve daha fazlasını yaptım!" Gerald'ın sesi ısrarla söyledi.

"Ama bu tam olarak doğru değil, değil mi *Doktor* Anderson?" dedi Thomas ve Mariana'nın ses tonundaki öfkeyi hissetmesi için onu görmesine gerek yoktu. "Kullanılan kelime ihmalkârlıktı!"

"Hayır," diye fısıldadı, her şeyden çok kendi kendine. "Hayır, bu olamaz."

"Elimden gelen her şeyi yaptım, bu bir ihmal değil!" Gerald ciddiyetle konuşuyordu.

"Yeterli değil!" Thomas bağırarak karşılık verdi.

"Thomas, sen orada değildin!" Elizabeth şimdi araya giriyordu ama sesi gergin geliyordu ve hemen kesildi.

"Tıp eğitimi aldınız mı, efendim?" Gerald'ın sesinde daha önce hiç duymadığı bir kabalık vardı ve Mariana gözünden bir damla yaş süzüldüğünü hissetti. "Çünkü tam bir tıp eğitimi almadan yorum yapamazsınız!"

"San Marco'da mı?" Bu ses daha yumuşak, daha sessizdi ve Phoebe'nindi - gerçi kimse ona dikkat etmiyordu.

Gerald şimdi kırık bir sesle, "Bazen Tanrı insanları umduğumuzdan daha erken eve götürmeye karar verir," diyordu. "Ben kimim ki O'nunla tartışayım?"

"Ama tam olarak böyle olmadı, değil mi?" Thomas ona karşılık verdi. "Deneysel bir tedaviden bahsedildiğini duydum, öldürmek ya da iyileştirmek için tasarlanmış bir tedavi. Bu Tanrı'nın işi değil Doktor Anderson, bu sizin bir hastaya kasıtlı olarak ihanet etmeniz!"

"Hasta rıza gösterdi!" Gerald aniden sinirlenerek bağırdı ve Mariana onun böyle konuştuğunu duyunca irkildi. "Hasta riskleri biliyordu ve buna karar verdi - "

"Adı Eduardo'ydu."

Bu dört kelime tüm masayı susturdu. Mariana kimin konuştuğunu tam olarak anlayabilmek için başını bir o yana bir bu yana çevirdi.

"Phoebe?" Fısıltı Abigail'den geldi. "Bu konuda ne biliyorsun?"

Bir duraklama daha oldu ve sonra Phoebe, Mariana'nın asla tahmin edemeyeceği dört kelime daha söyledi.

"O... o benim kocamdı."

Bir sandalyenin şangırtısı Mariana Gerald'ın aceleyle ayağa kalktığını ve sandalyenin yere düştüğünü söyledi.

"Kocanız mı?" Sesi sanki ölüm cezasına çarptırılmış gibi kırık dökük ve hırpalanmış geliyordu.

Mariana'nın başı ağrıyordu ve şimdi sessizce ağlıyordu. Ne de olsa her şey gerçek olamayacak kadar güzeldi. Derinden değer verdiği -kendisine karşı dürüst olursa, aşık olduğu- adam, yıllar önce tanışma talihsizliğine uğradığı tıp adamıyla aynıydı.

"Adı Eduardo Vazquez'di ve onu severdim," diyordu Phoebe sessizce. "Kereste fabrikasında çalışıyordu ve mutluyduk. Bir gün ... eve gelmedi. Bana bir kaza geçirdiğini, bir doktorun onunla ilgilendiğini ve endişelenmemem gerektiğini söylediler. Onu görmeme izin vermediler ..."

"Seni üzmemek istemedim," diye yanıtladı Gerald kısık bir sesle. "Onlara eşinin -adını bilmiyordum- sadece onu görünce üzüleceğini söyledim. Cesedi... çok fazla kan vardı ve senin görmeni istemedim..."

"Ve iki gün sonra bana onun öldüğünü söylediler," diye konuştu Phoebe, sesi titriyordu ve Mariana boş tabağına bir damla gözyaşının düştüğünü duydu. "Ve ona asla veda edemedim, ya da çocuğunu ona getiremedim, ya da - ya da onu sevdiğimi söyleyemedim - ya da ..."

Bu noktada devam edemeyecek durumdaydı ve Mariana'nın kalbi onun için acıyordu. Bir gürültü patırtıyla ağlama sesleri odayı terk etti. Phoebe çıkarken ön kapıyı arkasından çarptı.

"Sen . Phoebe'nin ilk kocasını sen mi öldürdün?" Elizabeth'in sesi sanki Jonathan'ın bir katil olduğu kendisine söylenmiş gibi dehşete kapılmıştı.

"Hayır!" Gerald ağladı.

"Evet," dedi Thomas kararlılıkla.

"Hayır - lütfen, beni anlamalısınız! Bazı hastalar ölür; kapıma gelen her bir kişiyi kurtarmak benim elimde değil!" "Bir doktorun böyle bir şey yapabileceğine inanamıyorum." Jonathan sonunda konuştu ve Mariana inançsızlığı karşısında yüreklendi ama yine de önünde böyle bir kanıt varken bunu nasıl yapabildi? "Ama Phoebe belli ki daha fazlasını anlıyor bizden daha iyi biliyor. Onun kaybı gerçekten çok büyük."

"Ve bunu küçümsemiyorum," dedi Gerald hızla. "Ama muayenehaneme gelen her erkeği, kadını ve çocuğu kurtarabilseydim, mucize yaratan biri olurum, bir insan değil!"

"Deneysel tedavi." Mariana bu sözleri aklından çıkaramamıştı ve şimdi de tekrarlıyordu. "Deneysel tedavi, Thomas'ın söylediği buydu. Ne demek istedi, Gerald?"

Bir an için onun cevap vermeyeceğini düşündü. Ve sonra: "Bu gerçek anlamda deneysel değil, Mariana - savaş alanında her zaman kullanılır ve onda sekiz kez bir adamın hayatını kurtarır!"

"Eduardo Vazquez'in hayatını kurtarmadı," dedi hıçkırıklarını sesinden uzak tutmaya çalışarak.

"Bana inanmalısın - sana yalvarıyorum, Mariana!"

Ama o çoktan ayağa kalkmıştı, hem de ondan daha zarif bir şekilde, sandalyesi yere devrilmeden. Burada kalamazdı; şimdi onun ne olduğunu bilerek nasıl kalabilirdi?

"Artık gitmem gerekiyor," dedi, ama daha odadan çıkamadan bir el onunkini kavradı.

"Ama Mariana - Mariana, seni seviyorum!"

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bu sözleri söylemenizi istemiştim, Doktor Anderson - "

"Gerald - lütfen bana Gerald de!"

" - ama bu şekilde değil," diye bitirdi. "Bu şekilde değil. Siz de tıpkı diğer doktorlar gibisiniz, Doktor Anderson: Zanaatınıza o kadar inanıyorsunuz ki, bir insanın etini keserken insanların hayatlarını kestiğinizi unutuyorsunuz."

Elini sıktı ve masanın etrafında, kapının olduğunu bildiği yere doğru ilerledi.

"Ama Mariana!"

Kapıdan çıkmadan önce yüzünü odaya döndü ve söylemesi gerektiğini bildiği, ağzında zehir gibi acı olan o sözleri söyledi. "Ama Doktor Anderson, ben sizi sevmiyorum. Bir katili kim sevebilir ki?"

T Zemin sertti ve yanağına bir kıymık batmıştı ama Gerald'ın umurunda değildi. Tek yapmak istediğı bu zeminde yüzükoyun yatmak ve hiç kıpırdamamaktı.

Ne kadar olmuştu: bir saat mi? Daha fazla mı? Yatak odasının zemininden kıpırdamadan yeleğinden cep saatini çıkarma çabası yüzünden hafifçe homurdanarak akrebe baktı. Altı buçuk saat.

Arkadaş olarak umutsuzluktan başka bir şeyiniz olmadığında zaman akıp gider.

Sonunda olan olmuştu. Kereste fabrikasındaki o korkunç günün haberlerinin hiçbir yere ulaşmayacağını umarak aptallık etmişti. Er ya da geç adalet ona ulaşacaktı ve aksini düşünmekle aptallık etmişti.

Ama bunun hakkında böyle konuşulması - ona bağırılması, böylesine kibar ve iyi insanların bulunduğu bir yemek masasında ona fırlatılması ... Mariana yanı başındayken, inançsızlık ve korkuyla ona dönmüşken böylesine korkunç suçlamalar duymak ... ve en kötüsü, karşısındaki kadının -

Gerald gözlerini kapattı ve hasta olmamaya konsantre olmaya çalıştı. Bulantı hissi yavaşça azaldı ve ancak o zaman gözlerindeki gerginliği gevşetti.

Phoebe Bryant, Phoebe Vazquez'di - ve Eduardo'nun karısıydı. Tanrı'nın acımasızlığı sınır tanımıyor muydu? Ve Sophia -ve burada Gerald'ın kusma ihtimaline karşı yerden kalkıp boş lazımlığa doğru hamle yapması gerekiyordu- Eduardo, Sophia'nın babasıydı. Sophia'nın babası onun kollarında ölmüştü ve onu kurtaramamıştı.

Nefes nefese küçük yatağın ucuna oturan ve sabahın erken saatlerinin serinliğine rağmen terleyen Gerald, lazımlığa tükürdü ve temiz olduğunu görünce rahatladı.

Yıkılmış olmak bunu kapsamıyordu. O adamı kurtarmak için her şeyi yaptığını biliyordu - her hastaya yaptığı gibi - ve on yıllık hekimlik geçmişinde sadece bir adam ölüme yenik düşmüştü.

Bir hata. Hata bile değil, bir trajedi.

Bu, nereye giderse gitsin onu takip ediyor gibi görünen bir trajediydi. Yapacak bir şey yoktu. Gitmek zorunda kalacaktı.

Gerald Anderson Sweet Grove'a gelirken yanında pek fazla eşya getirmemişti. Getirecek fazla eşyası da yoktu ve toparlanma süreci uzun sürmeyecekti. İki büyük çanta ve sağlık çantası yeterli olacaktı. Eğilerek, parmak uçlarıyla çantalardan ilkinin çıkardı, yatağın üzerine attı ve lazımlığı yerleştirdi.

Henüz erkendi; elini çabuk tutarsa gecenin karanlığında tamamen ortadan kaybolabilirdi. Nereye gittiğini kimse bilmeyecek ve Mariana'nın sözlerinin acısıyla bir daha asla yüzleşmek zorunda kalmayacaktı.

"Ama Doktor Anderson, ben sizi seviyorum. Bir katili kim sevebilir ki?"

Bir gözünden şiddetli bir yaş düştü ve onu fırçalayarak uzaklaştırdı.

Duygularının taşmasından böyle bir açıklama gelmişti. Bunu hak etmek için ne yapmıştı? Tanrı ona neden Mariana'nın arkadaşlığının mutluluğunu vermişti ki, tam da ona soracağını düşündüğü anda bunu ondan koparıp almıştı?

tüm umutları ve hayalleri bir araya geliyormuş gibi görüldüğünde?

Gerald katlayıp çantaya yerleştirmek için keten bir gömleğe uzanırken, Mariana'nın ayrılık bakışındaki şok olmuş ve dehşete düşmüş ifadeyi görmemeye çalıştı. Thomas on dakika sonra odaya girmiş olsaydı, kalbini ve ruhunu teslim etmeye hazır olduğu bir kadın yerine nişanlısının onu hışımla terk edebileceğini düşündü.

Ve sonra her şey tamamlandı: Çantalar hazırlandı ve acil bir durumda alt kattaki tıbbi çantası her zaman hazırды. San Marco kereste fabrikasındaki gibi.

"Doktor, çabuk, değirmenin orada yaralı bir adam var!"

Gerald başını salladı, sanki başını sallamak onu acı dolu anılardan kurtaracakmış gibi. Hayır, şimdi geçmişe takılıp kalmanın bir anlamı yoktu. O

gelecekle yüzleşmek zorundaydı ve bu Mariana Bryant'ın olmadığı bir gelecek olacaktı. Hiçbir gelecek.

Gerald yorgunluktan tökezleyerek merdivenlerden indikten sonra son birkaç ayını geçirdiği küçük evi inceledi. Burası bir eve dönüşmüş müydü? Öyle hissettirmişti ama şimdi garip, neredeyse yabancı geliyordu. Sanki Bryant binası da ona sırtını dönmüştü.

Arkasında bir şey bırakıp bırakmadığını kontrol etmesi ve ön kapıyı kilitleyip anahtarı basamağa koyması üç dakikasını aldı.

Soluna doğru attığı birkaç hızlı adım, aklından geçen bir düşünceyle durdu. Mariana'yı görmeden Sweet Grove'dan ayrıldığı için mutlu muydu? Yolda kaskatı kesilmiş, kararsızlık içinde kalakalmışken kalbi hızla çarpıyordu.

Sonra aklından başka bir düşünce geçti ve omuzları çöktü. Tüm onuru adına, onu görmeden gidemezdi. Kuşkusuz bu ona acı verecekti ama eğer kendisinin hissettiği acıyı dindirecekse, bu yeterli bir nedendi...

Tanrım, bana güç ver, diye dua etti Gerald yavaşça başka bir eve doğru dönerken. *Söylemem gerekeni söyleyebilmem için bana güç ver ve onun sözlerini korkmadan ya da öfkelenmeden duyabilmem için bana yardım et.*

Zor olacaktı. Beş dakika boyunca verandada ağır ağır yürümüştü ama bu şekilde oyalanmak ona yardımcı olmayacaktı ve onu ne kadar çabuk görürse her şey o kadar çabuk bitecekti.

Gerald Anderson iki çantasını bir kenara bırakıp bir elinde hâlâ sağlık çantası olduğu halde diğer elini kaldırdı ve sessizce kapıyı çaldı.

Ne de olsa saat sabahın yedisinden önceydi. Diğer taraftan ağır ayak sesleri duyuluyordu ve kapı açıldığında, kapıyı çaldığı kadın değildi.

"Ne istiyorsun?" Aaron kabaca hırladı. "Buraya yeterince zarar vermedin mi Anderson?"

Gerald yutkundu. "Onu görmek istiyorum - sadece bir dakikalığına." Aaron basitçe, "Hayır," dedi ve kapıyı kapatmaya gitti.

"Bana izin vermelisin!" Gerald elini uzattı ve kapının çerçeveye giden yolunu durdurdu. "Lütfen Aaron. Sen hiç hata yapmadın mı? Hayatına dönüp baktığında asla kurtulamayacağını düşündüğün bir leke görmedin mi?"

Aaron durdu. Şaşkınlık içinde doktora baktı ve kaşları çatıldı.

Sonunda alçak bir sesle, "Sana ne söylediler?" diye sordu.

"Bana mı söyledin?" Gerald gözlerini kırptırdı ve başını salladı. "Kimse bana bir şey söylemedi. Neden?"

İlk başta cevap vermedi. Ve sonra: "Sweet Grove'dan ayrıldığımda bir kumarbazdım. Bir bağımlıydım. Kefaretten o kadar uzak biriydim ki benim için bir şans olduğunu hiç düşünmemiştim - uzun bahislerde bile."

Bu, Gerald'ın konuşmanın gitmesini beklediği yönden o kadar uzaktı ki ağzı açık kaldı.

Aaron karanlık bir şekilde güldü. "Evet, aldığım tipik tepki bu. Evet, Doktor Anderson, hata yapmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Birden fazla. Sayısız. Ama hiç kimse benim hatalarım yüzünden ölmedi."

"Bırakın da onunla konuşayım," diye yalvardı Gerald. "Sadece beş dakika sürecek ve sonra yemin ederim yoluma gideceğim."

Aaron yanında duran iki çantaya ve doktorun omuzlarına sarılı seyahat pelerinine baktı. Sonra sertçe başını salladı ve uzaklaştı.

Gerald nefes almasını sakinleştirmeye çalıştı. Yapılması gereken doğru şey buydu - eğer geceleyin ortadan kaybolup onunla konuşmasaydı kendisiyle yaşayamazdı. Ondan haber almayı hak ediyordu - bu ona acı verse bile.

"Doktor Anderson?"

Phoebe Bryant orada duruyordu, gözlerinde hâlâ uyku vardı ve geceliğinin üzerinde kocasının paltosu vardı. Ona baktı, kafası karışmıştı.

"Doktor Anderson, yanlış eve mi geldiniz? Mariana yaşıyor ama yan evde - "

"Seni görmeye geldim," diye ağzından kaçırdı ve vücudunda acı, şaşkınlık ve kendine duyduğu nefretten oluşan hançerlerin dolaştığını hissetti.

Neredeyse korkuyla ona baktı. "Ben mi? Neden?"

"Çünkü ..." Gerald kelimelerinin kifayetsiz kalacağını düşündü ve sonra patladı, "Çünkü özür dilemek zorundaydım Bayan Bryant - Bay Vazquez için ne kadar üzgün olduğumu söylemek zorundaydım - kocanızın Size şerefim üzerine söz veriyorum, onu kurtarmak için elimden gelen her şeyi yaptım ve - "

"Doktor Anderson," dedi Phoebe nazikçe.

"Ve söyleyebileceğim hiçbir şeyin bunu telafi edemeyeceğini biliyorum," diye devam etti Gerald, başladığı yerde duramıyordu. Bu, kalbini çok uzun zamandır meşgul eden bir keder beyanı olmuştu. "Sizin için, Sophia için, o zavallı çocuk için ve sizin için, bunca zamandır yalnız olduğunuz için, Bayan Bryant, ne kadar üzgün olduğumu anlatamam "

"Doktor Anderson," dedi Phoebe şimdi biraz daha sert bir sesle ve Gerald sustu. "Özürlerinizi duymak istemiyorum."

Gerald onun sözleri karşısında fiziksel olarak çöktü. "Tabii ki yok," diye mırıldandı. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, Bayan Bryant."

Başka bir kelime duymayı beklemeden çantalarını topladı ve verandadan aşağı inmeye başladı.

"Hayır - Doktor Anderson, bekleyin!"

Döndüğünde kadının kendisine doğru birkaç adım attığını ve yüzünde hüznü bir gülümseme olduğunu gördü.

"Doktor Anderson, beni yanlış anladınız," dedi sessizce. "Özürlerinizi duymak istemiyorum çünkü bunlar gereksiz. Sizi yıllar önce çoktan affetmiştim. Bunun bir kaza olduğunu biliyordum; onun için elinizden geleni yapmıştınız."

Bu gerçek gibi görünmüyordu; Gerald onun söylediği sözleri zar zor anlayabiliyordu. "Sen. . . beni suçlamıyor musun?"

Phoebe hüznü gülümsedi. "Ben kimim ki Tanrı'ya ne olacağını söyleyeyim? Ben kimim ki hastasını kaybeden bir doktoru yargılayayım? Ben kimim ki bir adamın Sweet Grove'dan, mutlu olduğu bir yerden, istenmediği gibi yanlış bir inançla ayrılmasına izin vereyim?"

Şimdi Gerald kuru kuru gülüyordu. "İstenmemek mi? Bayan Bryant, o kereste fabrikasından ayrıldığım andan beri bir tıp adamı olarak istenmiyorum - korkmayın, hiçbir yanılsama içinde değilim."

"Sanırım ," dedi daha derinden gelen bir ses ve Gerald kapı aralığında Aaron Bryant'ı görmek için yukarı baktı. "Doktor Anderson, siz ve Mariana dün akşam ayrıldıktan sonra ailenin geri kalanı bir şeyler konuşmak için burada kaldı."

Artık sadece gülüşü değil, ağzı ve boğazı da kurumuştı. "Bir şeyleri tartışmak mı?"

Phoebe gülümsedi. "Bizi o kadar iyi tanıyorsunuz, Doktor Anderson. Bryant ailesinin içinde bir hırsız, bir mirasçı ve bir genelev çalışanı olduğunu söylesem ne derdiniz?"

Gerald neredeyse şoktan düşecekti. "Ciddi olamazsınız, Bayan Bryant!"

O ve kocası güldüler.

"Ama Doktor Anderson," dedi Phoebe gülümseyerek, "hepimiz oturup kürsüdeki hırsızı dinliyoruz! Papaz Thomas Bryant'ın bile bir geçmişi var."

"Affetmek güçlü bir şeydir," dedi Aaron gülümseyerek. "Ailemizdeki pek çok kişi ikinci bir şans elde ettikten sonra - "

"Ya da birden fazla," diye araya girdi Phoebe.

" - Biz kimiz ki bir adamın ikinci şansını elinden alıyoruz?" Aaron başını salladı. "Biz değiliz."

Bu mümkün görünmüyordu ve Gerald bir an için, aslında rüya görmediğinden emin olmak için kasaların ağırlığını ve rüzgârın ıslığını yanağında hissetmek zorunda kaldı.

"Papaz Bryant bile mi?" dedi endişeyle. "O ne diyor?"

Aaron homurdandı. "Thomas Bryant geçen yıl benden aldığı affın sert bir hatırlatmasını aldı. Onun için endişelenmenize gerek yok: asıl endişelenmeniz gereken kişi Mariana."

Mariana katlamakta olduğu serin keteni ve artık geceliğini kimsenin görmeyeceğini düşündü.

O asla yapmazdı ve şimdi Gerald da yapmayacaktı.

Bu ahlaksız düşünceyle yanaklarına bir kızarıklık yayıldı, ama katlanmış giysilerini usulca yere bırakıp iç çekmekten kendini alamadı. Elbette böyle bir şey olmayacaktı.

Artık onunla evlenmesinin imkânı yoktu. Bir doktorla. Bir katil. Her zaman ikisinin aynı olduğuna inanmamış mıydı?

Birlikte geçirdikleri her an, kulaklarının yakaladığı her kahkaha, onun misk gibi güven veren kokusu, elini elinin arasına aldığı başparmağındaki nasır: bunların hepsi bir yalan mıydı? Bir numara mıydı?

Mariana neredeyse hiç düşünmeden odanın içinde yürüdü ve kaval kemiğini yatağın ucuna çarptı. Dizinin yanından yayılan acı, zihninin etrafında dönen acı ve kafa karışıklığının yanında hiçbir şeydi.

Sonra hafifçe topallayarak merdivenlerden inerken Phoebe'yi hatırladı.

Phoebe Bryant - Phoebe Vazquez, olduğu gibi. Daha önce Aaron'ı sevdiği gibi bir adamı sevdiğini ve onun kendisinden alındığını düşünmek.

Şimdi içinde dönen duygu acı değil öfkeydi. Ne tür bir adam karısını dul bırakır? Bir çocuğu yetim bırakır? Phoebe için duyduğu üzüntü mutfağa girdiğinde neredeyse onu alt edecekti ve mutfağı merhametle boş buldu.

Koridordaki saat henüz altıyı çalmamıştı ve Abigail yerinden . Düşünceleriyle baş başaydı, üzgün ve

Onlar gibi kafa karıştırıcı.

Gerald Anderson. Mariana onun için bir gizem olduğunu sessizce kabul etti. Thomas'ın yaralandığı o gün, ne büyük bir özen göstermişti: geceler boyu uyumamış, bir başkasını güvende tutmak için kendi dinlenmesini kaybetmişti. Yaralanma gerçekten de ağır olabilirdi ama yine de Gerald onu sağlığına kavuşturmuştu.

Değer verdiği adam nasıl hem bu kadar iyi hem de bu kadar kötü olabilir?

Ve sonra tüm karmaşıklık, incinme, ıstırap ve acı üzerine çöktü ve Mariana ağırlığın altında büküldü, fiziksel olarak eğildi ve mutfak zemininde diz çöktü. Gerald: bir adam, bir katil, bir doktor, bir canavar, evlenilebilecek bir eş, bir hata, bir gizem.

Bir insan tüm bu şeylere sahip olamaz mı?

"Mariana - Mariana, yaralandın mı?" Bu Abigail'in sesiydi ve sesi endişeliydi. Küçük bir el onun omzundaydı. "Düştün mü? Dizini mi incittin? Seni doktora götürmem gerekiyor mu - ..."

Mariana bu ironiye neredeyse gülecekti. "Hayır, ben gayet iyiyim Abigail."

Zekice ayağa kalktı ve arayış içindeki parmaklarını kapı çerçevesine doğru uzattı. İşte orada.

"Kahvaltı yaptın mı?" diye seslendi Abigail, mutfak masasının diğer tarafından. "Ben de bir şeyler yemek üzereydim."

Mariana başını bile çevirmedi. "Hayır, teşekkür . Ben dışarı çıkıyorum." "Dışarı mı?"

Mariana'nın, Abigail'in sözleri karşısında hayrete düştüğünü anlaması için gözlerini açması gerekmedi. "Dışarı mı? Nereye?"

"Dışarı," diye mırıldandı Mariana.

Dışarıya bir adım atana kadar nereye gittiğine karar verememişti. Ve sonra yolu onun için açıldı, sanki bir dizi rayı olan ve onu hedefine doğru durmadan hareket ettiren bir tren gibiydi.

Çitlere ulaşmadan önce vızıldadıklarını duydu ve kapı kilitli değildi. Aaron asla kilitlemezdi. Arı kovanları orada durmuş, her zaman onu bekliyor, onu asla yargılamıyordu. Ayaklarının altındaki kuru otlar ona ayakkabılarını giymeyi unuttuğunu söylüyordu. Ama önemli değildi.

Kırılmaz uğultu onu sakinleştirdi, nefes almasını yavaşlattı. *Tanrım*, diye dua etti, *yıllardır senden karanlığı yok etmeni, beni iyileştirmeni istedim. Neden beni karanlıkta bırakıyorsun?*

Eğer sesli bir cevap bekleseydi, hayal kırıklığına uğrayacaktı. Yaz sonunda tembelleşen arıların vızıltısından başka bir şey duyamıyordu.

Sana haykırıyorum, sessizce dua etti, cevap vermeyen Tanrısını neredeyse azarlıyordu. Neden beni duymuyorsun?

Sonra Gerald'ın aylar önce, neredeyse ilk kez karşılaştıklarında ona söylediği bir şey aklına geldi:

"Yaşam ve ölüm gücüne yalnızca Tanrı sahip olmalıdır. Bu, biz ölümlülerin dokunması bile gereken bir şey değil. Bazen bazı doktorların güçleriyle fazla gurur duyduklarından endişe ediyorum."

Mariana'nın kalbi yeniden hızla çarpmaya başlamıştı, çünkü onun acı kahkahalarının anısı tüm ruhunu dolduruyordu.

"gibi acı çeken çok az kişi vardır."

Kendisiyle, Phoebe'yle ve Eduardo'yla ilgili düşünceleri arasında, acı dolu anılarından kurtulamayan bir kurbanı tamamen unutmuştu: Gerald Anderson.

Acı çekmesi, bir hayat kurtaramaması -çünkü Eduardo'yu kurtarmak için elinden gelen her şeyi yaptığına ikna olacak kadar çok şey görmüştü- ve o an yüzünden bir ailenin babasını, kocasını kaybettiğini bilerek yaşamak zorunda kalması... deli olmaması bir mucizeydi. Körlüğüne bir çare ararken, onu anlamada da aynı derecede kör olmuştu.

Ona olan aşkı , sonunda dizginlenemez hale gelmişti ve bu aşkın gücüne yüksek sesle güldü. Hiç başka birini böyle sevmiş miydi? Onunla yaşadığı mutluluğu bir başkasıyla yaşamış mıydı?

Tanrım, Gerald'ın acısına karşı körlüğümü yok et, diye dua etti, dudaklarında şimdi sessiz bir gülümseme vardı ve korkumu yok et - onu bulmam için bana güç ver.

Çünkü onu bulmalıydı: Artık anlamaya başladığına göre gitmesine nasıl izin verebilirdi?

Ama Mariana tereddüt etti. O neredeydi? Çoktan gitmiş miydi? Sadece ona rastlama umuduyla Sweet Grove'da dolaşacak kadar cesur muydu?

Başka ne seçeneği vardı ki? Artık onunla birlikte olmazsa bir daha asla mutlu olamayacağını biliyordu. Korkudan zamanı geldi, diye düşündü kendi kendine.

Büyük bir el dirseğini şiddetle kavradı.

"Uⁿhand me!"

"Mariana - benim." Eğer Gerald bu sözlerin onun moralini düzelteceğini umuyorduyorsa, çok yanılmıştı.

"Beni serbest bırakmak için bir neden daha!"

Mariana adamın açık mavi kolundaki parmaklarını çekiştirdi ve Gerald sonunda onu serbest bıraktı.

"Ne sanıyorsun sen?" Mariana biraz soluk soluğa, gri gözleri huzursuzca ona doğru hareket ederek söyledi. "DüĞüncelere dalmıĞ olduğumu, geldiğınızı duymadığımı göremediniz mi?"

Gerald orada durmuş, onun öfkesine hayret ediyor ve onu daha da çok seviyordu. Bu ilk tanıştığı Mariana'ydı, ateş ve haklı öfkeyle doluydu. Ve orada - tanıdığı başka bir Mariana vardı, yüz ifadesi yumuşamıştı ve onun hareket edip etmediğini duymak için başını bir yana eğerek dikkatle dinliyordu.

"Gerald?" Şimdi daha yumuşak konuşuyordu. "Gerald, hâlâ orada mısın?"

Ve bir üçüncüsü vardı: nazik ve sevgi dolu, farkında olmasa bile yüzünde bir gülümseme vardı.

Kalbinin göğsünde gümbürdediğini hissedebiliyordu ama sesini sakın tutmayı başararak, "Mariana, sana Sweet Grove'dan ayrılacağımı söylemeye geldim," dedi.

"Ayrılmak mı?" Mariana'nın çenesi açıldı ve başını salladı. "Hayır, gidemezsin Gerald, ben-"

"Lütfen," dedi Gerald nazikçe. "Lütfen sözünüzü kesmeden dinleyin. Bu . . . durmamı gerektirecek bir şey olmadan konuşmama izin verilmesi önemli."

Ağız kapalıydı ama ayak bileklerinin üzerinde sallanıyordu, belli ki bir şeyler söylemek için yanıp tutuşuyordu. Gerald neredeyse yüksek sesle gülecekti, ama bir kez daha konuşmaya başlarken kendini sakın tutmayı başardı.

"Mariana, buraya ilk geldiğimde kalmama izin verilmesini çok istiyordum. Jonathan'ın mektubunu ve Thomas - Papaz Bryant'ın onayını aldıktan sonra, aileye karışmadan sakın bir yaşam sürebilirim, huzur içinde yaşayabileceğime ve yaşlılığın beni bulmasını bekleyebileceğime inandım."

"Ama -"

"Ve sonra seninle tanıştım," dedi Gerald basitçe - ve sonra güldü. "Daha doğrusu, seninle karşılaştım demek daha doğru olur. Ve seni yere düşürdüğüm için bir kez daha özür dilemem gerekse de, gerçekte bunu yaptığım için üzgün olduğumu söyleyemem. O an olmasaydı, senin ne kadar sert, nazik, öfkeli ve şefkatli bir kadın olduğunu keşfedebilir miydim emin değilim."

Konuğurken, sanki kendisini kör edecek bir güneğimiğ gibi doğrudan Mariana'ya bakmamaya çalıştı ama elinde değildi.

Artık sallanmıyordu, kıpırdamadan duruyordu, ellerini önünde kavuşturmuştu ve yüzünde bir şaşkınlık ve - bu aşk mıydı?

"Gerald konuşurken sesi çatallaştı: "Dertlerimi görmezden gelebileceğini umuyordum. "Onları paylaşabileceğimi hiç hissetmemiştim, ama bildiğini görebiliyordum ... içimde karanlık bir acı olduğunu söyleyebilirdin ve ben ..."

Sesi kesildi ve Mariana elini uzattı ama görmezden gelindi. Eğer şimdi devam etmezse, cesaretini kaybederse, asla bitiremeyecekti.

"Eduardo'yu düşünmeden bir günüm bile geçmiyor."

Mariana'nın kolu tekrar yanına düştü.

"Bu sabah Phoebe Bryant'la konuştum," dedi Gerald cesaretle. "Tahmin edebileceğimden çok daha bağışlayıcı ve lütufkâr davrandı. Belki de böyle bir bağışlamanın gücünü bilseydim, kendime de bağışlamaya başlayabilirdim."

"Gerald," diye söze başladı Mariana, ama sözünü bitirmesine izin vermedi. "Seni çok seviyorum."

Bir kez daha ağız kapandı.

"Seni o kadar çok seviyorum ki bazen canım acıyor," diye itiraf etti Gerald gülerek. "Ve sanırım seni onurlu olandan çok uzun süredir seviyorum, kardeşinden seninle flört için izin istemeden ve geçmişteki acılarımı görmeden önce

Sen. .. hayır, bunun olmasına izin vermeyeceğim. İşte bu yüzden Sweet Grove'dan ayrılmaya karar verdim."

Yutkundu. Bu sözleri söylemenin ne kadar zor olacağını fark etmemişti ve şimdi bu sözler söylenmiş ve dünyaya yayılmıştı, bazılarını geri almak istedi.

Gitmek istemiyorum, dedi sessizce ve onun yanıt vermesini bekledi. Lütfen, kalmamı iste.

"I . . ." Mariana başını eğdi ve tekrar başladı. "Gerald, duygularımın nasıl değiştiğini - seninle tanıştığımdan beri nasıl değiştiğini - açıklamak bana imkânsız geliyor. Karmaşık ve tıptan eski nefretim ve sana olan yeni sevgimle sarmalanmış durumdalar."

"Sevgi mi?" Gerald fısıldadı. Kalbi yerinden fırladı - olabilir miydi?

Mariana gülerek, "Seninle birlikte olduğum neredeyse her an kendimi bir kafa karışıklığı içinde buluyorum," dedi. "Neşe hissetsem de üzüntü de hissediyorum."

Gerald'ın omuzları çöktü. Üzüntü mü?

Mariana bir adım öne çıktı. "Şimdi nedenini anlıyorum; içindeki hüznü hissediyordum Gerald ve bunun ne olduğunu bilmediğim için üzgün olman beni incitiyordu. Ama şimdi ... Sanki içindeki zehiri atmışsın ve yeniden bir bütün olmuşsun. Eduardo'yu kurtarmak için elinden gelen her şeyi yaptın ve karısının affını aldın. Artık kendi mutluluğunu düşünmenin zamanı gelmedi mi?"

Umduğı her şey ve daha fazlası vardı. Gerald'ın daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu; öne doğru bir adım atarak ona yaklaştı, ellerini kendi ellerinde kavuşturdu ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Mariana Bryant," dedi titrek bir sesle ama her hecesinden sevgi akıyordu. "Her günün her anını seninle geçirmek istiyorum, kalp ağrımın ilacı. Karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

Bir an için arıların uğultusu dışında sessizlik oldu. Gerald onun gözlerinin içine baktı ve ilk kez gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu gördü.

"Evet," dedi Mariana gözlerini kamaştırmakla tehdit eden parlak bir gülümsemeyle. "Seni seviyorum, Gerald. Senin karın olacağım."

"Ve tam zamanında!"

Gerald dudaklarını Mariana'nın avuçlarına bastırırken başlarının üzerinden Katherine'in sesi yükselmişti ama Mariana onu zar zor duymuştu.

İçini kaplayan mutluluk kulaklarında çınlıyor, Gerald'la birlikte durdukları birkaç metre kare dışında tüm dünyaya karşı sağır olmasına neden oluyordu.

"Senin karın olacağım," dedi, adam ayağa kalkıp onu kucağına alırken neredeyse şaşkınlık içindeydi. Tanrı onun üzerindeki gerçek karanlığı kaldırmıştı; doktorlara karşı hissettiği nefret eriyip gitmiş, içinde sevgi filizlenmişti. Bu sevinç düzeyinin yanında var olması mümkün değildi.

"Ve ben de senin kocan olacağım," dedi Gerald'ın sesi ve sonra dudakları onunkilerin üzerindeydi, sadece enfes bir an için.

"Dikkatli olun Doktor Anderson, henüz evli değilsiniz!" Katherine'in kahkaha sesleri artık daha yakındı ve ayak sesleri yükselince ayrıldılar.

"Bu senin ailen," diye mırıldandı Gerald, kolunu ona dolamış, onu yakınında tutuyordu. "Hepsi: Jonathan ve Elizabeth el ele tutuşmuşlar, Phoebe ve Aaron Sophia'yı omuzlarına almışlar, Abigail elinde ot dolu bir sepetle orada, Thomas ve Katherine de arkada."

Mariana gülümsedi. Daha sormadan, onun ne görmek öğrenmiş ve ona vermişti.

"Ve senin adına mutluyuz." Aaron'un sesi son derece neşeliydi ve Mariana onun sesinin geldiği yöne bakarak gülümsedi.

"Bu başka bir düğüne gideceğim anlamına mı geliyor?" Sophia'nın çınlayan sesi aileyi güldürdü ve Mariana da onlarla birlikte güldü.

"Sanırım öyle, ufaklık," dedi.

Abigail'in sesi kalabalığın arasından yükseldi: "Dikiş dikmem gerekecek," dedi. "Katherine, bana yardım edebilir misin?"

"Elbette! Bu sefer hangi nakış desenini istiyoruz - sen evlenene kadar yeni fikirlerimiz tükenecek Abigail!"

Mariana Abigail'in mahcup cevabını ve Jonathan'ın kız kardeşine nazikçe takılmasından duyduğu kahkahaları duyabiliyordu. Onların konuşmalarını o kadar yakından takip ediyordu ki neredeyse yanı başında cereyan eden çok daha önemli bir konuşmayı kaçıracaktı.

"Sen iyi bir adamsın Anderson," diyordu Thomas isteksizce, alçak bir sesle. "Bunu şimdi anlıyorum ve kırdıysam özür dilerim."

"Hiçbiri alınmadı," diye ölçülü bir yanıt geldi. "Ve her geçen yıl size değerimi kanıtlayacağımı umuyorum, Papaz Bryant."

Gerald'ın vücudunda hafif bir titreme oldu. Mariana bunu hissetti ve az önce nişanlısı ile ikiz kardeşi arasında bir el sıkışma gerçekleştiğini anladı. Bundan daha büyük bir mutluluk olabilir miydi? Herhangi bir şey onu neşenin daha yüksek alemlerine götürebilir miydi?

"Söylemeliyim ki, Doktor
Anderson - " "Gerald, lütfen."

Jonathan'ın sesi bu nezaket karşısında memnun olmuş gibiydi. "Gerald, o zaman. Gerald'ın gelip burada, Sweet Grove'da bizimle yaşamasına izin verdiğin için sana minnettarım Thomas - ve kaldığın için sana, Gerald!"

"Minnettar mı?" Mariana kaşlarını çatarak araya girdi. "Neden minnettar olasın ki Jonathan? Hayatında bir gün bile hasta olmadın!"

"Onu kendim için istememiştim."

Mariana yanaklarının kızardığını hissetti; elbette, nasıl unutacak kadar duygusuz olabilirdi? Elizabeth'i.

Katherine aceleyle, "Önemli değil," dedi ve Mariana onun da kendisiyle aynı endişeyi duyduğunu anlayabiliyordu. Odak noktasının Elizabeth'in kısırlığı olması doğru olmazdı. "Konuşmamız gereken şey duvağının ne kadar uzun olmasını istediğin, Mariana - "

"Hamileyim."

Mariana bir an için kimin konuğtuğunu tam olarak algılayamadı ve sonra Katherine bir sevinç çığlığı attı.

"Elizabeth? Sen - sen hamilesin!"

Bryant ailesi bir araya gelerek bağırdı, güldü ve bazıları iyi haber karşısında ağladı.

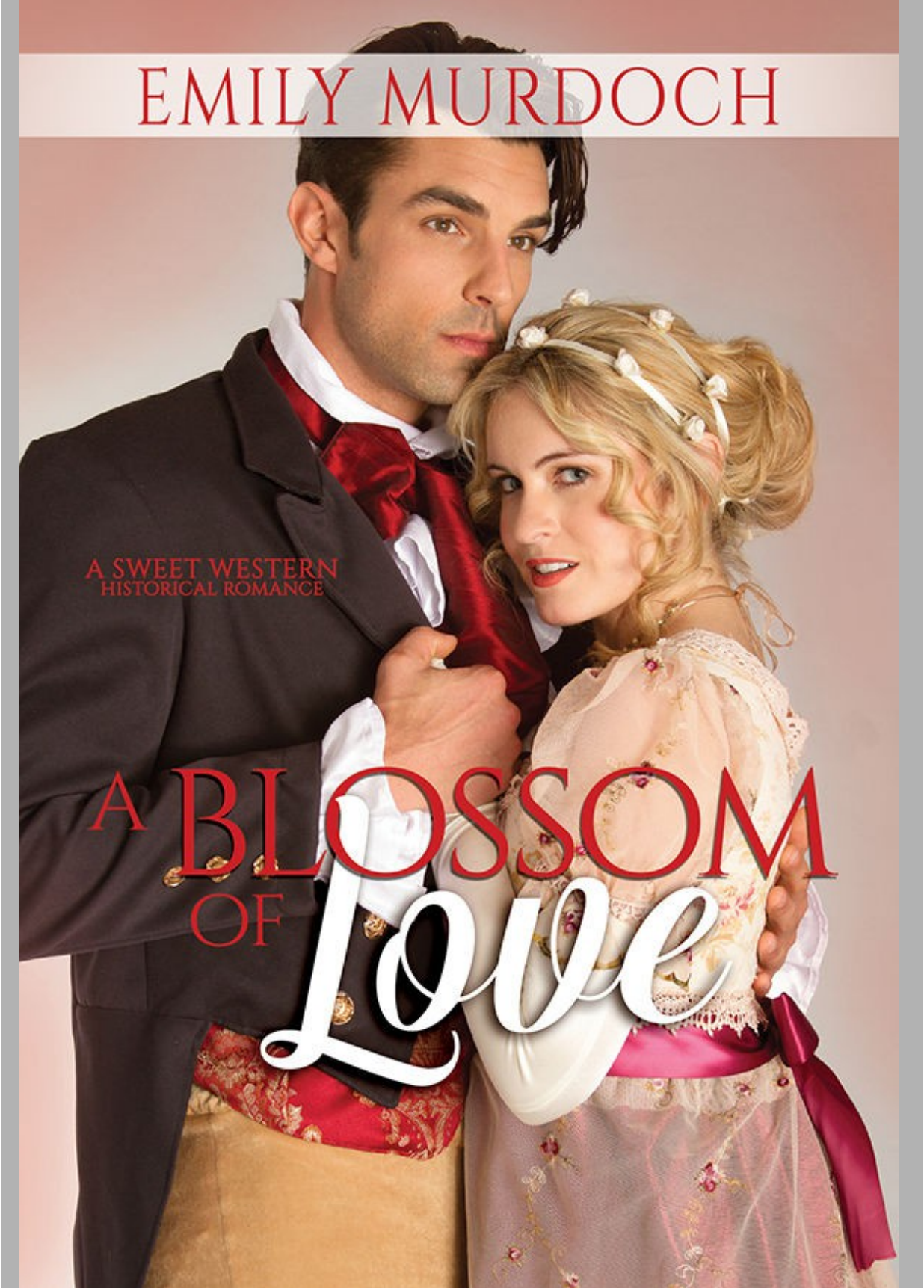
"Burada bir doktor olmasını istedim," diye bağırdı Jonathan, neredeyse mutluluktan çılgına dönmüştü, "çünkü bir cevap olduğunu biliyordum!"

Ve tüm bu neşe, heyecan ve karmaşa içinde Gerald bir an bile yanından ayrılmamıştı. Onu orada hissedebiliyor, keten gömleğinin içinde atan kalbini hissedebiliyor, onun kendisi için ne kadar güvenli ve güçlü olduğunu hissedebiliyordu.

Mariana ona bakmak için başını eğdi ve kendisine baktığından emin olmak için hafifçe dürttü. "Gerald, görünüşe göre Bryant ailesinden birden fazla kişinin derdine deva oldun."

"Sen, benim günlük ilacım, benimle olduğun sürece," diye cevap verdi Gerald sessizce. "O zaman gerçekten iyileşmiş olacağım."

Mariana gülümsedi ve adamın dudaklarının hafifçe onunkilere değdiğini hissettiğinde hayatının tamamlandığını anladı.

EMILY MURDOCH

A SWEET WESTERN
HISTORICAL ROMANCE

A BLOSSOM
OF
Love

Tom ve Lily'ye.
Kendi Laken Weston'ınız olmayabilir, ama işte size bayılacağınız edebi bir
versiyon!
Bize verdiğiniz sevgi ve dostluk için teşekkür ederiz.
Ve her zaman, Joshua.

AKKNOMLEDGMENTS

Bu Sweet Grove serisi sona erdi ama Melissa Storm olmasaydı asla başlayamazdı. Ne yazar ama! Ne kadın ama! Nasıl bir arkadaş!
Mary, Gordon ve Haydon bana sonsuz destek oldular ve annem ile büyükannemin bitki sevgisi olmasaydı, bu kitabın büyük bir kısmı var olamazdı. Gerçekte yeşil parmaklarım olmayabilir, ama umarım bu edebi versiyon da en az onun kadar tatlı bir kokuyla çiçek açar.
Kendi güzel zamanlarında çiçek açan her şeyin yaratıcısına: teşekkür .

"O uch!" Abigail ayak bileğine dolanan dikenli çalıya baktı. Elbisesinde boncuk boncuk kan lekeleri vardı ve canı yanıyordu. Diz çökerek hasırından bir şerit temiz pamuk çıkardı. sepetini -bitki bahçesine tıbbi malzeme götürmenin hiçbir zararı olmazdı- çiziliğin etrafına düzgünce bağladı.

"İşte," dedi kendi kendine, sarı bir tutam saçını kulaklarının arkasına iterek. "En çabuk görülen, en çabuk onarılan."

Tüm bahar gününü bitki bahçesinde geçirmeyi planlarken sabahın bu kadar erken saatinde yaralanmış olması şanssızlıktı. Sert rüzgâr, küçük toprak parçasının tatlı kokularını kamçılıyordu ve bütün hafta boyunca yağın yağmur, hevesli bahçıvanı içeride tutmuştu.

Ama bugün her şey değişmişti. Güneş çok sıcak olmasa da nihayet Teksas topraklarını aydınlatmaya başlamıştı ve Abigail kız kardeşi Mariana'ya telaşla bugün yürüyüşe çıkmayacaklarını açıklamıştı.

Bahçesinin ona ihtiyacı vardı.

İhtiyaç duyulmak güzeldi. Elbette Sweet Grove'da çok az kişiye ihtiyaç vardı. Dört kardeşinin hepsi evliydi, bazıları yıllardır evliydi ve iki baldızı da çocuk sahibiydi. Her zaman sessiz, her zaman fark edilmemeyi uman Bryant ailesinin en küçüğü için burası mükemmel bir küçük kasabaydı: sadece aile ve yakınlarla taşınan birkaç kişi daha: bir demirci, bir nalbant ve tepenin hemen yukarısındaki ailesi.

Abigail Bryant kendini tarif etmekte zorlansaydı, kızarıp bozarırdı ve bu da yeterli olurdu. Bahçesinde insanlardan daha mutluydu, bitkilerle konuşmaktan daha iyiydi.

"Bilge," diye mırıldandı kendi kendine. "Elizabeth adaçayı istedi."

Aileden her gün ne talep geleceği belli olmazdı ve Abigail kendi yaptığı patikada ilerlerken rezenelerin bir kısmının kurumaya başladığını fark etti. Mevsiminde hiçbir şeyin erken ölmesi iyi olmazdı.

"Günaydın, Abigail."

Kimin konuştuğunu görmek için şiddetle döndü ve çizilen ayak bileği acıyla haykırdı.

"Gerald," dedi rahatlayarak ve hafifçe eğildi. "Sensin."

Kız kardeşi Mariana'nın kocası kaşlarını kaldırarak ona gülümsedi. "Birini mi bekliyordun?"

Abigail garip bir şekilde güldü. "Hayır, hayır. Sadece beni korkuttun, hepsi bu."

Kızaracağını bildiği için kızardı. En ufak bir şeyde sürekli kızarmak sinir bozucuydu ama bunu kontrol etmek imkansızdı ve artık buna teşebbüs etmiyordu. Şaşıyor, utanıyor ya da mahcup oluyordu ve sanki sabırsızlıkla bekliyormuş gibi, koyu kırmızı renk yanaklarına geri dönüyordu.

"Bir iyilik istemek için geldim," dedi Gerald, bitki bahçesini sınırlayan küçük çitin üzerinden atlayıp elinde bir kâğıt parçasıyla ona doğru yürürken. "Tercih ettiğim ilaçlardan biri az önce bitti ve daha fazlasını yapmak için yeterli malzemem olduğunu sanmıyorum."

Abigail gülümsedi. "Faydalı olmaktan daha çok hoşuma giden bir şey yok, Gerald; listende ne var?"

İlk dört madde sıradan, sonraki ikisi biraz sıradışıydı ama Abigail'in arka tarafında biraz büyüme vardı. Ve sonra:

"Tatlı cicely," dedi Gerald yavaşça. "En azından sanırım sen böyle telaffuz ediyorsun."

"Tatlı cicely?" Abigail yavaşça tekrarladı. "Hiç duymadım - bir bakayım?"

Kayınbiraderi kâğıt parçasını uzattı ve o da karalamaya baktı. "Gerald, el yazın gerçekten berbat, biliyor musun?"

Gerald güldü. "Çabuk yazma alışkanlığı ediniyorsun ve Mariana'nın kontrol etmemesi yüzünden korkarım ki her şey mahvolmaya başladı."

Abigail hafifçe kızardı ama bu kez utançtan ziyade zevkten. Gerald'ın böyle şeylere güldüğünü görmek ruhuna iyi geliyordu. Kız kardeşi Mariana'nın körlüğü çoğu erkeğin onunla konuşmasını bile engellerdi.

"Üzgünüm Gerald, onu bilmiyorum," dedi üzüntüyle. "Doğrusu, adını hiç duymadım. Benim kitaplarımda da böyle bir bitki yok ve bu çok önemli, öyle değil mi?"

Gerald, "O olmadan ilaç ballı su da olabilir," dedi ve omuzları çöktü. "Önemli değil Abigail, bunun zor bir ihtimal olduğunu düşünmüştüm ama sormak zorundaydım."

"Tatlı cicely," diye Abigail yavaşça, dilini bu alışılmadık kelimeye alıştırmaya çalışarak. "El Seco'da bile kimsenin olabileceğini sanmıyorum ama denemeye değer."

"Yaptım."

Abigail sıçradı. Bu bir erkek sesiydi - ve tanımadığı bir sestti. Uzun boylu, karanlık bir figür bir ağacın arkasında pusuya yatmıştı ve Abigail o an ot kesme bıçağını biraz fazla sert bir şekilde kavradı.

Laken Weston uzun ve geniş bir ağaç tarafından saklanmıştı. Saklandığından değil; hayır efendim! Gizlenecek ve saklanacak bir adam değildi - ama ailenin en büyüğü Jonathan ile işini tamamladıktan sonra

Bryant ailesi ve doğruyu söylemek gerekirse, muhtemelen bu meyve bahçesine en çok aşık olan kişi, bir ses duyduğunda sokakta ilerliyordu.

Müzik gibiydi, diye düşündü. Melodik bir şey vardı, nazik ve hafif bir şey. Rüzgârda bir ip gibi asılı kaldı ve onu olduğu yerde durdurdu.

Bu tanıdığı bir ses değildi. Bryant'lardan hiçbiri bu kadar yumuşak konuşmazdı. Boynunu uzatan Laken, uzun boylu, esmer bir adamın bir kadınla konuştuğunu ve elinde tıbbi bir çantaya benzeyen bir şey tuttuğunu gördü.

O kadın Abigail Bryant'tı.

Laken neredeyse yüksek sesle gülecekti. Abigail Bryant, ama onu hatırladığı gibi değil. Tanrım, Sweet Grove'a en son beş yıl önce gelmişti - bir kumarbazı bağımlılığına geri döndürdüğü o tuhaf anı saymazsak, ama Laken o anıyı bir kenara bırakmıştı -.

Beş yıl önce Abigail on altı yaşındaydı; sadece bir çocuktı, buraya bir yabancının geleceğini düşününce sinirden yüzü kızaran biriydi.

Artık bir çocuk değildi. Abigail bir yirmi yaşlarında olmalıydı ve hâlâ ufak tefek bir kadın olmasına rağmen o bir kadındı. Saçları düzgünce toplanmıştı ve konuşuyordu - emin olmak için tereddüt ediyordu - ama yabancıyla konuşuyordu.

Onun konuştuğunu daha önce hiç duymamıştı. İnanamayacağı kadar meraklı olan Laken, doğal bir saklanma noktası olan ağacın arkasında oyalandı ve dinledi.

". . hiç duymadım," diyordu, gözleri kısık ve sesi endişeliydi. "Benim kitaplarımda da böyle bir bitki yok ve bu çok önemli, öyle mi?"

"O olmadan ilaç ballı su da olabilir," dedi adam ve hayal kırıklığı omuzlarından okunuyordu. "Önemli değil Abigail, bunun zor bir ihtimal olduğunu düşünmüştüm ama sormak zorundaydım."

"Tatlı cicely," diye tekrarladı Abigail. "El Seco'da bile kimsenin duyduğunu sanmıyorum ama denemeye değer."

"Yaptım."

İkisi de etrafına bakındı ve Laken bir anlığına bu sözleri kimin söylediğini görmek için neredeyse o da bakacaktı. Sonra kendi dudaklarının da kıpırdadığını fark etti.

Güldü ve öne doğru yürüdü. "Buldum, Bayan Bryant. Nadir bulunan bir bitki, bunu inkar etmeyeceğim, ama tohumları olanlar var ve onları size satmaktan mutluluk duyarım."

Abigail, onun yapacağını bildiği gibi, şimdi öfkeyle kızarıyordu ve onun beklenmedik varlığı onu şaşkına çevirmiş gibiydi.

"Günaydın," dedi adam. "Ben Doktor Gerald Anderson, siz kimsiniz?"

"Ah, siz Mariana'nın kocasısınız - hoş geldiniz!" Laken neşeyle sırttı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum efendim, çünkü hakkınızda Jonathan'dan çok şey duydum. Yaşlı Bayan Jonathan'ı hamile bırakmayı nasıl başardınız?"

Abigail onun sözleri karşısında daha da kızardı ve Laken onun kaba tavrının doktorun hoşuna gitmediğini görebiliyordu. Bu Bryant ailesinin pek çoğunun takdir ettiği bir durum değildi, yine de Laken bundan hiçbir zaman alınmamıştı. O neyse oydu. Bundan utanmayacaktı.

"Özel bir mesele," dedi Doktor Anderson, "tahmin edebileceğiniz gibi hassas bir mesele. Ayrıntı vermediğim için beni bağışlayın."

"Ciddi misin?"

Bu dört kelime usulca geldi ve Laken küçük Abigail Bryant'ın konuştuğunu duyunca bir kez daha hayret etti.

"Biliyor musunuz, bunca yıldan sonra - ne, on yıl mı? - Tatlı Koru'da seyahat ettikten sonra nihayet konuştuğunuzu duymak!" Laken ona sırtıttı ve karşılığında ateşli bir kızarıklıktan başka bir şey almadı.

"Peki ya siz, efendim?" Doktorun ses tonu açıldı ama Laken bundan korkmadı.

"Laken. Laken Weston." İkisine de sırtıttı ve Abigail'in onun bakışlarına karşılık veremediğini ilgiyle gördü. "Ben gezgin bir tüccarım efendim, bazıları tamircilik der ama ben maceraperest olmayı tercih ederim. Sweet Grove'dan yılda neredeyse iki kez geçiyorum."

"Gerçekten de öyle," dedi Doktor Anderson sert bir ifadeyle. "Sizinle tanışmak bir zevk. İyi günler, efendim."

Reddedildiği çok açıldı ve Laken konuşmada ilk kez kendini biraz ters düşmüş hissetti. Bryant'lar artık ona alışmışlardı; Elizabeth'i mutfakta korkuttuğu zaman bile unutulmuştu ve eğer Phoebe şimdi kocasını neredeyse mahvettiği için onu affedebilseydi ...

"Ben - ben ciddiyim," dedi ve ses tonunun sözlerini yansıttığını görünce şaşırdı. "Sweet cicely'yi tanıyorum ve eğer ihtiyacın olursa sana biraz tohum satabilecek durumdayım."

"Ama biliyoruz," dedi Abigail hızla ve kendi utancını unuttuğu için yanaklarındaki renk solmaya başladı. "Diş ağrısı bitkisini, epazotu ve perillayı biliyor musun?"

Laken çabucak düşündü. "Sonuncusu hariç hepsi Bayan Bryant."

Belki de burada biraz kibarlık fena olmazdı. Bu bir sohbetten ziyade bir satışa benziyordu ve doktorun bile kulakları dikilmişti.

"Ve onlar için tohumlarınız var mı?" İnanılmaz derecede keskin gözlerle Laken'e baktı.

Laken başını salladı. "Yine de sizi uyarıyorum Bayan Bryant, onları yetiştirmek çok zor ve kurak yaz boyunca onları hayatta tutamayabilirsiniz."

Ve sonra Abigail, Laken'in asla tahmin edemeyeceği bir şey yaptı. Gülümsedi.

"Nazik uyarınız için teşekkür ederim Bay Weston, ama bahçede oldukça ." Hatta hafifçe güldü. "Adını bilmesem bile hayatta tutamayacağım çok az şey vardır!"

Laken'in çenesi açıldı. Büyüleyiciydi; tüm bilinç ondan uzaklaştığında, neşe saçıyordu. Onun gibi başka kimse yoktu. Bu farklı bir şeydi - benzersiz bir şey.

". . . dolar?"

Tanrım, diye düşündü Laken. Abigail Bryant. Bunu kim tahmin edebilirdi ki? Bir çocuk olarak büyük bir güzelliği yoktu, bir zeka dehası da yoktu, ama orada bir şey vardı. Neydi o?

"Bay Weston, beni duyabiliyor musunuz?"

Laken gözlerini kırptırdı. Abigail şimdi elini yüzünün önünde sallıyor ve kıkırdıyordu. Doktor Anderson'ın yüzünde bile eğlenmiş bir ifade vardı.

Abigail kararsız bir ifadeyle, "Biraz durakladın," dedi. "Kendini iyi hissediyor musun?"

"Tıbbi müdahaleye ihtiyacınız olursa sizi muayene etmekten mutluluk duyarım." Doktor Anderson bir adım öne çıktı ama Laken artık konsantre olmuştu ve bir adım geri çekildi.

"Teşekkür ederim efendim, gayet iyiyim ve muayeneye ihtiyacım yok," dedi aceleyle. "Özür dilerim Bayan Bryant, aklım başka yerdeydi. Arsa için on dolar mı diyordunuz?"

Doktor Anderson homurdandı.

"On dolar!" Abigail'in sesi öfkeli geliyordu ve öyle de olabilirdi. Laken tekliflerini her zaman gülünç derecede yüksek tutardı; bu konuda ünlüydü. "Elbette bu tohumlar değil - hayır, Bay Weston, bitki başına bir doların fazlasıyla yeterli olduğunu düşünüyorum."

Laken gözlerinin sahte bir dehşetle açılmasına izin verdi. "Bir dolar - ot başına bir dolar vererek beni soyacak mısınız? Bazılarımız geçimini sağlamak zorunda Bayan Bryant, mallarımı öylece veremem!"

Ve şimdi, sessizlik. Laken satış sanatında ustalaşmıştı ve gerekli tüm adımları biliyordu. Gülünç derecede yüksek bir fiyat belirtmiş, müşteri bundan çekinmiş ve daha düşük bir fiyat istemiş, o da bunu alaya almıştı.

Şimdi sessizlik. Bu kısım gerçekten de bir sanattı. Uzun süre oyalanamazdınız, yoksa müşteri ilgisini kaybeder ve takas için daha fazla kapasite olmadığına inanırdı. Çok erken keserseniz, müşteri üstünlüğü ele geçirirdi. Hayır, ya daha iyi bir teklifle ya da ürünü kaybedecekleri endişesiyle onları kendi başlarına bozmaya zorlamalısınız.

Abigail Bryant ikisini de yaptı. "Şey, bitkilerin önemli olduğunu biliyorum ve onlara yaklaşp sonra da parmaklarımın arasından kayıp gitmelerini istemem.

Belki bir anlaşmaya varabiliriz?"

Laken gülümsedi. Gerçekten de çok kolaydı; kısa sürede yola koyulabilirdi ve cebinde konuşma zahmeti için fazladan birkaç dolar olacaktı. Sabaha San Marcos'a doğru yola çıkabilirdi.

"Elbette Bayan Bryant, bir anlaşmaya varmaktan mutluluk duyarım!" Laken, sanki satışı kaybetmekten endişe ediyormuş gibi sesine bir parça rahatlama sızmasına izin verdi ve Abigail'in yanaklarında zaferle parlayan kızarıklığı gördü.

Kazandığına inanıyordu. Elbette ; her müşteri inanırdı. Anahtar buydu.

"Çok az paramız var," diyordu ki Laken'in aklına ilk gelen, belki de bu mücadeleyi sandığı kadar iyi kazanamadığı oldu. "Ama bolca var; Aaron ve Jonathan geçen hafta iki ev daha bitirdiler ve şu anda boşlar."

Laken, Abigail'in ne söyleyeceğini çok geç fark etti.

"Yaz boyunca bizimle kal," dedi parlak bir sesle. "Yemek ve ihtiyacın olan her şeyi sağlayacağız. Burada kalıp dış ağrısı bitkisini ve tatlı cicely'yi yetiştirmeme yardım edeceksin - bir uzmana ihtiyaçları olduğunu kendin söyledin."

"Ama - ama, Bayan Bryant, ben -" demek istemedim.

"Ve yaz bittiğinde, yetişen otların yarısını satmak için alabilirsin." Abigail sinsice ona bakarak sözlerini tamamladı. "Nadir olduklarını söylemiştin. Tam gelişmiş halleri size borçlu olacağımız birkaç dolara değmez mi?"

Laken tereddüt etti. Bir yandan, teklif nefret ettiği her şeydi: tek bir yerde kalmak, her sabah aynı yatakta, aynı insanlarla uyanmak. Açık yolları seviyordu, bir ön kapının kapanmasını değil.

Yine de haklıydı ve bunu biliyordu. Bu otlar tamamen yetiştiğinde küçük bir servet değerinde olacaktı; kimse onları yetiştirme zahmetine girmemişti ve o da nasıl yetiştireceğini biliyordu. Tek yapması gereken - ne kadar süre? Dört ay mı? Şimdi Mart ayıydı ve büyüme mevsimi -

"Bekliyorum."

Laken irkildi ve Abigail'e baktı. Böyle bir cümle ondan mı çıkmıştı? Öyle olmalıydı; söylediği sözlerin cüretkârlığı karşısında öfkeyle kızarıyordu ama söylemişti.

Abigail Bryant. Ne gizemli birisin sen, diye düşündü Laken. Neredeyse değerd.

Yutkundu ve bir karar verdi. "Anlaştık Bayan Bryant; tohumları ben sağlayacağım ve onlara nasıl bakacağınızı göstereceğim. Siz de bana yatak, yemek ve büyüdüklerinde otların yarısını vereceksiniz."

"Başkent," dedi Doktor Anderson ve Laken yerinden sıçradı. Adamın hâlâ orada olduğunu zar zor fark etmişti. "Abigail, seni bu akşam yemeğe bekliyorum; Mariana yürüyüşünü kaçırdı. Günaydın Bay Weston."

Uzun boylu adam uzaklaştı ve Laken onun gidişini izledi. Anderson, Anderson ... bu isimde hatırlayamadığı bir şey vardı. Doktor Anderson hakkında bir skandal yaşanmamış mıydı?

"O zaman biz ortağız." Abigail'in yumuşak sesi bitki bahçesinde çınladı ve Laken dönüp ona baktı. Çok nazikti ama yine de yüzeyin altında bir şeyler vardı: bir acı ya da bastırıldığı bir çelik. Bir elini uzattı.

Laken onun elini sıkmaya giderken gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Başarabildiği tek kelime "Ortaklar," oldu. Kızın bakışları onunkileri demir gibi kavradı.

"Ve otlar hazır olmadan ayrılmayı aklınızdan bile geçirmeyin."

Kadının ifadesindeki parıltı karşısında ağzı bir kez daha açık kaldı. Elleri birbirinden ayrılırken "Ben senin tutsağın mıyım?" diye şaka yaptı.

Abigail Bryant hasır bir sepet aldı ve eve dönerken ona parlak bir gülümseme gönderdi. "Belki de."

Abigail ayağını yere vurdu ve yüksek sesle iç çekmemeye çalıştı - etrafta onu duyacak kimse yoktu.

Sorun da tam olarak buydu.

Sweet Grove'da tüm saatler 10'u çalmış, pencereler serin bahar havasının evleri canlandırması için açılmıştı ve Laken Weston geç kalmıştı.

Geç kalmaktan da beterdi. Ortalarda yoktu ve Abigail kısa bir süre önce oradan geçen kardeşi Aaron'a küçük kasabalarına yeni gelen kişiyi görüp görmediğini sorduğunda, ona verebileceği tek cevap o sabah Sweet Grove'dan ayrılan yalnız bir figürün görüldüğü olmuştu. Bunu bilmeliydi. Bryant kabilesinin en küçüğü ve en çok göz ardı edileni olabilirdi - ki bu onun hoşuna gidiyordu - ama bu şu anlama gelmiyordu

O aptaldı. İçgüdülerini dinlemeliydi.

Laken Weston ne zaman sözüne güvenilebilecek bir adam olmuştu ki?

"Nerede o?" diye mırıldandı nefesinin altında. Sol elinde

Hasır sepet, bahçe eldivenleri, biraz sicim, az miktarda tel ve bir önceki akşam üzerine yeni bitkilerin isimlerini özenle yazdığı birkaç tahta kazık.

O kadar heyecanla uyumuş, o kadar sevinçle muslin elbisesini giymişti ki, şimdi kendini aptal gibi hissediyordu.

"Sen misin Abigail?" Net bir ses duyuldu ve Abigail, kız kardeşi Mariana'nın avuçlarını alçak çitlere dayadığını görünce biraz rahatladı.

"Evet," dedi sessizce. "Laken Weston'ı bekliyorum."

Mariana görmeyen gözlerinin üzerinden bir kaşını kaldırdı. "Weston mı? Bir süre daha bekleyebilirsin kızım; buraya yılda en fazla iki kez gelir ve dün Jonathan'la birlikteydi."

Abigail bir başka sinirli sesi daha bastırdı. Sorun çıkarmak istemiyordu, zorluk çıkarmamalıydı. "Biliyorum," dedi alçak sesle. "Bir süreliğine kalmayı kabul etmişti, bana bazı tohumlar konusunda yardım etmek için."

Hasır sepetindeki küçük keten bohçalara baktı. Bunu kendi başına çözmesi için onu öylece bırakacak mıydı? Belki de dün herhangi bir resmi anlaşma yapmadan onu uğurlamak için acele etmemeliydi. "Tohumlar mı?"

Mariana'nın kafası karışmış gibiydi. "Laken Weston ne biliyor ki? tohumlar hakkında?"

"Bana yardım edebileceğini söyledi." "Ve sen de ona inandın."

Abigail kızardı. Mariana'nın sözleri bir soru değildi; saf ve basit bir ifadeydi ve kendi aptallığına işaret etmeyi amaçlıyordu.

"Ona güveniyorum," dedi, tam olarak neden güvendiğinden emin değildi ve Mariana'nın kendisine sormayacağını umuyordu. "Eminim o zamanla gelecektir."

Eski Mariana - evlenmeden önce tanıdığı kız kardeşi - gülerdi. Acı ve sert olurdu ve Abigail bundan çok etkilenirdi.

Ama bu yeni bir Mariana'ydı, daha mutlu bir Mariana, her gün Doktor Gerald Anderson'la tanıştığı ana kadarki tüm hayatından daha fazla keyif alıyordu. "Sen iyi bir karakter yargıcısın Abigail," dedi yavaşça. "Eminim gelecektir."

Abigail kız kardeşinin sokakta yavaşça yürümesini izledi ve her zaman yaptığı gibi, kör kız kardeşinin görme yetisi olmadan dünyayı nasıl idare edebildiğine hayret etti.

Birkaç kapı ötede, Jonathan ve Elizabeth'in evindeki bir saat yarım saati çalışıyordu. Saat on buçuktu ve Laken Weston hâlâ gelmemişti.

Öfke, bir ısırgan otunun sokması gibi içini yakıp kavuruyordu - ama onu bastırmak için hızlı davrandı. Sinirlenemezdi. Sessiz kalmak zorundaydı. Öfkelenmesi gerekenler başkalarıydı: Mariana, Aaron ya da ... ya da babası gibi gerçek acıları olan insanlar.

"İşte buradasın! Seni kaçırmadığımı umuyordum."

Cesur ve küstah bir ses sabahın sessizliğinde çınladı ve Abigail irkildi.

Laken Weston, görünüşe göre dünyayı umursamadan ona doğru yürüyordu, yüzünde hem geniş hem de kayıtsız bir gülümseme vardı.

"Sen!" Bağırarak istememişti ama kelime bir kurşun gibi fırladı ve adam sanki bir silahtan ateş etmiş gibi eğildi. "Sonunda ortaya çıkmaya karar verdin demek?"

Onun yanına ulaştı ve moralini düzeltmek için olduğu belli olan bir sırtış daha attı. "Merak etme küçük kadın, artık buradayım."

Abigail daha da kızardı ve bunun için kendinden nefret etti. "Ben küçük değilim - bana öyle deme."

Yine de onun kendisinden çok daha uzun olduğunu inkâr etmek zordu. Başını kaldırdığında neşe ve sevinçten başka bir şey göremedi ve gücünün ötesinde sinirlendi.

"Burada bir buçuk saatten fazla beklediğimin farkında mısınız - başka şeyler yaparak geçirebileceğim bir zaman!"

Laken ona baktı. "Neden kızgınsın?"

"Çünkü - çünkü ..." Abigail, neden yapmadığını anlamakta güçlük çekerek kekeleydi. "Çünkü bu iğrenç bir kabalık, işte bu ! Çünkü ben *seni* bekliyordum ve sen şehri terk etmeye mi karar verdin?"

"Sweet Grove'dan ayrılmam yasak mı?" Laken ona bakarken gözlerini kısmıştı.

Abigail daha önce hiç bu kadar bağırarak ve ayaklarını yere vurmaya istememişti ama ailesi onu fazlasıyla çocuk olarak görüyordu.

Uzun ve derin bir nefes aldı ve hasır sepetini daha sıkı tuttu. "Hayır," dedi sertçe. "Ama randevumuzu kaçırmamak için terbiyenizin buna engel olacağını düşünmüştüm."

Laken gülmek mi yoksa kendini açıklamak mı gerektiğini bilemedi. "Randevu mu? Bayan Bryant, bu bitkiler konusunda size yardım etmeyi kabul ettim, başka bir şey değil."

"Ama Bay Weston," dedi Abigail, hayatında hiç kimseyi görmediği kadar ciddi bir sesle, "daha dün bana saat dokuzda burada buluşacağımızı söylemişsiniz."

Kız ona araştıran gözlerle bakarken, bunun onu büyük bir yanlışlık yaptığına ikna etmeye yetmesi gerekiyordu, ama adam bunu yapmadı.

takip et.

"Ve?"

"Laken Weston, saatin kaç olduğunu biliyor musun?" Abigail sakince sordu. Omuz silktili. "On mu? On bir mi?"

Bu doğru bir yanıt değildi.

"Bilmiyorsun bile, dahası umurunda bile değil!" Abigail homurdandı.

Şimdi kendini tutamıyordu. Gülerek, "Ama Bayan Bryant, hayatımda hiçbir zaman özel bir yerde olmam gerekmedi ki!" dedi.

Bu, sıçramasını durdurmak için yeterliydi ve o zaman bir yanağındaki kir lekesini fark etti. Eğer bir saatten fazladır burada bekliyorsa, bahçesinde çalışmaya erken başlamış olmalıydı.

"Hayatında mı?" dedi zayıf bir sesle.

Laken başını salladı. "Güneş benim saatimdir; o doğmuşsa ben de doğmuşumdur, o batmışsa ben de batmışımdır. Yol önünüzdeyken ve randevular başkaları tarafından verilmiş bir şeyken saatin ne önemi var?"

Abigail bir süre ona baktı. "Çok tuhaf bir hayat sürüyorsun," dedi sonunda.

Gülümsedi. "Ve bu benim için tek seçenek; ben gezgin bir adamım, kök salmak gibi bir niyetim yok. Size karşı tamamen dürüst olmam gerekirse, Bayan Bryant, kendime ihtiyaç duyulduğunu ve istendiğimi görmek beni şaşırtıyor."

Sözleri, geleceğini bildiği bir tepkiye neden oldu: yanaklarının ortasından başlayıp dışarı doğru çiçek açan derin ve koyu bir kızarıklık.

"Aranıyor - hayır, efendim, gerekiyor," dedi aceleyle. "Bana göstermeniz gerekiyor - bana göstereceğinize söz vermiştiniz - şifalı bitkileri, ne yeteneğim ne de bilgim var - "

"Bu konuşmayı toprağa götürelim." Laken kendi sözleri karşısında gözlerini kırıştırdı. Biraz tuhaftılar ama hissettiklerini mükemmel bir şekilde ifade ediyorlardı.

Abigail yine ona bakıyordu. "Ne dedin sen?"

Laken doğal bir şekilde gülümsemeye çalışarak, "Küçük bitki bahçeniz uzun zamandır dikkatimi çekiyor. Bu tohumları ekecek bir yer bulalım, ben de sana onlardan bahsedeyim."

Abigail bir an için tartışmaya devam edecekmiş gibi göründü. Alnı hâlâ büzülmüştü ve hasır sepetin etrafında kenetlenmiş parmaklarının beyazlaştığını görebiliyordu.

Ve sonra rahatladı. "Ne kadar erken olursa o kadar iyi olur sanırım."

Laken onu alçak çitin üzerinden takip etti ve neredeyse başıboş dolaşan bir çalıya takılıyordu.

"Böğürtlenlere dikkat et," diye cevap verdi Abigail başını çevirmeden. "Ayak bileklerine takılmaya bayılır."

"Sanki bitkilerin duyguları varmış gibi konuşuyorsun!" Laken kıkırdayarak söyledi, ama ona bakmak için döner dönmez durdu.

"Öyle değil mi?" Abigail sarı saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırarak ciddiyetle konuştu. "Bana öyle geliyor ki her bitkinin kendine has bir kişiliği var: Bazıları kuruyu sever, bazıları nemi. Bazıları bakım ve ilgi görmek isterken, bazıları da yalnız bırakıldıklarında daha iyi gelişiyor."

Bahçenin ortasına yakın ahşap bir banka Laken kendini, "İnsana benziyorlar," derken buldu.

Abigail kısa bir süre sırtıttı ve Abigail gülümsemesinin parlaklığı karşısında hayrete düştü. Ve sonra gülümseme kayboldu. "Evet, öyle. Belki de bu yüzden bahçıvanlığı seviyorum; insanlar, ama tüm sorunlar olmadan."

Laken, hasır sepetinden gerekli eşyaları çıkarmaya başlarken ona baktı. Bu kız - bir kızıdan da öte, artık bir kadındı. En tuhaf şeylerle ortaya çıkıyordu ve yine de bunlar tamamen doğrudu.

". . yoksa gölgeyi mi tercih ediyor?" Abigail merakla ona bakıyordu ve Laken kendini konuşmaya zorlamak için hızla gözlerini kırıştırdı.

"Tatlı cicely," diye tekrarladı, onun konsantrasyon eksikliği karşısında yine kaşlarını çatarak. "Güneş mi gölge mi?"

Laken yutkundu ve görevlerine odaklandı. "Gün boyunca biraz gölge ile güneş. Bunları sonbaharda ekmeliydik ama bu tohumlar kışın soğuğuna maruz kaldı, bu yüzden iyi filizlenmeleri gerekir."

Abigail ondan uzaklaşıp arsanın etrafına baktı, Tatlı cicely tohumları için mükemmel bir yer arıyordu ve Laken kendini, yakında ona bakmak için geri döneceğini umarken buldu.

"Orada mı?" Abigail arka tarafa yakın bir toprak parçasını işaret etti.

Laken başını salladı. "Çok küçük - bu bitkilerin aralıklı olması gerekecek; çok kalabalık olurlarsa ölürler."

"Tanıdığım birine benziyor."

Kelimeler neredeyse duyulmadan söylenmişti, yüksek sesle değil de bir düşünce nefesi gibiydi ve Laken ona baktı. Söylediğinden daha fazlasını görmüştü o zaman.

Laken aceleyle, "Tatlı cicely mükemmel bir şifalı bitkidir," dedi, sessizliği beceriksizce doldurmaya çalışarak. "Sindirim sistemine iyi gelir ve vücuttaki asitliği giderir."

"Peki ya yemek pişirmekten?" Abigail bahçede başka bir yer ararken sordu. "İşte!"

Laken başını salladı. "İyi bir pozisyon - ve evet, yemek pişirmede kullanılıyor. Neden?" Abigail cevap vermeden önce oturduğu yerden kalktı ve tatlı keten bohçasıyla malasını çıkardı. "Elizabeth ve Katherine - bilirsin, Jonathan ve Thomas'ın eşleri mi? İkisi de hamile ve yemeklerindeki asit oranını azaltacak her şey memnuniyetle kabul edilecektir."

"İki kız kardeş, iki erkek kardeşle evli, şimdi ikisi de çocuklu mu?" Laken güldü. "Şansı nedir ki?"

"Ben yüksek derdim, sen demez miydin?" Abigail ekim yapacakları yeri incelerken açıkça düşünmeden konuşmuştu ve sözlerinin farkındalığı ona ulaştığında bir kez daha kızardı. "Yani... Ben tesadüflere inanmam."

"musun?"

Başını salladı ve göz kamaştırıcı sarı saçlarından uzun bir tutam bir iğneden düştü. "Hayır," diye basitçe cevap verdi. Yüzünde Laken'in okuyamadığı tuhaf bir ifade vardı. "Bu akşam ne yapıyorsunuz Bay Weston?"

Laken omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok - yolda olan bir adam nadiren plan yapar ve benim kırmam gereken uzun yıllara dayanan alışkanlıklarım var."

Bir kez daha, Abigail'in yüzündeki o tuhaf ifade, sanki bir tür içsel mücadeleyle savaşıyormuş gibiydi. Ve sonra konuştu. "Bu akşam bizimle yemek yemek ister misiniz?"

"A "Güvenli olduğundan emin misin?" Abigail ocaktaki tencereyi karıştırırken Elizabeth'in endişeli yüzü buruştu. "Tatlı - Tatlı'yı hiç duymadım..."

Abigail ağırbaşlı bir tavırla, "Cicely," dedi. "Üzülme Elizabeth, kesinlikle emin olmasam bunu yapmazdım."

Elizabeth'in ellerini açık mavi elbisesinin altındaki büyük yumrunun üzerinde koruyucu bir şekilde kavuşturduğunu görmek için aşağıya baktı ve gülümsedi. Özlenen bir çocuk, neredeyse dünyayı selamlamaya hazırdı. Elizabeth ve Jonathan kadar uzun süre beklediğinizde, dua ettiğinizde, umut ettiğinizde ve bir çocuk için umutsuzluğa kapıldığınızda, en sevdiğiniz güveç tarifinin içine atılan garip bir bitkiden doğal olarak şüphelenirdiniz.

"Bu tatlı bitki şeyini nereden buldun?" Jonathan mutfığa girip içine çiçek koymak için bir vazo ararken sordu.

Abigail tereddüt etti ve hissetmemesi gereken suçluluk duygusu boşluğa doğru yüzdü. Kötü hissetmemeliydi; Laken'e güveniyordu. Ona otlarla ilgili niyetini söylemişti ve cebinden çıkardığı bir miktar kurutulmuş ot vardı. Denemekten zarar gelmezdi.

"Laken Weston," dedi sonunda küçük bir sesle. "Gerald'ın ilaçları için bitki bahçesinde biraz yetiştiriyorum ve Bay Weston - "

"Laken?" Ön kapı çalındığında Jonathan'ın sesi keskindi. "Laken Weston'dan bir bitki aldın ve onu benim güvecime mi koydun?"

Elizabeth gözlerini devirdi ve Abigail gülümsemesini gizledi. Kardeşinin karısı tarafından alaya alındığını görmek hoşuna giderdi ve Elizabeth onu asla hayal kırıklığına uğratmazdı.

"Bizi yakaladınız!" dedi sahte bir korkuyla, ellerini havaya kaldırarak. "Şerifi çağırın! Uzun zamandır kocamı zehirleme planım boşa çıktı - vay halime!"

Abigail kıkırdadı ve kapı aralığından daha yüksek sesli bir kıkırdama geldi.

"Kocaları zehirlemek de neyin nesi? Beni de alın!" Orada neredeyse Elizabeth'in yansıması olan bir kadın duruyordu, ama tam olarak değil ve her an doğum yapacakmış gibi görünüyordu.

Abigail hafifçe gülümsedi ve yemek pişirmeye geri döndü. İki erkek kardeşle evlenmiş iki kız kardeş görmeye alışması birkaç yılını daha alacaktı ama Katherine ve Elizabeth'i birlikte gören hiç kimse birbirlerine benzediklerini inkâr edemezdi.

Thomas geniş bir gülümsemeyle, "Güzel kokan bir şey var," dedi ve karısını mutfığa kadar takip etti. "Ne kokuyor?"

Abigail kısık bir sesle, "Yahni," dedi. "Ve gerçekten, gayet iyi idare edebilirim - neden hepiniz yemek odasına geçmiyorsunuz, ben de birazdan getiririm."

Elizabeth bir kez daha güveç tenceresine bakarken, "Pekâlâ," dedi. "Eğer eminsen..."

Katherine odanın öbür ucuna doğru yürüdü ve kız kardeşinin elinden tuttu. "Elizabeth, çok fazla endişeleniyorsun. Gel, ayaklarımızı uzatıp biraz zaman geçirmek ikimize de iyi gelecek - her şey kontrolün altında mı Abigail?"

Başını salladı. Mutfığın tekrar boş olması için her şeyi yapardı.

"Teşekkür ederim, Abigail." Thomas karısına kendisini takip etmesini işaret ederken ona gülümsedi. "Bir şeye ihtiyacınız olursa bağırın!"

Etrafında dolanan Katherine'e kolunu uzattı. "Yardıma ihtiyacım yok genç adam, henüz yürüyebilecek durumdayım!"

Evin içinde ilerlerken nazik şakalaşmalar devam etti ve ancak mutfak kapısı arkalarından kapandığında Abigail'in omuzları çöktü.

Tek başına. Tam da hoşuna giden bir durumdu bu; Sweet Grove'un kendi küçük kasabasına dönüşmeye başladığı şu günlerde bu lüksün tadını çıkarmak giderek zorlaşıyordu. Daha dün Aaron'ın bahsettiği, buraya taşınmak isteyen bir aileyle ilgili bir mektup bile vardı.

Çok geçmeden tamamen yabancılarla dolacaktı. Abigail sobanın sıcaklığına rağmen titredi. Yabancılarla arası pek iyi değildi.

Bir kahkaha tufanı evin içinde yankılandı ve Katherine kendine rağmen gülümsedi. Katherine gerçekten de neşeli bir kadındı. Thomas'la olan ilişkisini kıskanmamak elde değildi, diye düşündü Abigail.

ağır tavayı ocaktan alıp masaya koydu ve masanın korunduğundan emin oldu. Ve Jonathan ve Elizabeth. Ve Aaron ve Phoebe. Ve Mariana ve Gerald, bu konuda!

Abigail kendi kendine gülümsedi. En genç olmanın avantajları vardı elbette, ama bir çarkın dokuzuncu dişlisi olarak, ortağı olmayan tek kişi olarak bırakılmak oldukça garipti.

"Merhaba, ortak."

Abigail elindeki altı çatal bıçak takımını yere düşürerek başladı, takırtı ve çınlama sesleri odada silah sesi gibi yankılandı.

Laken Weston kapı çerçevesinden sırtarak, "Dikkatli ol Abigail," dedi. "Dikkatli olmazsan kendini gerçekten yaralayabilirsin."

Koyu sıcak kırmızı tüm yüzünü kaplamıştı ve yüzünü gizlemek amacıyla çatal ve bıçakları almak için yere düştü.

Tam olarak işe yaramadı.

Bay Weston sohbet edercesine, "Yanaklarınızda yumurta haşlayabilirsiniz," dedi. "Akşam yemeğinde bunu mu yiyeceğiz?"

"Hayır," diye mırıldandı, sırtını ona dönerek hafifçe döndü, yanaklarının renginin de azalacağını umarak umutsuzca nefes alışını sakinleştirmeye çalıştı. "Bize bir kuzu yahnisi yaptım ve senin gibi tatlı cicely ekledim - "

"Tatlı cicely? Ne için?"

Adamın şaşkın ses tonu karşısında arkasını dönmekten başka çaresi kalmamıştı. Sanki masayı da yahninin içine atmalarını önermiş gibi ona bakıyordu.

"Ne için?" Abigail kendinden emin bir şekilde tekrarlardı. "Asitliği gidermek için tabii ki. Dediğiniz gibi. Elizabeth ve Katherine de buradalar ve zamanları çok yakın olduğu için - "

Laken Weston endişeli bir bakışla, "Hayır," dedi. "Hayır, şekilde olmaz Bayan Bryant. Bayanlar için başka bir şey bulsanız iyi olur."

Abigail'in kalbi küt küt atmaya başladı ve dehşet içinde ona baktı. "Tehlikeli mi?"

"Tehlikeli mi?" Elizabeth hiç ses çıkarmadan içeri girmişti ve şimdi başını kız kardeşiyle Bay Weston arasında sallıyordu. "Tehlikeli mi, tehlikeli olan ne?"

"Sanırım yapmamız gereken - " diye başladı Abigail, ama sözü kesildi.

"Bir şey yok, Bayan Bryant," dedi Bay Weston yumuşak bir sesle, "ve ne olduğunu söyleyebilir miyim?"

Bu akşam siz ve küçük için sağlıklı bir resim.

Neden siz geçmiyorsunuz, ben de Bayan Bryant için bu lezzetli yahniyi taşıyayım. Gördüğünüz gibi bu onun için çok ağır ve ben de yardımcı olmak istiyorum."

Abigail ona baktı. Ne yapmaya çalışıyor olabilir? "Ama -"

"Ama benim amam yok, Bayan Bryant!" Bay Weston'ın sesi zafer kazanmış gibiydi. "Kesinlikle ısrar ediyorum; bu çok ağır. Şimdi gelin Bayan Bryant, siz de masaya oturun ve güzel kız kardeşinizi de aynı şeyi yapması için cesaretlendirin."

Elizabeth biraz emin görünmüyordu ama Abigail ayaklarının haftalardır ağrıdığını biliyordu ve Bay Weston'ın isteklerini kabul ederek oturmaya gitti.

"Ne demek istiyorsun?" Abigail ona alt tonda tısladı. "Tatlı cicely tehlikeli mi değil mi? Söyle bana, efendim!"

Hiddeti onu şaşırtmıştı ama ailesi için yapmayacağı bir şey var mıydı? Bu yeni bitkiyle isteyerek tatlandığı yemeğin zarar verebileceği fikri - muhtemelen zarar verebilirdi ...

"Bu sadece bir şaka Bayan Bryant," dedi Bay Weston tembelce. "Benim espri anlayışımı değerlendirmeyi öğrenmelisiniz; sanırım Bryant'inkinden biraz farklı."

Abigail gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Şaka mı? Elizabeth ve Jonathan o çocuğa hamile kalmak için iki yıl beklediler ve sen onun güvenliği hakkında şaka mı yapıyorsun?"

Bir an için Laken Weston'ın yakışıklı yüz hatlarında bir pişmanlık ifadesi gördüğünü sandı ama sonra o ifade kayboldu.

"Bunu bilmiyordum, değil mi?" dedi genişçe gülümseyerek ve keten gömleğinin üzerindeki sade siyah yeleğini düzelterek. "Geçmeye hazır mısınız?"

O anda anlaması gerekirdi ama Abigail tehlikenin geldiğini göremeyecek kadar gençti ve gülümseyerek başıyla onayladı.

"Sadece - sadece artık bu tür şakalar yok," dedi kararlı bir şekilde, ağır güveç tenceresini kaldırmasını işaret ederek. "Lütfen."

Yine de her şey burada bitmeyecekti. Altısı yahnilerini bitirirken, Jonathan ve Thomas arasında, sürekli büyüyen Sweet Grove için ev inşa edilecek bir sonraki yer üzerine şiddetli ama neşeli bir tartışmanın ardından sohbet doğal bir sükûnete kavuştu.

Thomas diplomatik bir tavırla, "Göreceğiz," dedi, "kilisemin taşınmasına gerek olmadığı sürece."

Abigail sessizce gülümsedi. Ağabeyinin Papaz olması garipti ama yine de onun uyguladığı hizmetkâr liderliğe daha uygun biri olmamıştı.

"Bu konuda neredeyse hemfikir olabileceğinizi kim bilebilirdi ki?" diye nazikçe çıkıştı Katherine, memnuniyetle çatalını tabağına yerleştirirken.

Elizabeth başını sallarken gülümsedi. "Ben değilim, bu kesin - gerçi sanırım ateşli olan Aaron."

Masaya sessizlik çöktü ve Abigail memnuniyetle etrafına bakındı. Sessizlik. Gerçekten altın değerinde ve nadiren takdir edilen bir şey.

Uzun sürmeyecekti.

Bay Weston konuşurken çatalını sallayarak, "İşte size bir soru," dedi. "Siz ikiniz kardeşsiniz, değil mi? Ve iki erkek kardeşle evlendiniz."

Jonathan bir kaşını kaldırdı. "Ne demek istiyorsunuz, Bay Weston?"

"Peki," dedi gülümseyerek ve birden Abigail'in kalbi buz kesti, "yanlış kız kardeşle evlendiğini hiç düşündün mü?"

Farklı türde bir sessizlik çöktü: sıcak ya da ailevi değil, soğuk, kuru ve dikenli, gül olduğunu düşündüğünüz bir buket içinde keşfettiğiniz bir devedikenini gibi.

"Hayır," dedi kardeşi Jonathan sert bir sesle. "Hayır, sanırım bu halimizden oldukça memnunuz, teşekkür ederim."

"Ama her şey çok farklı olabilirdi, değil mi?" Bay Weston ısrar edince Abigail yerin yarılp kendisini istedi. Bu onun suçuydu; onu o davet etmişti ve şimdi sadece kendisini değil, onu da utandırıyordu.

"Hiç sanmıyorum," dedi Thomas sonunda. "Kardeş yakınlığımıza rağmen hepimiz oldukça farklı insanlarız. Birimiz için işe yarayan bir şey diğeri için işe yaramayabilir. Şimdi, Abigail, puding?"

L aken neden olduğu rahatsızlığı gördü ama ağzının hareket etmesine engel olamıyor gibiydi - hep aynıydı; bir sessizliği asla yalnız bırakamazdı. Sadece doldurmak zorundaydı. Çocukluktan kalma bir alışkanlık

asla kıramamıştı.

"Bence büyüleyici," dedi gülümseyerek, en azından içlerinden birinin ona gülümseyeceğini umarak. "Yani, hepiniz bağımsız olarak tanıştınız, değil mi?"

değil mi? Sanırım bana hikayeler anlattın ama Katherine, seninkinin en sıra dışı olanı olduğunu söylemeliyim!"

Bunu neden söyledi? Laken sessizce kendini azarlayarak ellerini kucağına koydu ve birinin tırnaklarını diğerinin avuç içine geçirdi. Kes şunu, dedi kendi kendine. Kes şunu.

Ama artık çok geçti. Katherine, onun da bildiği gibi kızarmaya başlamıştı. Hiçbir centilmen onun önceki mesleği hakkında bir çıkarımda bulunamazdı.

Thomas şimdi konuşuyordu ve sesi öfkeliydi. "Sanırım bu kadar konu yeter Bay Weston, sakıncası yoksa."

Abigail Bryant, masadan topladığı tabakların şangırtısı arasında güçlükle duyulan sessiz bir sesle, "Bize yetiştirdiğimiz otlardan biraz daha bahset," dedi.

Laken ona boş boş baktı. "Otlar mı?"

Kadın başını salladı ve adam kadının boynunun kıvrımından etkilenerек ona doğru uzandı. Kadının sözlerindeki bir şey onu sakinleştirdi. Avucundaki acı azaldı.

"Otlar," diye tekrarladı ve şimdiye kadar fark etmediği ciğerlerindeki ağrının kaybolduğunu gördü. "Şey ... yetiştirdiğimiz üç tane var. Biri tatlı cicely. Yemeklerde keskin asiditeyi gidermek için kullanıyoruz."

Laken etrafına baktı ve masanın sessiz olduğunu gördü. Herkes onun sözlerini dikkatle dinliyordu ama hiçbiri konuşmamıştı. Neden hiçbiri katılmamıştı?

"Bir de diş ağrısı bitkisi var," dedi biraz daha yüksek sesle. Katherine yüzünü buruşturdu ama o bunu duymazdan geldi. "Bu bitkinin ne için kullanıldığını bilmek için çok fazla düşünmenize gerek yok, ayrıca ağızdaki ağrılı şişlikler için de faydalıdır."

Durakladı. Abigail mutfaktaydı ve tabakların yine takırdadığını duyabiliyordu. Neden geri gelmemişti? Neden başka kimse konuşmadı?

Sessizlik - sessizliğe dayanamıyordu. Neden devam etmek zorundaydı? Onu doldurmak zorundaydı, başka seçeneği yoktu.

"Son olarak safranımız var, güçlü bir... onarıcıdır," dedi Thomas'a sırtarak, "ve bir beyefendiye - "

Abigail yüksek sesle, "Puding," dedi. Elizabeth de Laken gibi irkildi. Onun içeri girdiğini görmemişti ve ufak tefek kadından duyduğundan çok daha yüksek bir ses tonuyla konuşmuştu. "Bay Weston, konuşabilir miyiz?"

Ne demek istediğini vurgulamak için başını kapıya doğru eğdi. Sarı bir saç teli tutamından aşağı doğru salındı ve görünüşe göre hiç düşünmeden kulağının arkasına itti. Laken gülümsedi ve masadan kalktı.

"İzninizle," dedi şaşkınlık içindeki gruba. "Bayan Bryant'ın yardımına ihtiyacı var."

İkisi de koridora çıkana ve yemek odasının kapısı kapanana kadar hiçbir şey söylemedi - ve sonra ona doğru döndü.

"Neyin var senin?" diye fısıldadı telaşla, yanaklarını kızgın bir kızıl kaplamıştı şimdi. "Bütün akşam acı verici şakaların ve uygunsuz sorularınla tuhaf davrandın!"

Laken'in beklediği yanıt bu değildi. "Uygunsuz sorular mı?" dedi savunmacı bir tavırla. "Bunlar sadece soru Bayan Bryant, başka bir şey değil."

Abigail içini çekti ve dudağını ısırды. "Bir adama kardeşinin karısıyla evlenmeyi tercih edip etmeyeceğini sormanın uygunsuzluğunu gerçekten göremiyor musun?"

Elinde değildi. Sırıttı. "Hep merak etmedin mi, küçük kadın?"

"Laken Weston! Bana öyle hitap etme!" Abigail öfkesini fısıltıyla dile getirdi. "Ve neden her sessizliği - sürekli olarak - gerçek bir değeri olmayan konuşmalarla dolduruyorsun!"

Şimdi renk verme sırası ondaydı ve çılgınlıkların anısını bastırmaya çalıştı. "Ben sadece Sessizliği sevmiyorum. Bana kendimi ... hissettiriyorlar."

Bunu düşünme, diye kendi kendine sessizce vasiyet etti. Oraya geri dönme - bundan iyi bir şey çıkmaz.

Yüzüne bir şey yansımış olmalıydı, çünkü Abigail Bryant şimdi telaşla ona bakıyordu. "İyi misiniz, Bay Weston?"

Çok yakındı ve sorgulama, sürekli sorgulama. Laken kılandı.

"Gayet iyi, teşekkür ederim Bayan Bryant," dedi sert bir sesle. "Ama şimdi gitmeliyim - kimsenin zamanını boşa harcamak istemiyorum ve eğer akşam yemeği sohbetim Bryant standartlarına uygun değilse, o zaman ayrılacağım."

Etrafında iki adım attı ve ön kapıyı açmak için bir elini uzattı. Belki de bir şey söylemek üzereydi; bunu asla bilemeyecekti.

Serin gece havasına adımını attığında kapı arkasından çarptı.

" . . . *T* benim gibi bir zavallıyı kurtardı..."

Nazik melodi, şarkıcı onu dışarıda kimin dinliyor olabileceğini düşünmeden, net ve güçlü bir şekilde mısralar arasında dolaşırken kabardı ve yükseldi.

" . . . ama şimdi anlıyorum."

Abigail büyük bir maydanoz fidanının saksısını özenle değiştirirken parmak uçlarını toprağın üzerinde gezdirdi.

"Ve işte buradasın," dedi sessizce. "Bu noktadan hayatın tadını daha çok çıkaracaksın - o ağaçtan uzakta senin için daha çok su var."

Bitkileriyle konuşmak Abigail'in bir alışkanlığıydı ve ailesi bunun farkında olmasına rağmen çok az kişi bu konuyu ona açmıştı. Ne de olsa Abigail'di; yaptığı bir şeyden bahsedildiğinde yüzü kızarır, aceleyle uzaklaşır ve şüphesiz bunu bir daha asla yapmazdı.

Bitkileri ekerken, krem rengi elbisesi gittikçe daha fazla toprağa bulanıyordu, Abigail düşüncelerini *o adamla* paylaştığı acı dolu akşam yemeğinden uzaklaştırmaya çalıştı, zihninde sessizce adlandırıdığı gibi, ama bu imkansızdı. Bir haftayı aşkın bir süre önce gerçekleşmiş olmasına rağmen, bazı kısımlar hala kalbinden çıkaramadığı bir şarkı gibi kafasında çalışıyordu.

"*Peki, hiç yanlış kız kardeşle evlendiğinizi düşündünüz mü?*" "*Son olarak, safranımız var, güçlü bir... onarıcıdır ve beyefendi gücü -*"

Abigail maydanozları sularken hafifçe kızardı. Şimdi bile yanaklarını renklendirmeye yetiyordu. Gittiği her yere kök salmış gibi görünmeyen bu yabancı ne düşünüyordu acaba? Acaba

Kibar bir toplumda neye izin verilip verilmediğini anlamaktan tamamen aciz miydi?

Diş ağrısı bitkilerini kontrol etmek için etrafına bakındı ve dudağını ısırdı. Hâlâ bir şey yoktu. Şimdiye kadar fidelerin toprakta cesurca ilerlediğini görmeyi umardı ama toprak çıplaktı.

Gitmeli mi?

Abigail kulaklarındaki suyu boşaltmak istercesine başını salladı. Hayır. Laken Weston o akşam yemeğinden beri ona verdikleri evden dışarı bir adım bile atmamıştı. Bahçeyle ilgili hiçbir konuda ona yardım etmemişti ve koşarak oraya gidip ondan yardım dilenecek hali yoktu.

Eğilerek, yeşil dalların yüzeyin hemen altında olup olmadığını görmek için toprağı yumuşak bir şekilde fırçaladı.

Hayır; hiçbir şey. Dudağını ısırdı. Gerald'ın bu bitkilerin büyümesine ihtiyacı vardı - başarılı olmaları gerekiyordu, aksi takdirde bazı ilaçlarını üretemezdi. Kış geldiğinde, Sweet Grove'un tamamı hastalık zamanlarında onun yardımlarına minnettar olacaktı ve eğer doğru parçaların hepsi onda yoksa ...

Yine de tereddüt etti. Gidip bir adamın kapısını çalmak ve ondan yardım bir şeydi; ama o adamın size yabancı olması, en son konuştuğunuzda sizi inanamayacağınız kadar utandıran biri - ve o adamın Laken Weston olması.

Bu onun yapabileceği bir şey değildi. "Birçok tehlike, zorluk ve tuzaktan geçerek . . ."

Her şey başarısız olduğunda, her zaman şarkı söylemek vardı. Bu Abigail'in büyük keyif aldığı bir şeydi ve kilisede ailenin geri kalanıyla birlikte sadece şarkı söylemek artık yeterli değildi. En yüksek notayı berrak bir çan gibi çıkardı, havaya doğru çaldı, berrak Nisan havasında sesin çok uzaklara taşınacağını düşünmeden.

Ama çok uzağa gitmesine gerek yoktu. Kendisi bilmeseydi de zaten bir dinleyici kitlesi vardı ve söylediği her şeyi duyabiliyorlardı.

". . . A "Grace beni eve getirecek."

Laken Weston ağacın gölgesinde durmuş, kesinlikle büyülenmişti. Bu daha önce hiç görmediği bir Abigail Bryant'tı - güçlü sesi ve kararlı melodisiyle şarkı söyleyen bir Abigail, bırakın kendisinden on adım ötede duran adamı, dünyanın geri kalanından bile tamamen habersizdi.

Kendini tamamen günlük işine kaptırmış bir şekilde bahçede ilerliyordu. Oradan buradan koparılmış birkaç yaprak, güçlenmesine yardımcı olmak için bir çubuğa nazikçe bağlanmış bir bitki, tam da fark edilmediklerini düşündükleri anda koparılmış yabancı otlar - bir melek gibiydi, diye düşündü Laken, Cennet bahçesinde hiç umursamadan .

Başını eğdi ve bir güneş ışığı sarı saçlarına vurdu ve Laken'in gözleri kamaştı.

"Eğer on bin yıldır oradaysak, güneş gibi parlıyorsak ..."

Laken'in kalbi yüksek sesle çarpıyor ve avuçları terliyordu. Ayakları bile rahatsız edici derecede sıcak hissediyordu. Aydınlığa rağmen gözlerini kapatamıyor, bakışlarını önündeki baş döndürücü güzellikteki kadından ayıramıyordu. Bunu daha önce nasıl fark etmemişti?

Abigail Bryant çok güzeldi.

Bir dal kırıldı. Laken bunu yaptığının farkına bile varmadan bir adım ileri atmıştı ve ses bitki bahçesinde yankılandı.

Abigail dondu kaldı ve sonra yavaşça başını çevirip baktı. "İyi günler," dedi tereddütle yüksek sesle. "Kim var orada?"

Laken kıpırdamadan durdu, hareket etmemeye çalışırken bacağındaki gerginlik acı veriyordu. Karanlığın aydınlığı özellikle karanlık gölgelerin arasından geçiyordu ve eğer dikkatli olursa bu gölgenin içinde fark edilmeden saklanabilirdi.

Abigail'in orada kimsenin olmadığına ikna olması üç ya da dört dakika sürdü ve bahçe işlerine ve şarkısına geri döndü.

Laken'a sonsuzluk gibi geldi. Ne kadın ama. Ne şarkı ama. Bahçesindeki canlılara ne büyük bir adanmışlık. Ona duyduğu sevgi, yeni keşfedilmiş, güçlü ve saf bir kaynak gibi içinde yükseldi. Neden, onda bir şey vardı - onu kurnazlık ya da hile yapmadan kendine çeken bir şey. Bu bir arzuydu, ama masumdu ve -

Laken Weston, Abigail Bryant'a aşık olduğunu büyük bir şokla fark etti.

Hayır, kesinlikle hayır; sırf iyi şarkı söylüyor diye bir kıza sırılsıklam aşık olunmazdı. Eğer öyle olsaydı Laken defalarca evlenmiş olurdu. Hayır, o zaman Abigail'de farklı bir şeyler vardı. Daha farklı bir şey. Benzersiz bir şey.

"Seni orada görmediğimi sanma." Küreğini almak için eğildiğinde Abigail'in sessiz sesi rüzgârda dalgalanıyordu. "Gölgelerden çıkabilirsiniz Bay Weston."

Laken neredeyse yüksek sesle gülecekti. Ne düşünüyordu ki - o yola aitti, sesi güzel olan bir kıza değil.

"İyi günler Bayan Bryant," dedi yumuşak bir sesle, gölgelerin arasından çıkıp küçük çite doğru adım atarak. "Bu güzel günde nasılsınız?"

"Sadece bahçemle ilgileniyorum," diye cevap verdi Abigail, ama yanaklarının kızardığını görebiliyordu.

Laken sırtıttı. "Bu arada mükemmel şarkı söylediniz Bayan Bryant - gerçekten birinci sınıf. Operaya gittiğimden beri aynı kalibrede bir şey duyduğumu sanmıyorum!"

Şimdi bu kızarıklık ateşli bir ıstıraba dönüşmüştü. "Sen . . . beni duydun mu?"

"Gerçekten de öyle." Laken uzanıp hareket ettirmeye çalıştığı kütüğü bir kez daha çekince Abigail neredeyse devriliyordu. "Ve çok güzeldi."

Ona inanmayan bir bakış fırlattı ama yüzündeki samimiyet karşısında yumuşadı.

"Gerçekten beğendin mi?"

Laken başını salladı. "Sana yalan söylemem Abigail."

Niyet ettiğinden daha yumuşak konuşmuştu, ancak Hristiyan ismini kullanmasının mı burnundaki pembeliğin akmasına neden olduğunu yoksa bunun önceki utanç nedeninden mi kaldığını söylemek imkansızdı.

"Teşekkür ederim," dedi sakın bir sesle. "Bu benim en sevdiğim şarkılardan biridir ve uzun yıllardır bu şarkıyı söyleyememiştim. Sanırım şimdi kaybettiğim zamanı telafi ediyorum."

Laken yeleşini çıkardı ve keten kollarını sıvadı. "Madem en sevdiğin şarkıydı, neden söylemedin?"

Abigail endişeyle ona bakıyordu, ama o sadece kütüğü aldı - biraz çaba sarf ederek - ve ona merakla baktı.

Ne demek istediği açıktı ve şarkının yerleştirilmesini istediği yeri işaret etti. "Bu şarkı daha önce Mariana tarafından bir süreliğine yasaklanmıştı."

"Kız kardeşin mi?" Laken net konuşmak yerine homurdandı; kütük düşündüğünden çok daha ağırdı ama bunu ona itiraf etmekten çekiniyordu.

"Evet; bu onu üzecektir. Sanırım Tanrı'nın bazılarına görme yetisini geri vereceği ama ona vermeyeceği fikri oldukça kışkırtıcı bir düşünce," diye düşündü Abigail.

Laken kütüğü neredeyse tam istediği yere bıraktı ve nefes nefese dönerek ona baktı. "Sanırım buna katlanmak zor olurdu."

Başını salladı. "Yine de bu şarkıyı Gerald'la düğün törenlerinin bir parçası olarak istemişti ve o zamandan beri kilisede sık sık söylüyoruz."

Kadının yanına geri dönerken kaşlarını kaldırdı. "Bryant ailesini günahkâr bir grup olarak görmezdim."

Abigail güldü ve sesi kışın kar yağışı altında fokurdayan bir dere gibi çıktı. "O halde hakkımızda çok az şey biliyorsunuz Bay Weston. Bir hırsız, bir genelev çalışanı, bir kumarbaz, bir dolandırıcı, bir katil zanlısı - "

Laken'in çenesi düştü. "Burada güvende olduğumdan emin misin?"

Gülüyordu ve onun yüzünde bir gülümseme görmek adamın midesini sıcak bir sevinçle burktu. "Sizi temin ederim, oldukça güvendesiniz. Ama bunun Bryant ailesi içinde neden tercih edilen bir şarkı haline geldiğini anlayabilirsiniz. *Grace beni eve getirdi.*"

Gülümsedi. Etkilenmemiş ve korkmamıştı ve Laken buna hayret etti.

"Tanrıya şükür ki tek günahım kazara kundakçılık," dedi hafifçe, ayaklarının dibinde dolaşan bir otu çekiyor.

Gürültülü bir çarpışma oldu. Abigail bir saksıyı düşürmüştü ve sanki kanatları çıkmış gibi ona bakıyordu.

"A-Aarson?"

Laken ona sıırttı. "Üzülme, tamamen bir kazaydı. Aslında birkaç yıl önceydi ve pişirme ateşim biraz kontrolden çıkmıştı. Sanırım bir zarar gelmedi. Çoğunu dışarı çıkardım."

Şok içinde ona bakıyordu ve fısıldadı, "Bundan kardeşlerime asla bahsetmeyin, Bay Weston. O yangın... o yangın Sweet Grove'a ulaştı ve neredeyse - Jonathan neredeyse..."

Laken'in ağzı kurudu. "Buraya mı ulaştı?"

Kadın başını salladı ve adamın midesinde safra birikmeye başladı. Alevlerin söndüğünden emindi - onun tehlikede olduğu, ailesinin acı çektiği fikri.

"Üzülme," dedi Abigail nazikçe, onun yüzündeki endişenin büyümesini izleyerek. "Yıllar önceydi ve dediğin gibi, hiçbir zararı olmadı."

İçine bir rahatlama dalgası yayıldı ve mide bulantısı azaldı. Abigail Bryant'a duyduğu bu büyüyen sevgi... eğer dikkatli olmazsa, tohumları gibi sıcak ve samimi bir yuva bulacaktı.

Bu da ona şunu hatırlattı. "Sanırım diş macunu bitkileri acı çekiyor."

Abigail başını salladı ve gözleri dikildikleri toprak parçasına kayd. "Doğrusu ne yapacağımı bilmiyorum Bay Weston. Üzerlerine ne kadar çok zengin toprak koyarsam - "

"Ve işte senin hatan," diye araya girdi Laken. Ona söylemeyi nasıl unutabilirdi - dikkati bir şeye mi dağılmıştı? "Diş ağrısı bitkisi tohumları çimlenip büyümek için güneşin sıcaklığına ihtiyaç duyar - doğrudan güneşten."

Abigail ona merakla gülümsedi. "Yani... yani onları hiç dikmemeli miydin?"

Cevap niteliğinde bir gülümsemeyle başını salladı. "Hayır, onlar için en iyisi toprağın üzerinde durmaları. Kuşlar onları daha iyi bulacağından ve umduğunuzdan daha az bitki elde edebileceğinizden, bu kesinlikle bir risktir, ama en azından büyüyeceklerdir."

Laken onun dudağını ısırmasını ve parmaklarını ellerinin arasında çevirmesini izledi. "O zaman onları öldürdüm," dedi üzüntüyle. "Onları üç santim uzağa gömdüm.

ve o zamandan beri üzerlerine daha fazla toprak koydum. Onları bir daha bulamayacağız ve Gerald - Doktor Anderson'ın ilacı - "

Laken dehşetle gördü ki, kadın gerçekten sıkıntı içindeydi. Çimlenme olmamasının suçunu hemen kendi omuzlarına yüklemeye istekliydi, anında ilaç eksikliği için kendini suçlamaya atlamıştı.

"Abigail," dedi nazikçe, bir elini uzatıp onun koluna koydu, "suçlamana gerek yok - "

Kısa bir süre durdu, eli kızın koluna dokunduğunda aralarında çakan kıvılcım karşısında şaşırılmıştı. O da bunu hissetmiş miydi? O iri gözler, heyecanı o da hissettiği için mi şok içinde ona dönmüştü?

"Biraz daha tohumum var," dedi Abigail'in mavi gözlerinin içine bakarak. "Onları yarın sabah getirebilirim ve tekrar deneyebiliriz."

Yutkundu ve sonra endişeyle gülümsedi. "Bunu çok isterim. Teşekkür ederim, Bay Weston."

"Laken," dedi ve kızın onu reddetmesinin canını acıtacağını fark etti. "Lütfen bana Laken de."

Abigail konuşmak için ağzını açtı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Sonunda kısık bir sesle, "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum Bay Weston," dedi.

Hayal kırıklığına rağmen içinde bir kez daha şefkat dalgası yükseldi. "Çok masumsun," dedi sakın sakın. "Daha önce

dünyanın küçük bir parçası."

"Yeterince gördüm, teşekkür ederim," diye sertçe karşılık verdi, yüzüne bir gölge geçti ve ağzının kıvrımına sertlik kattı.

Laken gözlerini kırıştırdı. O yumuşaklık, o saflık gitmişti. Geriye kalan tek şey kızarmaktı ama bu utançtan değil, öfkeden kaynaklanıyor gibiydi.

Ve sonra o an sanki orada hiç olmamış gibi geçti.

Abigail sakın bir tavırla, parmaklarını zarif bir şekilde kaldırarak, "Tatlı çitlembik iyi yetişir," dedi. "Birkaç ay içinde kendin de toplayabilirsin."

Laken'in göğsünde bir şeyler oluyordu: Abigail Bryant'a duyduğu sevgi ve endişe ile onu hemen terk etmek için duyduğu umutsuz ihtiyaç arasında garip bir savaş. Böyle bir tepkiye neden olacak ne görmüştü - ve nasıl umursayabilirdi ki, sonbahar gelmeden gitmiş olacaktı! O yumuşak nazik yüzündeki siyah ve üzgün ifadeye hangi anı neden olmuştu? Ve hain kalbi neden o anda bir daha dönmemek üzere Tatlı Kuru'yu terk etmek istememişti?

"O zamana kadar gitmiş olacağım," dedi sert bir şekilde. "Eğer söz verdiğim gibi büyümenin ilk çeyreğini alırsam, Ağustos'ta, hatta belki Temmuz'da bile gitmiş olabilirim."

"Ve ... ve sen istiyor musun?" Kız tamamen masum bir şekilde ona bakıyordu ve bu adamın midesini acıyla burktu.

Laken öksürdü ve gitmeye hazır bir şekilde yeleğini aldı. "Elbette."

"O

h! Tekrar tekmelediğini hissettim!"

Parmaklar Elizabeth'in elbisesine dokunmak için acele etti ve kahkahalar salonu doldurdu.

"Hiçbir şey hissedemiyorum!" Katherine suratını buruşturdu. "Sence bir araya gelebilirler mi?"

"Bazen böyle olabiliyor," dedi Phoebe, Haziran sabahının puslu sıcığında vahşi kızıl saçları dışa doğru uzanırken. "Kız kardeşlerle yani."

Mariana parmaklarının arasına yün sararken homurdandı. "Gördüğümde inanacağım - ve Gerald ikiz olmadığınız sürece bunun nadiren olduğunu söylüyor."

Abigail sessizce oturmuş, sıcak seslerin şamatasının üzerine akmasına izin vermişti. Örgü çemberi Elizabeth'in fikriydi: Beş Bryant kadınının -ve geçen sonbahar Doktor Anderson'la evlenerek soyadını kaybeden Mariana'nın- iki yeni Bryant'ın gelişini kutlamaları için bir fırsat. Sadece Sophia, bir öğleden sonrasını annesi ve teyzeleriyle el işi yaparak geçirmek istemediği için gelmemişti.

"Onun hareket ettiğini hissetmek ruhuma iyi geliyor," dedi Elizabeth sakın bir sesle, bir sırayı bitirirken bileklerini büyük yumruğuna dayadı. "Ve onu ne kadar uzun zamandır istediğimizi düşününce ..."

"Bebeğin kız olduğunu bilemezsin," dedi Mariana hışımla, Abigail yünü ondan alıp top yapmaya başlarken. "Bunu bilmenin hiçbir yolu yok!"

Elizabeth güldü ve Abigail de onunla birlikte gülümsemekten kendini alamadı. Ağabeyi Jonathan ve Elizabeth'in daha dün gibi

Tanrı'ya bir çocuk için yalvardılar. İki yıl boyunca umut ettiler, beklediler, dua ettiler ve şimdi - nihayet - küçük çocuklarıyla tanışmalarına sadece günler kalmıştı.

Elizabeth gülümseyen gözlerini hiç ayırmadan, "Sanırım bunu *bilemem*," diye itiraf etti. "Ama kendini bir kız gibi hissediyor."

"Benimki de bir oğlan," diye araya girdi Katherine her zamanki coşkusuyla. "Bizimkinin bir beyefendi olduğundan kesinlikle eminim!"

Karşılarındaki Katherine, yıllar önce kardeşi Thomas'ın karısı olarak ortaya çıkan Katherine'e hiç benzemiyordu. Abigail, sanki hiç ayrılmamış gibi Sweet Grove'a geri döndüğünde yaşadığı şoku hatırlıyordu - ama yanında sessiz ve gergin bir eşle. Ancak Sweet Grove'un sıcak kucağında geçirdiği dört yılın sonunda Katherine neşeli ve enerjik bir kadına dönüşmüştü.

Phoebe başını sallayarak güldü. "İkiniz de haklı olabilirsiniz ya da ikiniz de yanılıyor olabilirsiniz - bebek gelene kadar bunu bilemezsiniz."

Abigail yüzünde meraklı bir ifadeyle onları izledi. Phoebe'nin kendi küçük kızı vardı ve içlerinde doğumun ve anneliğin gizemini bilen tek kişiydi - ama Sophia, benzer şekilde kızıl saçlı ve ateşli mizaçlı, onlarla birlikte doğmamıştı. O bir Bryant değil, bir Vazquez'di; Phoebe'nin ilk kocasının çocuğuydu.

Abigail bazen kardeşi Aaron'u üvey kızına bakarken yakalıyordu, sanki onu anlamaya çalışıyordu. Sophia kesinlikle vahşi kızdı, bu kesindi ve Abigail kendine rağmen gülümsedi. Sophia herkesin düşündüğü ama kimsenin söylemeye cesaret edemediği şeyleri söyleyen kişiydi.

"Abigail?"

Adını duyunca irkildi ve kızarak başını kaldırdı. Bütün oda ona bakıyordu.

"Özür dilerim," dedi Abigail, az önce kimin konuştuğunu anlamaya çalışarak. "Ben ... başka bir şey düşünüyordum."

Mariana gözlerini devirdi. "Ne , diye sordum: Elizabeth'in bebeğinin kız, Katherine'inkinin erkek olacağını mı düşünüyorsun?"

Abigail'in yanakları kızarmaya başlamıştı. Birinin ona fikrini sormasından nefret ederdi, herhangi birinin; yanlış anlaması neredeyse kesindi.

"Tanrı ve anneleri dışında kimsenin bilmesinin mümkün olmadığını söylüyorum," dedi tereddütle. "Ve eminim ki beklemek için fazla vaktimiz yok."

"Yeterince uzun," dedi Katherine karanlık bir sesle, sandalyesinden kalkıp kendini tekrar atarak rahat bir pozisyon bulmaya çalıştı. "I

Hamileliğin bu kadar uzun süre devam edebileceğini hiç düşünmemiştim. O zamandan beri dört saattir bu sertlik var ve bundan kurtuluş yok."

Abigail endişeli görünüyordu. "Eğer seni rahatlatıcaksa, bitki bahçesinden biraz lavanta toplayabilirim."

Ama Katherine onun önerisini güler yüzle elinin tersiyle itti. "Teşekkür ederim, tatlım, ama bunun için bir şey yok; o gelene kadar bununla yaşamayı öğrenmem gerekecek."

"Bitki bahçesi nasıl gidiyor, Abigail?" Phoebe muzip bir gülümsemeyle sordu. "Seni sık sık Bay Weston'la birlikte orada görüyorum."

Lütfen yapma, diye yalvardı Abigail tenine ama nafile. Yanakları kıpkırmızı kesildi ve odada kahkahalar patladı. Kör olan ve kız kardeşinin yüzünü göremeyen Mariana bile böyle bir provokasyondan sonra yüzünün nasıl görüneceğini çok iyi biliyordu.

"O zaman onu fazla kızdırmayalım," dedi Elizabeth gülümseyerek, her zamanki barışçı tavrıyla.

Katherine kıkırdadı, bir elini şişmiş karnının üzerine koyarken hareketten dolayı irkildi. "Evet, Abigail ve Bay Weston'ın bitki bahçesinde ellerini toprağa bulamaktan başka bir şey yapmalarını hiçbir şekilde önermemeliyiz!"

"Lütfen," dedi Abigail perişan bir halde. "O sadece yeni otlar konusunda bana yardım etmek için burada, başka bir şey için değil - "

"Yakışıklı bir adam mı?" Mariana başını odanın içinde gezdirerek Elizabeth'in evindeki diğer konukları görmeden de olsa süzdü.

Phoebe Abigail'e nazıkçe gülümsedi. "Çarpıcı bir adam, hakkını vermeliyim."

Yerin onu yutması için her şeyi -her şeyi- yapabilirdi. Bakışlarını indirip tüm dikkatini sardığı kırmızı yün yumağına odaklayarak, sessiz kalırsa belki sohbetin konusunun değişeceğini umdu.

Öyle olmadı.

Katherine yine yüzünü buruşturarak, "Bence çok yakışıklı," dedi. "Ama bazen havasıyla bana Thomas'ımı hatırlatıyor, acaba ondan mı?"

"Öyle mi?" Elizabeth hayretle, "Öyle mi?" dedi. "Bu ikisini asla bir araya getiremezdim. Laken sözlerini öyle küstahça, anlamını öyle doğrudan ifade eder ki. Thomas'ı ise her zaman daha yumuşak, daha nazik bir yaratık olarak görmüşümdür."

Phoebe ilmekleri sayması için örgüsünü Katherine'e verdi ve gerindi. "Onun bizim erkekler gibi olduğunu sanmıyorum. Belki de içinde daha fazla vahşilik var. Yıllarca yollarda yaşamaktan geliyor."

"Lütfen," diye başardı Abigail, sanki güneş kaynayan yüzünden yayılıyormuş gibi hissediyordu. "Lütfen, bu morti - istemiyorum - "

"Yapma Abigail, şakayla karışık konuşuyoruz, başka bir şey değil." Elizabeth ona içtenlikle gülümsedi. "Kötü bir niyetimiz olmadığını biliyorsun - belki Katherine hariç, o da bebeğin bir an önce doğmasını istiyor."

Katherine öyle tuhaf bir sesle, "Hayır, değilim," dedi ki Abigail başını kaldırıp yününden baktı. "Artık değilim."

Phoebe kaşlarını çattı. "Neden olmasın?" "Çünkü sanırım şimdi geliyor!"

Katherine dengesiz bir şekilde ayağa kalktı ve Abigail elbisesinde nemli bir leke görebiliyordu.

Phoebe aceleyle, "Suyunuz," dedi ve hızla hareket ederek Katherine'in koluna girdi. "Elizabeth, onu üst kata çıkarmamız gerekecek. Mariana, sıcak su ve temiz çarşaf, bulabildiğiniz kadar. Abigail - "

"Bitki bahçesi," diye başını salladı Abigail. "Neye ihtiyacımız olacağını biliyorum." "Aaaagghhh," diye nefes aldı Katherine, yüzünde keskin bir acı vardı. "Bu acıttı!" "Gün çok daha fazla acıyacak," dedi Abigail. Phoebe acımasızca. "Şimdi bir ayağını diğerinin önüne at. Bebek gelmeden önce seni üst kata çıkarmalı ve rahat ettirmeliyiz."

Laken'in omuzları yanıyordu ama hiçbir şey söylemeyecekti. Ağır kütüklerin her iki yanındaki diğerleri şikâyet için tek kelime etmemişti ve o da ilk olmayacaktı.

"Bunları tam olarak nereye götürüyoruz?" demeyi başardı, aynı anda hem hareket edip hem de konuşmaya devam etme çabasını yalanlayan bir sesle.

"Doktor Gerald Anderson'ın," diye cevap verdi Jonathan Bryant, bir tarlada taşıdıkları ağır odunların diğer tarafında, solunda bir yerde. "Aletlerini temiz tutmak için yakacak oduna ihtiyacı var."

Laken ürperdi ve kuru tahtaya tutunuşunu düzeltti. Henüz doktorun muayenehanesine girmemişti ve girmek de . Çalıştığı tüm doktorlar

daha önce ziyaret ettikleri barbarlardı.

"Artık çok uzak değil," dedi başka bir ses ve Laken, Thomas'ın kütüklerin önünde nefes nefese kaldığını duyunca rahatladı.

"Eminim şimdi bize yardım etmeyi teklif ettiğin için üzgünsündür," dedi Aaron gülererek. "Buradaki meyve bahçesinde çok az ağır iş var, ama bu onlardan biri!"

Laken'in cevap verecek gücü yoktu. Kullandıkları brandanın üzerindeki kütükleri aynı hızda tutmaya çalışırken boynu yanıyordu ve gözlerini yerden ayırdığında neredeyse iki kez ayağının kaymasına neden oluyordu. Ter keten gömleğini sırlıslamak etmişti.

"Köşeyi dönüyoruz!" Thomas'ın sesi duyuldu ve Laken önündeki ayaklara odaklandı. Sola doğru gidiyorlardı ve artık ayaklarının altında çimenler ve çamurlu patikalar değil, taşlı bir sokak vardı.

"İyi günler - ve teşekkür ederim," dedi derinden gelen bir ses. Laken'in Doktor Anderson'a ulaştıklarını anlaması için önünü görmesine gerek yoktu ve omuzları rahatlayarak çöktü. Fazla uzun sürmez.

"Onları nerede istersin, Gerald?" Aaron devam eden gerginlikten dolayı hafifçe homurdanarak sordu.

Bir kol Laken'in görüş alanına girdi. "Şurada, sakıncası yoksa; evin hemen yanı mükemmel olur. Mariana'nın yolundan kaçınmaya dikkat edin."

Mariana'nın yolu mu? Laken bu direktifi takip edemiyordu ama buna ihtiyacı da yoktu. Tek yapması gereken iki kardeşin arkasında, üçüncüsü de solunda yürümeye devam etmek ve kendisine söyleneni yapmaktı.

Kabul etmeliydi ki bu oldukça özgürleştirici bir faaliyetti. Yolda sadece siz olduğunuzda, tüm görevler tek başınıza tamamlanır ve eğer yapmazsanız ... şey, yapılmazlar. Bu yalnız bir hayattı ama her zaman bunun için çabalamıştı. Şimdi buradaydı - her ne kadar sadece birkaç ay daha burada olacağını kendine hatırlatsa da - işleri tamamlamak için başka güçlü ellerin olması hoştu.

O felaket akşam yemeğinden sonra çoğu zaman ondan kaçmış olsalar bile.

"Tamam o zaman, burada durun," diye seslendi Thomas ve durdular.

"Aaron

ve ben uçlarımızı aşağı indireceğiz ve sonra onları yığının üzerine yuvarlayabiliriz."

Laken bekledi ve kütüklerin dengesi aşağı doğru eğildikçe değişti, ağrıyan sırtındaki ağırlığı hafifletti.

"Ve düştüler!" Aaron bağırdı. "Şimdi onları ."

Her şey anda oldu ve kardeşler kutlama için birbirlerinin sırtını sıvazladılar.

Thomas alçak bir sesle, "Weston," dedi.

Laken ona başını salladı, tam olarak ne cevap vermesi gerektiğinden emin değildi. "Sen de öyle."

Bu yeterli gibi görünüyordu ve Thomas kardeşlerine gülümserken başını salladı. Tuhaf biriydi, diye düşündü Laken. Kimi zaman gürültülü ve sert, kimi zaman da sakin ve huzurlu. Belki de büyüyen Sweet Grove kasabasının Papazı olmanın getirdiği bir şeydi bu - tabii buna kasaba denebilirse, büyük Bryant ailesinin dışında dört aile daha vardı.

Laken gülümseyerek, "Bayan Bryant, yani Katherine nasıl?" diye sordu. "Sanırım yakında çocuğunu doğurmaya hazır."

Thomas'ın yüzünde bir gülümseme belirdi ve Laken, sakalının arasından bile onun daha genç görünen bir adama dönüştüğünü görünce şaşırdı.

"Gerçekten de - ve umarım o da çok uzun süre bırakmaz; çocukla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de öyle!" Jonathan onlara sırtıttı. "Dünyaya yeni bir hayat getirmek tuhaf ve muhteşem bir şey ve bu kadar uzun süre bekledikten sonra sabrımın tükenmekte olduğunu itiraf etmeliyim!"

Aaron başını salladı ve Laken'e baktı. "İkisinin de bebekleri geliyor ve bu konuda ne kadar az konuştuklarını bilemezsin."

Laken, Thomas ve Jonathan'ın alaycı öfkesine sırtıttı.

"Bu hiç adil değil Aaron; senin zaten bir kızın var, hem de tam teşekküllü!" Thomas itiraz etti.

Aaron'un cevap olarak ne söyleyeceğini kimse bilmiyordu, çünkü o anda Doktor Anderson onu ve Laken'i sırtlarından alkışladı.

"İçeri gelin beyler ve içecek serin bir şeyler alın. Eminim oldukça susamışsınızdır!"

Diğerleri de aynı fikirdeydi ve kapıya doğru ilerlemeye başladılar ama Laken tereddüt etti. Bu adamların üçü kardeşi, dördüncüsü ise evlilik yoluyla kardeşiydi. Elbette bu davete dahil olamazdı. Kendisine tahsis edilen eve dönmesi en iyisi olacaktı - belki de bitki bahçesine uğrayıp epazotun nasıl büyüdüğüne bakabilirdi.

"Peki sen nereye gittiğini sanıyorsun Weston?"

Laken şaşkınlıkla arkasını döndüğünde Aaron Bryant'ın kapı aralığından kendisine baktığını gördü.

"I . . . Küstahlık etmek istemedim," demeyi başardı.

Aaron güldü. "Varsayıma gerek yok Weston, burası Sweet Grove; sizce biz kapılarımızı kilitliyor muyuz? sizce sizce kimse

hoş karşılanmıyor mu?"

Döndü ve içeri girdi. Laken tereddüt etti; bu adamlarla arkadaş olmanın bir anlamı var mıydı? Çok geçmeden yola çıkacaktı ve sonra - ama ne önemi vardı ki? Bir öğleden sonranın zararı olmazdı.

Bryant'lar ve Doktor Anderson mutfakta oturuyorlardı, Jonathan Bryant ise cam bardaklara elma suyu dolduruyordu, yanında da ... gibi görünen bir şey vardı.

"Bu buz mu Doktor Anderson?" Laken hayretler içinde odanın içinde bir o yana bir bu yana yürüdü. Tek bir dokunuş ona cevabı vermek için yeterliydi.

Doktor Anderson derin derin güldü. "Bana Gerald de Weston - ve evet, o buz."

"Ama onu nereden buldun?" Laken hayretle sordu. "Hem de Haziran ayında, Teksas'ta mı?"

"Yaşlı Gerald'ın kendi dükkânı var," diye açıkladı Thomas gülümseyerek. "Kış boyunca kazdığı bir mahzende saklıyor."

"Ve aslında sadece tıbbi konularda kullanılmalı," dedi Gerald acıklı bir gülümsemeyle. "Ama geçen kış bu kadar topladım ve bu yıl hiç ihtiyacım olmadı. Kenara koyduğum stokların gelecek kışa kadar yeteceğinden eminim."

Laken uzatılan bardağı aldı ve derin derin içti. Şimdiye kadar tattığı en ferahlatıcı ve lezzetli içkiydi.

Aaron iç çekerek, "Geçen yazki hasat gerçekten olağanüstüydü," dedi. "Ömrümüz boyunca böyle bir hasat daha görürsek şanslı sayılırız."

Thomas . "Ben o kadar emin değilim - bu yılın mahsulü şimdiden güçlü bir şekilde büyüyor gibi görünüyor."

"Ve bu yıl Abigail'in kendi hasadı olacak," dedi Jonathan, Laken'e sertçe bakarak. "Öyle değil mi Weston?"

Herkes ona döndü. Laken yutkundu ve genişçe gülümsedi. "Umarım öyledir. Burada bulunmamın nedeni de bu: Bayan Bryant'ın büyümesine yardım etmek, böylece Gerald da ilaçlarını hazırlayabilecek."

Daha önce fark etmemişti ama Laken aniden mutfağın sıcak olduğunun farkına vardı. Rahatsız edici derecede sıcak. Soğuk bardağı iki eliyle kavradı ve yüzündeki sırtışı korudu.

"Abigail'i nasıl buluyorsun?" Jonathan kaba bir şekilde değil ama sert bir tonda sordu. "Mutlu musun?"

Laken gözlerini kırptırdı. Tüm bu sorular nereden geliyordu? Başka bir durum, başka bir gün olsaydı, öyle olduklarını tahmin ederdi ve burada bu düşünce midesini hoplattı, ona karşı niyetini belirledi. Ama bu farklıydı. Bu, eğer bir şey varsa, daha ciddiydi.

"Mutlu mu?" diye tekrarladı, kendine zaman kazandırmaya çalışarak. "Mutludan ziyade memnun diyebilirim."

Thomas ve Jonathan karşılıklı bakıştılar ve Gerald içini .

"Neden sordunuz?" Laken tereddütle sordu.

"Biz onun kardeşleriyiz," dedi Aaron hemen. "Bu tür şeyleri bilmek isteriz."

Ama Laken başını salladı. "Eğer onun mutluluğu için gerçekten endişelenseydiniz, bunu ona kendiniz sorardınız. Ama sen istedin. Bir şey istediniz

...bir yabancıнын görüşü. Onun için endişeleniyorsun. Neden?"

Eğer daha iyisini bilmeseydi, Jonathan'ın bakışlarının sanki kendi bakışlarıyla buluşamıyormuş gibi hafifçe eğildiğini söylerdi. "Sebebi yok."

Laken kardeşlerin etrafına bakarken aralarına sessizlik çöktü. Sonra konuştu. "Abigail Bryant'ta bir şeyler var, yüzeyde değil derinde bir şeyler. Bir hüznün ya da keskinlik. Düşüncelerinin ona doğru sürüklendiğini ve sonra ondan kaçtığını görebilirsiniz."

Onunla aynı fikirde olmaları için konuşmalarına gerek yoktu; bunu yüzlerinden anlayabiliyordu.

"Abigail'e ne oldu?" diye sordu sessizce.

Gerald, Thomas ve Aaron iç geçiren Jonathan'a baktılar.

"Bir centilmen olarak bunu kendine saklayacağına güveniyorum Weston."

Laken'in ağzı kurumuştı ama başını salladı. "Bana söyleyeceğin her şey benimle kalacak. Sana söz veriyorum."

Jonathan bir an için ona öyle derin ve araştırmacı bir bakışla baktı ki Laken bu bakış karşısında kendini neredeyse çıplak hissetti. Bu bakış bir ömür boyu sürecektir gibi görünüyordu, ama Jonathan'ın omuzları çöktüğünde sadece bir dakika sonraydı.

"Unutmamanız gereken şey, Weston, Sweet Grove'un her zaman şu anda olduğu gibi mutlu ve Tanrı dolu bir yer olmadığıdır. Birkaç yıl önce - belki de on yıl önce - Sweet Grove gerçekten de farklı bir yerdı."

"Mariana ve ben on sekizimize yeni girmiştik," diye araya girdi Thomas. "Aaron kaç yaşındaydı, bir yirmi mi, Jonathan da bir yaş büyük müydü?"

"Ve Abigail sadece on bir yaşındaydı," dedi Aaron karanlık bir sesle.

Laken onlara baktı. Kaba bir hesaplama on beş yaşındaydı; çoktan yola çıkmıştı. Çoktan yalnızdı.

"O zamanlar anne ve babamız yaşıyordu," diye devam etti Jonathan. "Ve Sweet Grove sadece bir aile bahçesiydi ve bize yaşamamıza yetecek kadar yetiyordu. Ama babamız için yeterli değildi."

"O ve ben aynı zaafı paylaşıyorduk," diye karanlık bir sesle konuştu Aaron ve yüzünde acı bir nefret ifadesi belirdi. "Kumar oynamayı severiz Weston, senin de çok iyi bildiğin gibi. Uzak kalamazdık."

"Ve ağabeyimizin aksine, babamız ne zaman duracağını asla bilemedi," dedi Jonathan acı bir şekilde. "Odaya ne zaman bir deste kâğıt getirilse içine giren şeytandan kurtulmak istemedi. Daha fazla para kaybetti, daha fazla para ve daha fazlasını, ta ki güvendiğimiz yiyecekler, ızgaranın sıcaklığı, hepsi kaybolana kadar."

Söyleyecek sözü kalmamış gibiydi ve Aaron onun yerine devam etti. "O kış zordu; hiçbirimizin hatırlayamayacağı kadar zordu. Çok az yiyecek vardı, hiç ısınamıyorduk ve babam zamanının çoğunu El Seco'da barlarda oynayarak geçiriyordu. Hepimiz zayıf düşmüştük ama ... ama annemiz ..."

"Büyük olasılıkla ateşten öldü," dedi Gerald yumuşak bir sesle. "Hızlı, kısa. Hiç acı hissetmemiş olmalı."

"Her şey iki gün içinde olup bitmişti," dedi Thomas acı acı. "Babam tüm bu süre boyunca uzaklardaydı ve geri döndüğünde onu en çok üzen şey annemizin ölümü değildi: Sweet Grove'u kaybetmişti."

"Kumarda ," diye tükürdü Aaron. "Scott ailesine."

Üç kardeş düşünceli bir şekilde otururken sessizlik oldu ama Laken'in kafası karışmıştı. "Anlamıyorum. Bunların Abigail'le ne ilgisi var?"

Jonathan iç çekti. "Sanırım o zaman babam ne yaptığının farkına vardı. Evimizi, geçim kaynağımızı kaybettik, annemiz Tanrı'nın yanına gitti. Sanırım ... Bence tek bir çıkış yolu bile göremiyordu."

"O bir korkaktı," dedi Aaron sert bir şekilde. "Sıkı çalışmaktan çok korkardı, onun sorunu buydu."

"Sebepleri ne olursa olsun, zihninde sadece tek bir çıkış yolu varmış gibi görünüyordu ve ... ve o da bunu seçti."

Laken Jonathan'ın sözlerine bakakaldı, anlamı yeni yeni kafasında canlanmaya başlamıştı. "Yani - yani o karar verdi -"

Jonathan basitçe, "Ahırda canına kıydı ve Abigail - on bir yaşındaki kızı onu bulan kişiydi," dedi.

Laken'in gözleri dehşetle açıldı. "Hayır."

"Ben olmalıydım," dedi Aaron öfkeyle. "Ondan gitmesini ben istemiştim; mezarını kazmakla meşguldüm..."

"Bilemezsiniz," dedi Thomas iç çekerek. "Hiçbirimiz bilemezdik."

"İşte bu kadar," dedi Aaron, sandalyesini geriye itti ve bacaklar sallandı. "Tartışmalar birbirini izledi - "

Aaron ve Thomas'ın arasına bakan Jonathan, "Hiçbiriyle gurur duymuyoruz," diye araya girdi.

Gerald nazıkçe konuştu. "Duyduğuma göre, Mariana ve Abigail o zaman El Seco'ya, büyükannenin yanına gönderilmişler."

Thomas hüznle başını salladı. "Zavallı Dadı, ben Sweet Grove'a dönmeden hemen önce öldü. Keşke onlara bu kadar iyi baktığı için ona teşekkür edebilseydim."

"Ve ben burada tek başıma, Scotts'ların meyve bahçesinde bir işçi olarak bırakıldım," diye bitirdi Jonathan.

Laken nereden başlayacağını bilmiyordu. Her şey çok fazlaydı, kaldıramayacağı kadar çok. "Karmaşık bir ailesiniz," diyebildi ancak.

Gerald güldü. "Oh, Laken, bunun yarısını bile bilmiyorsun!"

"Ama Abigail'in mutluluğuyla neden yakından ilgilendiğimizi anlıyorsun, değil mi Weston?" dedi Jonathan kararlı bir sesle.

Aaron neredeyse sandalyesinden devriliyordu ve düşmemek için ayağa kalktı. "Bu yüzden dikkatli ol Weston: seni izliyoruz."

"O zamandan beri eskisi gibi değil," diye mırıldandı Thomas. "Kim olabilir ki?"

I

Yüzündeki gülümsemeyi yok etmek imkânsızdı ve bunu yapmak da istemiyordu.

"Bir oğlan!" Abigail nefesinin altında fısıldadı. "Küçük bir çocuk Katherine ve Thomas için - bir oğlan!"

Gece uzun sürmüştü ama güneş doğduğunda kasabaya yeni bir hayat gelmişti ve bu hayat koyu siyah saçlarıyla haykırarak dünyaya gelmişti.

Katherine sevinçten ağlamıştı. "Bir oğlum oldu," diye fısıldamıştı, çocuğun çığlık atan yüzünü temiz beyaz bir çarşafla silerken. "Bebeğim burada."

Abigail kendini kapının yanındaki bir sandalyeye atmıştı, yorgunluk ruhunun derinliklerindeydi ama memnundu. Yeni bir hayatın dünyaya gelişini görmek, onun sıcacık bir dünyadan parlak yeni bir dünyaya yolculuğunun bir parçası olmak: Böyle bir şey var mıydı? Hiç bu kadar tatlı bir şey yaşayabilecek miydi?

Elizabeth sevgiyle, "Aferin sevgilim," dedi ve kız kardeşinin saçlarını okşayıp alnına ıslak pamuktan serinletici bir ped koydu. "Muhteşem bir iş çıkardın."

Phoebe başıyla onayladı. Saçları Mariana'nın o sabah saat üç sularında bulduğu sağlam bir ip parçasıyla arkadan bağlanmıştı ve yatağa sarılmış anne ve çocuk görüntüsüne ılık ılık bir gülümsemeye bakıyordu.

"Şimdi dinlenin," dedi nazikçe. "Önümüzdeki günler için ikinizin de güce ihtiyacı olacak. Thomas'a iyi haberi vereceğim."

"Ve Mariana," diye ekledi Katherine, kucağındaki bebeğe bakıp iç çekerek. "O da yardım etmek istiyordu ve bu fırsatı kaçırdığı için üzülecek."

o."

"Ben de seninle geliyorum," dedi Abigail, kirlenmiş elbiseleri toplayarak. Islatılması gereken çarşaflar. Kapıyı arkalarından usulca kapattı ve iki kız kardeşi Tanrı'nın yarattıklarına hayret etmeleri için yalnız bıraktı.

Merdivenlerden inerlerken Phoebe, "Son derece iyi iş çıkardı," diye fısıldadı. "İlk çocuk için oldukça kolay oldu."

"Kolay mı?" Mutfağa girdiklerinde Abigail ona baktı. "Bu hiç de kolay görünmüyordu - "

"O nasıl?" Çılgınca bir ses onları müjdeledi ve Thomas'ın neredeyse uyumakta olduğu sandalyeden sıçradığını gördüler. Sanki bütün gece ellerini saçlarında gezdirmiş gibi saçları her yöne doğru uzanıyordu ve gözleri kan çanağına dönmüştü.

Phoebe güven verici bir ses tonuyla, "Katherine iyi," dedi. Abigail gülümsedi. "Oğlunuz da öyle."

"Benim - benim oğlum mu?" Thomas ellerini yüzüne kapattı ve karşısındaki sandalyede oturan Mariana gülerken sakalının üzerinden onlara baktı. "Oğlum - o burada mı? O düşündüğü gibi bir oğlan mı?"

Abigail başını salladı ve Thomas başka bir şey söylemeden, daha çok bir ulumayla yanlarından hızla geçip merdivenlerden yukarı çıktı.

Phoebe kıkırdamaya başladı. "Umarım onu yeni uyutmamıştır, yoksa babası ona hayatındaki ikinci gerçek şoku yaşatacak!"

Kendini Thomas'ın az önce boşalttığı sandalyeye attı ve bir elini yüzüne götürdü.

Thomas'ı oyaladığın için teğekkür Mariana," dedi yorgun bir ifadeyle. Eğer onun yanına yaklaşmasına izin verseydik ayaklarımın altında kalırdı."

Mariana omuz silkti, ama Abigail kız kardeşini daha önceki bir incinmeden dolayı yatıştığını söyleyecek kadar iyi tanıyordu. Baldızı saatlerce doğum sancısı çekerken hiçbir şey yapamamak onun için zor olmuş olmalıydı.

Phoebe başını kaldırdı ve sandalyede uyuklamaya başlamamış gibi davranmaya çalıştı.

Ama Abigail işaretleri biliyordu. "İşte, bundan biraz al - hayır, ısrar ediyorum, Phoebe." Sıcak bir fincan çay uzattı; içine biraz lavanta, melisa ve Laken Weston'ın -ve burada kalbi pır pır etti- yanında getirdiği bitkilerden birini daha eklemişti.

Phoebe güvensizlikle baktı. "Ne oldu?"

Abigail gülümsedi. "Uyumana yardımcı olacak bir şey. Bunu hak ettin. Kendi çocuğunla ilgilenebilmek için gücünü topla - Sophia seni özleyecek."

"Sen de öyle," diye karşı çıktı Phoebe, ama daha fazla şikâyet etmeden fincanı aldı ve yudumlamaya başladı. "Benim için getirip götürmeye istekli olmasaydın Katherine'le kalamazdım - Elizabeth işe yaramadı; hafta bitmeden zamanına girecek, diyebilirim."

Abigail daha şimdiden Phoebe'nin alnındaki gerginlik ve yorgunluğun yumuşadığını görebiliyordu.

"On dakika içinde yatağınızda olun," dedi nazıkçe. "Mariana sana yardım edecek. Sabah olsa bile, birkaç saat size çok iyi gelecektir."

Abigail doğum lekesi bulaşmış önlüğünü çıkarıp masanın üzerindeki yığının arasına attı ve kapıya doğru yürümeye başladı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Mariana başını kapıya doğru eğdi.

Abigail kapı aralığından arkasına dönüp bakarken gülümsedi. "Diğerlerine söylemek için tabii ki."

Onları bulmak zor olmadı. Bryantlar kahvaltılarını çok severdi ve erkekler Aaron'un evinde toplanmıştı, kadınlar da Jonathan ve Elizabeth'in evindeydi ve Thomas, kendi deyimiyle, Katherine olmadan evde olmaya 'dayanamıyordu'.

Yemek odasını açtığında üç beklenti dolu yüz ona doğru döndü.

"Eee?" Gerald aceleyle konuştu. "Her şey olması gerektiği gibi mi gidiyor? Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Abigail gülümsedi ve bu kez yüzüne sürünen kızarıklık sevinçten kaynaklanıyordu ve buna aldırmadı. "Hayır. Thomas'ı sakinleştirmeye çalışmazsan olmaz - onun bir oğlu var!"

"Bir oğul!" Jonathan gülümsedi.

Aaron sanki hiç düşünmediği bir sonuçmuş gibi gözlerini kocaman açarak baktı. "Bebek mi demek istiyorsun?"

Onlara güldü, yiyeceklerini unutmuştu ama içlerinden birinin eksik olduğunu fark etmeden edemedi - belki de diğerlerinden daha çok görmeyi umduğu birinin. "Elbette bir bebek Aaron, ne olacağını sanıyordun ki?"

"Vay canına," dedi Gerald sırtarak. "Bryant yavruları için bir küçük daha!" Jonathan sırttı ve bir sandalyeyi işaret etti. "Bize anlattığın için teşekkürler Abigail - gel, bizimle otur ve anlatabildiğin her şeyi anlat."

Ama Abigail kımıldamadı. "Nerede? . . Bay Weston nerede?"

Kahkahalar kesildi ve Jonathan küçük kız kardeşine gülümseyerek baktı. "Evde, sanırım. Neden?"

"Nedeni yok," dedi beceriksizce. "Yani - şey, şu anda bilmeyen tek kişi o."

En büyük erkek kardeşinin yüzünde oldukça bilmiş bir ifade vardı, "Onu bu sabah görmedim. Kendi evinde olmalı."

"Oturmayacak mısın, Abigail?" Gerald gülümsedi. "Bize her şeyi anlat!"

"*Hepsi* bu kadar değil, lütfen!" diye itiraz etti Aaron. "İçimizden bazıları kahvaltımızı bitirelim!"

Ama Abigail çoktan gitmişti. Onu ona doğru çeken bir şey vardı, Sweet Grove'un bir parçası olmayan ama yine de tüm dikkatini çeken bu Laken Weston'a. Katherine ve Thomas'ın yeni bebeği, gidip onunla konuşmak için yeterince iyi bir nedendi.

Kalması için verilen evin kapısını iki kez nazıkçe çalmak onu kapıya getirmeye yetmemişti. Abigail tereddüt etti ve sonra tekrar, bu sefer daha yüksek sesle çaldı. Hâlâ cevap yoktu.

"Bay Weston?" diye seslendi, aynı anda hem sessiz olmaya hem de duyulacak kadar yüksek sesle konuşmaya çalışıyordu, bu sık sık mücadele ettiği imkânsız bir görevdi. "L- Laken?"

Hiçbir şey yok. Sadece sessizlik. Ön kapıyı son kez, bu sefer her zamankinden daha sert bir şekilde çalan Abigail, kapının yavaşça açıldığını ve sürgünün tam olarak yerine oturmadığını görünce irkildi.

Abigail bir dakika boyunca verandada durdu ve kapının aralığından seçebildiği sessizliğe baktı. Sonra hiç ses çıkarmadan hızla hareket etti ve içeri girdi.

Tamamen boş bir evde insanın ruhuna dokunan bir şeyler vardır. Abigail bir dakika içinde Laken Weston'ın orada olmadığını anlamıştı. Eğer bunu düşünseydi, ortadan kaybolur ve günün ilerleyen saatlerinde ona iyi haberi vermek için geri dönerdi.

Ama bunun hakkında düşünmedi. Saf içgüdüleriyle hareket ederek koridordan geçti ve evin kalbi olan mutfığa girdi. Mutfak

Tıpkı Bryant'ların inşa ettiği evlerdeki mutfaklar gibi, zira Bryant'lar mimar ya da inşaatçı değillerdi.

Üç şey dışında diğerlerine çok benziyor.

Abigail, iki camın arasına kart üzerine oyulmuş bir resmin sıkıştırılmış olduğu pencereye doğru yaklaştı. Bu bir kadına aitti. Uzun boyluydu ve on beş, belki de yirmi yıl önce moda olan modaya uygun giyinmişti. Üzgün görünüyordu. Kadın doğrudan ona bakıyordu ve Abigail de ona bakıyordu.

Pencere pervazının yanında bir kurdele vardı. Bir zamanlar maviydi ya da ona benzer bir şeydi, ama şimdi gri mavi beyazımsı bir renge dönüşmüştü. Bir tutam saçın etrafına bağlanmıştı; tıpkı Laken'inki gibi koyu renkti.

Ve seti tamamlamak için bir madalyon vardı. Altındı, büyüktü ve kolyeden ziyade bir iğneydi. Ön yüzünde güzel işaretler vardı ve kenarlarından küçük kâğıt kıvrımları çıktığı için içi doldurulmuş gibi görünüyordu.

Laken Weston gerçekte kimdi? Onun hakkında ne biliyorlardı? Hiçbir şey, ama yine de bu madalyon ve kadının bu gravürü, hayatı hakkında şimdiye kadar isteyerek gönüllü olduğu her şeyden daha fazla ayrıntı içeriyordu.

Dudağını ısırdı. Laken'da onu kendisine çeken şey neydi? Düşünceleri itiraf etmek istemediğı kadar sık ona kayıyordu ve şimdi gerçekten de onun evinde, onsuz, hayatının en kişisel hatıralarını keşfediyordu.

Abigail dayanamadı. Titreyen parmağını madalyona doğru uzattı. "Dokunma ona."

Sesinin bir haykırış ya da sert ve derin olmasını istememişti. Ama her kelimesinde ciddiydi. Kimse ona dokunmayacaktı.

"Laken!" Abigail dehşet içinde ona baktı. Her tarafı kaplıydı. ağaç kabuğu, çamur ve ter içinde. "Kapıyı çaldım - kapıyı çaldım ve -"

"Ve sen yine de içeri girmeye mi karar verdin?" Laken bağırdığı kapı aralığında kıpırdamamıştı ve nefes alış veriş hızı ve sığıdı. Az önce bitki bahçesinden topladığı epazotun dikenini -buna onların bitki bahçesi demezdi, buna izin vermezdi- avucuna battı.

"Çok özür dilerim - lütfen özürlerimi kabul edin, içeri girmemem gerektiğini biliyordum, ama düşündüm ki - "

Abigail gevezelik etti ve Laken'in kalbinde bir şeyler burkuldu. Sesi tıpkı yıllar önce Laken'in düşündüğü gibi çıkıyordu.

"Yeter," dedi ve şimdi yumuşak bir sesle konuşuyordu. Öne doğru yürüdü ve epazotu masanın üzerine koydu. "Umarım sakıncası yoktur, ilk ödememin bir kısmını alma cüretinde bulundum."

"Ödeme mi?" Abigail ona anlamsızca baktı. Gözleri o kadar maviydi ki, Laken'in bir keresinde Houston'dan geçerken bir dükkânda gördüğü safir gibi parlıyor gibiydi.

"Ödeme," diye tekrarladı Laken ve gülümsedi. "Benim yüzde yirmi beşim. Hasadın çeyreği benim."

Abigail başını salladı ve endişeyle gülümsedi. "Oh, anlıyorum. Elbette Bay Weston, başımızın üstünde yeriniz var."

"Laken, lütfen." Bir sandalyeye çöktü ve başını kaldırıp ona baktı. "Evime alışılmışın dışında girmiş olmana rağmen Abigail, bana Bana Laken demeni tercih ederim."

Yakınlık iması bile yanaklarının kızarmasına neden oluyordu ve bu yüzden onu seviyordu. "Otur."

Tereddüt etti ama sonra zarif bir şekilde karşısındaki sandalyeye oturdu. "Kim o?"

Soru basitti ve Laken anlamamış gibi davranmaya zahmet etmedi. "Annem."

"O ... o çok güzel." Laken hüznle gülümsedi. "Evet, ."

Bryant kardeşler ve Doktor Anderson'la yaptığı konuşma zihninde çınladı. "*O zamandan beri eskisi gibi değil. Kim olabilir ki?*"

Bir kadınla, üstelik hayatında herkesin katlanması gerekenden daha fazla ölüm görmüş bir kadınla yapılacak doğru konuşma bu muydu?

"Ona ne oldu?" Abigail fısıldadı, endişeyle dolup taşıyordu ve - hayır, sevginin olmadığı yerde onu göremezdi.

O zaman kısa cevap. "O öldü."

Abigail üzüntüyle başını salladı. "Evet, bunu anlamıştım."

İkisi arkadaşça bir sessizlik içinde oturdular. Sessizlik Laken'ın bildiği bir şeydi; ticaretinin bir aracı, bir yol arkadaşı, sessizlik

Bir kardeşin kadar. Ama bunu daha önce hiç böyle paylaşmamıştı. Bu garip değildi ve alışkın olduğu sert kenarlardan hiçbiri yoktu. Bu yumuşaktı. Abigail'le birlikte bu sessizlikte saatlerce oturabilirdi.

"Bana ondan bahset," dedi yumuşak bir sesle.

Bunu yapmak istemiyordu. Geçmişinin o kısmına takılıp kalmanın hiçbir yararı olmamıştı ama kızın gülümsemesi o kadar tatlı ve yüzü o kadar açıktı ki Laken kendini şöyle derken buldu: "Adı Meredith'ti ve nazik biriydi. Sessizdi. Şarkı söylemeyi severdi ve günlerinin çoğunu müzikle geçirirdi. Sevgi dolu bir anne. Sadık bir eş."

Abigail hiçbir şey söylemedi, sadece o konuşurken yanında oldu, pür dikkat ve nazik gözlerle.

Laken içini çekti ve bakışlarını indirdi. "Bundan kaçış yok Abigail, eğer onu gerçekten tanımak istiyorsan, o öldürüldü. Babam tarafından öldürüldü."

Bu sözleri neden söylemişti ki - ondan bir daha asla bahsetmeyeceğine yemin etmişti. Leş gibi kokan, hiç yıkanmayan ve sürekli içen, sessiz olmayan küçük çocukların kafasına inen örs gibi yumrukları olan kule gibi adam.

"Baban mı?"

Yukarı baktı. Gözleri şimdi ıslaktı ama yaşlar taşmamıştı.

"Seni üzmem," dedi aceleyle, sandalyesinden kalkarak. "Lütfen, Abigail, evine git, üzülmeyi istemiyorum - "

Ama adam durdu. Adam ayağa kalktığı anda, kadın da ayağa kalkmıştı ve adamın elinde bir el vardı. Küçük, sıcak, rahatlatıcı.

"Bana daha fazla ayrıntı anlatmak zorunda değilsin," dedi Abigail usulca, ondan sadece birkaç santim ötede. "İstemiyorsan tabii. Ama şu anda yalnız kalmaman gerektiğini düşünüyorum."

Bir an için, altın bir an için, aralarında bir şey çiçek açmış gibiydi: bir anlayış, bir özen, her ikisinin de incinmiş, köklerinden çekilmiş ve kendilerine uymayan bir yerde büyümeye zorlanmış iki ruh olduğuna dair bir anlaşma. Ve burada bunu gören başka bir ruh vardı. Bunu bilen. Bunu iyileştirebilirdi.

"Yedi yaşındayken bir yetimhaneye götürüldüm," dedi Laken kısıp sesle, bakışlarını onunkilerden ayırmadan. "Orada sessizlikleri doldurmaya devam ettim, çünkü sessizliği doldurmak annemi duymaktan daha kolaydı - annemi

çığlık attım. Beni orada da dövdüler; pek farklı bir hayat değildi ve ben Oradan ayrıldım."

Abigail ona şefkatle gülümsüyordu ve hâlâ onun elini tutuyordu. "Peki sonra?"

"Peki ya sonra? Bir kaçaktım, ailem yoktu, geçim kaynağım yoktu, sesim dışında hiçbir yeteneğim yoktu." Laken karanlık bir şekilde güldü. "Her zaman bir durumdan konuşarak kurtulmayı başarmışımdır. Ya da bir durumun içine girmeyi, eğer durum ortaya çıkarsa."

"Yalnız mıydın?"

Laken başını salladı. "Her zaman yalnız - bu şekilde daha güvenli, görüyorsun, çünkü bu şekilde kimse seni hayal kırıklığına uğratabamaz. Son on yıldır sadece ben ve yol varız. Yedi yaşından beri kimse beni yanında tutmak istemedi."

Adamın eli sıkıca kavradı. "Bence kalmaya değersin," diye fısıldadı Abigail.

Laken ona baktı. İnanılmaz derecede yakındaydı ve onun sıcaklığını parmaklarında hissedebiliyordu. Eğer diğer elini uzatırsa ona dokunabilirdi.

Abigail'in diğer eli onun arayan parmaklarını buldu. "Ben - ben seni yanımda tutmak isterim."

Sesi artık sadece bir nefesti, ama yine de her hecesini yakaladı. Yanakları kızarmıştı ama artık utançtan değil, duygusallıktan. Tam olarak anlayamadığı ve adını koymaya cesaret edemediği bir duyguyla.

"Beni yanında tutar mısın, küçük kadın?" diye fısıldadı.

Başını salladı ve bir tutam altın sarısı saç tutamından kopup bir yanağından aşağı düştü. "Bana böyle hitap etmemelisin."

Burada kal: Sweet Grove'da kal. Bunu hiç düşünmemişti ve şimdi Abigail Bryant'ın ellerini kendi ellerinde tutarken düşünmek neredeyse imkânsızdı. Burada kalabilir miydi? Burada, bu küçük Teksas kasabasında kendine bir yuva kurabilir miydi?

O evin bir parçası olabilir miydi?

Korku ve panik, özlem ve sevinç, aşk ve kafa karışıklığı kalbinin ve kulak zarlarının içinde yığılırken, nabızı da onların içinde gümbür gümbür atıyordu.

"Hayır," dedi sertçe, ellerini bıraktı ve ondan uzaklaştı, bakışları omzunun hemen üzerindeki bir noktaya sabitlendi. "Teşekkür ederim Bayan Bryant, ama ben gezgin bir ruhum ve bir yere bağlanamam. Hayır, zaten tutulamam."

"Burada kalman için ısrar etmiyorum," dedi aceleyle ve Laken onun gözlerinin etrafındaki çizgilerde neden olduğu incinmeyi görebiliyordu. "Sadece düşündüm ki - "

"Bence gitsen iyi olur," diye araya girdi Laken. Bu sözleri söylerken onun bakışlarına karşılık veremedi ve gerçek mutluluktan kaçtığı için kendinden nefret etti.

Başka bir şey söylemedi. Beyaz pamuklu bir elbise ve göz kamaştırıcı bir biberiye kokusu içinde Abigail Bryant gitmişti.

T Güneş ışığı yarı kapalı perdelerin arasından, sanki bir altın küpünden yeni erimiş tembelce süzülüyordu. Abigail'in göz kapakları titredi ve sonra birden açıldı.

Salı sabahıydı - küçük Matthew dünyaya geleli tam bir hafta olmuştu ve şimdi bir haftalıktı. Thomas ise bu süre içinde birkaç yıl yaşlanmış gibiydi.

Abigail kendi kendine gülümsedi, serin keten çarşafların verdiği hissin tadını çıkarıyordu. Zavallı Thomas: ona neyin çarptığı hakkında hiçbir fikri yoktu ve buna bayılıyordu. Katherine yatağında, doğumdan sonra dinlenen bir imparatoriçe gibi olmuştu, kocası ise sahibini memnun etmek için çırpınan bir köpek gibi etrafında koşturuyordu.

Bir gün önce ziyaret etmişti ve bunu hatırlayınca gülümsemesi genişledi. Elizabeth de oradaydı, tomurcuklanan bir ağaç gibi geniş ve çocukla doluydu. Jonathan bir çocuğu hayatta tutmak için gereken telaşa şaşırılmış, Mariana ise Thomas'ın karısı ve çocuğu için çıkardığı yaygarayı duyunca gülmüştü.

Muhteşemdi. Aile, sevgi ve neşe vardı ve neredeyse mükemmeldi.

Neredeyse.

Abigail yatakta doğruldu ve kollarını uzattı. Neden Laken Weston'ı içermeyen her anı, her an boşa harcanmış bir anmış gibi geliyordu? Gününde onun görünmediği bir boşluk vardı ve bunu tamamen açıklanamaz bulmaya başlamıştı.

Odanın içinde dolaşıp tuvaletini yaparken ve giyinirken, saatin erken olmasına rağmen Haziran güneşinin sıcaklığı yükseliyordu. Bu, günün en çok sevdiği zamanıydı: sakin, sessiz, kimsenin ona karışmadığı. Hiçbir şey söylememesi, kızarması ya da kolayca irkilmesi önemli değildi. Bu onun zamanıydı ve bunu paylaşmak zorunda olduğu kimse yoktu.

Merdivenleri hafifçe vurarak indi, ön kapıyı olabildiğince sessizce açtı ve sokağa çıktı. Burada sıcaklık daha fazlaydı, ama elbisesini iyi seçmişti ve en açık krem rengi elbisesini giymişti - ve sadece bir kombinezon vardı, bunu düşünmek bile yüzünün kızarmasına neden oluyordu.

Bir çıtırtı ve keskin bir nefes alma sesi onu şiddetle etrafında döndürdü ve sesin nereden geldiğini bulmaya çalıştı. Bir adam sesi gibiydi, hem de acı çeken bir adam - ama kesinlikle kimse bu kadar erken kalkmış olamazdı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı ses. "Ve son mendilimi de."

Abigail hafifçe kaşlarını çatı. Şu anda Sweet Grove'da yaşayan erkeklerden birini seçmeye zorlansaydı, onun ... olduğunu tahmin ederdi.

Laken Weston, gömleğinin kollarını sıvamış, bir elinde kürek, diğerinde kanlı bir şekilde sarılmış başparmağıyla bitki bahçesinde duruyordu.

"Laken," diye nefes aldı. "Burada ne işin var senin?"

Laken küreği bıraktı. "Abi - Bayan Bryant - Abigail! Burada ne yapıyorsun?"

"Ben burada yaşıyorum," dedi Abigail basitçe. Adamın ona son söylediği sözler kulaklarında çınladı: "*Teşekkür ederim Bayan Bryant, ama ben gezgin bir ruhum ve bir yere bağlanamam.*"

Önce ona, sonra da gümbürtüyle yere düşen küreğe baktı. "Evet, biliyorum."

Abigail küçük çitin üzerinden atladı ve küreği aldı. "Peki burada ne yapıyorsun?"

"Bahçecilik," dedi Laken sessizce. "Taşınmasını istediğin toprağı kazabileceğimi düşünmüştüm ama sonra ... şey, başparmağımı incittim."

Ona baktı ve endişeyle gülümsedi. "Bahçemle - yani bitki bahçemle - ilgilenmeniz çok güzel. Teşekkür ederim."

Bir an için adamın cevap vereceğini düşünmedi ama sonra adam iyi huylu bir şekilde sırtıttı ve yüzünü buruşturarak yaralı elini havada gezdirdi. "Sorun değil."

Abigail kıkırdadı. "Bana çok büyük bir sorun gibi geldi! Dur, bir bakayım."

Tereddüt etti ve sonra elini uzattı. "Bir hanımefendiye göre değil, Abigail."

Abigail elindeki başını kaldırmadan endişeyle şöyle dedi: "Nasıl yaralanabileceğini hiç anlamayan kör bir kız kardeşle büyüdüm Laken. Kesikler, sıyrıklar, yanıklar ve kabarcıklarla uğraşmaya oldukça alışkınım."

"Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun, biliyorsun." Sözleri alçak sesle ve duygu doluydu ve Abigail gülümsedi.

Ona bu kadar yakın olmak tuhaftı. Sonuçta o sadece bir adamdı ama kardeşlerine hiç benzemiyordu. Kalbinin tamamen alışılmadık şeyler yapmasına neden oluyordu.

"Neden ot yetiştirmeye başladım sanıyorsun?" dedi hafifçe, sonunda deriye ulaşır başparmağındaki acımasız kesiği görünce. "Otları kendim yetiştirip kullanmak, büyükannemizden sürekli birkaç kuruş istemekten daha kolay oldu. Bunun temizlenmesi gerekecek."

Sulama kabını bulmak için bahçede etrafına bakındı ve adamın gözlerinin onun yüzünden hiç ayrılmadığını fark etmemeye çalıştı.

"Yapılacak en iyi şey onu havada tutmak ve temizlemek için sabah akşam suda kekik kullanmaktır." Abigail kesiği suya batırırken avucunu uzattı ve elinin titrediğini, sabit duramadığını görünce şaşırdı.

"Jonathan bana senin şefkatli biri olduğunu söylemişti," dedi Laken. "Bana bu kadar iyi baktığınız için teşekkür ederim."

Abigail usulca güldü. "Öyle dedi, değil mi? Bazen Jonathan'ın babam değil de kardeşim olduğunu hatırlamak zor oluyor."

Laken'in kaşları kalktı. "Bana aşırı babacan bir yapısı varmış gibi gelmedi."

"Ne de olsa benden on bir yaş büyük." Abigail sulama kabını yere bıraktı ve yarayı inceledi.

"Yaşayacak mıyım?"

Abigail kıkırdadı. "Sanırım başarabilirsin, ama kıl payı kurtuldun. Temiz tutmak için bugün daha fazla bahçe işi yapmanı tavsiye etmem."

"Çok yazık. Bunu sizin için bitirmeyi umuyordum."

Abigail başını kaldırdı ve Laken'in yüz ifadesinde ilgi ve şefkat gördü - bakışları doğrudan kendisine yönelmişti. Sevinç ve yaramazlık duygusuyla dolup taşı.

"Vay canına, Laken Weston, sonunda seni evcilleştirebildim mi?"

Laken baktı ve sonra yüzünde içten içe bir gülümsemenin çiçek açmasına izin verdi. Tanrım, ama o şaşırtıcı bir kadındı. Ne zaman anladığını düşünse bu Abigail Bryant, o da gibi görünüyordu.

hemen onun yanlış olduğunu kanıtla.

"Evcilleştirilmiş mi?" dedi sırtarak. "Kendimi bu şekilde tanımlayabileceğimden emin değilim; böyle bir övgü için kriterler nelerdir?"

Abigail yakındaki banka otururken, "Ah, tam olarak bilmiyorum," diye düşündü. Laken orada bırakılmış olan Laken büyüklüğündeki boşluğu fark etmemeye çalıştı. "Sanırım bir beyefendinin evcilleştirilebilmesi için itaatkâr, terbiyeli ve kendisinden istenen her şeyi yapmaya istekli olması gerekir."

Laken kıkırdadı. "Bu sadece bir hizmetçiye sahip olmak için bir bahane gibi geliyor! Kardeşlerinizden herhangi birini evcil olarak tanımlayabilir misiniz - Doktor Anderson evcil bir adam mı?"

Konuşurken kadının oturduğu yere doğru yürüdü ve elbisesinin üzerine oturmamaya dikkat ederek kendini dikkatlice yanındaki banka bıraktı. Kalbi acıyla çarpıyordu ama buna aldırmış etmedi. Bu kadından nasıl uzaklaşabilirdi?

"Bence öyleler," diye düşündü. "Jonathan doğduğu andan beri evcilleştirildi sanırım. Thomas çok büyüdü; Katherine onun dünyaya bakışında muazzam bir fark yarattı."

"Sevdiğin kişi tarafından bu kadar değiştirilmek tuhaf ve korkunç bir şey olmalı."

Laken bu sözleri yüksek sesle söylemeye niyetlenmemişti ve ancak Abigail yüzünde şaşkınlık ona baktığında dilinden döküldüğünü fark etti.

"Gerçekten o kadar kötü olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, hayır," dedi Laken aceleyle, yaralı olmayan eliyle bankın etrafında büyüyen uzun otları karıştırarak. "Bu sadece ... şey, sen olduğun kişinin ve sonra biri geliyor ve onun için değişiyorsun. Bana tuhaf geliyor. Doğal değil."

Abigail onun sözlerini anladığında bir an sessizlik oldu ve Laken aralarındaki sessizlikte ona bakamadığını fark etti.

"Sanırım," dedi yavaşça, "ben bunu daha çok birlikte büyümek olarak görüyorum. Aşkıınız çiçek açtıkça birbirinize daha da uygun hale geliyorsunuz."

Laken ona baktı. "şekilde düşünmemiştim."

"Eh, hiçbir insan en başından mükemmel bir şekilde eşleşmez, değil mi?" Abigail sakın ve ölçülü bir sesle konuşuyordu ama şimdi onu daha iyi tanıyordu, şakaklarının pembeye çaldığını görebiliyordu - yaklaşan bir kızarmanın ilk işareti. "Herkes farklıdır; insanın tamamen uyumlu olduğu birini bulması neredeyse imkânsızdır."

"Ama sonra ... büyüyorlar mı?"

Abigail başını salladı. "Sanırım bunu tüm kardeşlerimde farklı derecelerde gördüm. Mariana artık eskisinden çok farklı."

"Neredeyse bambaşka biri olmuş," dedi Laken, daha önce ziyaret ettiğinde hep alaycı davranan sert ve çarpık Bryant ablayı düşünerek.

İçini çekti ve arkalarındaki ağaca yaslandı. "Sanırım, aslında, eski haline döndü. Ya da kaza olmasaydı ne olacaksa o olacaktı. Jonathan o zaman beş yaşındaydı ve o ve Thomas onu çok mutlu ve neşeli bir çocuk olarak hatırlıyorlar."

Laken gözlerini kapatıp güneş ışığının tadını çıkarırken ona çok yakından bakmamaya çalıştı. Oldukça zarif bir güzelliği vardı ve hiçbir zaman kardeşlerinden bahsettiği zamanki kadar güzel olmamıştı. Onları gerçekten önemsiyordu ve bu önemseme ondan ışıltıyor, zaten güzel olan yüz hatlarını muhteşem bir şeye dönüştürüyordu.

"Belki bir gün biri benim pürüzlerimi giderir. Belki de sen çoktan düzeltmişsindir," derken buldu kendini Laken, bakışlarını sıkıca ona sabitleyerek.

İstediği yanıtı aldı. Gözleri açıldı ve onu burada, bitki bahçesinde gördüğü anda neredeyse tehdit eden kızarıklık şimdi yanaklarına yayıldı.

"Benim - pürüzlerim mi var?" Utancı neredeyse konuşmasını engelleyecekti ama Laken bu kez geri adım atmadı.

"Bana evcil dedin," diye devam etti gülümseyerek ve o parlak mavi gözlerin derinliklerine bakarak. "Belki de beni çoktan evcil mutluluğa doğru yola çıkardınız."

Ama bu kadarı çok fazlaydı ve bunu daha içeride söyler söylemez anlamıştı; çok fazla, çok doğrudan, çok erken. Abigail ayağa kalktı ve eteklerini düzeltti.

"İçeri girmeliyim; kahvaltı istenecek ve ben de - " "Abigail, bekle," Laken onu takip etmek için ayağa kalktı, sessizce kendine küfrediyordu. onu çok zorlamıştı. Bunun onu rahatsız edeceğini biliyordu, öyleyse neden

yapmış mıydı? "Bekle."

Adamın parmakları kadının bileğini kavradı ve kadın durdu ama yüzünü ona dönmedi.

"Abigail, sen - gerçeklerden saklanamazsın ..." Laken yutkundu. Neden bu kadar zor olmak zorundaydı? "Senden hoşlanıyorum ve senin de benden hoşlandığını hissediyorum. Yanılıyor muyum? Söyle bana. Yanılıyorsam söyle."

Bir an için, kızın orada öylece duracağını, parmakları tarafından hapsedileceğini ama onunla mücadele etmek istemeyeceğini düşündü. Sonra dönüp ona baktı ve bakışlarında neşe ve hüznün birbirine karışmıştı.

"Otlar neredeyse büyüdü," dedi Abigail fısıltıyla. "Yakında büyümüş olacaklar ve büyümeleri için senin yardımına ihtiyacım kalmayacak. O zaman ne olacak?"

Laken yutkundu. Duymak istediği şey bu değildi; duymak istediği şey - eğer kendine karşı dürüstse, ondan kalmasını istemesiydi. Ona yalvarmasını. Hayatının onsuz aynı olmayacağını söylemesini. Eğer giderse, onun arkadaşlığı olmadan mahrum kalacaktı. Öpücüğü olmadan.

"Anlaşmıştık," dedi titreyerek, "büyüme mevsiminden sonra hasadın dörtte birini alacaktım ve sonra ... yollara geri dönecektim."

Kız ona bakıyordu, tüm masumiyeti ve ışıltısıyla... Adamın kalbi ona bakarken acıyordu ama gözlerini kaçıramıyordu.

"Peki o zaman," dedi soğukkanlılıkla, bileğini adamın titreyen parmaklarının arasından çekip çıkardı ve parmaklarının onu yakaladığı yeri ovuşturdu. "İstediğin buydu. Ve başka bir düzenleme istemedin."

Şimdi, Laken sessizce kendini zorladı. Şimdi bir şey söyle; senden bunu istiyor. Neredeyse kendisi söylüyordu, o yüzden bir şeyler söyle!

"Hayır," dedi Laken sonunda. "Başka bir düzenleme talep etmedim."

Kendisinden nefret ederek Abigail'e, sevdiği ama uğruna savaştığı gücü olmayan kadına baktı.

Abigail bakışlarını indirdi ve hüznle gülümsedi. "Ben de öyle."

Kadın uzaklaştı ve on saniye içinde adamın görüş alanından çıktı. Laken tekrar bankın üzerine çöktü ve başını ellerinin arasına aldı. Abigail'in korkusu ve benim huzursuzluğum karşılıklı sevgimizi engelleyecek mi? Laken kalbini acı acı sorguladı ama bu onu rahatlatmadı. Korku, aralarında yeşerebilecek her türlü neşeyi boğan bir ot olma tehdidini taşıyordu. Eğer yakında kökünü kazımazlarsa, gerçek aşkın çiçek açtığını asla göremeyebilirler.

T

Abigail, budama işinden daha tatmin edici bir şey olmadığını düşündü. Bıçağın ağaçta keskin bir şekilde kayması, ölü ya da ölmek üzere olan dalların çıkarılması, özsuynun

ağacın daha sağlıklı dallarına sızmasını sağlar.

Bir dal daha koptu ve onu dikkatlice çıra topladığı sepete yerleştirdi. Kış için kenara biraz fazladan koymanın zararı olmazdı.

"İşin bitmek üzere mi Abigail?" Jonathan'ın sesi rüzgârın üzerinde süzülüyordu.

Döndü ve kardeşine gülümsedi. "O zaman Elizabeth'e geri dönmek istiyorsun."

Bu bir soru değildi ve ona doğru yürürken ellerinin gergin bir şekilde kıvrıldığını biliyordu. "Bebek her an gelebilir, bunu biliyorsun - sadece beni bulamazlarsa diye çok uzakta olmak istemiyorum."

"Git," dedi Abigail nazıkçe. "Ne yaptığımı biliyorum ve ayrıca bir saat içinde işim bitecek. Karının yanında ol. Çocuğunu bekle."

Jonathan ona minnettar bir bakış attı ve başka bir şey söylemeden ortadan kayboldu ve Abigail'in gülümsemesi genişledi. Dünyaya gelmek üzere olan bir bebeğe daha sahip olmak gerçekten harikaydı, ama bu sürekli bekleyiş! Jonathan'ın yaptığı işe zar zor konsantre olabilmesine şaşmamalı - Elizabeth geçen hafta sabahlığıyla kiliseye gitmesini engellemişti!

Abigail çalışmakta olduğu tarlanın tepesinde bilgili gözlerini gezdirdi ve başını salladı. Buradaki tüm ağaçlar artık sağlıklıydı ama

Bu. En uzunlarından biriydi, meyve bahçesinin kurucularından , ama son zamanlarda bal mantarından çok zarar görmüştü.

Bıçağı sabit tutan ve elbisesinin uzun sarı eteklerini ayak bileklerinin üzerinde tutan Abigail, az önce çalıştığı ağaçtan merdiveni kaldırdı ve merdiveni yaşlı ağacın gövdesine koyarken tomurcuklanan elmalardan hiçbirini düşürmemeye çalıştı. Hasat için alabilecekleri tüm elmalara ihtiyaçları olacaktı.

"İyi günler," dedi fısıltıyla. Kimse yokken meyve bahçesindeki elma ağaçlarıyla konuşmak uzun zamandır onun alışkanlığıydı ve garip bir şekilde bunun onları rahatlattığını umuyordu. "Şu ölü dallardan birkaçını koparacağım, böylece artık onların ağırlığını taşımak zorunda kalmazsınız."

Ağaç tabii ki cevap vermedi. Gerçekten de bir cevap beklemiyordu.

"Keşke biz insanlar da böyle bir şey yapabilseydik," diye mırıldandı Abigail merdivene çıkıp ilk ölü dala uzanırken. "İçimizde biraz ölü hissetmemize neden olan , acıyı, geçmişin anılarını ortadan kaldırabilseydik, muhtemelen daha mutlu olurduk."

Aklı, öyle olacağını bildiği gibi, Laken Weston'a gitti. Ne kadar büyük bir acı yükü taşıyordu ve bunu ne kadar iyi saklıyordu. Tacizci bir baba, bir katil - dayakların devam ettiği bir yetimhaneye terk edilmek. Ölü dal yere düşerken Abigail bunu düşününce yüzünü buruşturdu. Hiçbir çocuk böyle bir hayata katlanmamalıydı.

Ama yine de vardı - ve şimdi anladığı çok şey vardı. Yola olan sevgisini, kimsenin size bağımlı olmadığı ve sizin de kimseye bağımlı olmadığınız bir yer. Hissetmenin yolu yok, incinmenin yolu yok. Sevmenin ve hayal kırıklığına uğramanın yolu yoktu.

Abigail yanaklarının kızardığını hissetti ve çekti. Dün haklıydı: *"Abigail, sen - sen gerçeklerden saklanamazsın Senden hoşlanıyorum ve senin de benden hoşlandığını hissediyorum. Yanılıyor muyum? Söyle bana. Yanılıyorsam söyle."*

Onu her gördüğünde hissettiği sevinç dalgasını artık görmezden gelelemiyordu. Laken Weston ona tüm deneyimlerinin ötesinde bir mutluluk veriyordu ve bazen onu Gerald'ın kız kardeşi Mariana'ya baktığı gibi bakarken yakalıyordu.

Bu şu anlama mı geliyordu - şu anlama gelebilir miydi ...

"Saçmalama," dedi ağaca ve kendine, merdivenden bir adım daha atarak. "Laken Weston'ın neden onu öldürmek gibi bir niyeti olsun ki?"

. . . neden sevsin ki . . ."

Ama bu kelimeyi yüksek sesle söylemek bile kızarmasını koyu bir kıızıla dönüştürmeye yetmişti. Ah, onu sevebileceği düşüncesi - duygularının karşılıklı olduğu fikri! Umutsuzca umut dolu bir dilek olduğunu biliyordu ama yine de gerçek olabilseydi!

Abigail küçükken aşka dair çok az şey görmüştü. Ancak şimdi, Elizabeth Morrison -o zamanki adıyla- beş yıl önce hayatlarına girdiğinden beri, aşkın ne olduğunu ve neler yapabileceğini görmüştü.

"Tanrım," diye yüksek sesle dua etti usulca. "Benim için her şeyi açıklığa kavuştur. Onun ne istediğini bilmiyorum - benim ne istediğimi."

Bir dal kırıldı ve yere düştü.

"Dikkatli ol. Dikkatli olmazsan gözümü çıkarırsın," dedi bir erkek sesi alaycı bir tonla.

Abigail merdivenden düştü.

L Bir rüya gibiydi. Laken orada, Sweet Grove'un tarlalarında yürüyor, Abigail'e onun hakkında ne hissettiğini söylemek için hangi kelimeleri söyleyebileceğini çözmeye çalışıyordu - ve sonra kelimenin tam anlamıyla gökten kollarına düştü.

"Dikkatli ol, küçük kadın," dedi, onu yakınında tutarak. "Kendine zarar verebilirsin."

Gün zaten sıcak olmasaydı, kızın yanaklarından gelen ısı sarmallarını hissedebilirdi.

"Laken! Nesin sen - nasıl yaptın -" Abigail kollarının arasında hafifçe bükülerek sıçradı ama Laken onu bırakmak niyetinde değildi. Bu çok takdire şayandı.

Laken yutkundu ve onun kollarındaki hafif ağırlığını hissetti, dizleri solunun üzerindeydi ve güzel yüzü sağ omzunun kıvrımına sokulmuştu. Bu Abigail Bryant'tı, elma çiçeği ve biberiye kokuyordu ve onun gibisi yoktu.

"Abigail," dedi sessizce, bakışlarını onun yüzünden ayırmadan, "bir gün seninle evlenmek istiyorum."

Hemen mücadele etmeyi bıraktı. "Ne dedin sen?"

Sesi sadece bir fısıltıdan ibaretti ama Laken her hecesini duymuştu. Sanki kulakları onun sesinin melodisine mükemmel bir şekilde ayarlanmıştı.

"Seni seviyorum ve bir gün seninle evlenmek istiyorum," diye yineledi Laken, kollarından zorla kurtulup kardeşlerini onu kasabadan kovmaları için getirmediği için gülümseyerek - ki bu aklından geçirdiği gerçek bir olasılıktı.

Abigail artık konuşamıyor gibiydi, yüzünde şeftali rengi bir parıltı vardı. Ama sonra başını salladı.

Laken'in ağzı kurumuştu ama sormak zorundaydı. "Bu istediğin anlamına mı geliyor - yani, bu bir evet mi?"

Abigail yutkundu ve o zarif boynundan, yanağının kıvrımından, gözlerinin ışıltısından başka bir yere bakamadı.

"Sanırım öyle," dedi titreyerek. "Yani, şimdi değil."

Laken gülümseyerek, "Sanırım bugün biraz kısa bir süre olacak," dedi.

Abigail kıkırdadı. "Beni yere indir Laken, böylece düzgünce konuşabiliriz."

Ayaklarının bir kez daha yere basmasına izin vermek için büyük bir irade gücü gerekiyordu ve Laken neredeyse reddedip onu tarladan aşağıya, herkese iyi haberi vermek için toplanan küçük evlere doğru taşımalarını dileyecekti.

Elbisesini düzeltmek için bir an durdu ve Laken'e o kadar güçlü gelen teması kesti ki Laken'in içinde bir şeyler kıpırdandı - buna içindeki koruyucu denebilirdi. Daha önce hiç kimseye karşı böyle hissetmemişti.

"Kiminle konuşuyordun?" diye sordu aniden, ağaçlar üzerinde çalışırken yüksek sesle mırıldandığı o tuhaf şekli hatırlayarak.

Abigail mümkünse daha da çok kızardı. "Hiç kimseye. Kendi kendime. Ağaçlara."

"Ağaçlar mı?"

Başını salladı ve bıçağı yere düştüğü yerden alıp diğer aletleriyle birlikte sepete koydu. "Bunu annem yapardı ve onunla ilgili çok az anım olduğu için bu geleneği sürdürmek istiyorum. Diğerlerinin hiçbiri yapmıyor; onlara söyleme."

Son cümleyi aceleyle ve Laken'e yalvaran bir bakış atarak söyledi. Adam ona sırtıttı. "Nişanlığının sırlarını kardeşlerine anlatmaya başlayacağımı mı düşünüyorsun?"

Abigail nişanlı kelimesini duyunca gülümseyerek ürperdi. "Laken, sanmıyorum - yani, 'bir gün' dedim. Ya da sen söyledin, kim olduğunu tam olarak hatırlayamıyorum - yani, bunun çok hızlı ilerlemesini istemiyorum."

Laken'in yüzündeki gülümseme kayboldu. "Çok mu hızlı? Abigail, buradan ayrıldığımızda evlenmiş olmamızın doğru olacağını düşünüyorum; daha fazla beklememiz uygun olmaz."

Ondan böyle bir öneri beklemiyordu; Abigail Bryant çok düzgün, çok kesin biriydi.

Abigail'in alnı şaşkınlıkla kırıştı. "Gitmek mi? Nereye gidiyoruz?" Şimdi şaşkınlık sırası ondaydı. "Neden, tam olarak söyleyemem; havanın nasıl olduğuna ve bağlantılarımdan herhangi birinin talepte bulunup bulunmadığına bakmamız gerekecek - bu bazen olur; sadece ihtiyaç duydukları belirli bir iş veya mal varsa doğrudur. Bu da yolculuğu biraz daha az öngörülebilir, kesinlikle, ama - "

"Bir dakika bekleyin." Abigail sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu ve bu onu söyleyebileceğinden çok daha fazla rahatsız etti. "Seni burada, Sweet Grove'da yerleşmiş görmek isterim. Niyetiniz bu değil mi?"

Laken'in kalbi sıkıştı. Tabii ki yanlış anlaşılmayı şimdi anlamıştı. "Sonunda kök salmaya hazır olduğumu düşünüyorsun. Yoldan kurtulmaya ve burada seninle bir yuva kurmaya?"

Gülümsedi ve bu o kadar güzel bir gülümsemeydi ki, bunu görmek ona acı verdi. "Elbette Laken. Neden Sweet Grove'dan ayrılmak isteyelim ki?"

"Oh, Abigail, beni tamamen yanlış anladın." Laken uzanıp onun ellerini tuttu ve eller o kadar sıcak, o kadar yumuşaktı ki kollarında hafif bir karıncalanma oldu. "Benimle gelmeni istiyorum."

Tam bir dakika boyunca -ya da belki daha uzun, Laken bunu anlamamanın imkânsız olduğunu fark etti- orada durup ona baktı. Yüzünde net bir ifade yoktu: ne incinme, ne acı, ne öfke, ne de şok. Duygudan yoksun bir yüzdü ve bu onu endişelendirmeye başlamıştı. Sessizliğe daha fazla dayanamadı.

"Abigail, bir şey söyle," diye fısıldadı. "Benimle geleceğini söyle." "Seni seviyorum," fısıldadı Abigail. O kadar yakın duruyorlardı ki Artık tek ihtiyaçları olan fısıltılardı. "Seni seviyorum Laken ve böyle bir duygunun karşılık bulması bir yana, hissedebileceğimi bile hiç düşünmemiştim. Ama Sweet Grove'dan ayrılmak mı? Bildiğim tek şey orası."

Laken yutkundu. "Sana tüm dünyayı göstermeme izin ver Abigail. Seni tüm Teksas'a götüreyim, yeni şehirler ve yeni yollar keşfedelim.

Teksas'ın ötesine geçelim - Meksika'da, Oregon'da ve Louisiana'da bazı arkadaşlarım var."

Büyük mavi gözleriyle ona baktı.

"Ve neden orada duralım ki? Suyun hemen ötesinde Kanada ve İngiltere var ve Avrupa oradan sadece bir taş atımı uzaklıkta!" Laken'in sesi heyecanlı bir tona yükseldi ve onun ellerini sıktı. "Dışarıda koca bir dünya var Abigail - sadece bir kasabada kalmamıza gerek yok!"

Abigail ellerini onunkilerden çekti. "Sweet Grove'un nesi var?"

"Hiçbir şey - hiçbir şey," dedi Laken aceleyle. "Ama ... orada ne olduğunu görmek istemiyor musun?"

Gergin bir şekilde dudağını ısırды. "Bir bakıma, sanırım - ama Laken, tüm ailem burada! Jonathan, Aaron, Thomas - kız kardeşim Mariana ve yakında ikisi de burada olacak olan iki küçük Bryant! Sophia hızla büyüyor ve hepsinin daha fazla çocuğu olacak ve - "

"Ben yeterli olmaz mıyım?" Laken sert konuşmak istememişti ama onun başkaları hakkında bu kadar tutkulu olduğunu görmek canını acıtmıştı. "Ben yeterli değil miyim?"

"Bu yeterli olmakla ilgili değil, bu şimdiye kadar tanıdığım her şeyle, sevdiğim herkesle ilgili!" Abigail şimdi öfkeyle konuşuyordu ve onu ilk kez öfke içinde görüyordu ve bu aynı anda hem muhteşem hem de dehşet vericiydi. "Sen herkesi kaybettin diye ben de aynısını yapmaya hazır değilim!"

Laken sevdiği kadına baktı ve gözlerinden akan sıcak ve öfkeli yaşların yere düşmesine izin vermemeye çalıştı.

"Bunu nasıl söylersin?" dedi, yüzünü acı kaplamıştı. "Nasıl - nasıl cüret edersin - ben - "

Abigail de ağlıyordu, kendi sözlerindeki zehir karşısında şok olmuştu. "Özür dilerim Laken, öyle demek istemedim-"

"Evet, yaptın." Laken ondan bir adım geri çekildi ve keten manşetiyle öfkeli bir gözyaşını sildi. "Abigail, sana karşı zalim olmaya çalışmıyorum. Seni ailenden koparmak gibi bir niyetim yok ama yanımda olsan da olmasan da bir aydan kısa bir süre içinde yola çıkacağım."

"Laken - Laken, bekle!"

Ama yapamazdı - . Kendini daha yeni tuttuğu duygu seli çok geçmeden kalbindeki barajı yıkacaktı ve onun bunu görmesine izin vermeyecekti. Döndü ve uzaklaştı - ama onun gözyaşları içinde çimlere yığıldığını görmeden önce değil.

"T

Sen yanımda olsan da olmasan da bir aydan kısa bir süre sonra yol beni alacak."

Abigail ağzını açtı ve bağırdı, "Hayır, Laken - Seni seviyorum, benimle kal!"

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi, ama başını salladı ve ondan uzaklaştı.

Laken eşyalarını sırtına atarken, "Gitmem gerek," dedi belli belirsiz. "Bir gün anlayacaksın Abigail."

"Hayır - burada benimle kal!" Abigail adamın ceketini tuttu ama işe ; adam ondan daha güçlüydü ve yürümeye devam etti.

"Abigail."

"Lütfen beni bırakma," diye Abigail, sevdiği adamın kendisinden uzaklaştığını gözyaşları sel oldu. "Laken - "

"Abigail, uyan."

Yağlı gözyaşları yumuşak kirpiklerinden dökülüyordu. "Neden beni terk ediyorsun?"

"Abigail!"

Gözleri birden açıldı. Üstünde duran Mariana mıydı?

"Mariana," diye mırıldandı, kendini yatakta doğrulmaya zorladı ve gözlerini ovuşturdu. "Mariana, ne - ne oldu?"

"Elizabeth," dedi Mariana şefkatle. "Doğum sancısı çekiyor ve ... bebek düzgün gelmiyor. Yardıma ihtiyacı var - şifalı bitkiler, onu rahatlatacak bir şeyler. Çok korkuyor. Çok acı çekiyor."

Tüm yorgunluk düşünceleri ve penceresindeki perdelerin arasından görünen ayı görebildiği gerçeği unutuldu. Abigail bacaklarını yatağının kenarına attı ve en yakınındaki elbisesine uzandı.

"Ne kadar sürecek?"

Mariana omuz silkti. "Tam olarak bilmiyorum; Gerald bir saat önce arandı."

Abigail hazırlıklarını hızlandırdı; eğer doktoru çağırımlarsa durum ciddiye ve eğer doktor onu soruyorsa . . .

"Ya Phoebe?"

"Elizabeth başlar başlamaz Jonathan onu çağırdı," dedi Mariana, kılını bile kıpırdatmadan ve Abigail'in etrafından dolanmasına izin vererek. "Bebegi buraya kadar getirebildi ama - sanırım bebek sıkıştı, Abigail."

Abigail dondu kaldı. "Sıkışmış mı?"

"Tam olarak bilmiyorum," diye itiraf etti Mariana, "ama Gerald yukarı çıkarken bir şeyler mırıldandı -bunları yakaladığımı biliyorsun- ve eğer bebek hemen hareket etmezse - "

"Bitki bahçesini ziyaret etmeliyiz," dedi Abigail kararlı bir şekilde ve iki kız kardeş neredeyse koşarak merdivenlerden aşağı indi, Mariana içindeki karanlığa rağmen kardeşinden daha becerikli şekilde yolunu seçti.

Abigail'in istediği bitkileri toplamak dört dakikadan az sürdü ve Jonathan ile Elizabeth'in evlerini yaptıkları büyük eve yarı yürüyerek, yarı koşarak gitmeleri de iki dakika daha sürdü.

Abigail kapıyı çalmayı düşünmedi. Kapıyı fırlatıp açarak merdivenlere yöneldi ve nefes nefese bağırarak çığlıkları takip etti.

Yatak odasının kapısı açıldı ve ne manzara ama. Jonathan dışarıda volta atıyor, şakağında gerilimin çok fazla arttığı çiziklerle usulca ağlıyor, Phoebe tamamen kana bulanmış bazı çarşafı taşıyor, Gerald yatakta bir aşağı bir yukarı volta atıyor, keten gömleğinin kolları omuzlarına kadar kıvrılmış ve parmakları kırmızıya boyanmış ve orada, odanın ortasında, yatağın ortasında -

Elizabeth. Yorgun ve solgun, yorgunluktan neredeyse uykuya dalmış, ama yine de dünyaya yeni bir hayat getirmenin acısıyla ağlıyordu.

Phoebe yanlarından geçerken hararetle, "Abigail, Tanrı'ya şükürler olsun," dedi. "Getirdin mi - "

Abigail hissettiğinden daha güçlü bir sesle, "Taşıyabildiğim kadar," dedi. "Gerald, ne yapabilirim?"

"Herhangi birimiz ne yapabiliriz?" Gerald bir elini saçlarının arasından geçirdi ve alnında kırmızı bir çizgi bıraktı. "On iki saatten fazladır doğum sancısı çekiyor ve bebek iki büküm olmuş durumda; bu ilk doğum ve ne yapmaya çalışırsam çalışayım - "

"Sanırım yapabileceğimiz her şeyi yaptık." Phoebe, şimdi kollarında temiz ve gevrek çarşaflarla odaya girerken hafifçe konuştu.

"Her zaman daha fazlası vardır," dediğini duydu Abigail. Yatağa doğru yürüdü ve Elizabeth'in solgun alnını öptü. "Sana bakacağız ve güneş doğmadan o bebeği doğuracağız, sözümü unutma. Gel, Mariana."

Başka bir şey söylemeden mutfığa doğru yürüdü, kız kardeşi de peşinden geliyordu.

"Ona böyle şeyler söylememelisin, Abigail. Yapabilir miyiz bilmiyoruz - "

"Onu ya da çocuğunu kurtaramayabileceğimizi duymasına gerek yok," dedi Abigail yeni kaynamış suyu bulup otların yapraklarını koparmaya başlarken belli belirsiz. "Ona inandığımızı bilmeye ihtiyacı var. Çocuğuna da. Tanrı'ya."

Mariana elleri kalçalarında bir an öylece durdu, sonra omuzları çöktü ve kolları iki yanına düştü. "Büyümüşsün Abigail. Çiçek açmışsın ve biz fark etmemişiz bile."

Abigail dikkatini zar zor veriyordu - şimdi, Laken bunun bir litre suya dört demet olduğunu mu söyledi, yoksa -

Üstlerindeki yatak odasından gecenin içinde acı dolu bir çılgılık yükseldi.

Tüm kalbiyle onun burada olmasını diledi. Laken ne yapacağını çok iyi bilirdi, bundan emindi ama neden onun bir çocuğun dünyaya gelmesine yardım etme konusunda uzman olduğunu düşündüğünü tam olarak kestiremiyordu. Onun güven veren havası, hiç eksilmeyecekmiş gibi görünen gülümsemesi: bu yaşam mücadelesinde yoldaşları olmaları için her şeyini verebilirdi.

Ama mücadele ettiler. Elizabeth bitkin olsa da çocuğunun sağ salim dünyaya geldiğini görmeye kararlıydı ama mücadele ettikçe durum daha da kötüleşiyordu.

"Devam edemem," dedi zayıf bir sesle, yastıklarına gömüldü ve gözleri yaşlı bir şekilde, sonunda sağduyusunu yenip yirmi dakika önce odaya girmiş olan Jonathan'a baktı. "Belki de

Tanrı bizim çocuk sahibi olmamızı asla istemedi. Belki de bu onun bunu engelleme yoludur."

"Buna inanmayacağım," dedi Jonathan şiddetle. "Sonunda çocuğumuz oldu. Biz kutsanmıştık - "

Elizabeth basitçe, "O zaman belki de yaşaması gerekmeyen kişi benim," dedi.

Abigail şifa için bir merhem hazırladığı sandalyeden izledi ve birbirini bu kadar çok seven iki insanı görünce nefesi boğazında düğümlendi.

"Hayır!" Jonathan haykırdı ve kızın elini yanağına götürdü. "Hayır, Elizabeth - böyle şeyler söyleyemezsin, Tanrı seni benden almaz!"

"Beni bırakmalısın." Elizabeth'in sesi artık neredeyse bir fısıltı gibiydi ama Abigail onun yüzünde tuhaf, neredeyse ruhani bir gülümseme görebiliyordu. "Gitmeme izin vermeli ve çocuğumuzu kurtarmalısın."

"Aranızda seçim yapmayacağım." Jonathan'ın sesi çatallaştı. "Sensiz yaşayabileceğimi mi sanıyorsun, bir tanem? Seni benden çalan bir çocuğu sevebileceğimi düşünüyor musun?"

Elizabeth elini onun karşı koyamadığı tutuşundan çekti ve başına koydu. "Bunu yapmalısın. O benim bir parçam olacak, bu acı dolu dünyada bıraktığım en iyi parçam. Onu benden daha çok seveceksin, çünkü o birbirimize olan bağlılığımızın canlı bir örneği: tamamen benim ve aynı zamanda tamamen senin."

Jonathan çılgınca odanın etrafına baktı. "Buna inanabiliyor musunuz? Söylediklerine inanabiliyor musun? Söyle ona, Gerald; böyle şeyleri düşünmesine bile gerek olmadığını söyle!"

Abigail kayınbiraderinin yüzünde bir acı parıltısı gördü. Tanrım, diye sessizce dua etti. Bir mucizeye ihtiyacımız var.

"Jonathan," dedi Gerald sessizce. "Bunu söylemenin tamamen kötü bir şey olacağını sanmıyorum."

"Bunu yapmayacağım!" Jonathan vahşi bir adam gibiydi, sesi kısıktı ve gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. "Sevdiğim kadına veda etmeyeceğim - Mariana'ya bunu seve seve söyler miydin, Gerald? Sen, Phoebe, Aaron'ı kolayca terk eder miydin? Ve sen, Abigail. Laken Weston'ın sana nasıl baktığını hepimiz görüyoruz; onu sonsuza dek terk edebilir misin?"

Acı, utanç ve adamın sözlerinin acımasız gerçekliği Abigail'in üzerine çökerken yüzünde sıcak bir kızarıklık oluştu.

"Jonathan," dedi Phoebe nazikçe, ona doğru birkaç adım atarak. "Jonathan - "

"Bunu yapmayacağım!" Jonathan ayağa kalktı ve önce Phoebe'ye, sonra Gerald'a, sonra Mariana'ya ve en sonunda da Abigail'e baktı. "Tanrı onu benden alacak kadar zalim olamaz!"

Abigail yatağa doğru baktı ve kalbi kırıldı.

"Jonathan," dedi Phoebe. "O çoktan gitti."

Tüm o bağırış çağırışlar, tüm o yürek acısı içinde Jonathan Elizabeth'e ama Abigail bakıyordu. Son birkaç saattir yüzünden akan renk artık beyaz, neredeyse griydi. Bir zamanlar Jonathan'ın başının üzerinde duran eli yanında gevşek duruyordu. Bacakları bükülmüş, şişmiş karnının iki yanına yatağa düşmüştü ve huzur içindeydi.

A Laken güneş doğmadan hemen önce Jonathan ve Elizabeth'in evinin önünden geçerken açık bir pencereden, zavallılığı ve çaresizliğiyle neredeyse hayvani bir inilti yankılandı.

Odanın Temmuz sıcağından kurtulması için dışarıya doğru sallanan pencereye doğru bakarak başladı ve bir kelime kırıntısı yakaladı.

"Bırak onu Jonathan, şu anda ona yardım edemezsin." Laken'in kalbi durdu. Bu sanki -

"Ölmüş olamaz - Abigail, bir şeyler yap!" Jonathan'ın acı dolu sesi bir kurşun gibi pencereden dışarı fırladı ve Laken düşünmedi bile, sadece tepki verdi.

Ön kapı açıktı ve hızla içeri girdi. Önünde merdivenler vardı ve merdivenleri üçer üçer çıktı. Hedefinin hangi yatak odası olduğunu tahmin etmek zor değildi.

Kapıyı hızla açtı ve ezici ot, kan, ter ve sıcak kokuları karşısında neredeyse öğürecekti.

"Söndür şu ateşi," diye bağırdı Laken, ızgaradaki alevleri göstererek. "Bana en soğuk suyu bul, içine iki keten çarşaf ıslat ve buraya getir. Gerald, mümkün olduğunca çabuk dükkânından buz almamız gerekecek."

"Laken!"

"Bay Weston!"

"Nesin sen - "

Ama onları görmezden geldi, hepsini görmezden geldi - ama tüm odada sadece gerçekten sevdiği kişinin tek bir kelime bile etmemiş olmasını görmezden gelemeydi.

"Abigail, buraya gel." Bu bir emir değil, bir ricaydı. Laken nedense bunun bu şekilde söylenip söylenmediğinden emin değildi ama bu aşamada tartışmaya girmeyecekti.

"Laken, onun için yapılabilecek başka bir şey yok," diyordu Gerald üzüntüyle. "Yapabileceğimiz en iyi şey çocuğu serbest bırakmak için onu açmak."

"Kayıyor olabilir," dedi Laken, Elizabeth arkasına yaslınsın diye minderleri çekerek, "ama ölmedi."

Mariana ateşin üzerine bir sürahi su atana ve cızırdayan buhar gürültüdeki boğluğu doldurana kadar sessizlik odanın içinde çınladı.

"Ölmemiş mi?" Jonathan mırıldandı. "Ona bak dostum, beni terk etti; o gitti."

Laken iki parmağını dikkatlice boynunun yanına yerleştirdi. "Herkes sessiz olsun."

Phoebe, Elizabeth'in neredeyse çıplak vücuduna dokunmasına öfkelenerek bir adım öne çıktı. "Laken, buraya öylece giremezsin ve -"

"Sessiz olun!" Laken gürledi. Odanın bir köşesinden kendisine bakan Abigail'i fark etmemeye çalıştı ve gözlerini kapattı. Bir yerlerde bir şeylerin olduğundan emindi.

"İşte," dedi muzaffer bir edayla. "Nabız var. Yaşıyor ama çok az. Bu bebeği içinden çıkarmalıyız ve ona bir onarıcı vermiyoruz."

"Canlı mı?" Gerald yavaşça tekrarladı. "Nabız?"

Jonathan kollarını tuttu ve gözyaşlarının arasından gülümsemeye çalıştı. "Emin misin?"

"Ne yapabiliriz?" Phoebe yüksek sesle sordu.

Ama Laken sadece bir kişiye, sadece bir kişiye dikkatini vermişti. "Abigail."

Hemen ayağa kalktı ve onun yanına gitti. "Burada olduğuna inanmıyorum."

"Ben de yapamam," diye mırıldandı ona. "Bana güvenmene ihtiyacım var Abigail."

Kadının korkudan titrediğini gördü ama aynı zamanda kararlılığını da gördü. Bu kadarı yeterliydi.

"Doktor Anderson," dedi Gerald'a dönerek ve önermek üzere olduğu şeyin pek de popüler olmayacağını biliyordu. Hayır: tehlikeli. "En keskin bıçağınıza ihtiyacım olacak."

Gerald ona baktı, yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı. "Bunu düşünemezsin - "

"Birkaç kez başarıyla uygulandı," diye araya girdi Laken, Odadaki kadınlar şaşkın ve korkmuş bir şekilde bir adamdan diğerine bakıyorlardı. Abigail hariç. Abigail doğrudan ona baktı, tamamen güveniyordu, yaptığı şeyden tamamen emindi.

"Buna izin veremem," dedi Gerald gergin bir ses tonuyla. "Bu onun için neredeyse kesin bir ölüm anlamına gelir - "

"Zaten ölmek üzere," diye belirtti Laken. "Bu bebeğin üzerindeki baskıyı azaltacaktır ve ben sizin tıbbi becerilerinize güveniyorum. Sezaryen tek seçeneğimiz."

Gerald'ın çenesi düştü, Phoebe'ninki de öyle. "Hayır, Laken," diye fısıldadı. "Bunu kastetmiş olamazsın - "

"Ne yapacak? Ne yapacak?" Jonathan'ın sesi neredeyse kaybolmuştu, o kadar kısılmıştı ki, gözlerini odanın içinde gezdirdi. "Neler oluyor?"

Gerald Laken'a sanki onu ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu. "Bunu daha önce yaptın mı?"

Laken yutkundu. Şu anda ne kadar dürüst olmak istiyordu? Gerald'ın daha önceki hastalarının şimdikinden daha sığır tabiatlı olduğunu bilmesine gerek yoktu. "İki kez. Anne ve çocuk her ikisinde de yaşadı."

Doktor ona eleştirel bir gözle bakıyordu. Sonra Abigail'e döndü. "Sen ne düşünüyorsun? Bu adamı hepimizden daha iyi tanıyorsun."

Laken kendini tutamadı; bakışları Abigail'e kaydı ve onun yanaklarında kızaran allığa rağmen başını kaldıramadığını gördü.

"Bu adama hayatım pahasına güvenirim," dedi basitçe.

"Zamanımız tükeniyor," dedi Mariana zorla. "Bunu bilmek için görmeme gerek yok. Gerald - ne diyorsa onu yap."

Belki Abigail'in sözüydü, belki de karısının talimatıydı: Laken bunu asla bilemedi ama Gerald sonunda harekete geçti.

"Aletlerim burada," diyerek çantasına uzandı. "Ama sen ve ben hariç herkesin odadan çıkmasını tavsiye ederim."

"Anlaştık." Laken ona metanetle gülümsedi. Kadınların -ya da Jonathan'ın- çocuğu kurtarmak için Elizabeth'i kestiklerini görmelerine gerek yoktu.

"Bekle."

Küçük ve sessiz bir kelimeydi ama Laken, Abigail'in sesine o kadar uyum sağlamıştı ki, ılık atan bir kalabalığın arasından onu seçebilirdi.

Kadının odanın öbür ucuna geçip yatağın yanına oturmasını izledi. Tüm o telaş, gürültü ve keder içinde, yataktaki anne ve çocuğı çok az kişi izlemişti.

Laken'in nefesi kesildi. Çocuk. Küçük bir el kaçmış ve onlara doğru el sallıyordu.

"Tek yapmamız gereken bebeğı döndürmek," dedi Abigail soluk soluğa, "omuzlar kendilerini kurtaracaktır - bunun ineklerde yapıldığını birkaç kez gördüm ..."

Herkes ona bakarken sesi kesildi. "Dadım la yaşıyordum, onun evi bir çiftliğin yanındaydı ve ben yalnız bir çocuktum," dedi neredeyse sinirli bir şekilde. "Şimdi, Laken, bana yardım edecek misin?"

Laken bir adım öne çıktı ve küçük eli nazikçe kendi elinin içine aldı. Küçücüktü ama sıktıkça basıncın geri döndüğünü hissetti.

Sorumluluk alma zamanı. "Elizabeth'in üzerine soğuk çarşaf lar ser, Phoebe. Mariana, Abigail'den bitkisel merhemi al ve şakaklarına, burnunun etrafına, onu uyandıracak her şeye sür. Jonathan, geride dur. İlk çocuğunuzla tanışmak üzeresiniz."

Neredeyse bir rüya gibiydi. Laken sadece yaptığı şeyin gerçek olduğunu biliyordu çünkü bu kadar saçma bir şeyi hayal etmesinin kesinlikle imkânı yoktu. Orada, güneş tepeleri aş ıp odanın içine dolduğunda, dünyaya yeni bir hayat gelmişti.

Laken, Abigail'in eline tutuşturduğu temiz çamaşırlarla çocuğı kundaklarken, "İşte oldu," diye nefes aldı. "Babanla tanışmak ister misin?"

Jonathan konuşamıyordu ama bebek kollarına verildiğinde sessizce hıçkırdı.

Gerald zayıf bir sesle, "Çok güzel," dedi.

Phoebe başıyla onayladı ve ardından Mariana'yı yaklaşt ırarak çarşafın ucundan dışarı fırlayan küçük ayak parmaklarını nazikçe okşadı.

"Onu görmeme izin ver."

"Elizabeth!" Jonathan karısının gülümsemesine baktı ve yüzünde büyük bir rahatlama ifadesi belirdi. "Sevgilim, seni kaybettiğimi sanmış ım!"

Laken mutlu kavuşmayı izlemek için bir adım geri çekildi. Sadece birkaç dakika önce Jonathan dünyada yine yalnızdı; şimdi karısı ona geri dönmüş tü ve çocukları onun kollarında mutlu bir şekilde ağlıyordu.

Jonathan gözyaşlarını silerek, "Ciğerlerinin sağlam kesin," dedi. "İşte aşkım, kızınla tanış."

Çocuğu dikkatle karısının kollarına yerleştirdi ve onu daha iyi desteklemeye çalıştı. Çarşafı kaydı ve Elizabeth güldü.

"Ne kız ama canım - bence bir oğlumuz var demek daha doğru!"

Jonathan boş gözlerle ona baktı. "Bir oğul mu?"

Abigail baldızına nazikçe, "Sanırım yanılmışsın," dedi. "Ne de olsa o bir kız değildi."

"Bir oğlan," dedi Jonathan zayıf bir sesle, yatağın kenarındaki sandalyesine çökerek. "Bir erkek bebek."

Yumuşak, sıcak ve davetkâr bir el Laken'in içine kaydı. Kim olduğunu anlamak için arkasını dönmesine gerek yoktu.

"Gel," diye fısıldadı. "Gidelim. Burada yapabileceğimiz her şeyi yaptık."

Abigail'i bırakmadan, sessizce ve bir dakika içinde ayrıldılar, sokakta ve ılık sabah havasındaydılar.

Birbirlerine nereye gitmek istediklerini sormadılar. Bilgi içlerinden aktı, konuşulmadı ve kabul edilmedi, bitki bahçesine doğru ilerlerken adımları birbirlerinininkiyle eş zamanlıydı.

Abigail bankta bitkin bir halde oturuyordu ama Laken ayakta durmuş onu izliyordu. Yüzündeki her çil onun için güzeldi; yorgun gözlerinin etrafındaki her çizgi onun değerini kanıtlayan bir onur nişanıydı. Ne kadın ama. Ne aile ama. Yaşamak için ne güzel bir yer.

"Teşekkür ederim," dedi aniden, parlak bakışları ona sabitlenmişti. "Onların hayatını kurtardınız."

Laken gülümsedi. "Bazen bunun tam tersi olduğunu düşünüyorum."

Abigail onu düşünürken burnunu kırıştırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Laken aniden ellerinin farkına vararak onları arkasında kenetledi. "Biliyor musun, mutlu bir hayatım olduğunu sanıyordum; yollarda geziniyordum, hep hareket halindeydim, yolculuk hiç bitmiyordu. Farklı bir hayat için hiç şansım yoktu ve bunun için kumar oynamaya da niyetim yoktu. Ama sen beni bundan kurtardın Abigail ve burada çiçek açtım. Burada olduğum kadar mutlu olabileceğimi hiç düşünmemiştim."

Her kelimeyi söylemek daha zordu, kalbindeki aşk şişiyor ve boğazını daraltıyordu ama o safir gözler parlıyordu ve sanki her şeyi yapabilecekmış gibi hissediyordu.

"Abigail, seni seviyorum," dedi basitçe. "Dün konuştuğumuzda bilmiyordum - Sweet Grove'un benim için ne hale geldiğini fark edemedim. Sen nerede olursan ol, ben mutluyum. Senin olduğun her yerde ben de olacağım. Eğer - yani, eğer beni kabul edersen."

Laken taparcasına sevdiği kadının önünde diz çöktü ve ellerini onun ellerinin arasına aldı. Yanakları kızarmıştı ama gözlerini kaçırmadı.

"Abigail Bryant, hayatımın aşkı," dedi. "Benimle evlenir misin?"

Bir an için hiçbir şey söylemedi. Sonra kendini ona doğru fırlattı, dizlerinin üzerine çöktü ve onu öpmek için öne doğru eğildi.

Başladığını fark edemeden bitmişti, ama sanki içinde bir güneş patlamış, ona hayat veren bir sıcaklık ve neşe yağdırmıştı.

"Elbette yaşlanacağım," dedi Abigail kıkırdayarak. "Başka biriyle nasıl yaşlanabilirim ki?"

T Sweet Grove'un tek sokağındaki küçük kilisenin çanı çaldı ve herkes küçük Isaiah için ayaklarına dikkat etti.

"O vahşi bir çocuk!" Aaron sırtarak, küçük çocuğun kilisenin kapısına ve özgürlüğe doğru kararlılıkla koşmasını izledi. "Üstelik sadece dokuz aylık!"

Phoebe memnuniyetle içini çekti ve katlanmış ellerini şişen karnının üzerine koydu. "Bizimki geldiğinde bunu beklemen gerekecek, canım."

Kocası homurdandı. "Benim hiçbir bebeğim o yaşta ortalığı kasıp kavurmayacak."

"Oh, gerçekten mi?" Sophia üvey babasına gülümsedi. "Neden?"

"Çünkü dört ay sonra yürümeye başlayacaklar," dedi Aaron karşılık veren bir sırtışla, karısının elini tuttu ve Elizabeth gezinen bebeğini kurtarmak için üçüncü kez koridordan aşağı inerken kıkırdadı.

Abigail kilisenin kapısının dışında, Nisan ayının serin havasında duruyordu ve Thomas -ya da bu gibi durumlarda bilinen adıyla Papaz Thomas- kapıyı hafif aralık bıraktığından, bu konuşmayı gülümseyerek izlemişti. Phoebe'nin çocuğu vardı, Mariana da birkaç hafta sonra doğacaktı: Çocukları hiç şüphesiz Matthew ve Isaiah ile aynı arkadaşlığa sahip olacaktı. Kuzenden öte bir şey, belki de daha çok kardeş gibi.

"Hazır mısın?"

Kafasını kaldırdığında Jonathan'ın gülümseyen yüzünün kendisine baktığını gördü. "Hazır mısın?"

Sakalı daha da büyük bir gülümsemeye dönüştü. "Evlenmek, Abigail - dürüst olmak gerekirse, hiç dikkat etmiyor musun?"

Abigail kızardı ama Nisan esintisi o kadar soğuktu ki yanaklarına sadece bir ısıltı getirdi. "Çok garip; sonunda burada olduğumuza inanmak çok zor."

Kapıdaki boşluktan bir kez daha bakmak için hafifçe eğildi. İşte oradaydı. Onu hemen hemen seçebiliyordu: yanında sağdııcı olarak Gerald'la birlikte dimdik duruyordu. Adam gergin bir şekilde ayaklarını sürüyormuş gibi görünüyordu ve kadın farkında olmadan gülümsemeye başladı.

"İşte böyle," dedi Jonathan takdirle. "Kız kardeşimin damadını böyle bir gülümsemeye karşılamasını isterdim."

Abigail memnuniyetle içini çekti. "Senin için de böyle miydi Jojo? Bu kadar mutlu muydun?"

"Daha mutlu," dedi otomatik olarak ve sonra sırttı. "Herkesin en mutlu günü, onsuz yaşayamayacağı kişiyle evlendiği gündür. Benim için öyleydi; Thomas da aynısını buldu, Aaron da ve Mariana'nın da düğün gününde aynı şeyi hissettiğinden şüphem yok."

Bakışları Laken Weston'ın kafasından ayrılmamıştı, bu mesafeden görebildiği tek şey buydu.

"Şimdi gidelim mi?"

Başını kaldırdı ve kolunu uzatıp biberiye, kekik ve biraz da tatlı cicely ile dolu buketini uzatan en büyük kardeşine baktı. İşte o an gelmişti. Bryant'lıktan Weston'lığa geçtiği andı: başka bir adamın ailesinin bir parçası olmuştu ama kendi ailesiyle olan bağını kaybetmeden.

Bugün evleniyordu.

"Evet." Sadece bir fısıltıydı ama Jonathan onu net bir şekilde duydu ve koluna girip kapıyı iterek açtığı anda küçük kiliseden yükselen bir ilahi yükseldi.

Neredeyse bir rüya gibiydi. Her adım bir asır sürüyor gibiydi, saf beyaz elbisesini ışıktan parıldayan çiçek ve bitki işlemeli ayakkabılarının üzerine çekiyordu ve Laken'in durduğu ön tarafa yaklaşıyor gibi görünmüyorlardı - ve sonra aniden, elini onunkinin içine alıyordu ve Jonathan yanağını öpüyordu ve kendisi ve sevdiği adam dışında herkes oturuyordu.

Thomas sırtarak, "Sevgili dostlarım," diye söze başladı. "Bugün burada toplanmış bulunuyoruz..."

Abigail, Laken'in öfkeli ve ateşli gözlerine bakarken, her şey çok mükemmeldi, diye hayret etti. Bu gerçekleşiyordu. Evleniyordu, hem de öyle bir adamla!

". . . "ölüm sizi ayırana kadar?"

Laken cevap vermeden önce kızın elini sıktı ve kız bunun sevinciyle kızardı. "Seviyorum."

Her şey bir anda olup bitmişti. Abigail kelimeleri tekrarladı, doğru zamanlarda başını salladı ve bir yüzüğü kabul etti - altın ve etrafı küçük çiçeklerle işlenmiş - ve ne olduğunu anlayamadan -

". . . sizi karı koca ilan ediyorum!"

Kilise alkışlarla inledi ve Laken -yeni kayınbiraderinin herhangi bir yönlendirmesi olmadan- ilk evlilik öpücüğü için onu kollarına aldı.

Saygılı ve içtendi ve o anda Abigail kendisini kocasının gördüğü gibi görmeye başladı: narin ve özel, ama güçlü ve kuvvetli. Dudaklarından Abigail'in dudaklarına akan saygı ve bağlılığın bir karışımıydı ve ayrıldıklarında Aaron arkadan kurt ışılgı çaldı.

Abigail'in yanakları kızardı ama olması gerektiği kadar koyu değildi. Bu onun kocasıydı ve mutluluğu onun kollarında bulmaktan utanmayacaktı.

Matthew'dan kıkırdayan bir sevinç homurtusu yükseldi ve tüm kilise güldü. Abigail gülümsemesini durduramıyordu ve durdurmak da istemiyordu.

"İyi günler, küçük kadınınım," diye fısıldadı Laken, sadece onun duyabileceği şekilde.

Abigail neredeyse cevap verecek kelime bulamıyordu. Bu kadar çok mutluluğu sadece kelimelere nasıl sığdırabilirdiniz?

Kolu belinde kalan kocasına gülümsedi. "İyi günler, sevgili kocacığım."

Hafifçe kıkırdadı; yakın, samimi ve harikaydı. "Tanrım, Abigail, bu kesimle tanıştığımıza sevindim. Diğer kocaların nasıl?"

"Hayır, öyle demek istemedim - bunu biliyorsunuz - "

Ancak sessiz itirazları kocasının daha fazla gülmesine neden oldu ve kendini savunmaya çalışmaktan vazgeçti.

"Sanırım senin mizah anlayışına alışacağım," dedi gülümseyerek. Laken sırttı. "Alışacağını biliyorum."

Fya da bazıları için küçük bir olay olabilir. Sadece Aaron ve Phoebe'nin bahçesinde, arı kovanlarının yanında bir aile toplantısı; basit yemekler ve iyi bir arkadaşlık. Laken'e göre, bu en büyük

Dünyada tanıdığı en nazik aileydi.

". . . senin adına çok sevindim," diyordu Mariana, gülümsemesi yüzünden zorlukla ayrılabilirdi - Laken bunun muhtemelen kendi nikâhından çok elbisesinin altında büyüyen şişkinlikle ilgili olduğundan şüpheleniyordu.

"Sağdıncınız olmak da benim için bir onurdu," dedi Gerald gülerken. "Kendi düşünümüzde olmamanız bana garip geliyor!"

"Hiçbiriniz benimkinde değildiniz," diye seslendi Katherine yanlarından geçerken, Matthew'un küçük tombul parmaklarını sıkıca tutarak arı kovanlarına doğru koşmasını engellemeye çalışıyordu.

Laken yumuşak bir sesle, "Kaybettiğimiz zamanı telafi etmemiz gerekecek," dedi ve sonra gülümsedi. *Biz*. Bu kelimeyi uzun zamandır söyleyememişti. Artık sadece kendisi ve karısı Abigail Weston değil, birkaç Anderson'ın da katıldığı bu dağınık Bryant grubu da onun ailesiydi.

"Kadeh kaldıralım!" Jonathan elinde o yılın hasadından elde edilen en iyi elma suyu bardaklarıyla odaya girdi. O ve Aaron bardakları dağıtmaya başladılar.

Laken bir elin kendi elinin içine girdiğini hissetti ve onu sıktı. Evlilik hiçbir zaman sevdiğin kişi senden çok uzakta olmadan hayatını sürdürmek zorunda kalmamaktı ve Abigail her zaman onu ne zaman istediğini biliyor gibiydi. Ona ne zaman ihtiyacı olduğunu.

"Abigail ve Laken'e!" Jonathan odanın öbür ucuna ışınladı. "Ve Mariana ve Gerald'a - ve Aaron ve Phoebe'ye. Ve hatta Thomas ve Katherine'e!"

Thomas sahte bir iç çekiş yaptı ve aile güldü. Laken, "Size ve güzel eşinize de, efendim," diye karşılık verdi.

Jonathan eğildi. "Hepimiz şansın da ötesinde şanslıyız: hayatlarımızı tamamlayan kişileri bu kadar genç yaşta bulduğumuz için aslında kutsanmışız. Yıllarımızı arayarak geçirebilirdik ama işte buradalar. Hak etmediğimiz ama onsuz da yaşayamayacağımız nimetlere kadeh kaldıralım."

Suratını asan Sophia dışında hepsi içti.

"Ve Sophia'ya," dedi Aaron gülümseyerek. "Sweet Grove'a gelen herkesin gerçekten başarılı olduğunu kanıtladı, özellikle de umutsuzca arandıklarında."

Çocuk zevkle sırttı ve üvey babasıyla birlikte içti. Laken karısına,

"Burada bir hikâye var," diye mırıldandı.

Abigail sırttı. "Bu da iyi bir hikaye. Bir gün sana anlatacağım."

Laken ona hayret etti; son birkaç saat içinde bile ona karşı daha fazla güven kazanmıştı ve yine de o tatlı doğası hiçbir şekilde azalmamıştı. Şimdi onu daha iyi tanımak için koca bir ömrü vardı.

"Benim de bir önerim var," diye seslendi Aaron, yüzünde geniş bir sırıtışla. "Neden her yıl ailemizin -Tatlı Kuru'nun- bu tamamlanışını kutlamıyoruz? Her yıl Nisan ayında bir festival, bir elma festivali."

"Kulağa harika geliyor!" Phoebe ona gülümsedi. "Meyve bahçelerinin etrafında tur atabiliriz - "

"Erken meyvelerin tat testleri," diye kıkırdadı Thomas, bahçede koşuşturan miniğini izlerken.

"Her yıl, evlilik yıldönümümüzde bir festival mi?" Abigail hayret etti. "Bu büyük bir onur; elbette tüm aileyi, Sweet Grove'un tamamını kutlamalı?"

Jonathan gülümsedi ve nazıkçe, "Olacak. Hepimizi kutlayacak."

Laken başını salladı ve onun anını gördü.

"Ve şimdi de kendi kadehimi kaldırıyorum," dedi yüksek sesle ve oda onu duymak için bir kez daha sessizliğe gömüldü. "Ama sanırım bu bir kadeh kaldırmadan çok bir öneri."

Jonathan ve Aaron arasında geçen gergin bakışları görmeyecek kadar sevgiye boğulmamıştı ama Laken buna gücenmedi. Bryant ailesi işte buydu: birbirlerine umutsuzca değer veren beş kardeş.

"Laken sözlerine şöyle devam etti: "Sweet Grove'un özel bir yer olduğunu uzun yıllardır biliyorum. "Zaman içinde, siz Bryantlar mükemmel eşlerinizi buldukça buranın büyüdüğünü ve meyve verdiğini gördüm. Burada bize katılan birkaç kişi daha var, hatta yolun hemen ötesinde bir aile bile var - sanırım bir marangoz ailesi? Ama neden burada duralım ki?"

Ailenin reisi olarak Jonathan'a baktı ve cesaret verici bir baş sallamadan başka bir şey görmedi.

"Bence Sweet Grove'u bir kasaba yapalım," dedi Laken kararlılıkla. "Gerçek bir kasaba. Aaron ve Phoebe'nin zaten bir dükkânı var, Katherine'in okulu da

neredeyse hazır, Gerald doktorumuz ve Thomas vaizimiz. Daha fazla beceri ve daha fazla aile ile Sweet Grove inanılmaz bir şey haline gelebilir. Daha önce hiç görülmemiş bir şey. Kalbinde aile ve sevgi, merkezinde ise Tanrı olan bir kasaba."

Bitirdi. Bu kadar uzun konuşmayı planlamamıştı ama Sweet Grove'un ona gösterdiği sarmalayıcı karşılama, burayı övmeden durmasını neredeyse imkânsız hale getirmişti. Odaya şöyle bir baktı ve rahatlamış bir şekilde, onaylayan baş sallayışlardan başka bir şey görmedi.

Aaron, "Buraya kesinlikle daha fazla aile sığdırabiliriz," dedi.

Katherine, "Çocukların birlikte oynayacakları daha fazla insan olması harika olur," diyerek aynı fikirdeydi.

Mariana homurdandı. "Kasabayı kendimiz doldurarak oldukça iyi iş çıkardığımızı düşünüyorum!"

Odadakiler güldü ve o da gülümsedi, görmeyen gözleri odada geziniyor, hepsinin şakasına katıldığını duyuyordu.

"Bence burada gerçekten özel bir şey yetişecek," dedi Abigail usulca, Laken'in ne zaman tüm ailenin önünde konuşsa kızaracağını bildiği gibi yanakları hafifçe kızarmıştı. "Ve kim bilir? Belki de yüzlerce yıl sonra, Sweet Grove bir yuva bulmak isteyenler için bir cennet olacak."

Thomas, annesinin kollarında gevezelik eden oğluna sinsi bir bakış atarak, "Belki de hâlâ Papaz olan bir Bryant vardır," dedi.

"Belki de kütüphane ve en güzel kıyafetleri satan bir mağaza olacak!" Sophia kısık bir sesle fısıldadı.

Annesi güldü. "Belki de burada o kadar çok genç erkek olacak ki, onlardan koca bir okul olacak!" Phoebe alay etti.

"Ve belki de," dedi Laken, karısının elini kendi eliyle sıkarak, "belki de Sweet Grove kayıplar, ailesi olmayanlar ya da dünya tarafından terk edilip dövülenler için bir fener olur. Belki de burada gerçekten büyüyebilir ve olmaları için yaratıldıkları kişi olarak çiçek açabilirler."

Umarım *Sweet Grove Stories* serisini beğenmişsinizdir - ve sonuna geldiğiniz için endişelenmeyin, her zaman başa dönebilirsiniz!

Bu kitabı beğendiyseniz lütfen bir yorum bırakın - düşüncelerinizi, yorumlarınızı ve hatta eleştirilerinizi okumayı seviyorum!

Ayrıca şu adresteki posta listeme kaydolarak haberlerimi, özel tekliflerimi ve
güncellemelerimi alabilirsiniz
www.subscribepage.com/emilymurdoch

TARİHİ NOT

Kendim de bir tarihçi olarak tarihi kitaplarımda her zaman doğruluk için çabaladım ve araştırmamın uygun ve doğru olması için elimden geleni yaptım. Araya kaçmış olan hatalar affedilmelidir, çünkü ben bu dönemin bir uzmanı değil, sadece bir aşığım.

1840'lar, kadınların ergenlik çağlarını çoktan geçmiş olmalarına rağmen hâlâ aileleri tarafından korundukları ve erkeklerin geçimlerini sağlamak için yollara düştükleri bir dönemdi. Bu ev kızı ile bu yol adamını bir araya getirmek gerçek hayatta pek sık gerçekleşmemiş olabilir, ancak kök salma ve çiçek açma fırsatının pek çok kişi için cazip inaniyorum. Ne yazık ki, bu dönemde yetimler genellikle terk ediliyor ya da başkalarının yanına bırakılıyordu ve bu yüzden Laken'in başlangıcı ne yazık ki tarihsel olarak doğru olsa da, sonunda en azından bir kayıp çocuğa bir yuva vermek istedim.

EMILY MURDOCH'UN DİĞER KİTAPLARI

Aşk Mevsimleri Serisi

Bir İlkbahar Buluşması

Bir Bir Bir Sevgililer

Günü SırrıMichaelmas

Bahsi Noel Sürprizi

Bir Haziran

Düğünü Bir Hasat

Tutkusu

ya da hepsini tek bir ciltte okuyun:

Aşk Mevsimleri: Koleksiyon

Die Weihnachtsüberraschung (Bir Noel Sürprizi Alıncaya çevrildi) Das

Valentinsgeheimnis (Bir Sevgililer Günü Sırrı Alıncaya çevrildi)

Fethedilmiş Kalpler Serisi

Fetihler: Kalpler Krallıklara

Hükmeder Aşk Mektupları

Esirler: Krallıklar Kalplere

Hükmeder ya da hepsini tek bir
ciltte okuyun: Fethedilmiş Kalpler:

Koleksiyon

YAZAR HAKKINDA

Emily Murdoch bir tarihçi ve yazardır. Kariyeri boyunca Oxford'daki Bodleian Kütüphanesi'nde bir kodeksi incelemiş ve ortaçağ vaazlarını yazıya dökmüş, Yorkshire Müzesi için bir sergi tasarlamış, Ian Hislop tarafından sunulan bir BBC belgeseli için araştırmacı olarak çalışmış ve National Trust ile Polesden Lacey'de çalışmıştır. Her ikisi de York Üniversitesi'nden Tarih ve İngilizce diplomasına ve Ortaçağ Çalışmaları Yüksek Lisansına sahiptir. Emily'nin yayınlanmış bir Ortaçağ serisi ve iki Regency novella serisi vardır ve şu anda birkaç yeni proje üzerinde çalışmaktadır.

Onu twitter ve instagram'da @emilyekmurdoch adresinden takip edebilir, facebook'ta www.facebook.com/theemilyekmurdoch adresinde bulabilir ve blogunu www.emilyekmurdoch.com adresinden okuyabilirsiniz.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

